

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

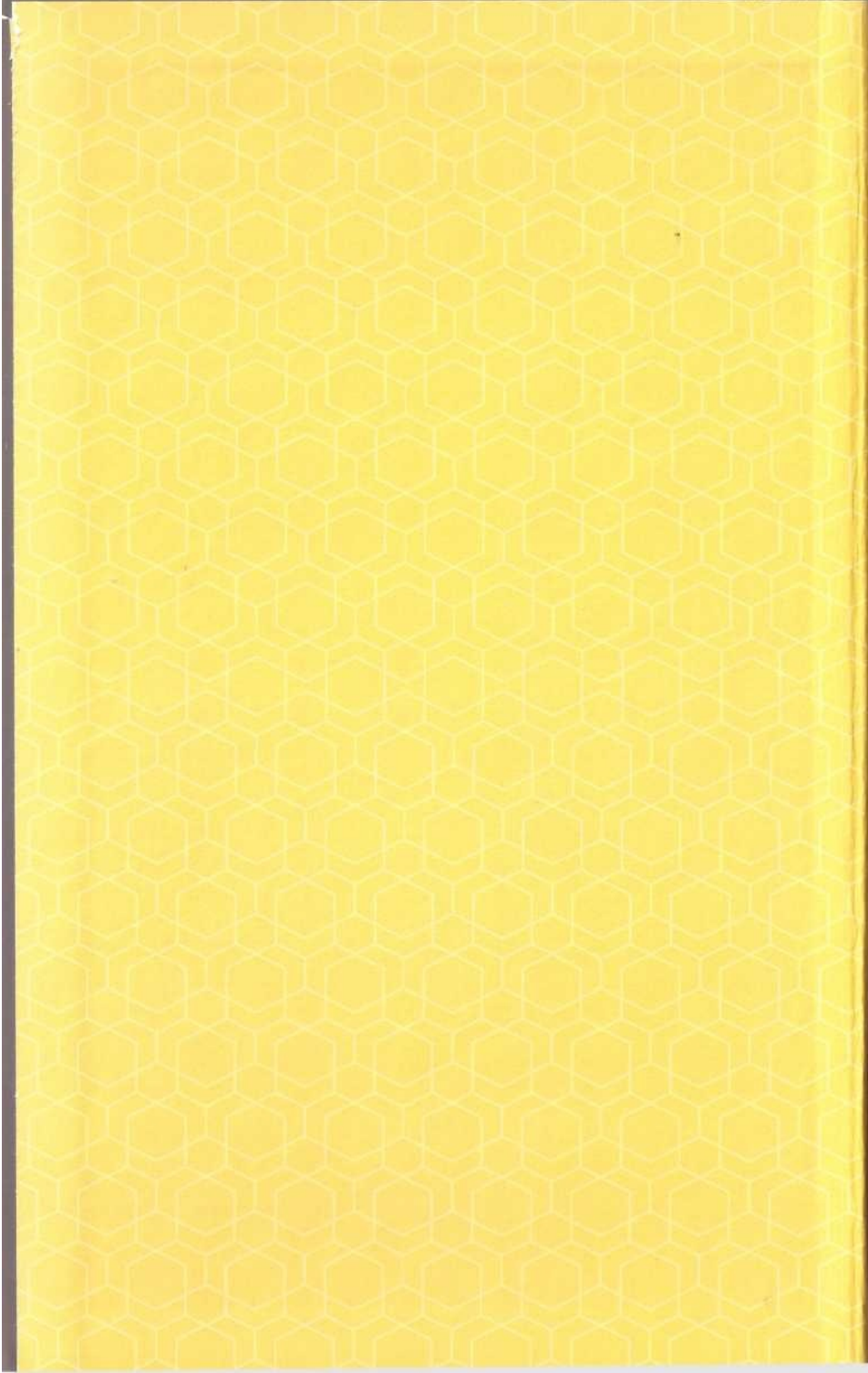
GÜÇ

JENNIFER L. ARMENTROUT

TİTAN 2

Kime âşık olduğunun farkında mısın?

DE
X
PLUS

GÜÇ

Güç

Özgün adı: *The Power*

© 2016 Jennifer L. Armentrout

Yazan: Jennifer L. Armentrout

Çeviri: Deniz Başkaya

Yayına hazırlayan: Sibel Doğru

Kapak tasarımı: Onur Erbay

Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu kitabın yayın hakları Taryn Fagerness ve Telif Hakları Önk Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir.

1. Baskı / İstanbul 2017

ISBN: 978-605-09-4325-2

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 1 Kat: 10 Şişli 34360

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@degankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

GÜÇ

JENNIFER L. ARMENTROUT

Seth'in yolculuğuna eşlik eden tüm okurlara...

1

Josie

Tüy kadar hafif bir dokunuş kolumdan kalçama doğru indi. Uykumun derinliklerinden

sıyrılmam biraz zaman aldı. Sırtıma baskı yaptığını hissettiğim sertlik ve sıcaklık omurgamdan aşağı ürpertiler gönderiyordu.

Yarı uyanık gülümseyip gözlerimi kırpıştırarak açtım. Loş odayı görünce henüz uyanmak için epey erken olduğunu fark ettim.

Dudakların boynumdaki o duyarlı noktaya, şah damarımın hemen altına sürtünmesiyle bir dizi hoş sarsıntı tenimin üzerine yayıldı. Karnımdaki kaslar gerildi.

Öpücük bir kez daha geldi. Bu kez şah damarımın üzerindeydi. Ayak parmaklarım kıvrıldı.

Vakit henüz çok erken olsa da kim böyle uyandırılmaktan şikâyet edebilirdi ki? Ben değil. Hayatımın geri kalanında hep böyle uyandırılısam mutlu bir kız olurum. Çok mutlu bir kız.

Sırtüstü döndüm. Gözlerimin kapkara, kömür gibi irislerle buluşmasıyla uyku mahmuru gülümsemem yüzümde donakaldı. *Neler oluyor?* Şaşkınlığımın yerini hızla her hücreme nüfuz eden, kemiklerime ve dokularıma işleyen bir dehşet aldı.

Yo, hayır.

Kalbim öyle hızlı atmaya başladı ki bana göğsümden fırlayıp odadan koşa koşa çıkacak gibi geldi.

Bir Titan tepemde belirdi. Zalim dudakları amansız, hınçlı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Yoğun bir duman kadar boğucu bir sesle “Seni en ummadığın anda bulacağım,” dedi. “Hemen arkanda olacağım. Benden asla...”

Hızla sırtımı doğrultup elimi uzattım. Sıkıttığım yumruğumla Titan’ın boğazına muhtemelen pek de etkili olmayacak bir darbe indirmeye hazırdım. Haykırmak için ağzımı açsam da hiç ses çıkmadı. Sonra birden karşımda hiçbir şey olmadığını gördüm. Hiçbir şey yoktu.

Titan yoktu.

Yatakta oturmuş karşımdaki boşluğa bakıyordum. Kalbim hızla atıyordu. Gözlerimi karanlık yatakhane odasında gezdirdiğimde o tehlikeli ve tiksinti verici tanrıya dair tek bir işaret yoktu. Her şey ben cuma gecesi uyumadan önce nasılsa aynıydı. Yatağın karşıdaki televizyon kapalıydı. Banyonun yanında kalan küçük pencereyi örten perdeler hafifçe aralıktı. Aralıktan, şafağın, Güney Dakota’nın Kuzey Tepeleri derinliklerindeki ormanın korunmuş kısmı olan Black Hills’in üzerine vuran soluk mavi ışığını seçebiliyordum.

Güney Dakota, yeni yuvam.

Bir açıdan burası eski yuvam olan Radford Üniver-sitesi’ne benziyordu. Tek fark, bu üniversitenin insanların tanrılara taptıkları dönemin Yunanistanından çıkmış gibi görünmesiydi. Ayrıca etrafım, en büyük güçleri akşamdan kalma ve uykusuzken görevlerini yerine getirme becerisi olan yirmili yaşlarda gençlerle değil, efsanevi varlıklarla çevriliydi.

Düzelتيyorum. *Ben* aslen efsanevi bir varlıktım ve Akit Üniversitesi’ndeki öğrenciler ölümlü öğrencilerden çok da farklı değildiler. Tek farkları tanrıların soyundan gelmeleri ve epeydir birbirlerini öldürmekle meşgul olmalarıydı.

Fakat odamda gölgelerin arasında gizlenen, geriye kuru bir dış kabuk kalana dek benimle beslenmeye hazırlanan sayko bir Titan yoktu. Hele sonrasında yapacağı o nefret dolu, iğrenç şeyler...

Bunları aklıma getirmeyecektim bile.

Nefes verip gözlerimi yumdum. Elimin ayasıyla alnı-mı ovuşturdum. Sadece bir rüya görmüştüm; aptalca bir rüya. Titanlar üniversiteye giremezlerdi. Koruyucular buna engel olurdu. Gölgeler ise girebilirlerdi. Fakat Hype-rion ya da bir başka Titan'm yüzünü bir daha görmektense Tartarus'tan kaçan yüzlerce ruhla yüzleşmeyi yeğlerdim.

Rüyamda gördüğüm adamın kim olduğunu bilmesem de onun bir Titan olduğundan emindim.

“Josie?” Uyku mahmuru ve hafif aksanlı bir sestti bu. “Ne yapıyorsun?”

Nabzım yine hızlandı. Fakat bu kez çok farklı bir nedenden dolayı. Dönüp baktığımda muhtemelen yaşayan en seksi varlıkla karşılaştım.

Seth Dio... -soyadını nasıl telaffuz ediyorsanız artık-yan yatmıştı, ince yorgan kalçalarını sarıyor; altın rengin-deki sıkı ve kaslarla kaplı tenini bir hayli açıkta bırakıyordu.

Seth'in karın kasları gerçekten belirgindi. Öyle kalemle çizilenlerden ya da sadece bedenini esnettiğinde ve güç isteyen işlerle uğraştığında ortaya çıkanlardan da değil. Doğuştan öyle olduğundan şüpheleniyordum; karın kaslı, kaya gibi sert göğüs kasları olan, süt şişelerini dambıl niyetine kullanıp pazılarını şişiren bir bebek olduğundan yani. Pazılar demişken, onlar da son derece hoştu. Tıpkı geniş omuzları ve ince beli gibi. Ya yüzü?

Tanrım.

Seth *güzeldi*. Neredeyse aşırı güzel. Yüz hatları özenle birleştirilip bir mükemmeliyet derlemesi oluşturmuş gibi. Oluşturmuştu da. Keskin, çıkık elmacık kemikleri ve bakarken dalıp gidebileceğiniz, sizi hayallere -eh, belki de fantezilere demeli- daldıracak kadar dolgun ve seksi dudaklar. Kemersiz, kusursuz bir burun ve gözleri... Simsiyah kalın kirpiklerle çevrili o gözler turuncuya çalan sarının en çarpıcı tonundaydı. Yay gibi kaşları sarı saçlarına nazaran biraz daha koyuydu. Saçları kısa süre önce kesilmişti. Hâlâ kısa buklelerine alışmaya çalışıyordum. Yumuşak saçlarının yanları kısa, tepesi daha uzundu. Saçı yer yer düzken, yer yer dağınık ve dalgalıydı. Avuçlarımı başının

yanlarında gezdirip kısa saçlarının ellerimi gıdıklamasını hissetmek hoşuma gidiyordu.

Seth'e dokunmak başlı başına hoşuma giden bir deneyimdi.

Bazen nasıl olup da *benim yatağında* olduğunu anla-yamıyordum. Demek istediğim, elbette onu davet ettiğim ve yatağıma almak istediğim için oradaydı. Fakat onu görenlerin yanında hayal edecekleri tipte bir kız olduğumu da sanmıyordum. Kendimi kötülediğimden değil. Sadece gerçekçiydim. Bir yetmiş üç boyunda koordinasyon fakiri bir baş belasıydım ben. Kalçalarım, “çocuk doğurmaya elverişli” kalçaların pek rağbette olduğu 15001ü yıllarda pekâlâ çok havalı görünebilirdi. Bacaklarım da asla sütun gibi olmamıştı ve olmayacaktı. Anlaşılan ne kadar antrenman yapsam da (kick boks, güreş, koşu, savunma ya da saldırı sporları) karın kaslarımın sıkılaşacağı ve belimin inceleyeceği yoktu. İnce ve narin olmadığım gibi zarif ve ölçülü de değildim. Cazgırdım; bazen epey itici olabiliyordum ve abuk sabuk konuşuyordum.

Fakat Seth benden hoşlanıyordu. Benim *kurtuluşu* olduğumu söylüyordu.

Ben de ondan hoşlanıyordum.

Hem de çok.

En azından ben de bir yarı tanrıydım. Apollo'nun kızıydım.

Seth ise Apollyon'du; kısa süre önce ölen Ares tarafından yaratılan, bir melez ve safkanın ürünü. Yeni keşfettiğim becerilerimi kontrol etmeyi öğrenmemle olabildiğince güçlenmişim.

Seth değerli taşlar gibi ışıldayan kehribar rengi gözlerini kıstı. “Uyanık mısın? Yoksa bir tür ürkütücü uyurgezerlik hali mi seninki?”

Dudaklarımda küçük bir sırıtış belirdi. “Uyanığım.” “O halde...” Seth sırtüstü yatıp kolunu başının altına koydu. Ben de pazısının nasıl gerilip gevşediğine bakakaldım. “Orada öylece oturup beni uyurken mi izliyorsun?” Gözlerimi

devirdim. “Hayır.”

“Öyle görünmüyor.”

“Aslında sen araya girene dek yatakta oturmuş gözlerimi duvara dikiyordum.”

Seth elini indirip düz karnının üzerine koydu. Yattığım yerden örtünün altında neredeyse çıplak görünse de neyse ki çıplak değildi. “Bunun tuhaf bir tarafı filan yok.” Üzerimdeki kolsuz bluzun askısını düzelterip “Her neyse,” dedim. “Tuhaf olan sensin.”

O dudakların köşeleri iyice yukarı kıvrıldı. “Sen de seksisin.”

Gözlerimi bir kez daha devirsem de gururum son derece okşanmıştı.

Başı yana eğildi. “Rüya mı gördün?”

Övülmenin verdiği o sıcak ve belli belirsiz his silinip giderken başımı salladım.

“İyi misin?”

“Evet. İyiyim.” Saçımı omzumun üzerinden geriye atıp boğazımı temizledim. “Sadece tuhaf bir rüya gördüm.”

Seth beni sessizce süzerken bakışları dikkatliydi. Titanla yüzleşmemin ardından gördüğüm ilk kâbus değildi bu. Hyperion. Babamın binlerce yıl önce mezara koyduğu o ilahi varlık şimdi serbest kalmıştı ve intikam peşindeydi. Yarı tanrı güçlerimin bağı çözüldüğünde Hyperion’ı bir şekilde savuşturmuşum ama geri dönecekti.

Bunu biliyordum.

O ve kaçan diğer Titanlar geri geleceklerdi. Ta ki biz diğer beş yarı tanrıyı bulup güçlerimin bağını çözene ve Tartarus’taki Titanlar’ı yeniden mezara göndermek için güçlerimizi birleştirmeyi başarana dek...

Tabii diğ er yarı tanrıların nerede olduğunu ya da onları nasıl bulabileceğimizi bilmiyorduk. Titanlar'ı mezarlarına nasıl yeniden kapatacağımızı da. Apollo bize henüz bu konuda hiç bilgi vermemişti.

Bunun son kâbusum olmasını ne kadar çok istesem de öyle olmayacağını biliyordum. Titan'la geçirdiğim o saatler bana bir ömür gibi gelmişti ve o anları düşünmemek için çabaladım; *gerçekten* çabaladım. Biraz terapi görmek bana çok iyi gelebilirdi.

Bir dakika. Yarı tanrılar terapi görebilirler mi ki? Bu yakınlarda mistik varlıkların ruh sağlığına odaklanan

bir uzman filan olabilir miydi?

Seth'in parmaklarının kolumu okşamasıyla dikkatim ona yöneldi. Gözlerimiz buluştu. Elini bileğime dolayıp beni aşağı çekmesiyle bedenimin yarısı bedeninin üzerine çıktı.

Ah, bu işin nereye varacağını düşünmek hoşuma gidiyordu.

Seth'in kollarımın altındaki göğsü sıcaktı. Yukarı uzattığı eli hiç titremeden saçımın birkaç tutamını yakaladı. Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Elini çek-meyip yanağıma yasladı. Ağzımı ağzına yaklaştırıp onu yumuşakça öptüm. Başımı kaldırdığımda gözlerinin parladığını gördüm.

“Hoşuma gitti bu,” diye mırıldandı.

“Benim de.” Sonra aklıma çok önemli bir şey geldi. Zaten hiç unutmamıştım da bunu. Sadece kâbusun ardından zihnimden bir anlığına çıkmıştı. Dudaklarım kocaman, ahmakça bir gülümsemeyle gerildi. “Sanırım bugün bundan daha fazlasını alacaksın.”

Elini enseme doladı. “Bence her gün daha fazlasını almalıyım.”

“Elbette, fakat bugün farklı bir gün.”

Seth'in yüz hatlarına yayılan ifadeden ne kastettiğimi anladığımı fark ettim. Gözleri açılırken, burun delikleri hafifçe genişledi. Bir şaşkınlık anıydı bu. O halini görmek göğsümde bir sızıya neden oldu. Çünkü belli ki Seth hatırlayacağımı düşünmemişti.

Bazen Seth'in beklentileri çok düşük oluyordu.

Bunu fark etmenin bana verdiği hüznü bastırıp onu tekrar öptüm. Bir kez daha ona çok büyük beklentilere sahip olmayı hak ettiğini göstermek istiyordum. "Doğum günün kutlu olsun."

"Josie..."

İsmimi öylesine şefkatle ve etkileyici fısıldamıştı ki nefesim tutuldu. "E, yirmi ikine basmak nasıl bir his?".

Parmaklarını saçlarımda gezdirdi ve hemen yanıt vermedi. "Yirmi bir yaşında olmak gibi."

"Bu heyecan verici değil."

Seth bir kez daha sırtıttı. "Bunun sebebi senin hâlâ yirmi yaşında olman ve yirmi bir olmana daha altı ay olması."

"Seni gidi çıkırcı ihtiyar."

Seth kıkırdayıp başını kaldırdı. Dudaklarımın köşesini öptü. "Sanırım ilk defa birisi bana böyle bir lakap takıyor."

"İyi." Elimi göğsüne yaslamamla birlikte ciğerlerine hızlıca bir nefes çekmesi bana keyif verdi. Dokunuşumun onu bu denli etkilemesi hoşuma gidiyordu. "Sana hediye almak isterdim fakat Amazon buraya sipariş göndermiyor. Bu yüzden de..."

Seth'e gerçekten hediye almak istemiştim. Fakat üniversiteden ayrılmam güvenli

olmayacağından tek seçeneğim kampüsteki hediyelik eşya dükkânıydı. Seth'in üzerinde Akit Üniversitesi yazan bir kupa ya da kapüşonlu hırka isteyeceğinden şüpheliydim. Mutfağa girme iznim olmadığından ona bir akşam yemeği de hazırlayamamış-tım. Bu da beni kötü bir kız arkadaş yapıyordu.

Kız arkadaş.

Ürperdim.

Bu sözcük bana akıllalmaz derecede yeni geliyordu. Gıcır gıcır. Akıl sır ermez. Sanırım ikimiz de hâlâ birbirimizi keşfediyorduk ve işi ağırdan alıyorduk. Üç bacaklı bir kaplumbağa kadar ağırdan. İlişkimiz mükemmel olmaktan çok uzaktı. Önümüzde çoğu çiftin asla yüzleşmeyeceği engeller vardı; ikimizin de canına kasteden ölümsüz varlıkların olması gibi.

Tabii bir de Seth'in epey rahatsız edici geçmişi vardı.

Seth'in geleceğinin erken sonlanması olasılığı da. Bu olasılığın gerçekleşmemesi için tüm gücümle çabalasam da henüz nasıl engel olacağımdan emin değildim.

Babamın Seth'i öldürmek istediğinden de gayet emin.

Tüm bunları düşünmeyi cidden bırakmam gerekiyordu.

“Bak ne diyeceğim,” dedi Seth.

“Evet?”

Kolunu belime dolayıp beni sırtüstü yatırdıktan sona üzerime çıktı. Ağırlığının duyularım üzerinde delice -harika ve delice- etkileri oluyordu. “Bana zaten verebileceğin en güzel hediyeği verdin.”

Kaşlarım kalktı. “Vermedim...”

“Verdin.” Seth ağzını ağzıma yaklaştırdı. Beni öpüşü ne yumuşak ne de yavaştı.

Seth kıtlıktan çıkmış gibi öpüşüyordu. Dudaklarımın tadını yudum yudum çıkarıyordu. Öpüşmekten çok hoşlanan, manzaralı yoldan gitmeyi tercih eden ve gideceği yere varmakta hiç acele etmeyen bir adamdı o.

Fakat ben oraya varmayı *gerçekten* çok istiyordum.

Yani o ve ben, çıplak halde, bedenlerimiz birbirine dolanırken bekâretimi rüzgâra savurmayı.

Seth'in alt dudağımı hafifçe ısırmasıyla dudaklarımdan kısa bir inleme döküldü. “Hmmm,” diye mırıldandı Seth. Elini kolumdan çekip bluzumun askısını kavradı. “Benim için o sesi bir daha çıkar.”

Seth ağırlığını sol koluna verip aramızda kısacık bir mesafe kalacak kadar doğrulurken kısa kısa nefesler veriyordum. Kıvrak parmakları bluzumun askısını çözüp bileklerimi sardı.

Soğuk havanın etkisiyle çıplak göğsümün tenindeki tüyler diken diken oldu. Seth başını eğip Apollo'nun güçlerimi serbest bıraktığı günden kalan yara izini öptü.

Başını kaldırdığında yüzündeki o kibirli, pervasız sırtışı bir saniye için seçtim. Sonra başı tekrar eğildi. Dilinin ucu, on iki santimlik düz çizgiyi bir uçtan diğerine yaladı. Orada durmadı. Yo, hayır. Dilinin küçük dokunuşları yara izinin etrafını saran iki çizgiyi izledi. Hatta tuhaf yara izinin iki yanındaki, bana kanatları hatırlatan şekli de yokladı.

Damarlarıma sıcaklık yayılırken Seth'in dudakları yara izinden uzaklaşıp çok ama çok daha duyarlı alanları keşfe çıktı, inleyerek elimi saçının kısa kısımlarında gezdirdim. Sonra daha uzun tutamları bulup parmaklarımı onlara doladım. Sırtım geriye bükülürken Seth kalçalarını bacaklarımın arasına yerleştirdi.

“Bana hediye olarak bunları verdin,” dedi. “Sonu gelmez hediyeler bunlar.”

Kıkırdadım. “Sen bir sapıksın.”

“Sadece gerçeği söylüyorum.” Ağzı bedenimin bir köşesi üzerinde kapanırken dili hınzırca, enfes şeyler yapmaya başladı. “Bugüne dek aldığım en güzel doğum günü hediyesi.”

“Seth...”

Seth bedenini hızla ve hayret verici bir şaşmazlıkla yukarı kaldırdı. Ağzı ağzıma kenetlenip sözlerimi yarıda kesti. Dili dilimin üzerinde gezindiği sürece bu durumdan şikâyet etmiyordum. Göğsüm ağırlığı altında birden düzleştiğinde de. Ve kesinlikle kalçalarıyla yaptığı o şeyi yaptığında da. Kalçalarını o mükemmel noktaya yerleştirdiğinde, gerçekten ama gerçekten manzaralı yolu geride bırakıp dosdoğru vaat edilmiş topraklara ulaşmak istiyordum.

Bacağımı kaldırıp bacağının üzerine koydum. Kalçalarımı kaldırıp kendimi onun rehberliğine bıraktım. Seth ağzımın içine inledi. Bedenimi bir heyecan kasırgasıyla dolduran seksi ve erkeksi bir sestir bu. Kalçaları tekrar hareketlendiğinde düşündüm ki belki de o sabah, Seth’in doğum günü olduğu için, sonunda...

Komodinin üzerindeki alarm, tiz ve kulak tırmalayan bir sesle çaldı. Kalkıp eğitime gitmemiz gerektiğini haykırıyordu.

Seth ağzını açıp homurdandı. “Kahretsin.”

Saçlarını daha da sıkıca kavradım. “Alarmı boş verebiliriz.”

Dudakları dudaklarıma sürtünen Seth “Bunu yaparsak çok kötü bir eğitmen olurum,” diye yanıt verdi. “Ve ben çok iyi bir eğitmen ©İmaya çalışıyorum.”

“Bugün doğum günün,” dedim. “Biraz geç başlayıveririz.” Seth’in avucu mememin ucunu okşadı. “Bu yeterince iyi bir sebep değil,” dedi.

“Günlerden pazartesi.”

Seth kıkırdadı. “Josie.”

“Ne var? Bu gayet iyi bir sebep işte.”

Seth bluzumun askılarım yukarı çekip beni öptü. Böylelikle beni resmen kendisine kapatmıştı. “Son birkaç haftada epey ilerleme kaydetsen de hâlâ alman gereken çok yol var.” Kaşlarımı çattım. “Ya? Teşekkürler.”

Seth gülerek üzerimden kalktı ve bacaklarını yatağın üzerinden sallayıp ayağa kalktı. Bunu öyle kolayca ve zarifçe yapmıştı ki içimden ona yumruk atmak geldi. “O tatlı kıcını kaldır bakalım. İşe koyulma zamanı.”

Kafası güzel bir Godzilla gibi hareket ederek yataktan çıktım. “Sethie, Pollyanna olman bana patronluk taslayabileceğin anlamına gelmiyor.”

Seth bana boş gözlerle baktı. “Apollyon, Joe. Tekrar et: Apollyon.”

Sırıttım.

Seth gözlerini kıstı. “Beni deli ediyorsun.”

Yanımdan çekildim. Bitişikteki küçük banyoya yürürken omzumun üzerinden baktım. “İyi anlamda mı?”

“Kararsızım.”

“Gıcık.”

Seth’in dudaklarının bir köşesi kıvrıldı. Bu onu düpedüz hınzır göstermişti. Doğum günü olduğu için şanslıydı. Yoksa o “Joe” lafını sineye çekmezdim. Banyonun kapısını açtım.

“Josie?”

“Ne vâ?” Dönüp baktığımda onun tam dibimde durduğunu görüp afalladım.

Hâlâ ne kadar hızlı ve sessiz hareket edebildiğine alışmamıştım.

“Ben...” Seth susup ellerini kaldırdı. Yanaklarımı nazikçe tuttu. Sonra beni öptü. Tatlı, şefkatli ve çok güçlü bir öpücüktü bu. “Doğum günümü hatırladığın için teşekkür ederim.”

Sonra da gitti.

Odadan çıkıp yan kapıdan geçmiş, muhtemelen çoktan duş almaya başlamıştı. Ben ise hâlâ orada dikiliyor, Seth’in az önce dikildiği noktaya bakıyor ve daha önce hiç birinin onun doğum gününü hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyordum.

Hatta doğum gününü hatırlayacak kadar onu önemseyen birinin olup olmadığını.

Fakat bu yıl, bu doğum günü farklı olacaktı.

2

• Seth

Josie’yle yatakta fazladan birkaç saat geçirmek yerine, onun hava elementini çağırması gerekirken kazara etraftaki her şeyi ateşe vermesini izlemeyi tercih etmekle budalalık etmişim.

Tam da bu yüzden, havanın soğuğuna rağmen dışarıda, binaların çok uzağında ve mezarlığın yakınlarında dikiliyorduk. Sıcaklık genelde on derece kadar olurdu. Buraların bu kadar ısındığını ilk kez görüyordum. Josie’nin mezar

taşlarını ve heykelleri patlatmaya başlamayacağını umuyordum. Bunun üniversitenin dekanı olan ve hayran kulübüme üye olmayan Marcus'un hoşuna gideceğinden şüpheliydim.

Kıçımızı yataktan kaldırıp eğitim yapmamız bu yüzden de önemliydi. Yumruk yumruğa kavga etmeyi bilmek önemli olsa da, konu Titanlar olunca Josie'nin yarı tanrı güçlerini nasıl kullanacağını ve kontrol edeceğini bilmesi gerekiyordu.

Ayrıca öğleden sonraki antrenmanlarda Luke görevi devralıyordu. Josie ilk kez - ve de son kez- elementsel güçlerini onun yanında kullandığında kazara onu bir duvara uçurdu. Az kalsın Luke duvarın içinden de geçecekti.

Komik bir manzaraydı.

Fakat Luke açısından acı verici bir deneyim olmuştu.

Josie, uzun adımlarla yanından geçip Deacon'm büyük bir zevkle yapımına yardım ettiği samandan kuklaya doğru yürürken gözlerini kısıtı. Şu saman şey, polo tişörtü ve fötr şapkasıyla epey şık bir bostan korkuluğunu andırıyordu.

Başında neden fötr şapka olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Sormadım da.

Kollarımı kavuşturup Josie hazır görünene dek bekledim. Son denememizin üzerinden yirmi saat geçmişti. Josie elementleri kullanırken rahat olamadığından bir aşağı bir yukarı yürüyor, ağırlığını bir ayağından diğerine veriyordu. Epeyce yerinde duramadıktan sonra nihayet hareketsizleşti.

Ona "Her şey zihinde bitiyor," diye hatırlatmada bulundum. "Elinin altında büyük bir güç var. Fakat bunu tamamen anlamam gerekiyor."

"Anlıyorum."

"Hayır, anlamıyorsun."

Ellerini yumruk yapıp bana baktı. Mavi gözlerinde canlı bir bakış vardı. Gözleri bu haliyle, babasının o hayranlık uyandırıcı gözlerine benziyordu. Fakat Josie hayal kırıklığına uğradığında ya da öfkelenildiğinde gözleri bana Kiklad Adaları'nı çevreleyen Ege Denizi'nin koyu mavisini anımsatıyordu. Arzu duyduğunda da öyle derin bir maviye dönüyordu gözleri.

“Gücün bende olduğunu biliyorum,” dedi. “Hıh.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Evet, bildiğini biliyorum. Fakat kendine adamakıllı inanmıyor, güvenmiyorsun. Güveniyor olsan her azdığında etrafında ne var ne yoksa tutuş-turmazdın.”

Josie'nin yanakları kızardı. “Her seferinde öyle yapmıyorum!”

Sırıttım.

“Bir ya da iki kez oldu o.” Josie kollarını havaya kaldırdı. “Peki, belki dört kez. Bu sabah olmadı mesela.” Gözleri ışıldadı. “Hem belki bu senin kaydardığın anlamına geliyordur.” “Ya, öyle mi? Ben kaytarıyorum, ha?” Güldüm. “Bebek, bu sabah biraz daha hâzır olsan bütün yatakhane alev alırdı.”

Bu kez Josie'nin tüm yüzü kıpkırmızı kesildi. Fakat gözlerindeki o kıvılcım bir aleve döndü. Aklının yatakta, göğüsleriyle bana verdiği hediye için ona teşekkür ettiğim anlarda olduğunu biliyordum.

Josie gözlerini kırıştırtıp “Kıç surat,” diye mırıldandı. “Ben de senin için bir lakap buldum.”

“Ya. Neymiş? Duymak için sabırsızlanıyorum.” Yüzümü eğip o beni izlerken sıırıttım. “Yanımdayken öyle hazır oluyorsun ki bundan sonra sana Slip ‘N Slide¹ diyeceğim.”

Josie gülmemek için kendini zorladı. “Ah tanrım, bu berbat. Bunun ağzından bir daha çıktığını işitirsem canını yakabilirim Seth. Cidden.”

Kıkırdayıp başımla kuklaya işaret ettim. “Rüzgârın gücüyle bağlantı kur Josie. içinde akışını hisset. Yapabilirsin.”

Burnunu buruşturan Josie kuklaya odaklandı. Ellerini tekrar yumruk yaptı. Omuzları kalktığında onu, o .küçük güç dalgalanmasını hissettim. Güç ikimizin arasında süzülüp tenimi yaladı. Gücün, yani bağlantı kurulup kullanılan *eterin* öpücüğü, bir yaz güneşinin altında dikilmek gibiydi.

Çenemi sıkıp duruşumu değiştirirken uzun, kesiksiz bir nefes alıp Josie’ye, sadece ona odaklandım. Ta ki ayartıcı güç dalgası dağılana dek.

Tepemizde bir yıldırım çaktı. İri, karanlık bulutlar toplanmaya başladı. Bir yağmur damlasının burnumun köprüsüne çarpmasıyla çenemi kaldırıp iç çektim.

“Kahretsin,” diye mırıldandı Josie. Omuzları çöktü.

Gri bulutların dağılışını izleyip dudaklarımı büzdüm. Hissiz bir sesle “Şanslıyız,” dedim. “Bu kez bizi sırlıslıkla etmeyeceksin.”

“Kapa çeneni.”

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. “Tekrar dene.”

Josie tekrar denedi. Yine yıldırım çaktı. Josie dışarı çıkardığım sandalyeyi tutuşturmuştu. Bir ara kukladan duman çıksa da, yağmur ateşi hızlıca söndürdü.

Fötr şapkaya bir şey olmamıştı.

Nihayet, öğle yemeği yaklaşırken Josie işi kaptı. Hava elementini çağırıp havaya kaldırdığı kuklayı saniyeler boyunca havada tuttu.

Josie’nin *eterle* her bağlantı kuruşunda gücün öpücüğünü hissediyor, ona aldırış etmemek için irademi son damlasına kadar kullanıyordum, Safkanlar arasında geçirdiğim zaman, küçük gösterilerine karşı tolerans sergilememi sağlamıştı. Daha zorlu deneyimler yaşamıştım. Mesela o sabahki ereksiyon bunlardan

biriydi. Josie'nin iliskimizi daha üst düzeye çekme çabasına karşılık vermemek; Josie'ye... Hak ettiği gibi davranmaya çalışsam da benim için hiç de kolay değildi. Tamam, bu benim için tuhaf bir konseptti evet, ama yine de uslu durmakta zorlanıyordum. O yüzden bu benim için hiç de zor değildi.

Fakat *akaşayla* çalıştığımızda, neredeyse... Gücün cazibesini göz ardı edemiyordum.

Ondan daha güçlü bir şey yoktu ve havayla buluştuğunda yarattığı his bir yıldırıma dokunmak gibiydi. Beni çağırıyor, içimin derinlerinde var olan şeye, *etere* bir iblis kadar çok ihtiyaç duyan o şeye sesleniyordu. Ne berbat bir şeydi bu. İblislerle ortak bir noktanın olması beni dizginleyen, içindeki o şeye kilit vuran nedenlerden biriydi.

Diğer neden de Josie'ydi.

Kukla tekrar yere düştüğünde bunun bir tesadüf olmadığından emin olmak için Josie'ye hava elementini üç kez daha kullandırdım. Söz konusu Josie olunca emin olamı-yordunuz.

Josie, bana doğru dönüp yüzüne düşen kısa bir sarı saç tutamını geriye attı. Sıçrayıp yanıma geldiğinde yüzünde çekingeng bir gülümseme belirdi. "Sanırım hava elementini nasıl kullanacağımı sonunda kavradım."

İşin aslı, hava elementi üzerinde kontrol sağlayıp sağlayamadığını bilmiyordum. Josie aynı şeyi günlerce tekrar edemedikçe emin olamazdım da. Josie gözleri ümitle ışıldayarak bana baktı. Sevincini kursağında bırakmak istemiyordum.

"Evet," dedim. Eğilip dudaklarımı alnına yasladım. "Gerçekten iyi iş çıkardın Josie."

Havaya sıçradı ve kollarını boynuma dolayıp beni kısa bir süreliğine kucakladıktan sonra ayaklarının üzerine indi.

Orada öylece dikildim. Bir süre gözlerimi Josie'ye diktim. Bir ucube gibi. Bazen

onunla ne yapacağımı bilmiyordum. Alıngan olabiliyordum. Tanrılar biliyor ya, nerede duracağımı bilmemek gibi bir sorunum vardı. Sevgi göstermekte sorun çekmesem de hiçbir şekilde birinin *bana* sevgi göstermesine alışık değildim. En azından bu şekilde değil. Gerçekten içten, şu ya da bu nedenden ötürü zorlama olmadığında ve fizikselliğin ötesinde bir derinliği olduğunda yani.

Josie sevgisini gösterirken rahattı. Gülümsemeler, dokunuşlar, yumuşak öpücükler ve yakınlık...

Tüm bunlarla aklımı başımdan alıyordu.

Bazen onunla ne yaptığımı merak ediyordum. Gerçek bir ilişki yaşadığıma şaşıyordum. Çünkü bu kesinlikle ona haksızlıktı. Daha birkaç ay önce böyle bir şey yaşayacağımı söyleseler katıla katıla gülerdim. Fakat şimdi işte buradaydım. Apollo'nun kızıyla bir ilişki yaşıyordum.

Ve geçmişte yaptığım onca feci şeyi ve hâlâ mücadele ettiğim *eter* meselesini bir kenara koysak bile benim bir geleceğim yoktu.

Yoktu.

Nihayet Titan meselesi halledilip hayatta kaldığımda, yine tanrıların burun kıvırdıkları işlere dönüp ıslahlarla uğraşacaktım. Bir başka deyişle, Ares'le bir olup Olimpos'un çekirdeğini oluşturan tanrılara savaş açanları bulup yok edecektim. Ya sonrasında? Öldüğümde ruhum Hades'e ait olacaktı. Benim için bir yarın beklentisi de beni bekleyen bir cennet de yoktu.

Öyleyse Josie'yle yaptığım şey bencilceydi. Haksızlıktı. Şans benden, bizden yana değildi. Ayrıca Apollo'nun en olmadık anda ortaya çıkacağını ve Josie'nin sonunda tüm bunlardan incineceğini biliyordum.

Fakat dediğim gibi, bencildim.

Josie'den uzak duramıyordum. Ona karşı hislerimi göz ardı etmeye çalışmıştım. Onu buraya, üniversiteye getirdiğim gün bana emredildiği gibi ondan ayrılmaya

alışsam da bunu yapamamıştım. Yapamayacaktım da.

Sadece Josie'nin her şey sona erdiğinde büyük bir bedel dememesini diliyordum.

Kafam başka yerlerde olsa da Josie bana gülümsedi. "Acıktım."

Yüzüme hafif bir tebessüm yayıldı. "Tabii."

Josie koluma vurdu. "Pislik."

Karanlık düşünceleri zihnimden uzaklaştırıp kolumu Josie'nin omuzlarına attım. "Haydi. Kafeteryaya gidelim."

"Yiyecek bir şeyler alıp odama götürebilir miyiz?"

"Elbette." Kafeteryanın yemek yenen bir mekndan çok gitgide melezler ve safkanlar arasındaki bir savaş alanına dönüştüğü düşünüldüğünde, yiyecekleri paket yaptırmaya hayır diyemezdim.

Melezlerin, yani bir safkan ve bir lmlden olan çocukların ortaya ilk çıkışından beri, melez ırkı saf soydan gelenler tarafından sindirilmişti. Kaderlerin kanın saf kabul edilip edilmediğine bağlı olduğu, Antik Yunan'ı anımsatan, lanet bir kast sistemiydi bu.

Yakın zamana kadar melezlerin durumu kötüydü. Kesinlikle bir seçenekleri de yoktu. Başından beri var olan Melez Sınıfı onları haklarından mahrum kılıyor, iki soyun birbirlerine karışmasını yasaklıyordu. Sekiz yaşma geldiklerinde melezler bir safkanlar konseyinin önüne ıkarılıyorlar, orada onlara iksirin mi verileceğine yoksa eğitim mi alacaklarına karar veriliyordu. İksir tanrıların ürettiği, bir melezi zgr iradesinden mahrum bırakan ve onu sözleşmeli köleliğe mahkm eden bir sıvıydı. Bazıları bir Avcı ya da Muhafız olmak için eğitim almanın köleliğe yeğ olduğuna inansalar da Avcılar ve Muhafızlar mrlерinin kısa sürmesiyle nam salmışlardı. Çoğu yirmili yaşlarının sonunu göremiyor, iblisleri (*eter* bağımlısı olan safkanlar ve melezleri) avlarken ya da

safkanların muhafızlığını yaparken ölüyorlardı.

Avcı olmaları da melezlerin özgür iradeleri olduğu anlamına gelmemiştir. Bu sadece kötünün iyisinin peşine takıldıkları anlamına gelmiştir.

Fakat Melez Sınıfı’nın hükmü, tıpkı iksir gibi bitmişti. Melezler safkanların tüm haklarına sahiptiler. Birçok safkan değişime tam destek verse de bazıları artık bedava iş gücünden mahrum kalacakları düşüncesine pek de sıcak bakmıyordu. Ayrıca binlerce yıldır süregelen adaletsizlikten öylece vazgeçmeye hazır olmayan melezler de vardı.

Bu yüzden onları suçlayamıyordum da.

Melezlerin bir kısmı Avcı olmak için eğitim almayı seçtiler. Bazıları görevlerinden ayrıldı. Bazıları ayrıldı. Bir de bu yeni durumda Avcı olmak için eğitim alan iyi yürekli Aiden St. Delphi gibi bazı safkanlar bile vardı.

Kaosun en beklenmedik anda herkesin tepesine çökmek gibi çirkin bir huyu vardı. Son birkaç günde ortalık huzurlu olsa da bu durumun değişmeyeceğinden şüpheliydim.

Kafeteryada Josie ızgara tavuğu ve salata barını geçip kızarmış yiyecekler bölümüne hücum etti. Tam bana göre bir kızdı. O bir kızarmış patates tabağını kaparken ben de kızarmış tavuk kanatlarına yöneldim. Bolca içecek aldıktan sonra yatakhanein yolunu tuttuk. Josie yol boyunca öyle çok gülümsedi ki, yüzünün çatlamasından endişe etmeye başladım.

ikimiz odalarımıza uzanan dar koridordan geçerken onu şöyle bir süzdüm. “Neden gülümsüyorsun?”

Önümden yürüyen Josie “Hiç,” diye şakıdı.

Koltuğumun altındaki şişeleri düşmesin diye dengelerken gözlerimin bir an Josie’nin kalp şeklindeki kışına kaymasıyla yüzüme bir gülümseme yayıldığını fark ettim. Üzerinde Akit Üniversitesi’nin logosu olan sıradan bir eşofman altı,

Josie giydiğinde insana fanteziler kurdurtan bir şeye dönüşüyordu.

“Bana hiç gibi gelmedi,” diye yanıt verdim.

“Bazen öyle nedensizce gülümsüyorum işte.”

“Gülümsemek yüzünde vaktinden önce çizgiler oluşmasına sebep olur.”

“Ve de surat yapmak olmaz. Tabii, tabii.” Odasının kapısı önünde duran Josie bana baktı. “Ya da belki senin yakınımda olman hoşuma gittiğinden gülümsüyordumdur.”

Gözlerimi ona diktim.

Dudaklarının köşeleri aşağı büküldü. “Çok mu oldu?”

Başımı yavaşça iki yana salladım. “Hayır. Asla çok olamaz.”

Aynı gülümseme tüm canlılığıyla yüzünde yeniden belirdi. “Güzel.” Kapının kilidini açıp “Bu dediğini unutma,” dedi.

Josie’nin peşinden gidip kapı aralığında durduğumda kaşlarım kalktı ve ağzım açık odanın içine bakakaldım.

“Sürpriz!” Bir, yo, iki, ya da üç ses hep bir ağızdan haykırmıştı. Sonra sanırım Josie’nin kıkırdayıp “Doğum günün kutlu olsun!” dediğini işittim.

Tüm o balonlardan gözümü ayıramıyordum. Kırmızı. Beyaz. Sarı. Bazıları... *Penis* şeklinde miydi? Gözlerimi kısıp yirmi, yirmi beş santim uzunluğundaki kırmızı ve -evet- altında iki testis olan balona baktım. Penis balonları. Sonra gözlerimi aşağıya çevirdiğimde Aiden’m küçük kardeşi Deacon St. Delphi’yi gördüm. Penis balonunun altında duran, sarı saçları dikilmiş, gümüş rengi gözlerinin

içi gülen Deacon, kesinlikle kardeşi kadar aziz değildi.

Deacon sırtarak “Nutkun tutuldu, değil mi?”^ dedi. “Söyledim sana Luke. Balonlar etkili oldu.”

Luke ayak bileklerini üst üste atmış, duvara yaslanıyordu. “Benim balonlarla hiçbir ilgim yok,” dedi.

“Balonlar tamamen benim fikrimdi.” Deacon başparmağıyla kendine işaret edip gururla gülümsedi. “Tamamen benim.”

Josie, kızarmış patates tabağını oturma odasında küçük bir ikili koltuğun yanında duran sehpaye bıraktı. Sonra kızarmış tavuk kanatlarını ve içecekleri de alıp patateslerin yanına koydu.

Josie’in yüzünde cılız bir gülümseme belirdi. “Ben, şey, diğerlerine doğum gününün yaklaştığını söylemiş olabilirim.”

“Sahiden mi?” diye mırıldandım.

“Pasta,” diyerek araya giren Deacon sehpaye doğru atıldı. “Sana doğum günü pastası aldık.”

Luke “Pastayla da bir ilgim yok,” dedi. Gözlerimi ona çevirmemle omuz silkti. “Ne tepki vereceğini görmek için buraya geldiğimi söyleyebilirim.”

Ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

Deacon “Libby’ye bu pastayı yaptırmak için neler çektiğimi bilemezsin,” dedi. “Bu arada, Libby kafeteryadaki müthiş aşçılarımızdan biri ve bence bu gerçekten müthiş bir pasta.”

O an pastaya baktım. Adamakıllı. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Örümcek Adam mı?”

Josie yüzünü eğse de sırtışını gizleyemedi.

“Bana Örümcek Adam seversin gibi gelmişti.”

Ağzımı açtım. Evet. Yuvarlak pastaya bakarken ağzımdan tek kelime çıkmadı. Libby’nin pastacılığa atılması gerektiğini düşündüm. Çünkü mavi taytı ve ağlarıyla pastadaki Örümcek Adam’ı aslına çok iyi benzetmişti.

“Solos da gelecekti,” dedi Josie. “Fakat sabahtan beri keşifte. Onun adına doğum gününü kutlamamı istedi.”

Gözlerimi tekrar Josie’ye diktim; hem de ne dikmek... Allak bullaktım. O anki halimi bu sözcükle tarif ettiğime inanamasam da gerçekten şoke olmuşum.

“O halde sizler eğitim gibi önemli işlere dönmeden, ben de sınıfa dönüp derse dikkat kesiliyormuşum gibi yapmaya başlamadan şu pastayı yiyelim,” dedi Deacon. Pastaya doğru döndü. Pastanın yanında tabaklar duruyordu.

Tabak bile getirmişlerdi.

Penis balonları. Örümcek Adam pastası. Üzerinde birden çok renkle DOĞUM GÜNÜN KUTLU OLSUN yazan plastik tabaklar. Renkler Örümcek Adam pastasının renkleriyle uyumluydu.

“Doğum günün kutlu olsun, adamım.” Yanımdan geçip Deacon’a doğru yürüyen Luke elini omzuma vurdu. Deacon’m arkasından gelip kendisinden daha ince safkanın beline kolunu dolayıp eğildi ve onu boynundan öptü. “Ben bir parça kenarından istiyorum.”

Deacon sırtını dikleştirdi ve sırtarak krema kaplı serçe parmağını kaldırdı. Gözlerini Luke’un gözlerinden ayırmadan parmağındaki beyaz kremayı emdi. Bu hareketi karşısında Luke kaskatı kesildi... Muhtemelen bedeninin birden fazla bölgesi kaskatı kesilmişti.

O günün ilerleyen saatlerinde birilerinin şans epey bir yüzüne gelecekti.

Kolumda hissettiğim hafif dokunuş dikkatimi çekti. Başımı eğip bakınca

Josie'nin gözlerini bana doğru kaldırmış, alt dudağını ısırıldığını gördüm. Bu hareketi bana Deacon'm kastettiği şeyi yapmayı düşündürdü. Bu düşünce de penisime bir farkındalık titreşimi gönderdi.

Josie alçak sesle "Rahatsız olmadın değil mi?" diye sordu. "Sadece... Doğum gününü kutlamak istemiştim." Gözlerimi kırıştıtırıp hayallerden sıyrıldım. Hâlâ kapı aralığında dikiliyordum ve ağzımdan iki kelimedenden fazlası çıkmamıştı. Orada öylece dikilmiş onlara bakıyordum. Öküz gibi davranmışım.

"Ben... Bence harika. Teşekkür ederim." Boğazımı temizleyip diğerlerine baktım ve sesimi yükselttim. Josie'nin yüzüne bir ferahlama yayıldı. "Teşekkür ederim."

Luke başını sallayıp yana çekildi. Elindeki tabakta bir dilim pasta vardı.

Deacon işe koyulup pastanın kalanını da dilimlemeye başladı. Ben Josie'ye uzanıp atkuyruğunu nazikçe çekiştirdim. Bana doğru eğildiğinde kolumu ona dolayıp ağzımı kulağına yaklaştırdım. "Kimse... Benim için bunu yapmamıştı."

Josie geriye kaydıldı. Gözleri gözlerimi aradı. "Ne yapmamıştı? Doğum gününü mü kutlamamıştı?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Bu... Bu bir ilk." Mavi gözlerinin rengi daha da koyulaşan Josie parmak uçlarında yükselip yanağıma bir öpücük kondurdu. "Gelecekteki bir sürü doğum günü partinin ilki bu, Sethie. Alışsan iyi edersin."

Gözlerimi yumup alnımı Josie'nin alnına dayadım. Kahretsin. O an üç şeyin farkındaydım. Bunu hak etmiyordum. Josie'yi hak etmiyordum. Ayrıca Josie'ye bu doğum gününün kutladığımız ilk ve son doğum günü olabileceğini söyleyecek cesaretim yoktu.

- Josie

Ertesi gün, ikinci antrenmanı -diğer adıyla dayak yeme saati- boyunca Seth'in söyle

— dikleri aklımdan çıkmadı. Geçen gece de

durum aynıydı. Ona baktım, söylediklerini düşündüm ve içimden sadece ona sarılmak geldi.

Peki. Ona sarılmaktan daha eğlenceli şeyler de yapmak istedim. Bir kısmını da yaptık. Fakat o *şeyi* yapmadık. Artık iyiden iyiye, ben seks yapana kadar Harry Potter filmlerinin yeni versiyonlarının çekilmiş olacağını düşünmeye başlamıştım.

Her neyse... Seth'in söylediklerine inanamıyordum. Kimse doğum gününü kutlamamış mıydı yani? Bir kişi, hatta annesi bile mi? Annesi gerçekten berbat bir anneydi. Seth'in bana söylediklerinden bunu çıkarmıştım. Fakat oğlunun doğum gününü bile kutlamayacak kadar da kötü bir anne miydi?

Neredeyse içimden o kadının hayatta olmasını dilemek

geliyordu, ki onu tekrar öldürebileyim. Ne feci biriydi. Ya da ne feci bir safkan. Artık her ne idiyse, berbat, adi biriydi. Annem onca sorununa rağmen doğum günlerimi kutlardı.

Annem beni doğurmak istememiş olsa bile beni severdi. Nihayetinde de önemli olan buydu.

Antrenman berbat geçmemişti. Başlardaki gibi değildim artık. O zamanlar darbe almayı bile beceremiyordum. Oysa şimdi sakatlanmayacak şekilde nasıl düşeceğimi ve nasıl hemen ayağa kalkacağımı biliyordum. Yumrukları ve tekmeleri bloke etmeyi ve epey etkili darbeler indirmeyi de öğrenmiştim.

Çetin ceviz bir katil ninja yarı tanrı olmaya epey yaklaşmıştım.

Seth antrenman alanının kenarından “Hançerini, bıçaklayacağın kişiyi öldürmeye hazırmışsın gibi kullanmalısın,” dedi. “Onu dürtmek istiyormuşsun gibi değil.” Gözlerimi kısıp ona baktım. Peki. Belki de henüz katil ninja sayılmazdım. Akit hançerini kaldırdım. Titanyumdan yapılmış ve kesip

doğramak için tasarlanmış çok keskin ve ölümcül bir silahtı bu. Kabzasını daha da sıkı tuttum. “Kuklayı dürtmeye çalıştığım filan yok.”

Luke “Fakat kuklayı dürtüyorsun,” diye itiraz etti. Bana karşı birlik olmuş, üstüme geliyorlardı.

Seth canlı gibi duran kuklaya doğru uzun adımlar attı ve insan tenini andıran dokunun üzerindeki sık bir kesiğe parmağını soktu. Öf!

Kuklanın göğsündeki yarayı göstererek “Şu yara,” dedi. “Bir ölümlüyü bile öldürmez.”

Kaşlarımı çattım. “Gayet öldürür.”

“Yavaşlatır şüphesiz, fakat öldürmez.” Luke elindeki hançeri havada çevirip kolayca yakaladı. Özel biri olduğu kesindi. “Akciğeri bile delmez bu kesik.”

Haklı olduğunu kabul etmem gerekecekti.

“Bu hançeri nasıl kullanacağını biliyorsun.” Seth bir elini kaldırıp saçlarında gezdirdi. “Sana ihtiyacın olan her şeyi öğrettik. Rakibini düzgün kavırıyor, düzgün pozisyon alıyorsun. Onu devirmek için nereye vuracağını da biliyorsun. Bunları yaparken kuvvet uygulamaman için hiçbir neden yok.”

İtiraz edecek oldum. Fakat kuklanın üzerindeki tüm kesiklere baktım. Seth’in haklı olduğunu biliyordum. Kuklanın göğsü çizikler ve kesiklerle doluydu. Hepsi olmasa da çoğu parmağım kadar derindi. O kesikler Seth ve Luke’un eseriydi. Benim açtığım kesikler ise onların yanında sıkı sıyrıklardı.

İtiraf etmek canımı sıkırsa da Seth haklıydı. Birini kasten öldürme fikri beni dehşete düşürüyordu. Demek istediğim, bunu yapabileceğimi düşünmek ve yapabilmeyi dilemek gerçekten yapmaktan son derece farklıydı. Fakat sırf bir şeyden korkmam, zorunda kalırsam o şeyi yapmayacağım anlamına gelmiyordu.

Kendimi koruyacaktım.

Sevdiklerimi de koruyacaktım.

En azından kendi kendime sıkça bunu yineliyordum.

Seth, Luke’a baktı. “Bugünlük paydos edelim hadi,” dedi.

“Fakat hâlâ bir saatimiz var!” diye itiraz ettim.

Seth başını yana eğip “Biliyorum,” dedi. “Seninle benim işimiz bitmedi henüz.”

Mesajı almış görünen Luke başını salladı. Yanımdan yürüyüp geçerken omzumu sıvazladı. “Sonra görüşürüz çocuklar.”

Antrenman odasının kapısı Luke’un arkasından kapandığında, içimden bir ses bana bir nutuk çekileceğini söylüyordu.

Seth tek kaşını havaya kaldırdı. “Suratın ekşi bir şey yemişsin gibi. Hayır, sana nutuk çekmeyeceğim.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Zihin okuyamadığından ve bana bu konuda yalan söylemediğinden emin misin?” Seth güldü. “Düşündüğün ya da hissettiğin her şey yüzünden okunuyor.” Uzanıp hançeri elimden aldı.

Haftalardır onun bunu nasıl yaptığını izlesem de yine kollarımı kavuşturup onu izledim.

Seth bir süre gözlerime baktıktan sonra döndü. Lanet olası kukla çok gerçekçi görüldüğü için ben tereddüt etsem de, Seth bir an bile tereddüt etmedi. Güçlü bacağını ileri atıp hançeri kuklanın göğüs kafesinin derinliklerine sapladı. İki saniyeden kısa bir sürede ölümcül bir darbe indirmişti. Hiç duraksamadan. Son anda darbeyi zayıflatmadan.

Hançeri çıkarıp yüzünü bana çevirdi. Kehribar rengi gözlerinde ciddi bir ifade vardı. “Bu iş böyle yapılır ve senin de nasıl ölümcül bir darbe indireceğini gayet iyi bildiğini biliyorum.”

“Biliyorum.”

Bana doğru gelen Seth başını eğdi. “Fakat yapmıyorsun. Defalarca tekrarlayan istenmedikçe yapmadın. Yaptığında bile Luke’a ya da bana nispet olsun diye yapıyorsun.” Dudaklarımı büzdüm. Seth’le tartışmak istesem de yine haklıydı. Ayrıca onun haklı olmasından nefret ediyordum. Konu ben olduğumda öyle sıkça haklıydı ki. “Bilmem gereken bir şey var, tamam mı?”

Çenemi kaldırıp hafifçe sııttım. “Evet, seksi bir canavarsın sen.”

Seth hissizce “Bunu zaten biliyorum,” dedi. “Sorduğum bu değil.”

İç çektim. “Peki.”

Gözlerini gözlerimden ayırmadan “Bunu yapabilir misin?” diye sordu.

“Evet...”

“Henüz soruyu yanıtlamanı istemiyorum,” diye araya girdi. “Bunu cidden düşünmeni ve kendine bunu gerçekten yapıp yapamayacağını sormanı istiyorum. Dövüş değil kastettiğim. Elementleri kullanmak da değil. Kendine, bir saniye bile tereddüt etmeden birini öldürmeye hazır olup olmadığını sor. Rakibin sana bir darbe indirmeden ona ölümcül bir darbe indirmeye hazır olup olmadığını. Saldırgan taraf olmaya hazır olup olmadığını.”

Bu sorular canımı sıkıyordu. Gerekirse yapabileceğimi söylesem de, bu doğru muydu? Kukla önümde hafifçe sallandı. Kauçuktan ve sentetikten yapılmıştı. Evet yanıtını vermeye, bir şeyin canını alabileceğimi söylemeye hazır değildim. Eh, kazara arabamla öldürdüğüm hayvanlar hariç. Zaten bu bile kendimi berbat hissetmeme neden oluyordu. Ya kasten can almak?

Hyperion’ı düşünüp gözlerimi yumdum. Onu öldürebilirdim. Kolaylıkla. Söyledikleri ve yaptıkları... Nefesim kesildi ve ürperdim. Hyperion’ın buz gibi nefesi ve sert dokunuşu aklımdan çıkmıyordu.

Evet. Onu öldürebilirdim.

Peki bu? İnsanları -şey, daha doğrusu iblisleri ya da işte her neyseler onları— öldürmek? Bir şeylerin canını almak bana göre değildi. Hayatta kalmak için yapmam gereken buydu. Zayıf olamazdım. Daha güçlü olmalıyım. Her gün gördüğüm o dişi avcılar gibi güçlü. Hayalimdeki Alex gibi güçlü. Onun geçmişte olduğu gibi. Hâlâ olduğu gibi.

Gözlerimi açtım. “Alex’in öldürmekle sorunu yoktu, değil mi?”

Seth gözlerini kırpıştırıp bir adım geriledi. Gerçekten, bir adım geriye çekildi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bu soruyu dillendirmek istemesem de nereden çıktığını bile anlamamıştım. Tamam, nereden çıktığını biliyordum. Ağzımdan çıkmıştı. Çenesini kapatmamakta ısrar eden, derin ve karanlık bilinçaltıma bağlı olduğu anlaşılan ağzımdan.

“Evet, şey, ben... Evet, bu soruyu sormamış olayım.” Yüzüm kızardı. Hızla arkama dönüp kapüşonlu hırkamı ve suyumu bıraktığım yere yürüdüm.

Alex’i sohbeta bu şekilde dâhil ettiğime inanamıyordum.

Bariz nedenlerden ötürü hassas bir konuydu bu. Nedenini anlıyordum. Seth ve Alex’in epey tuhaf bir geçmişleri vardı. İkisi de Apollyon olduğundan birlikte olmak yazgılarıydı ve bu şekilde tasarlanmışlardı. Fakat Alex, Aiden’ı seviyordu. Ben ise... Seth’in Alex hakkındaki hislerinden emin değildim. Deacon’a göre Seth’in Alex’e hisleri o kadar da ciddi değildi. Fakat Deacon, Seth değildi.

Deacon, Aiden’ın küçük kardeşiydi. Bu yüzden konu Alex ve Seth olduğunda sadece görmek istediğini görüyordu.

Seth’in geçmişi Alex’inkiyle karmaşık bir şekilde iç içeydi. Ares’le çalıştığı sırada Seth’in onunla çok ilgilendiğini biliyordum. Ayrıca Seth en ihtiyaç duyduğu anda Alex’in yardımına koşmuştu. Kahretsin; Seth, Alex’in mutluluğu

için her şeyi feda etmişti. Bunun bir anlamı olmalıydı.

Kesin olarak emin olduğum bir şey varsa, o da Deacon'ın son bir iki haftadır çok heyecanlı olduğuydu. Tanrılarla yapılan çılgınca bir anlaşmadan dolayı Alex ve Aiden altı ay boyunca Tartarus'ta kalmışlardı ve süre dolmak üzereydi.

Alex ve Aiden yakında döneceklerdi.

Eğilip hırkayı aldım ve kapüşonunu başıma geçirdim.

Su şişemi kapıp konuyu değiştirmek için bir neden aradım. Başka her konu bundan iyiydi.

“Evet, yoktu.”

Donakaldım. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Elbette yoktu. Deacon'a göre Alex tanıdığı en cesur insanlardan biriydi.

“Bu ortamda doğdu ve kısa bir süre hariç bu ortamda yetişti. Alex senden farklı.”

Midemde keskin bir yanma hissettim. Bunun gülünç olduğunu bilsem de ağzımın içindeki asidin tadı kıskançlık tadıydı. Aptalca ve mantıksız bir kıskançlık.

Kısa bir süre sonra Seth “Fakat öldürmek onun için kolay değildi; sizin ortak noktanız da bu,” diye ekledi. “Onun öldürmekten hazzetmediğini, bunun onu yıpratıldığını biliyordum. Öldürmek onu tiksindiriyordu.”

Yavaşça arkama dönüp şişeyi göğsüme bastırdım.

Seth sessizce hareket edip aramızda en fazla otuz santim kalana kadar yakınımaya gelmişti. “Ve öncesinde... Her şey tepetaklak olmadan önce, Alex artık Avcı olmak istemediğinden bahsediyordu. Hep olmak istediği bu olsa da. Bıkmıştı. Öldürmekten ve savaşmaktan bıkmıştı.”

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Bu konuda söyleyebileceğim bir şey olup olmadığını bile bilmiyordum. Çünkü onu anlayabiliyordum. Kim öldürmekten ve savaşmaktan bıkmazdı ki?

“Onun için bunlar kolay değildi Josie. Fakat bunları yaptıysa görevinin gereği olduğu için yaptı. Kendisini ve değer verdiklerini korumak için.” Seth uzanıp kapüşonumun altından çıkan atkuyruğumu çekti. Sonra da atkuyruğumu omzumun üzerine bıraktı. “Senin için kolay olmayacak.” Dudaklarımı yaladım. “Bunu yapamayacağımı düşünüyorsun, değil mi?”

Gözleri bir süre gözlerime takıldı. Sonra kirpikleri inip gözlerini örttü. “Seninle ilgili çok hoşuma giden bir şey var Josie; o da ne ve kim olduğuna rağmen tam bir ölümlü gibi olman.”

Göğsümün içinde küçük kanatlar çırpıştı sanki. “Bunun bir iltifat olup olmadığından emin değilim.”

“Bir iltifat.” Başını eğen Seth dudaklarımın köşesine bir öpücük kondurdu. “Haydi. Geri dönüp biraz patlamış mısır alalım. Deacon gelip de bizi *Supernatural*’ın bir sezonunu daha izlemeye zorlamadan bir film izleyebiliriz.” “Ben *Supernatural*’ı seviyorum.”

Seth sırtıttı. “Sen Dean Winchester’ı seviyorsun.” “Tamam suçluyum,” diye mırıldandım. Seth’in sorumu yanıtlamaktan kaçındığının farkında olsam da konuyu uzatmadım. Belki de yanıtını, onun neye inandığını zaten bildiğimden.

Ve bu motivasyonumu öyle düşüren bir şeydi ki...

Seth hançeri duvardaki diğer ölümcül ve parıltılı silahların arasındaki kancasına yerleştirirken tek kelime etmedim. Eğitim odalarından birine doğru yürüyen birçok öğrencinin yanından geçip ana salona yöneldik. Öğrencilerin melez mi yoksa safkan mı olduklarından emin olmasam da benim gibi giyinmişlerdi. Eğitim alan Avcılar’dı onlar.

Bahse girerim öldürmekle sorunları yoktu, ikinci güneşi havayı ılıklaştırırsa da, sıcaklık Missouri ya da Virginia’daki mayıs sıcağından çok uzaktı. Burada

havanın gerçekten ısmabileceğinden şüpheliydim. Ayrıca eğitim tesisinin gölgesi altında düpedüz ürperiyordum.

Seth'in yanında yürürken bize çevrilen bakışları görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Buradaki çoğu kişi hâlâ benim bir ölümlü olduğumu sanıyordu. Nedense birbirlerini sezdikleri gibi beni sezemiyorlardı. Bunun nedeninin Apollo'nun yaptığı bir şey ya da yarı tanrı olmam olabileceğini düşünüyordum. Apollo gelip bana bunun nedenini söyleyecek değildi ya. Her halükârda herkes gözlerini Seth'e dikiyordu zaten. Herkes. Her zaman.

Sinir bozucu bir durumdu.

Seth'e baktım. Dudaklarında hâlâ o sırıtış vardı. Evet,

o da herkesin kime baktığının farkındaydı. Buna odaklanmak yerine geçen gece konuştuklarımızı düşündüm. Son zamanlarda Seth bana varsayımsal sorular sormayı alışkanlık edinmişti. Apollo babam olmasa şu an ne yapıyor olurum? Yanıt basitti. Radford'da psikoloji eğitimi alıyordum. Seth bana burada olmam gerekmesi nereye gideceğimi, nereleri gezmek istediğimi de sormuştu. Yanıt üzerine gerçekten düşünmek istediğimden bu soruyu yanıtlamam biraz zaman almıştı. Nihayet Iskoçya tarihi beni büyülediği için orada karar kaldım. Ben ona aynı soruları sormaya girişecekken ya soramadan uyuya-kalıyordum ya da birileri araya giriyordu.

“Sana bir sorum var,” dedim.

“Muhtemelen benim de sana bir yanıtım var.” Gülümsedim. “Dünyanın herhangi bir yerine gidebilecek olsan nereye giderdin?”

Seth kaşlarını kaldırdı. “Ciddi misin sen?”

“Evet.” Güldüm. “Biliyorsun ben Iskoçya'ya giderdim...” “Senin bu soruyu yanıtlaman on beş dakika kadar sürmüştü.”

“Kapa çeneni de sorumu cevapla.”

“Bu iki şeyi aynı anda yapabileceğimden emin değilim.”

Gözlerimi devirdim. “Seth.”

Seth bana o seksi ve sinir bozucu sırıtışıyla karşılık

verdi. “Sanırım gideceğim yer... Memleketim olan Kik-lad Adaları, Andros olurdu. Andros’tan ayrıldıktan sonra oraya bir daha hiç dönemedim.” Duraksadı. “Orada hâlâ birileri var mıdır acaba? Ben adadayken orada yaşayan az kişi vardı. Fazla kalabalık bir ada değildi.”

Bana gizli bir One Direction hayranı olduğunu söylese bundan daha fazla şaşırıamazdım. Orada geçirdiği zor çocukluk düşünüldüğünde, adaya geri dönmek isteyeceğine ihtimal vermezdim. “Neden orası?”

Seth omuz silkti. “Bilmiyorum. Sadece adayı görmek istiyorum. Açıklaması güç.”

Bir süre bunun üzerine düşünüp, bu isteğin geçmişin acılarıyla tekrar yüzleşip onları bir kenara atmak istemesiyle bir ilgisi olup olmayacağını merak ettim. “Peki istediğin...”

Şaşkınlık dolu, sert bir haykırış sözümü yarıda kesti. Kalbim teklerken korkunç bir çatırtı avluda çınladı. Sonra bir kopma sesi mermer heykellerin arasında yankılandı. Ardından tiz ve ince bir çığlık geldi. Sonra bir çığlık daha. Ben arkama döner dönmez Seth olup bitenleri görmemi engellemek için önüme geçti.

Fakat iş işten geçmişti.

Gördüm.

“Lanet olası tanrılar,” diye mırıldandı Seth.

Dehşet içinde elimle ağzımı kapattım ve gözlerimi kırpıştırarak bir adım geriye sendeledim. Halüsinasyon gördüğümü sansam da gördüklerim gerçektir.

Az önce çıktığımız eğitim tesisinin hemen önünde bir beden havada asılıydı. Kot pantolon giymiş bacaklar dimdik duruyor ve ileri geri sallanıyordu. Bir tür zincir, doğal olmayan bir açıyla bükülmüş bir boynu sarmalamıştı.

Biri kendini asmıştı.

Aman tanrım, olamaz. Gözlerim ölünün göğsüne odaklandı. Hayır. Biri kendini asmamıştı. *Asılmıştı.*

Göğsünde bir kâğıt vardı; bir tür bıçakla saplanmış bir defter sayfası. Adamın karnı kırmızıyla ıslanmış olsa da kâğıdın üzerindeki sözcükleri okuması kolay, unutmaması ise zordu.

ÖZGÜR MELEZLERE HAYIR.

4

Küçük bir kalabalık hızla toplandı. Yüzlerini belli belirsiz seçebildim. İçim bulandığın-

dan gözlerimi kaçırdım. Ceset -o kişi- benden büyük olmadığı gibi belki küçüktü bile. Yüzünü unutamazdım. Gevşemiş çenesi. Teninin ürkütücü solgunluğu. Açık, boş bakan mavi gözleri.

Sesi titreyen bir kız “Bu çok yanlış,” dedi. “Korkunç.” Başka bir kız söze girdi. “Tanrılarım, Brandon bu.” insan kalabalığını yarararak ilerledi. Gözleri yaşlarla doluydu. “Biri indirsin onu. Lütfen.” Olduğu yerde belini kalabalıktaki bir adama doğru çevirdi. “Neden kimse onu aşağı indirmiyor?”

Fakat Seth çoktan hareketlenmişti.

One çıktığında Seth’in yüzü ifadesiz, donuk ve hissizdi. Cesedin bacaklarına kolunu dolayıp sallanan adamı sabitlerken inanılmaz ölçüde nazikti. Seth’in sol kolunu kaldırmasıyla parmak eklemlerinde kehribar rengi ışıklar belir-

di. Saf enerji akışı, çarptığı zinciri ortadan ikiye böldü.

Seth cesedi havada yakalayıp mermer yürüme yoluna indirdi. Tek kelime etmeden ayağa kalktı. Eğitim tesisinin çatısını incelerken çenesinde bir kas oynadı. Orada şu an kimse olmasa da buradaki, bu kampüsteki tüm varlıklar son derece hızlı hareket edebiliyorlardı. Biri adamı çatının kenarından aşağı atıp daha boynu kırılmadan kayıplara karışmış olabilirdi.

Bu adam boynu kırılarak öldüyse tabii. Göğsündeki bıçak da onu öldürmüş olabilirdi. Boğazıma safra yükseliyor, bana her an ağzımdan akacakmış gibi geliyordu.

“Neler oluyor?”

Solos’un sesine doğru döndüm. Adımları, kalabalığın arasından geçerken yerdeki cesedi görmesiyle yavaşladı. Yüzündeki zikzaklı yaranın çevresindeki sarımsı kahverengi teni kireç kesildi.

“Tanrılar,” diye homurdanan Solos gözlerini yere çevirdi.

Seth donuk bir sesle “Biri onu asmış,” dedi.

İlk konuşan kız öne çıktı. Menekşe rengi gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Biri onun üzerinde ikna gücü kullanmış, onu bunu yapmaya zorlamış da olabilir.”

Küçük gruptan mırıltılar yükselirken boğazıma dayanan o korkunç safra her an ağzımdan fışkıracak gibiydi. İkna gücü mü? Tanrı aşkına, birinin bir başkasını böylesi iğrenç bir şeyi yapmaya zorlayacağını hayal bile edemiyordum. Fakat safkanlarda bu yetenek vardı. Dolayısıyla Seth’te de. Tanrılarda da bu yetenek vardı. Bir meleze ya da ölümlüye her istediklerini yaptırabiliyorlardı. Bunu kendi gözlerimle görmüştüm. Onlara kendilerini astırta-bilirlerdi bile. Ya da kendilerini bıçaklayabilirlerdi. Bu tür bir güç korku vericiydi.

Rahatsız edici.

“Her halükârda bunu yapan çoktan gitmiştir.” Seth dönüp bana baktı. Bakışlarımız bir an buluştuktan sonra gözleri tekrar cesede çevrildi. Solos’a bir şeyler söyledi ama sesi işitemeyeceğim kadar alçaktı.

Solos yana çekilip yüzünü gruba çevirdi. “Peki, herkes kımıldasın. Sınıflarınıza ya da her nereye gitmeniz gerekiyorsa oraya gidin. Fakat burada durmanıza gerek yok.”

“Evet çünkü burası suç mahalli.” Uzun boylu, yapılı adamın üzerinde benimki gibi Akit logolu bir spor kıyafet vardı. Onun melez olduğuna bahse girebilirdim. “Yoksa sadece bir melez olduğu için umurunuzda değil mi?”

“Ben de melez olduğumdan umurumda.” Solos duruşunu değiştirdi. Avcıların siyah üniformasının aksine hepsi tepeden tırnağa beyazlar içinde olan muhafızlar belirdi. “Bunu biliyorsun Colin.”

Seth cesede doğru döndü. Ardından sweatshirt’ünü çıkardı. Üzerinde sadece tişörtü kalmıştı. Cesede yaklaşıp sweatshirt’üyle adamın yüzünü özenle ve saygıyla örttü.

Bir kez daha gözlerimi kaçırıp dudaklarımı kenetledim. Bu yanılttı. Hatta öyle yanılttı ki “yanlış” sözcüğü durumu açıklamaya yetmiyordu bile. Bu adam benim için bir yabancı da olsa yüreğim sızlıyor; bu ölümün ima ettikleri ve yüzlerimizden okunan gerçek, midemi bulandırıyor.

Bu adam sırf melez olduğu için öldürülmüştü.

Bunun kabul edilebilir hiçbir tarafı yoktu.

Colin adındaki adam Solos’a meydan okudu. “Belki umurunda fakat sen de gayet iyi biliyorsun ki, bu lanet olası kampüstekilerin yarısından fazlası olup bitenleri hâlâ umursamıyor. Tanrılar bizi öldürmeye başladıklarında da umursamayacaklar. Eskiden de umursamazlardı.”

Kalabalığın içinden biri “O haklı,” dedi. Bir kızdı bu. “İki gün önce Felecia’nın

başına gelenleri biliyorsunuz.” Ne Felecia’yı tanıyor ne de başına ne geldiğini biliyordum. Solos dişlerini sıktı. “O konuyu araştırıyorlar. Onlar...” Colin “Bir safkan Felecia’nın üzerinde ikna gücünü kullanıp ona tecavüz etti,” diye araya girdi. Sesi öfkeden kalınlaşmıştı. “Sonra da onu herkese peşkeş çekti. Peki ne oldu? Hiçbir şey.”

Aman tanrım. Gerçekten kusacaktım.

“Ne olmuş yani? Kimin umurunda? Felecia da fahişe-nin teki. Bu yüzden ne olmuşsa olmuş.”

Ben şaşkınlıkla başımı iki yana sallarken Seth tekrar kalabalığa doğru döndü. Beyaz giysili muhafızlar kaskatı kesildiler.

Öğrencilerden çoğunun yana çekilmesiyle, konuşan kişi -uzun boylu, saçları platin sarısı bir adam- ortaya çıktı. Biri “Bunu söylediğine inanamıyorum,” diye mırıldandı.

Platin sarısı saçlı adamın kibirli ses tonundan alaycılık akıyordu. “Ne derler bilirsiniz. En iyi melez uyuşturulmuş ya da ölü melezdir.”

Seth patladı.

Her şey bir anda oluverdi.

Seth uçarcasına yürüme yolunun diğer ucuna gidip ben daha bir sonraki nefesimi alamadan adama ulaştı. Safkan olduğunu tahmin ettiğim sarışını yakasından tutup onu havaya kaldırdı. Adamın giysileri yırtıldı. “Senden sözünü tekrarlamayı bile istemeyeceğim.”

Bir an için sarışının rengi soldu. Bir saniye sonra Seth kolunu geriye atıp bir yumruk indirdi. Sarışının başı geriye savruldu ve kurtulmak için çıldırmışçasına Seth’in kolunu pençelese de çabası kâr etmedi.

Saniyeler içinde, kalabalık geriye çekilip Seth’den -Apollyon’dan- uzaklaştı.

Muhafızlar onu durdurmak için çabalamadılar bile.

Solos, Seth'e doğru bir adım atıp onu "Seth," diyerek sessizce uyarısa da yakınına gitmedi.

"Fakat gözlerinden buna gerçekten inandığını okuyabiliyorum." Seth boşta elini tekrar yumruk yaptı. "Ve bak ne diyeceğim, pislik, safkan olabilirsin ve belki bir zamanlar o aptal kışını koruyan kurallar vardı. Fakat o kurallar beni ve sana yapabileceklerimi asla bağlamadı."

Gerildim. Olduğum yerde donakaldım.

"Hâlâ da bağlamıyor," diye ekledi Seth.

Bir darbe daha indirdi. Karşısındaki bir ölümlü olsa çenesini kırabilecek bir yumruktu bu. Sarışının dudağı yarıldı; başı geriye savrulurken havaya kan sıçradı. Seth bir kez daha kolunu geriye attı.

Solos, Seth'e biraz daha yaklaştı. "Bu kadarı yeter Seth."

Seth, Solos'a kulak asmadı. Bir an için iş işten geçene kadar da kulak asmayacağından korktum.

One atılıp şaşkınlığının yol açtığı sersemlikten sıyrıldım. Solos'un yanından geçip Seth'in yanına gittim. İki elimle pazısını tutup bırakmadım. "Seth. Bu kadarı yeter. Bırak gitsin."

Seth'in bana aldırış etmeyip adamın kafasını kıracağını düşündüğüm kısa bir süre geçti. Bir yanımda bula bir sakınca görmese de Seth'in bunu yapmasına izin veremezdim.

Seth kolunu yavaşça indirip safkanı bıraktı. Adam bir *küt* sesiyle külçe gibi yere yığıldı.

Eh. Tamam. Seth sonuçta adamı *bırakmıştı*.

Göğsü hızla kalkıp inen Seth arkasına döndü. Gözlerimiz buluşurken nefesim kesildi. Seth'in gözlerinin kehribar rengi, parlak ve bir kış sabahı kadar sertti. Bana bakıyor olsa da beni gördüğünden bile şüpheliydim. Kolunu bıraktığımda omurgamdan aşağı bir ürperti yürüdü.

Bir yabancınn gözlerine bakar gibiydim.

Seth

Kavga etmek için can atıyordum. Adamakıllı kavga etmek için. Salak bir safkanı alabildiğine yumruklamak değildi istediğim. Kanımdaki ateşi söndürmeye yetmezdi bu. Gerçek bir kavga istiyordum.

“Oturacak mısın yoksa parkeleri tutuşturana kadar volta mı atacaksın?”

Ne yazık ki Akit dekanının ofisinde olduğum için kavga filan edemeyecektim.

Marcus Andros'un oturduğu kocaman maun masaya doğru döndüm. Hemen sağında duran uzun boylu, sesi asla çıkmayan Avcı'yı fark etmemek imkânsızdı. Alexander.

Alex'in ismini aldığı adam. Babası. Kimsenin aşık atmaya cesaret edemediği çetin ceviz Avcı. Konuşmuyordu. Çünkü artık hayatta olmayan konsey kıdemlisi yıllar önce Alexander'm dilini kesmişti.

Kollarımı kavuşturdum. “Burada olanlar konusunda ne yapıyorsunuz?”

Marcus şakacı bir tavırla “Hiçbir şey,” dedi. “Bunun en iyi hareket tarzı olacağına karar verdim. Bırakalım birbirlerini öldürsünler.”

“Benim de gördüğüm bu zaten.” Alexander'dan gözümü ayırmıyordum. “Bugün yaşanan şey münferit bir olay değildi. Buraya geldiğimden beri gırtlak gırtlaklar. Kavgalar, melezleri ateşe veren safkanlar... Bir de ikna gücü kullananlar var.”

Marcus yerinden kalktı. “Kampüsümde neler olup bittiğini biliyorum Seth. Sence bana göre hava hoş mu? Elimdeki tüm imkânları burada sükûneti sağlamaya adanmış mı sanıyorsun?” Uzun adımlarla masasının etrafından geçip önümde durdu. Alexander da onunla birlikte hareket ediyordu. “Unuttuysan hatırlatayım, avcılarımın ve muhafızlarımın yarısından fazlasını Akit’i gölgelere ya da Titanlar’a karşı korumak için seferber ediyorum. Sen de gayet iyi biliyorsun ki epeydir sesleri solukları çıkmıyor. Fakat bu durum uzun sürmeyecektir.”

Tabii ki bunu biliyordum. Gece uykularımı kaçırın buydu. Fakat içimde birini ortadan ikiye ayırma isteği uyandıran bu değildi. “Şu Felecia denen kızdan ne haber? Ona eziyet eden pisliklere ne oldu?”

Marcus derin bir nefes verip gözlerini avluya bakan pencereye çevirdi. “Kimin yaptığını bilmiyoruz. Kız ikna etkisi altındaymış. Olanları anımsamıyor.”

“O halde kampüsteki tüm kahrolası safkanları hadım edin.”

Marcus bana bir bakış attı.

Alexander sırtıttı. Belli ki önerimi onaylamıştı.

“Bunu yapmayı istemediğimi mi sanıyorsun?” Marcus’un sesi alçak ve son derece sakindi. “O kıza yapılanlar yenir yutulur şeyler değil. Biz de kızın nerede olduğunu ve kimin onu görmüş olabileceğini belirlemek için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Birileri bir şeyler biliyorsa da konuşmuyor. Ya konuşmamayı tercih ettiklerinden ya da korktuklarından.”

Çenemi sıktım. O gün ilk kez kızın adını ve ona olanları işitmişim ve biliyordum ki, lanet olsun, *biliyordum* ki, o ne ilkti ne de son olacaktı. Başına gelenler bana... Alex’in başına gelenleri anımsatmıştı. İkimiz Catskills’daki konseydeyken olanları. Alex’in içkisine ilaç karıştırılmıştı ve sonrasında elimden pek de bir şeyin gelmediği berbat bir durum yaşanmıştı.

Marcus dönüp bir kupa aldı. Kahverengi kupada ağır bir içki olsa gerekti. “O çocuğu öldürebilirdin Seth.”

Bir kaşımı kaldırdım. Acaba yüzümden o pisliği öl-dürsem de umurumda bile olmayacağı okunuyor muydu? Çünkü bu konudaki hislerim tam olarak buydu.

Marcus kupayı indirdi. “Bunu gerçekten umursamayacağını görebiliyorum.” İç çekip kupayı masasına bıraktı. “Şu an olup biten onca ş'eyin arasında bir de seni dert etmek istemiyorum.”

“Benim için endişelenmene gerek yok.”

Alexander başını yana eğip kaşlarını kaldırdı. Tek kelime etmese de yüzünün ifadesinden açıkça “Ya, öyle mi?” dediği okunuyordu.

“Senin için endişelenmemek zor iş, Seth.” Marcus masasına geçti. “Sebebini de gayet iyi biliyorsun.”

Başımı eğerken içimden güldüm. Marcus’a -lanet olsun, buradaki herkese— göre ben bir serseri mayındım. Patlamamı bekliyorlardı.

Arkamdaki kapı açıldı. İçeriye küçük bir muhafız ordusu girdi. Benimle aralarına mesafe koyup Marcus’un yanma yürüdüler.

Kimsenin bana gitme zamanımın geldiğini söylemesine gerek yoktu. Marcus beni sadece tolere ediyordu. Melezler ve safkanlar arasında yaşananlar ise karışmamı istemediği bir konuydu.

Yine de gerekirse karışmayacağım anlamına gelmiyordu bu.

Marcus’un ofisinden çıkıp muhafızların gözcülük ettikleri geniş hole yöneldim. Sonra ofise giderken çıkmam gereken bir milyon basamaktan aşağı indim. Oradan da üniversiteyi çevreleyen duvarlara göz atmaya gittim. Gece çökmüştü ve dış duvarlar iyi korunuyordu. Şimdilik. Fakat gölgeler duvarları aşmayı daha önce başarmışlardı. Bunu tekrar yapacaklardı.

Boş midem guruldadı. Akşam yemeğini kaçırmıştım. Fakat doğru dürüst bir şeyler yiyecek havada da değildim. Josie’nin odasındaki doğum günü

pastasından kalanları düşünüp oraya yöneldim. Yatakhaneye dönerken aşağı yukarı Josie’yle yürüdüğümüz yolu izledim. Eğitim tesisine girmeyip etrafından dolaştım.

Cesedi bıraktığım nokta tertemizdi. Mermer tamamen lekesizdi. Oraya bırakılan kırmızı bir gül dışında olayın yaşandığına dair tek bir işaret bile yoktu.

Bir hatıra.

Lanet olası tek bir gül.

Farkına varmadan yürümeyi bırakmış, kısa süre önce kesildiği belli olan güle gözlerimi dikmişim. O gül birkaç güne solacaktı. Başka çiçekler de mi olacaktı? Ölümlülerin ölüm yerine bıraktıkları gibi?

Kahrolası safkanlar. Birkaç beyin hücresi çalışan herkes, Melez Sınıfı feshedildiğinde birtakım sorunların ortaya çıkacağını tahmin edebilirdi. Fakat bu? Bu... Evet, sözcüklerle ifade edilemezdi. Ya o kızın başına gelenler...

Tüm lanet olası safkanları hadım etmeyi önerdiğimde şaka yapmıyordum.

“Mide bulandırıcı, değil mi?”

Bir peri Hera’nın mermer heykeline yaslanmış, bir bacağını diğerinin üzerinde kıvrırmıştı. Josie’nin büyükannesi ve babasının evlerinin dışındaki aynı erkek orman perisiydi bu. Üzerinde yine o aynı geyik derisi pantolon vardı. Yakışıklı piç kurusunun ay ışığı altında göğsünün ışıldadığına yemin edebilirdim.

“Kayıp filan mı oldun?” diye sordum. “Orman duvarın diğer yanında.”

Çekik gözleri bana odaklandı. “Nerede olduğumu biliyorum ben. Ya sen?”

“Peki.” Duraksadım. “Evet, buna ne yanıt vereceğimi bile bilmiyorum.”

Peri heykelin yanından ayrılıp göz açıp kapayıncaya kadar kısa bir sürede

cesedin bulunduğu noktaya gelip diz çöktü. “Binlerce yıl boyunca ölümlüler ve ölümsüzler kendileri gibi olmadığına inandıkları şeyleri öldürmenin yollarını aradılar. Neredeyse aynı kan, aynı kemikler ve dokularda aktığında bile.” Peri başını yana eğip güle baktı. “Bu asla sadece ölümlülerin yaşadığı bir sorun olmadı; anlıyorsun ya. Bunu bizim türümüzden öğrendiler. Sevmeyi. Ve nefret etmeyi.”

Kaşlarımı kaldırdım.

“Bu melezin ölümü seni öfkелendirdi.” Uzun ince kolunu uzatıp parmağının ucunu gülün yeşil sapında gezdirdi. Bir saniye sonra koca bir gül destesi ortaya çıktı. Orman perisi doğrulup omzunun üzerinden bana baktı. “Şiddet şiddeti doğurur,” dedi.

“Bunu Martin Luther King Jr.’m söylediğinden gayet eminim.”

Yüzünü bana çeviren peri “Bilge bir adamdan bilgece sözler,” diye yanıt verdi. “Şiddet çürüyüp daha beter, bulaşıcı bir tür nefrete dönüşür; Apollyon. Kurtulmanın tek yolu kesip atmak olan bir kanser gibi yayılır. Buradaki pek çokları ve dünyadakiler bu hastalığa yakalanıyor. Bundan sorumlu olan safkanlar da... Eh, bazıları ümitsiz vaka olabilir.”

Bunun şaşılacak bir yanı yoktu.

“Sen çoktan o hastalığa yakalandın.”

Periye hayretle baktım.

“İçini kemirip gitgide ruhuna yaklaşıyor. İnce bir çizgi üzerinde yürüyorsun ve ayrımların bulanıklaştığı anlar olacak. Gözümüz üzerinde.” Çenesini kaldırdı. “Onların gözü üzerinde.”

Bunun da şaşılacak bir yanı yoktu.

Peri yıldızlarla kaplı simsiyah göğе baktı. “Onları ilgilendiren varlıklar sadece

Titanlar değil. İindekinin kesip atılması gerekiyor Tanrı Katili.”

Tanrı Katili mi? Bu ne ya şimdi?

Ben Tanrı Katili değildim. Alex Tanrı Katili’ne dönüşmüştü; belki hâlâ da öyleydi. Ölümlü ölümünden geçip yarı tanrıya dönüştüğü için hâlâ bir Apollyon mu yoksa Tanrı Katili mi olduğunu bilmiyordum. Tartarus’ta e-mail ya da cep telefonları olmadığından arayıp ona soracak halim de yoktu. İmkânım olsa da onu arayıp hal hatır sorabileceğimi sanmıyordum.

Gözlerimi orman perisine diktim. “Bu da ne demek...”

Pof. Peri öylece ortadan kayboluvermişti. Bu son derece tuhaftı. Belli ki bir uyarıydı bu. Gerçekten tuhaf bir uyarı.

Fakat güller hoş bir ayrıntıydı doğrusu.

Başımı iki yana salladım. Dönüp yürümeye başladım. Perinin rastgele sözcüklerini ve görünüşünü kafamdan atmaya çalışsam da bu gerçekten güç, hatta neredeyse imkânsızdı.

Josie’nin kapısının önünde durup sağ elime baktım. Parmak eklemlerimde kızarıklık bile yoktu. Hiçbir şey yoktu. O safkanın çenesini kırdığımdan neredeyse %99 emindim ve elim şişmemişti bile.

Josie beni durdurmasa o safkanı öldürecekimden de %99 emindim.

Gözlerim kapalı kapıya dikildi. Josie’nin içeride olduğunu bilsem de kapıdan uzaklaştım.

Bunu gerçekten umursamayacağını görebiliyorum.

Marcus’un sözleri zihnimin içinde çınladı. Haklı olup olmadığını bilmiyordum. Bir safkanı öldürsem bunu umursayıp umursamayacağını bilmiyordum.

Bunun beni nasıl biri yaptığını ise biliyordum.

5

- [Josie](#)
- [10](#)
- [12](#)
- [14](#)
- [16](#)
- [18](#)
- [20](#)
- [21](#)
- [24](#)
- [25](#)
- [26](#)
- [27](#)
- [29](#)
- [30](#)
- [31](#)
- [32](#)

[1](#)

Bahçelerde kullanılan bir tür oyuncak. Suyla ıslatılan bir plastik şeridin üzerine atlayan kullanıcı şeridin üzerinde kayıyor, (ç.n.)

Josie

Deacon kütüphanenin girişine gözlerini kısarak bakıp “Biliyorsun, bir sürü tuhaf şey yaptım;

muhtemelen işitmek bile istemeyeceğin kadar tuhaf şeyler,” dedi. “Fakat bir kütüphaneciyi takip etmek cidden fazla tuhaf.”

Gözlerimi ona çevirdim. “Babamla yatmak kadar mı tuhaf?”

Deacon’ın gözleri kısıldı. “Tamam. Muhtemelen işitmek istemeyeceğin tuhaf şeylerden biri de bu işte.”

Küçük bir domuzcuk gibi kıkırdadım. Çok doğrudu. “Apollo bana buradaki kütüphaneciyi konuşmam gerektiğini söyledi. Sanırım o gün karşılaştığım gerçekten tuhaf kadını kastetmişti. O zamandan beri kadını görmedim ve diğer personelden kimse kimden bahsettiğimi anlamıyor.” Deacon geniş ve dik merdiven basamaklarından çıkarken alnına düşen bir bukleyi geriye attı. “Şu kadın nasıl biri demiştin?”

“Çok uzun boyluydu; Seth kadar uzun. İnce yapılıydı. Epey kıvrıkcık saçlarını arkada toplamıştı.” Basamaklardan çıkarken nefesim kesilince durakladım. Tanrı aşkına. Onca eğitime rağmen bu basamaklar canıma okuyordu. “Kocaman güneş gözlükleri takıyordu ve bu bana müthiş tuhaf gelmişti; anlarsın ya, kapalı mekânda olduğumuz için. Neyse, yüzünün büyük bir kısmını göremedim.” “Hah. Anlattıkların normal bir kütüphaneci imajına uymuyor. Normal bir kütüphanecinin nasıl görüldüğünü de bilmem ya ben.” Deacon en yukarıya varıp beni bekledi. “Biliyorsun, melezler Akit kütüphanelerinde hep ürkek olurlar.”

“Seth de öyle bir şey demişti.”

Seth.

Of.

Dün gece odama gelmemiştii. Bu büyük bir sorun olmasa da dün önce melezle sonra da safkanla yaşananlardan sonra ben... Seth için endişelenmiştim. Bana bakarken orada dikildiğimi görmeyişi beni endişelendirmişti. Gözlerinde soğuk bir bakış vardı; bu bakış bana yönelmiş olmasa da sinir bozucuydu. O an karşımdaki Seth değildi.

Deacon önüme geçip ağır, titanyum kaplama kapıyı açtı. Bu yeri inşa etmek için astronomik paralar harcamışlardı.

Kütüphaneye girdiğimizde Deacon “Luke buradan nefret ediyor,” dedi. “Bu binalarda huzursuz olması çok tuhaf. Deity Adası’nda da aynı şey oluyordu. Sorunun ne olduğunu bilmiyorum. Fakat melezler bu yerlerde bir... *tuhaflik* seziyorlar.”

Kitapların yaydığı küf kokusunu sevdiğimden derin derin içime çektim. Yerden tavana uzanan, kocaman kitaplıklar göz alabildiğince devam ediyordu. Aralarında, fiyatları muhtemelen dört yıllık üniversite masrafına denk avizeler vardı.

“Sizin yapamadığınız neler yapabildiklerini merak ediyorum.” İlk sıradaki kitaplıkların arasına yöneldik. Tek yapacağımız akşam yemeğine kadar amaçsızca gezinmek ve gizemli kütüphaneciyle karşılaşmayı ummaktı. “Sizin içinizde daha çok *eter* var.”

Deacon omuz silkip ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. “Bir iblisin alımlı görünüşünün ötesini görebilmeleriyle aynı şey bu. Bize, safkanlara göre, iblisler normal görünüyor. Fakat melezlere göre? Onlar iblisleri oldukları gibi görüyorlar; yani dehşetengiz bir korku filminden çıkmışlar gibi.” Duraksadı. “Artık tam anlamıyla bir yarı tanrı olduğuna göre acaba sen bir iblisin güzelliğinin gerisindeki görüntüsünü görebiliyor musun?”

Burnumu kırıştırdım. “Hiç görmemeyi dilemek beni zayıf biri mi yapar?”

“Hayır.” Deacon gülüp bana bir omuz attı. “Seni akıl sağlığı yerinde biri yapar.”

Deacon'm hanım evladının teki olduğumu düşünmemesi beni rahatlatmıştı. Rafların arasından, geniş masalarda başlarını kitaplarından kaldırmayan öğrencilerin yanından geçtik.

Of.

Okulu özler gibiydim.

Bir furi olduğu ortaya çıkan eski oda arkadaşımı ise gerçekten çok özlemiştim. Hyperion, Erin'i çok fena yaralamıştı ve Apollo -babam- Erin'in Olimpos'ta iyileşmekte olduğunu söylemişti. Erin'in iyi olduğunu fakat bunu kendi gözlerimle görmem gerektiğini de.

Kütüphanenin arka tarafına yaklaştığımızda, hepsinin Yunanca olduğundan gayet emin olduğum kitapların bulunduğu kısımda sıcaklık belirgin bir şekilde düştü. Üzerimde kazağım olmasına rağmen kollarımdaki tüyler diken diken oldu. "Sen ve arkadaşların... Dün öldürülen melezi tanıyor muydunuz?"

Deacon başını iki yana salladı. Sola dönüp bir dizi kapalı kapının yanından geçtik. "Hayır. Onun bir avcı olduğunu duymuştum. Bu sömestrda mezun olacaktı. Luke oğlanın arkadaşlarından birini tanıyor. Buradan mezun olduktan sonra Vegas'a gönderilecekti. Bir safkan topluluğunun yanında çalışması için."

"Bu çok üzücü." Kollarımı kavuşturdum. "Çok da yanlış. Hayal bile edemiyorum."

"Evet," diye mırıldandı Deacon. "Kesinlikle ikna gücü kullanılmış olmalı. Başka türlü bir safkanın son derece eğitimli bir avcıdan üstün çıkması mümkün değil. Bir elementi nasıl kullanacağını gerçekten iyi bilen bir safkan bile bunu yapamaz."

"Anlamıyorum ve bunun nedeni buradaki güç dengelerini anlamamam bile değil." ikinci kata çıkan dövme demirden, sarmal merdivene baktım. "Bizim de, şeyde, ölümlüler dünyasında benzer sorunlarımız vardı. Hâlâ da var. O zamanlar da bu tür şeyleri anlamıyordum. Birinin tamamen yüzeysel farklılıklardan dolayı nasıl birinden bu kadar nefret edebildiğini, hatta onu öldürebilecek noktaya

gelebileceğini yani...”

ikimiz merdivenden çıkarken Deacon çok sessizdi. Sahanlığa vardığımızda dudaklarını büktü. “Bizim türümüz açısından durum hep böyleydi. Belki de ezelden beridir safkanlar melezlere kötü muamele ediyorlar.”

Bir kütüphaneci yanımızdan hızla geçerken Deacon’a sert bir bakış attı.

Deacon’m gülümseyip orta parmağını iki yana salladığını görünce sırttım. “Melezlerin isyan etmemelerine şaşıyorum.”

Etrafımızdaki raflara göz gezdirip “Şimdiye kadar etmediler,” diye fısıldadım. “Ederlerse de onları suçlaya-mam.”

“Evet.” Elleri ceplerindeydi. “İki yıl önce Luke’un bir safkanla ilişkisi olduğu ortaya çıksa ya ona iksir verirler ya da onu öldürürlerdi. Ya bana ne olurdu, biliyor musun?”

Başımı iki yana salladım.

“Bana şöyle bir göz kırparlar ya da elime bir şaplak indirirlerdi.” Deacon dudaklarını büzdü. “Hepsi bu kadar. Büyük olasılıkla Luke’u öldürürler ve beni *hizmetkârlarla* birlikte olduğum için gizliden gizliye alkışlardı.”

Midem kalkmıştı. “Bu korkunç.”

Deacon başını yavaşça salladı. “Daha da berbat olan ne biliyor musun? Bu zihniyet değişmedi Josie. Hele hele Ares’e olanlardan ya da şu an Titanlarla hâlâ yaşananlardan sonra. Bağnazlık insan duygularının olmazsa olmazı. Kıyametten sonra bile var olacak.”

Ürperdim. Çünkü söylediklerinin korkutucu yanı muhtemelen haklı olmasıydı.

*

Açlıktan ölüyordum.

Karanlık çökmüştü ve Seth kayıplara karışmıştı. Tamam, tam olarak kayıplara karıştığı söylenemezdi. Eğitim sırasında, Solos'la devriyeye çıkacağı için gecikebileceğim söylemişti. Dışarıda ağaçlardan başka bir şey olmadığından neyin devriyesine çıktığını bilmiyordum.

Ağaç, ağaç ve daha çok ağaç.

Belki de bu duvarların dışına çıkmak istemiş olabileceğini düşündüm. Bu yüzünden onu suçlayamıyordum da. Üniversite kampüsü güzel ve hâlâ epeyce bir kısmı benim için yeni ve şaşırtıcı olmasına rağmen huzursuzdum. Hem de çok. Seth'in de aynı hisler içinde olduğundan emindim. Özellikle de aynı yerde uzun süre tıkalı kalmaya alışık olmadığı için.

Fakat ciddi ciddi açlıktan ölüyordum. Kalçalarım yakında birbirlerini yemeye başlayacaktı.

Yalnız başıma kampüsü arşınlamak, Seth'in beni yapmamam konusunda uyardığı işlerden biri değildi. Ayrıca kampüste gezinirken kendimi güvende değilmişim gibi hissetmiyordum da. Öğrenciler ve personelin büyük bir kısmı, benim ölümlü bir gözde olduğumu sanıyorlardı. Fakat değildim ve gerekirse kendimi savunabileceğimi biliyordum.

Küçük kanepeden kalkıp hırkamı giydim. Kapüşonumu başıma geçirip altında kalan ıslak saçlarımı dışarı çıkarıp sırtımdan aşağı saldım. Sehpanın üzerindeki anahtarlarımı alıp çıktım.

Öğrenciler, yatakhanein geniş ve gerçekten hoş lobisinde bir Hummer kadar büyük bir televizyonun çevresini sarmış, aylaklık ediyorlardı. Radford'daki yatakhaneimde öyle bir televizyon yoktu. Buradaki gibi geniş ve konforlu kanepeler de. Kırmızı kanepeye oturmıştım. Sadece bir kere. Kanepayle evlenesim gelmişti.

Gölgeler içeri sızdığında zarar gördükleri için tamir edilen kapılardan çıktığımda, elbette ki kimse bana adamakıllı dikkat etmedi. Zaten Seth yanımda

olmadığında kimse benimle gerçekten ilgilenmiyordu. İşin aslı o zaman da sadece ona bakıyorlardı. Ben bir tür ek üründüm. Big Mac'in yanındaki patates kızartması gibi.

Hmmm. Patates kızartması.

Kafeteryadan ne alacağımı bulmuştum.

Bir kez olsun yapraklı, yeşil ya da ızgarada pişirilmiş bir şeyler yesem muhtemelen kilo vereceğimi biliyordum. Fakat kafeteryanın jambonu ağzıma bir orgazm yaşıtıyordu ve patates kızartmaları o az bulunan, harika ve çok ince doğranmış türdendi. Kampüste her şeyin tadı dışarıdakinden daha iyi olduğundan aslen buradaki yiyeceklerin bir tür sihirle yapıldığını düşünüyordum.

Gece her zamanki gibi hava soğuktu. Bahçeden geçip patıkaya girdim. Kafeterya yataktan çok da uzakta değildi. Gece yarısına kadar yiyecek servisi olacağından da, kendime bir tabak kızarmış patates alabileceğimden gayet emindim.

Ve belki yanında da iri, sulu bir...

“Burada tek başına gezmemelisin.”

Beklenmedik ses karşısında nefesim kesildi. Dönüp hemen sesin kaynağını buldum. Şaşkın halimle bile bir şeyi fark edebilmişim. O da altı ay önce bu kadar hızlı bir şekilde arkama dönsem muhtemelen dengemi kaybedip düşecektim.

Ninja olma yolunu yarlamıştım.

Adam, bu şartlar altında nasıl hâlâ canlı olduğuna hayret ettiğim bir zeytin ağacının gölgesinin altından çıktı. Dün gördüğüm adamı hemen tanıdım.

Colin.

Kalp atışlarım yavaşladı. Tamam, Colin herhangi bir sorun yaratmayacaktı. En azından ben öyle düşünüyordum. “Sorun yok. Sadece kafeteryaya gidiyordum.”

Colin ağır adımlarla bana yaklaştı. Onu görünce ters yöne kaçacağımdan endişe etmiş gibiydi. “Apollyon nerede?”

Evet. Ben kesinlikle Big Mac’in yanındaki kızarmış patatestim. “Dışarıda devriye geziyor. Ben de yiyecek bir şeyler alacağım.”

“O halde seninle geleceğim.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Teşekkürler fakat buna gerek yok.”

“Bak, niyetim despotluk etmek filan değil. Fakat dışarıda yalnız başına gezmen senin için gerçekten güvenli değil.” Bana biraz daha yaklaşan Colin elektrik direklerinden birinin altından geçti. Siyah saçları parlaktı; saçları safir mavisi gözleriyle tuhaf ve elbette son derece çekici bir tezat oluşturunuyordu. “Dün neler olduğunu gördün. Buradaki safkanların çoğunun ölümlülere bakış açısı melezlere olan bakış açılarından daha iyi değil.”

Mesele şuydu ki ben ölümlü değildim. Fakat bunu gizli tuttuğumuzdan ve kimse yarı tanrı olduğumu fark etmediğinden bu durum elimde bir kozdu.

Colin “Apollyon buralarda değilse, o halde belki yanma Deacon ya da Luke’u almalısın,” dedi. “Onlarla da epey takılıyorsun.”

Peki. Bu adam gözlemci bir tipti. Öte yandan herkes ölümlü olduğumu sandığından kimlerle takıldığımı bilmeleri doğal olsa gerekti. “Adı Seth ve dediğim gibi... Ben böyle iyiyim.”

Kısa bir duraksamanın ardından Colin “Peki,” dedi. “Ben elimden geleni yaptım.”

Gergince gülümsedim. “İyi geceler.” Dönüp bir iki metre yürümüşüm ki Colin’in hemen arkamda olduğunu fark ettim. Omzumun üzerinden ona baktım.

“Beni ciddi ciddi takip etmeyeceksin, değil mi?”

Yüzünde mahcup bir gülümseme belirdi. “Seni gördüğümde ben de kafeteryaya gidiyordum.”

“Hı-hı.”

“Eh, düşündüm de birlikte yürüyebiliriz.” Ben ona yanıt vermeyip tekrar yürümeye başlayınca Colin bana kolayca yetişti. Aramızda bir kol mesafesi ancak bıraktı. “Bu arada ismim...”

“Colin,” dedim. Yüzünde şaşkın bir ifade belirince sııttım. “Dün Solos’un sana bu isimle seslendiğini işitmiş-tim.”

“Güzel.” Kısa bir sessizlik oldu. “Ben de eğitim alıyorum; amacım...”

“Avcı olmak mı?” Bu kez bana kaşlarını çatıp bakması karşısında güldüm. “Yaptığının bu olduğunu tahmin ettim.” Colin bana baktı. “Apolly... Yani Seth mi eğitiyor seni?” Başımı salladım.

Colin hemen yanıt vermedi. “Birilerinin, özellikle de... Şey... Seth’in bir ölümlüyü eğitmesi, hatta bir ölümlünün varlığımızdan haberdar olması çok tuhaf.”

Huzursuzluk veren bir ürperti dalgası tenime yayıldı. “Varlığınızdan haberdar olan tek ölümlünün ben olmadığımın eminim.”

“Doğru, fakat...”

“Uzun bir hikâye bu,” dedim. Colin’in konuyu kapatacağım umdum.

Kapattı da sayılır. “Herhalde eğitim aldığın için buralarda tek başına gezmek seni endişelendirmiyor. Fakat Seth seni ne kadar iyi eğitirse eğitsin, iş başa düştüğünde ne bir safkanla ne de melezle baş edebilirsin.”

Bir kahkaha daha attım. “Ya, öyle mi?” ikimiz bir binanın köşesinden dönerken Colin kaşlarını daha da çatsa da tek kelime etmedi. “Ayrıca bunların hiçbirinin üzerime vazife olmadığının farkındayım.” “Fakat kızarmış patateslerime güven içinde ulaşmam seni ilgilendiriyor, değil mi?”

Colin kıkırdadı. “Eh...”

Gölgelerin arasından çıkan kırmızımsı bir ışık parlaması avluyu aydınlattı. Işık - hayır, ateş— topu binaya çarpıp sönerken Colin geriye sıçradı. Havayı yanmış ozon kokusu sardı.

Bu da nesiydi böyle?

“Ah, ıskaladın.” Uzun boylu bir adam öne çıktı. “Hedeflemen üzerinde çalışman gerek.”

Colin “Lanet olsun,” diye mırıldandı. Hareketlenip önüme geçti.

Karanlığın içinden ikinci bir ses geldi. “Iskalamadım.” Kırmızı bir ışık kıvılcımı oluştu. Işığı elinde tutan kişinin üzerine ürkütücü, kızıl bir parıltı vuruyordu. “Bu sadece bir uyarıydı.”

Sonra ikinci adamı gördüm. Bir anda içim korkuyla doldu. Bu oydu. Seth’in bir güzel benzettiği adam. Loş ışıktaki bile çenesinin berbat bir mora çaldığını ve şiş olduğunu görebiliyordum. Yüzündeki öfkeyi ve intikam arzusunu fark etmemek de imkânsızdı.

Aklımdan sadece tek kelime geçirebildim.

Eyvah.

6

Ben iki safkana bakarken kalbim göğsümü dövüyor, korkum tedirginliğe

karşıyordu. Seth'in sıkı bir yumruk attığı safkan, normal olmayacak kadar parlak alevleri beyzbol oynayan bir ölümlü gibi sağa sola fırlatıyordu.

Gözümü ondan ayırmadan bir adım geri ve bir adım yana çekilip Colin'in arkasından çıktım, içimden bir ses onları konuşarak ikna etmeye çalışmanın anlamsız olduğunu söylese de şansımı denemeliydim. "Sorun çıksın istemiyoruz. Sadece yiyecek bir şeyler alacağız."

Sarışın "Sence ne yapmak istediğini umursuyormuşuz gibi bir halimiz var mı?" diye sordu.

Colin "Umursamaksınız," diye çıkıştı. İki yanından sarkan ellerini yumruk yapmıştı. Ellerini fark etmemek mümkün değildi. "Apollyon'u yine kızdırmak isteyeceğini sanmam. Kızla uğraşırsan sonu bu olur."

Sarışın "Apollyon'un canı cehenneme," diye karşılık verdi. Bu sırada avucunun hemen üzerinde, havada süzülen alev topu yanıp söndü. "En nihayetinde o hâlâ lanet bir melez. Hiçbir kıymeti yok."

Diğer safkan Sarışm'a endişeli bir bakış attı. Sarışm'ın yaptıklarını tamamen onaylamadığı anlaşılıyordu.

Colin "Geri kafalı bir budalasın," diye çıkıştı. "Ayrıca..."

Her şey hızla olup bitti. Düşünmeden tepki verdim. Sarışın kolunu geri attı. Ateş topunu fırlatacağını biliyordum. Colin ateş topundan geçen seferki kadar hızlı kaçamayabilirdi. Gerçekten hiç düşünmedim bile.

Kolumu uzatıp damarlarımda akan güçle bağlantı kurdum. Alevleri söndürürsem topun vereceği zararı en aza indirebileceğimi düşünerek su elementini çağırdım. Aniden gelen enerji dalgası muhteşemdi. Bedenimdeki her hücreyi canlandırdı. Tüm hücrelerim o enerjiye açmışçasına. *Eterle* bağlantı kurmak, günün sonunda eve dönüp nihayet sütüyenini çıkarmak gibi bir şeydi.

O kadar hoş bir histi.

Enerji içimden taşıp saç tellerimi havaya kaldırdı. Bir saniye için Sarışın'm yüzüne yayılan şaşkınlığı gördüm. Tepkisi gülünçtü. Ağzı açık kalmış, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Keşke bir kameram olsaydı da o anı kaydedebil-seydim. Alev topları yok oldu.

Elbette ki *hepsini* dört bir yana savurmuştum.

Fırtına kadar güçlü bir esintiyle ayakları yerden kesilen Sarışın ve arkadaşı uçtular. Colin sırtını binaya çarptı. Su kullanmak istemiştım; fakat içimden çıkan element su olmamıştı. Yine de rüzgâr da işe yaramış gibiydi.

İki safkan epey ötede yere çarpınca yüzümü buruşturdum. Çarpmanın şiddetiyle yakınlarındaki ağaçlar sarsılmıştı. Rüzgâr etrafımızda dolanıyordu. Saniyeler sonra iki safkan tekrar ayaklanmıştı ve... *Kaçıyorlardı.*

Kendimi tam bir çetin ceviz gibi hissediyordum..

Colin sendeleyerek ayağa kalkarken beni süzdü ve nefes nefese “Vay canına,” dedi.

Sırıtarak hafifçe sıçradım ve kolumu aşağı indirerek Colin'e doğru döndüm. Doğruluşunu ve yaralanmadığını fark edip rahat bir nefes alışını izledim.

Colin başını iki yana sallayıp “Nasıl yaptın bunu?” diye sordu.

“Sana Seth'siz de başımın çaresine bakabileceğimi söylemişim,” dedim.

Colin önce bir, sonra iki kez gözlerini kırıştırdı. “Ölümlü filan değilsin. Ne... Nesin sen?”

O noktada ne yanıt vereceğimden emin değildim. Colin benim safkan da melez de olmadığımı biliyordu. Az önce hava elementini kullandığıma şahit olmuştu. Bu noktada sadece gerçek vardı. Kısa bir nefes alıp gözlerimi gözlerine çevirdim.

“Ben bir yarı tanrıyım.”

Seth

Solos’la ikimiz iç duvarların arasından geçerek geri dönerken bir şeyler olduğunu anladım. Marcus yüksek heykel kümelerinin ilkinin yakınlarında dikiliyordu. Bir an için etrafta anlamsız laflar geveleyen başka orman perilerinin ortaya çıkmış olabileceğini düşünsem de başka bir mesele vardı.

Marcus’un arkasında elektrik lambalarının aydınlattığı bir bankta Josie oturuyordu. Yanında dün gördüğüm şu melez vardı. Adı neydi? Cole? Ben? Kahretsin, sanki bilecektim de.

Yanlarına yaklaştığımızda kaşlarımı çattım. Josie ellerini düzgün bir şekilde kucağında kavuşturmuş, dizlerini birbirine yapıştırmış otururken fazla masum görünüyordu. Onu hiç o kadar... durgun gördüğümü hatırlamıyordum. Ya da yüzünü öylesine ifadesiz gördüğümü.

Kesinlikle bir şeyler dönüyordu.

Ayrıca neden şu Cole-Ben-ismi-her-ne-ise’yle birlikteydi?

Solos yavaşlayıp “Neler oluyor?” diye sordu.

ikisini süzerken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. “İçimden bir ses işiteceklerimden hoşlanmayacağımı söylüyor.” Durakladım. Gözlerimi Josie’nin yanındaki meleze çevirdim. “Ona biraz fazla yakın oturmuyor musun ahbap?” Adam hızla bankta sağa kayarken Josie kaşlarını çattı. Adam o kadar uzağa kaymıştı ki lanet olası banktan aşağı düşeceğini sandım.

Marcus bir kaşını kaldırıp bankta oturan İkiliye baktı. “İkisiyle iki safkan arasında bir münakaşa çıkmış.”

Konunun dışarıdan nasıl görüldüğü ya da kimsenin ne düşündüğü umurumda değildi. Bir saniye Solos’un yanında dikilirken hemen ardından Josie’nin

karşısına geçtim. Göz göze gelmemiz için çömeldim. “Sen iyi misin?”

Josie, Marcus’a bakıp yavaşça başını salladı. “İyiyim.”

Açıktaki kalan teninin her santimetresine dikkatle bakarken ona tam anlamıyla inandığımdan emin değildim. Evet, eğitim alıyordu ve kavga edebilirdi. Fakat içimde büyüyen mantıksız bir korku vardı.

“Ne oldu?”

Josie dudağını ısırıldı. “Şey...”

Adam ayağa kalkıp “Kafeteryaya bir şeyler yemeye gidiyordu,” dedi. Yüzüme bir kez baktıktan sonra bankın arkasına yürüdü. Sanki ona bir şey yapacak olsam bu yaptığının bir faydası olacaktı gibi. “Yatakhane dönerken onu gördüm. Yalnızdı. Son zamanlarda olanlar düşünülürken onun dışarıda güvende olmayacağına hükmettim ve ben...” Sustu. Yutkundu.

“Sana sorduğumu hatırlamıyorum.”

Josie iç çekti. “Seth.”

Solos bir öneride bulundu: “Neden kızın etrafına işeyip alanının sınırını çizmiyorsun?” önerisinde bulundu.

Bir elimi kaldırıp Solos’a ona hiç bakmadan orta parmağımı gösterdim. “Sana da sormadım.”

Ayağa kalkan Josie koluna hafifçe bir yumruk indirdi. “Kes şunu. Önemli bir mesele değil. Şu iki herifin pislik yapacakları tuttu ve biri Colin’in üzerine bir ateş topu attı.” Colin “Beni ıskaladı,” diye ekledi.

Gözlerimi kıstım.

Josie saçını tutup kalın bir tutamı parmağında çevirdikten sonra anlatmaya

devam etti. “Neyse, o herif tekrar ateş topu atınca ben de düşünmedim. Anlıyorsun ya? Sadece harekete geçtim.”

Artık lafın nereye varacağını anlamıştım.

Marcus “Hava elementini kullanmış,” dedi. “Artık onun bir ölümlü olmadığını biliyorlar.”

Şakağımdaki bir kasın seğirdiğini hissettim. “Onlar dediğin kimler? Şuradaki adamın dışında?”

Marcus hissiz bir ses tonuyla “Colin’in teşhis edebildiği iki safkan yakalandı,” dedi. “Şiddete teşvik suçundan yargılanacaklar. Kim olduklarını bilmene gerek yok.”

Ona doğru döndüm. “Ya, öyle mi? Aynı fikirde değilim.” “Aynı fikirde olup olmamanın bir önemi yok Seth.” Marcus durakladı. “Eğitime kendini fazla kaptırdığında Jackson’a neler olduğunu anımsıyorum. Kararım bu.”

Bu kötü hatıra zihnimde şekillenirken dudaklarımı birbirine bastırdım. Uzun zamandır Jackson’ı düşünmemiştim. Kendine gereğinden fazla güvenen o ahmağın hayatta olup olmadığını bile bilmiyordum. Alex’ten hiç hazzetmez-di. Bir gün eğitim sırasında resmen Alex’in kaburgalarını ezmişti. Bunun bedelini ona ödetmiştim. Misliyle.

“Jackson mı?” diye mırıldandı Josie.

Başımı iki yana salladım. Josie’nin benim hakkımda bilmemesi gereken şeylerden biriydi bu. Lanet olsun, zaten hakkımda yeterince kötü şey biliyordu.

Colin’le göz göze geldik. Bir süre bana baksa da gözlerini kaçırdı. İki serserinin kimler olduğunu biliyordu. İçimde bana bunu memnuniyetle söyleyeceğine dair bir his vardı. Bir ara onunla biraz sohbet edecektim. “O halde yarı tanrı olduğunu biliyorlar mı?”

Josie başını salladı. “Üzgünüm desem?”

“Özür dilemene gerek yok.” Elimi ensesine koyup boynunu nazikçe sıktım. “Sen kendini savundun. Doğru olanı yaptın.”

“Bence de,” dedi Marcus. “Kimse yaralanmadı. Sadece o iki oğlanı korkutmuş.”

Bu sözler karşısında Josie’nin dudakları seğirdi. “Haber yayılacak. Muhtemelen epey de hızlı yayılacak.” Marcus başını kaldırıp ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. “Bunun olacağı belliydi. Sorun çıkacağını da sanmıyorum. Hem böylece ahmaklar da ondan uzak durur.” Bu doğrudu. Fakat Josie’nin yarı tanrı olduğunun ortaya çıkması onu ilgi odağı haline getirir, diğerleri ona gözlerini dikerek bakardı. Josie’nin bunu yaşamasını istemiyordum.

“Eh, öyleyse ortada çok da büyük bir sorun yok, değil mi?” Solos elini başının üzerinde gezdirip yüzünden geriye attığı saç tutamını yatırdı. “Ben de yine birilerini tutuşturdu sanmıştım.”

Josie dudaklarını büzdü. “Tutuşturmadım; *az kalsın* bir kez tutuşturacaktım.”

Bankın arkasında duran Colin’in gözleri fal taşı gibi açıldı. Güzel. Josie ateşli bir kızdı. Kelimenin gerçek anlamıyla. Kısa bir süre sonra, Colin’in kimseye tek kelime etmeyeceğine söz vermesinin ardından grup dağıldı. Solos, Marcus’a olaysız geçen devriyemiz hakkında bilgi vermek için onunla gitti. Yakınlarda hiç iblis yoktu. Fakat en tuhafı etrafta bir hayvanın ya da kuşun bile olmamasıydı. Pek de normal sayılamayacak bu durumun ne anlama geldiğini bildiğimiz de söylenemezdi.

Josie’ye odasına kadar eşlik ettim. İçeri girdiğimizde Akit hançerlerini ve titanyum kaplama Glock tabancamı çıkarıp sehpanın üzerine bıraktım.

Askeri pantolonumun içine soktuğum tişörtümü çekip dışarı çıkarırken Josie’ye “Gerçekten iyi misin?” diye sordum. “Başka şeyler de oldu da belli etmiyor musun yoksa?”

“Bir şeyler olmuş olsa olmamış gibi davranmazdım.”

Hadi oradan. Yarı tanrı güçlerinin bağı çözüldükten sonra revirde uyandığımdan beri bana Hyperion’la yaşadıklarını anımsamadığını söylüyordu. Bunun bir yalan olduğunu biliyordum.

Kâbusları da bunu doğruluyordu.

Josie “Sen iyi misin?” diye sorup yatak odasına yürüdü.

“Hı?”

Yatağa oturdu. Ayaklarını sallayıp ayakkabılarını çıkardı. Bir kez daha “Sen iyi misin?” diye sordu. Sweats-hirt’ünü çıkarıp yere attı.

“Evet.” Kapı pervazına yaslandım. “Neden soruyorsun bunu?”

Josie bir omzunu kaldırdı. “Sadece sen sanki... Eğitim sırasında ve sonrasında biraz dalgındın. Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim.”

Gözlerim kıpırdattığı ayak parmaklarına çevrildi. Geçen gece kendi odamda uyumuştum. Kafamı toplamak ve geri kalan öfkemi üzerimden atmak için yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. O oğlanı öldürsem de gerçekten umurumda olmayacağını bilirken Josie’nin yanında olmak bana doğru gelmemiştir.

Şimdi de onun yanında olmak bana doğru gelmiyordu. Fakat buradaydım işte. O an bu durumu değiştirmek gibi bir niyetim de yoktu. Benim yerimde dürüst biri olsa çekip giderdi.

Nihayet “iyiyim,” dedim. “Eee? O safkanları korkuttun demek?”

Josie başını sallayıp sırtıttı. “Ahbap, ayağa kalktıkları gibi kaçtılar. Hani kaçtılar diyorsam ne kaçmak. Kendimi harika hissettim.”

Kapı aralığında çekilip kıkırdadım. “Ne çetin cevizsin sen.”

“Kesinlikle öyleydim. Kendimi sanki bir...” Josie duraksadı. Tişörtümü çıkardığımda dudakları oynasa da ağzından hiç ses çıkmadı.

Yüzümde ağır ağır anlayışlı bir gülümseme belirirken Josie gözlerini aşağı çevirip çıplak göğsümde ve karnımda gezdirdi. Botlarımı ayaklarımı sallayıp çıkardım. Çoraplarımı da. “Ne diyordun Josie?”

Josie başını iki yana sallayıp gözlerini hızlıca kırıştırdı. “Ben... Hava elementini kullanmak istememiştim. Niyetim su kullanmaktı.”

“Şaşırmadım.”

“Gıcık.”

Josie’nin yanına yan yatıp ona göz kırptım. “Ne var?”

Hey, en azından ciddi bir zarara yol açmadan bir elementi kullandın.”

“Ya? Vay canına. Bunun bir iltifat mı olması gerekiyordu?” “Tabii. Sana kendini iyi hissettirecekse.”

Josie gözlerini devirdi. “Ah ne sevimlisin!”

“Uzmanlık alanım.” Elini tutup onu yanıma çektim. “Ha bu arada ciddi bir soru soracağım. Buradakilerin kim olduğunu öğrenmeleri senin için sorun olacak mı?”

Josie burnunu kırıştırdı. Tanrılar adına, bu hareketi bana öyle sevimli geliyordu ki. “Sanırım evet. Demek istediğim, şu noktada bir seçeneğim yok. Sen ne diyorsun?” “Bence sorun çıkmayacak.” Parmağımı bluzunun askısının altına soktum. “Hem sorun çıksa bile, öfkeden kendini kaybedip karşıdakileri boğmaya çalışırken onları yanlışlıkla rüzgârla uzaklara savurursun.”

“Kapa çeneni.” Josie güldü.

“Ya da belki Apollo’nun güçlerinden biri sende de çıkar ve onları kedi sidiği kokan çalılara çevirirsin.” Askıyı aşağı çekmemle Josie’nin sütyeninin beyaz, dantelli askısı ortaya çıktı. “Apollo beni hep böyle tehdit eder de.”

“Ne hoş.” Josie’nin yanakları pembeleşirken gözleri arzuyla parladı. “Şey... Duvarların dışından ne haber?” Beyaz askıyı aşağı çekip “Sıkıcı,” diye mırıldandım. “Ne iblisler ne de gölgeler vardı.”

Josie’nin göğsü hızlıca inip kalktı. “Bu iyi haber, değil mi?” “Evet.” Tekrar bluzaya uzandım. Bluzu kolundan daha da aşağı indirdim. Sütyeninin kupları ortaya çıkana kadar. Dantelin kenarına dayanan şişkin memesinin ağız sulandırıcı bir görüntüsü vardı. “Fakat ortalıkta hayvan da yoktu. Hem de hiç. Şimdi düşünüyordum da...” Parmağımı dantelin üzerinde gezdirdim. “Hiç böcek sesi de işitmedim.” “Bu tuhaf.” Elimin sırtı sütyeninin önüne sürtünürken

Josie’nin nefesi kesildi. “Bu ne demek oluyor?”

Gözlerimi Josie’ye çevirip hafifçe gülümsediğimde onun gözlerini yumduğunu gördüm. “Emin değilim. Solos konuyu inceliyor.”

“Bu iyi.” Josie’nin eli karnıma indi. Çoktan sertleşmişim. Sanki o yanımdayken hep buna hazırdım da bana dokunması yetiyordu. “Bugün yine kütüphaneye gittim.” “Bir şey bulabildin mi?” Uzanıp sütyeninin kopçasını buldum. Parmaklarımın tek bir hareketiyle sütyeni gevşedi.

“Hayır,” dedi Josie. Sesi neredeyse bir fısıltı gibi çıkmıştı. “O kadını bulabileceğimi sanmıyorum.”

Elimi Josie’nin önüne atıp parmaklarımı sütyeninin ortasına geçirdim. Sütyeni’ aşağı çekmemle gül rengi, sıkı tepeler göründü. Muhteşem bir manzaraydı.

Onu sırtüstü yatırdıktan sonra aşağı hareketlenip ağzımı göğsüne dayadım. Kısa bir iç çekti. Omuzları yatağa yaslanırken sırtı büküldü. Diğer elimle memesini avuç-layıp başparmağımı sert meme ucunda gezdirdim. Josie inlerken parmakları saçlarıma dolandı.

“Belki... Öyle biri yoktur,” dedi. Sesinin boğukluğunun seksi bir yanı vardı.

“Onu bulacaksın.” Başımı kaldırıp eserime baktığımda sesim daha kalın ve hırıltılı çıkmıştı. Dudaklarım bir yana doğru kıvrıldı. “Oralarda bir yerde olmalı.”

Josie yanıt vermedi. Derin ve hızlı nefesler alıyordu. Parmaklarının önce kemerimin sonra da pantolon düğmemin üzerinde çalıştığını hissettim. Fermuarımı aşağı çektiğinde durdu. Parmakları külotumun lastiğinde bekliyordu.

Hâlâ tereddüt ediyordu. Doğru olanı yaptığından emin değilmiş gibi. Bu beni deli ediyordu. Çünkü iş buraya vardığında hata yapması mümkün değildi.

Hem de hiç.

Ağzımı ağzına götürüp baksırımı kalçamdan aşağı sıyırdım. Sonra elimi ikimizin arasına uzatıp onun elini tuttum. Avucunu penisime bastırmamla inledi. Parmakları bana dolanırken çenem katıksız bir heyecanla kilitlendi. Eli hareket etmeye başlamıştı. Dillerimiz birbirine dolanırken Josie’nin tadı ve yumuşaklığı beni neredeyse kendimden geçirecekti. Altımda bir yaprak gibi titrerken eli her okşayışında giderek daha kendinden emin hareketler yapıyordu.

Josie’nin bir daha tatmak istediğim bir başka noktası vardı. Tanrılara şükürler olsun ki üzerinde bol eşofmanı vardı da elimi içeri sokup onun...

Josie “Dövmelerin ortaya çıktı,” diye fısıldadı. Sesi şaşkıncı.

Omurgamdan aşağı bir güç dalgası indi. Tenimin yüzeyinde yeni dövmeler de belirdi. Hareket ediyor, farklı semboller oluşturuyorlardı. Bir *tanrının* yakınında olmama verdiğim tepkiydi bu.

Geri kaçtım. “Lanet olsun.”

“Seth.” Apollo’nun sesi oturma odasında patladı. “Sen benimle dalga geçiyor olmalısın.”

7

Josie'nin yüzündeki kan çekilip boynundan yu-karı yürüdü ve yanaklarını al al yaptı. "Bu- raya gelme!" diye ciyakladı. Eli penisimi daha da iyi kavradı, ki bunun içinde bulunduğumuz duruma bir faydası olmadığı söylenebilirdi. "Sakın buraya gireyim deme!"

"Niyetim bu değildi zaten," diye yanıt verdi Apollo. Bir saniye sonra gelen sese bakılırsa kendisini küçük kanepeye bırakmıştı.

Homurdanarak Josie'nin elini penisimden çektim ve yan döndüm. Sütyenini ve bluzunu düzeltmesine yardım ettikten sonra yataktan kalktım.

Apollo "ikiniz gerçekten ne de uzattınız bu işi," dedi. "Ya? Bunu anlamayı sağlayan bir çeşit hastalıklı sezgin mi var yoksa?" Yatağın içine girip fermuarımı çektim. Apol-la lanet olası Penis Engelleme Tanrısı'ydı ve güçlerinden biri de kurbanını şişmiş testislerle bırakmaktı. "Tanrılar."

"Ne zaman ziyarete gelsem kızım la işi pişirmeye çalışıyor olman benim suçum değil."

"Aman tanrım." Josie hızla ayaklanıp elleriyle yüzünü kapattı. "Bu çok tuhaf ve hiç de hoş değil. Bu yüzden yıllarca terapi almam gerekecek."

"Senin de benim de," diye mırıldanıp kemerimi düzelttim. Apollo oturma odasından bize güldü. "Terapinin sana gerçekten faydası olabilir Seth. Bu konuyu kastetmiyorum." Başımı kaldırdım. Ellerim kemerimin üzerinde donakalırken dudaklarımı büzdüm.

Josie kapüşonlu sweatshirt'ünü alıp başından geçirdi. Bana baktı. Alçak sesle "Hâlâ dövmelelerini görebiliyorum," dedi. Parmağının ucu göğsümdeki desenlerin üzerinde gezindi. "Çok güzel."

Elini tutup ağzıma götürdüm. Avucunu öptüm. "O gider gitmez yine başlarız."

Apollo oflayıp “Söylediğini duydum,” dedi. “Bu da bende yeniden başlayacağınız şeyin bir yere varmamasını garantileme isteği uyandırdı.”

“Aman tanrım,” diye fısıldadı Josie.

Gözlerimi devirerek tişörtümü alıp üzerime geçirdim. “Hazır mısınız?”

Josie hayır demek ister gibi görünse de başını salladı. Hâlâ Apollo’nun babası olduğu gerçeğine alışmaya çalışıyordu. Bu durum onun için çok tuhaf olmalıydı. Özellikle de çocukluğunda onu çok az tanıdığı için. O zamanlar Apollo, Bob ismini kullanıyordu. Şaka yapmıyorum, Bob. Josie’ye oyuncak bebekler ve şekerler götürüyordu. Anlaşılan Apollo, kendisini görenlerin onun çocuklara musallat olan bir sapık olduğunu düşüneceklerinden habersizdi.

Ayrıca yirmili yaşlarının ortasındaki bir genç gibi gö-

Tündüğünden Josie’nin babası olacak yaşta durmaması da cabasıydı.

Elimi Josie’nin beline koyup onu oturma odasına götürdüm. Apollo’nun iri bedeni bütün kanepeyi kaplamıştı. Gerçekten iri yarı bir adamdı. Boyu neredeyse iki metreydi ve cüsseliydi. Bugün kendisi gibi görünüyordu. Sarı saçları ve Josie’ninkilerin tıpkısı mavi gözleri vardı.

Bir başka deyişle bir ucube gibi görünmüyordu.

Josie ona gergince el salladı. “Hey.”

Apollo ona gülümsedi. Bu sırada bir kez daha Apollo’nun bakışındaki ve yüz ifadesindeki içten sıcaklık karşısında şaşırdım. Josie’yi tanıyana dek Apollo’nun duygusal biri olduğunu gerçekten düşünmüyordum. Alex’e de değer verdiği açık olsa da ona olan sevgisi bu kadar derin değildi.

Apollo zarif bir hareketle ayağa kalktı. Kızının yanında yeterince bulunamayışından dolayı özür dilemek için “Seni istediğim kadar sık ziyaret edemedim,” dedi.

“Anlıyorum.” Josie ellerini kavuşturdu. “Yakınımda olman seni zayıflatıyor, biliyorum. Ayrıca ben... Senin, şey, tanrı işleriyle meşgul olduğunu biliyorum.”

Sırıttım. Apollo’nun iki ayağı olan her şeyi düzmekle meşgul olduğundan emindim. Tanrıların çoğu zamanlarını böyle geçiriyorlardı. Çünkü gerçekten faydalı işlerle uğraşsalar dünyanın sonu gelirdi.

Apollo bana baktı; yüzüne aşına olduğum o sıkılgan ve kayıtsız ifade tekrar oturdu. “Eklemek istediğin bir şey var mıydı Seth?”

Bir kaşımı kaldırdım. “Hayır.”

Apollo’nun beni süzüşünden beni yumruğuyla duvarın içinden geçirmeyi hayal ettiği belliydi. “Kalmak isterdim. Fakat burada uzun süre duramam.” Dikkatini yeniden kızma çevirdi. “Haberlerim var.”

Bu şaşırtıcıydı. Genellikle Apollo sebepsiz yere çıkagelirdi.

“İyi haberlerin mi var, kötü haberlerin mi?” diye sordu Josie.

Apollo hafifçe gülümsedi. “Bana kalırsa iyi haberler.” Gerginliği azalan Josie sessiz bir nefes verdi. “Eh, bunu duymak güzel.”

“Ne oldu?” diye sordum. Apollo’nun yarıda kestiği şey düşünüldüğünde getirdiği haberler harika olsa iyi olurdu.

“Geri kalan yarı tanrıları Titanlar’dan önce bulmamız şart. Fakat kısa bir süre öncesine dek, bunu yapmanın bir oda dolusu Himalaya kedisinin arasında uzun tüylü bir kediye aramaktan farkı olmayacaktı.”

Neyi nerede aramak?

Alnı kırışan Josie’nin ağzı açılıp kapandı. Hafifçe başını iki yana salladı.

Apollo konuşmasına devam etti. “Kardeşlerimin çoğu çocuklarının çetelesini

tutmadığından onları bulmamız yıllar alabilirdi. Fakat böyle bir lüksümüz yok.”

“Herhalde onları bulmak için yeni bir yol buldun, öyle mi?” Apollo gözlerini kıstı. “Sürprizimi bozma Seth.” Gözlerimi devirdim. “Elbette, lütfen devam et.”

Apollo dalgacı bir tavırla “İzin verdiğin için sağ ol,” dedi. “Yarı tanrıları güçleri bağlı ve gizli de olsalar sezebilecek bir şey olduğunu keşfettim.”

“Gerçekten mi?” Josie sehpanın yanındaki koltuğun kolçağına oturdu. “Lütfen bana bunun için o kütüphaneciye ihtiyacım olduğunu söyleme. Çünkü o kadın ülkeyi terk etmiş filan olmalı.”

Apollo’nun dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı. “Kütüphaneci hâlâ buralarda; fakat o... Nasıl desem? Utangaç? Onu aramaya devam et. Bulacaksın.” Apollo başını yana eğdi. “Fakat hayır, bunun için ona ihtiyacın yok. İhtiyacımız olan başka bir yarı tanrı.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Dur biraz. Bunun bize bir faydası yok ki. Elimizde Josie’den başka bir yarı tanrı yok. Tabii Josie diğer yarı tanrıları sezebilse iş değişirdi.” Apollo “Josie onları sezemez,” diye yanıt verdi.

Josie “Sen çıkageldiğinde seni bile sezemedim,” dedi. Omuzları çöktü. “Neden benim şöyle esaslı bir iç uyarı sistemim yok ki?”

“Var.” Apollo buz gibi bakışını bana çevirdi. “Fakat henüz bu işte yenisin ve herhalde ne hissettiğini fark edemeyecek kadar dikkatin dağılmıştı.”

Apollo’ya gülümsedim. Nefret ettiğini bildiğim türde bir gülümsemeyle.

Josie tünediği yerde “Ah,” diye mırıldandı. “Bu biraz uygunsuz kaçtı şimdi.”

“Neyse.” Apollo’nun sesine sabırsızlık işlemişti. Tabii ki tavrı banaydı. Her neyse. “Orijinal bir yarı tanrı diğerlerini sezebilir. Onlarda bir tür iç uyarı sistemi olur. Sanırım sahip olunan *eter* miktarıyla ve benzerliği fark etmekle ilgili bir şey.”

“Ya?” Josie bana baktı. Bakıştığımızda gözleri büyüdü. Gülümsememi gizlemek için elimden geleni yaptım.

Apollo “Bir yarı tanrıyı buraya, bu dünyaya getirdiğimizde diğer yarı tanrıların yerini çabucak tespit edeceğiz,” diye açıkladı. “Tek mesele onlardan birini bulmak.” “Tabii,” diye mırıldandım.

Apollo bana iğneleyici bir bakış attı. “Bunun için biraz hile gerekecek. Son çocuklarımız hariç yarı tanrıların ölümlü diyarına girmeleri binlerce yıldır yasaktı. Varlıkları, bazı... sonuçlar doğurabilir.”

“Tabii.” Bu kez mırıldanan Josie’ydi.

“Sizin birbirinize bu kadar benzemeye başlamanız hoşuma gitmiyor,” dedi Apollo.

Josie kızardı. “Ne tür sonuçlar?”

“Sorduğun için sağ ol,” dedi Apollo. Bu sohbetin daha ne kadar süreceğini merak ediyordum. “Sizin de bildiğiniz gibi, Olimpos’la bağlantılı tüm ikinci derece varlıkların ölümlü diyarına girmelerine artık izin yok.”

“Safkanlar, melezler ve Apollyonlar hariç.” Durakladım. “Tabii ara sıra orman perileri ve yarı tanrılar da...” “Kesinlikle.” Apollo’nun mavi gözlerindeki bakış daha da derinleşti. “Onlardan birinin geçmesine izin verirse, bir ihtimal diğer... şeyler de geçer.”

“Ne gibi?” diye sordu Josie.

“Bilirsin işte, Pegasuslar ya da Hydralar. Belki de bir minotor. Öyle endişe edecek şeyler değil.”

“Hydralar mı?!” diye ciyakladı Josie. “Gerçekten endişe edecek bir şey değilmiş. Tabii ya.”

Apollo gülümseyerek başını salladı. “Yakında yarı tanrıların salınmasını sağlamam gerek. Bunun için hâlâ Hera’nın onayını bekliyorum. Fakat kendisi şu an Zeus’a kızgın olduğundan her şeyi ağırdan alıyor.”

Bu konu hakkında görüş bildirmemeye karar verdim. “Peki. O halde hangi yarı tanrıdan bahsediyoruz burada?” Apollo’nun gülümsemesi ürkütücü bir hal aldı. Hani çocuklarınızı saklamanız gerektiğini düşündürecek türde. “Göreceksiniz.” Tepesinde parlak, mavi bir ışık belirdi. “Şimdi benim...”

“Bir saniye. Lütfen...” Josie ayağa kalktı. “Erin nasıl?” Apollo’nun çevresindeki parıltı söndü. “İyi. İçimden bir his onu yakında göreceğini söylüyor.”

“Peki...”

Apollo’nun etrafındaki parıltı güçlendi. Göz açıp kapayınca kadar ortadan kayboldu.

“...annem ne durumda?” Cümlesinin sonunu getiren Josie kollarını havaya kaldırıp bana doğru döndü. “Neden hep böyle yapıyor?”

“Sanırım böyle kendisini havalı hissediyor.”

“Eh, havalı denebilir. Demek istediğim, istediği yerde *puf* diye belirip kaybolabiliyor. Fakat keşke zamanlaması daha iyi olsaydı.”

Güldüm. “Al benden de o kadar. Kötü zamanlamanın kralı o.”

Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi ve yeniden koltuğun kolçağına oturdu. “Keşke biraz daha kalsaydı da Erin’in ve annemin ne 'durumda olduklarını sorabilsey-dim.” Sustu. Omuzları çöktü. “Ya da, bilirsin işte, benimle zaman geçirse.”

Onu izlerken söyleyecek bir şeyler düşünmeye çalıştım... Ona destek olmak için. Fakat böyle bir durumda ne denirdi ki? Babası hıyarın tekiydi ve kızıyla hiç vakit geçirmiyordu. Doğru dürüst işleyen bir beyni olan herkes, bu durumun

Josie’yi rahatsız ettiğini anlayabilirdi. Apollo’nun buna bir çare bulmaya çalışmaması da hak-kındaki düşüncelerimi doğruluyordu.

“Sence o yarı tanrı kim olacak?” diye sordu Josie. “Bilmiyorum.” Parmaklarımla saçımı düzelttim. “Fakat Apollo’yu tanıyorsam bulup bulacağı en sinir bozucu yarı tanrı olacaktır.”

8

Josie

Dün gece yine kâbus gördüm.

Bu kez Seth’le eğitimdeydik; yumruk yumru-ğa dövüş antrenmanı yapıyorduk. Beni yere devirmişti. Fakat yukarı baktığımda gördüğüm kişi Seth değildi.

Yine o aynı yabancı yüzdü.

Ve rüyalarımnda o adam bana hep aynı şeyi söylüyordu. *Seni bulacağım.* Fakat bu kez şanslıydım ve bana fazladan, içimi ısıtan üç sözcük bahşedildi: *Senin için geleceğim.*

Soğuk terler içinde, boğazıma takılan bir çığlıkla uyandığımda bu kez bir şekilde Seth’i uyandırılmamayı başarmıştım. Fakat günüm rezil olmuştu. Canımı sıkmanın sadece kâbus olduğunu da sanmıyordum.

Bazı ciddi baba-kız sorunlarıyla da boğuşuyordum.

Ve anne-kız sorunlarıyla.

Bir yanım birkaç dakikalığına da olsa dün Apollo’yu görebildiği için çok mutluydu. Konu o olduğunda bir süngere dönüyor, her kıymetli saniyeyi emiyordum. Fakat çocukluğumdaki o tek yaz haricinde, tüm ömrüm boyunca ortalıkta olmamıştı. Köpek yavrusu gibiydim. Gösterilen her tür ilgi benim için

iyi ilgiydi. Hâlâ, ortalıkta nadiren de görünse hayatımda bir baba olduğu gerçeğini sindirmeye çalışıyordum. O babanın Güneşin Oğlu Apollo olduğu gerçeğini sindirmek ise daha da çılgıncaydı.

Bir yanım da, Apollo ne zaman yanımdan ayrılrsa öfkeleniyordu. Çünkü o yine *gidiyordu*. Hiç oturup adamakıllı konuşmamıştık. Kahve içerken ya da öğle yemeğinde lafladığımız olmamıştı. Özel bir şeyleri paylaştığımız da. Ona Erin'in durumunu sormaya fırsatım olsa da annemi soramamıştım. Apollo'nun konuşmaya annemin nasıl olduğundan bahsederek başlamayı akıl edeceğini beklersiniz, yani o benim *annemdi* sonuçta; fakat o, ondan hiç bahsetmiyordu.

O gün eğitim programım değişmişti. Solos sabahleyin benimle daha fiziksel antrenmanlar üzerinde çalışmıştı. Sabah erkenden kıcımların tekmelenmesine alışık olmadığımından bu hiç de hoşuma gitmemişti. Günün sonunda da dışarıda Seth'le antrenmanım vardı.

içimden Seth'in boğazına bir yumruk indirmek geliyordu. "Odaklan, Josie. Tek yapman gereken bu." Seth karşımda bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Belli ki artık ne yapacağını şaşırılmış haldeydi. "İşte böyle."

Seth'e "Tek yapmam gereken bu olsa şimdiye kadar yapmaz mıydım sanıyorsun?" diye çıkıştım.

Bana bir bakış attı. "Odaklanmıyorsun." "Odaklanıyorum!"

"Bu özelliğini kesinlikle babandan almışsın." Sağımda durdu. Gözleri alev alevdi. "Yanımdan bir kuş geçiyor, bir dakika ardından bakıyorsun. Neyle uğraşıyor olursan ol."

Dikkat eksikliği sizde ailevi bir rahatsızlık olsa gerek." Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. "Bu doğru değil." "Gerçekten mi?" Yüzünde inanmaz bir ifade vardı. "Çünkü daha birkaç dakika önce, su elementini çağırmaya odaklanman gerekirken bir kartala bakıyordun."

"O bir kel kartaldı!" dedim. Gördüğüm kartalın o cins olduğundan emin olmasam da. "O heykele tünemişti." Devasa mermer heykeli işaret ettim.

“Artemis’in heykeline! Yani bu acayip bir tesadüf.”

Seth’in kaşları indi. “Artemis kartal değil, şahin kullanır. Biliyorsun herhalde?”

“Eh, neyse ne. Yine de müthiş bir manzaraydı.”

Seth gözlerini devirdi. “Peki. Ya eğitimin başında? O bulutlara ne diyeceksin?”

Hayal kırıklığı içinde kollarımı kaldırdım. “Beş saniye sürdü. Hem bulutlar memelere benziyordu. Dev memelere.” Seth gözlerini bana dikti.

“Senden hoşlanmıyorum.”

Seth uzun adımlarla bana doğru yürüdü. “Şu an benden hoşlanman değil, dikkatini toplaman gerekiyor. Bu işte daha başarılı olman gerek. Aksi takdirde bu kampüs-ten asla çıkamazsın. Anladın mı?”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Yanıt vermeyi reddediyordum.

“Anladın mı Josie? Çünkü elementleri çağırıp kullanmayı beceremezsen *akaşa*’yı nasıl kontrol edebilirsin ki? *Akaşa* elementlerin en güçlüsü ve en ölümcül olanıdır.” Seth gerçekleri yüzüme vurmuştu. Söyledikleri doğrudu. Hoşuma gitse de gitmese de. “*Akaşa*’yı kullanamazsan da asla Titanlarla baş edemezsin.”

Ellerimi yumruk yaptım. “Bunu biliyorum.”

“Bildiğini sanmıyorum.” Seth’in sesi alçak ve son derece sakın çıkıyordu. Gözleri gözlerimle buluştu. “Kendini doğru dürüst savunamadığım sürece buradan ayrılmana izin vermeyeceğim.”

Ciyak ciyak bağırarak “Öyle mi?” dedim. “Ne yani? Beni durdurabileceğini mi sanıyorsun? *Tanrılar!*”

Bir an bile düşünmedim. Dönüp kolumu kuklaya doğru uzatıp avucumu açtım. Dikkatimi toplamamı istiyordu demek? Eh, ben de o lanet kuklayı duvarların

içinden geçirip dünyanın öbür ucuna fırlatmak istiyordum. Belki Seth'i de kuklayla beraber gönderirdim. Enerji içimde akarken rüzgâr hızlandı. Elim açtım ve gücün bedenimi yalayışını hissettim.

Rüzgâr avucumdan çıkıp bankları titreterek kuklaya çarptı. O aptal şeyi havaya kaldırıp metrelerce geriye savurdum. Kukla, bacakları çarpık bir şekilde mezarlığı çevreleyen alçak, mermer duvarın tam önüne düştü.

“İşte.” Seth'e doğru dönüp kollarımı kavuşturdum. “Mutlu musun?”

Her zamankinden de parlak gözleri üzerimde gezindi. Bir adım gerileyerek “Öncelikle...” dedi, “ilk kez ‘tanrılar’ dedin. İkincisi bu işi kotarman için tek yapmam gereken seni kızdırmak. Hiç sorun değil. Nihayet gözlerin parlıyor Josie.”

“Öyle mi?”

Seth başını salladı. “Beni yumruklamak istediğinde Apollo'nun gözlerinin parladığı gibi.” Kuklanın duvarın yakınma düştüğü noktaya yürüdü. Ayağa kalktı. “Şimdi tekrar yap.”

Tekrar yapmak mı? Yeni bir numara öğretilen bir köpekmişim gibi.

Seth “Tekrar yapman gerek,” diye ayak diredi. Yeniden Asap Bozucu Aptal Kafa Eğitimci kimliğine bürünmüştü. Bacaklarını iyice açtı. Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bunu bir defadan fazla yapabilmelisin ve bana kızgın *değilken!*”

Tenim hüsrarla karıncalanıyor, öfke kanımda lav gibi yanıyordu. Rüzgârın canı cehennemeydi. Kukladan bıkmıştım. Her defasında yanlış yapmaktan bıkmıştım. Kayıp annemden ve ortalarda görünmeyen babamdan bıkmıştım. Hiç istemediğim sorumluluklardan bezmişim.

Her şeyden bıkmıştım.

içimde derinlerde var olan şey her neyse, yağmura açılan bir çiçek gibi açıldı.

Hyperion'ı gücümle vurduğumdaki gibi derin bir yarık ortaya çıktı. Saf güç içimde dalgalanıyordu; elimi kaldırıp avucumu açtığımda bu kez hava elementini çağırıyordum. Tanrıların gücüyle bağlantı kurdum. Hayat veren ve hayatı sonlandıran güçle.

Seth'in ağzından bir hayret nidası çıktı.

Beyazımsı bir ışık sağ kolumdan akıp bir hortum gibi etrafında döndü. Ardından avucumdan çıkıp kuklaya çarptı ve onu bir kez daha havaya savurdu. Kukla tırmanışına devam etti. Kampüsün çevresindeki ağaçlardan da yükseğe çıktı.

Akaşa kuklayı kaplarken enerji yoğunluğu plastik ve yapay etin kaldıramayacağı bir noktaya vardı. Kukla müthiş bir çatırtıyla patladı. Binlerce küçük parça metrelerce ötemize yağdı.

Elimi kapatıp kolumu indirdim. Seth'e doğru döndüm. "İşte."

Seth tekrar gözlerini bana dikmişti. Bu kez bakışı ateşliydi. Dövmeleri belirmiş, cildine yayılmaya başlamıştı.

"Ve evet, bunu kasten yaptım aptal kafa."

Seth tek kelime etmeden bana doğru bir adım attı. Fakat ben de o aptal kukla gibi patlamaya hazırdım. "Bundan daha iyi olmam gerektiğini gayet iyi anlıyorum. Fakat çabalıyorum. Elimden geleni yapıyorum. Yıllarca eğitim görmedim ben. Sadece birkaç aydır eğitim alıyorum. Bu yüzden ara sıra görünen bir kartal ya da meme şeklinde bulutlar dikkatimi birazcık dağıtırsa kusuruma bakma!"

Seth'in yüz hatları gerilmiş, yanaklarının köşeli yapısını ön plana çıkarmıştı. Yüzünde hâlâ o aç bakışla bana doğru geliyordu.

Fakat söyleyeceklerim bitmemişti.

"Hyperion'la ve geri kalan Titanlarla mücadele etmek için muhteşem olmam

gerektiğini de biliyorum. İnan bana. Her gün bunu düşünüyorum.” Gözyaşlarını boğazımı düğümlerken sesim titriyordu. “Ve düşünmemeye çalışıyorum. Çünkü düşündüğümde aklıma...” Sustum. Başımı iki yana salladım. “Bak ne diyeceğim. Boş ver. Ben gidip hislerimi yemekle bastıracağım.”

Tam arkamı döneceğim sırada Seth kolunu belime dolayıp beni kendisine doğru çekti. Sert göğsüne çarptım ve kolu beni kavramasa sekip düşerdim.

“Seth...”

Ağzı ağzımın üzerine kapandı. Dudakları dudaklarım-dayken şaşkınlıkla nefesimi içime çekti. Seth dudaklarını geri çekerken ayaklarımı yerden kesti. Ben omuzlarına tutunurken bedenim yanı başımızdaki bir heykelin soğuk temeli ve Seth’in sıcaklığı arasında eziliyordu. Gidecek bir yer yoktu ve Seth’e biraz önce bağıryor olsam da hiçbir yere gitmek istemiyordum.

Seth’e her bağırdığımda sonunda beni böyle öpecek ve saracaksa o zaman bundan böyle ona daha sık bağıracaktım.

Bulunduğum yerde çok mutluydum. Herhangi birinin bizi görebileceği şekilde açıkta olsak da. Yine de

Apollo’nun birden ortaya çıkıverme huyu olduğundan odamın da mahremiyeti olduğu söylenemezdi.

Seth alt dudağımı dişlerinin arasına aldığı anda artık düşünemez olmuşum. Dudaklarım o hınzır baskıya tepki olarak aralandı. Şimdi Seth’in tadı ve dokunuşundan başka hiçbir şeye yer yoktu. Onu gerçekten ama gerçekten hissedebiliyordum. Karnımda sertliğini hissediyordum. Kıpırdandı. Bacağını iki bacağımın arasına soktu.

Dili dilime dolanırken bacağını mükemmel bir şekilde hareket ettirip, tam da sinirlerin buluştuğu o noktaya yasladı. Sıvı sıcaklık damarlarıma akın ederken Seth’in ağzının içine inledim. Parmaklarım omuzlarına gömüldü.

“Bu hoşuna gitti demek?” Sesi kalın ve seksiydi; omurgamdan aşağı, en ilginç noktalara ürpertiler gönderiyordu.

“Evet.” Mesajı almamıştır diye başımı da salladım.

Seth dudakları dudaklarımdayken kıkırdadı. “Bu benim içimde ne arzusu uyandırıyor, biliyor musun?”

“Ne?”

Seth’in dili alt dudağımda gezindi. “Seni o sesi çıkarırken işitme arzusu.” Kalçasını kalçama doğru hareketlendirmesiyle istediğini aldı. Bedenime bir zevk dalgasının yayılmasıyla tekrar inledim. “Ve tekrar işitmek.”

Ah. Ah, tanrım.

Dudakları yine dudaklarımin üzerimdeydi; kolu belimi giderek daha sıkı sararken beni öpücüklere boğdu. Bacağını hafifçe indirmesiyle ayaklarım yere değdi. Kaba bir sesle “Sürtün bana,” diye emretti.

Yüzüm kızardı. Bacağına mı sürtünecektim? Ah, tanrım, yüzüm yanıyordu. Fakat bu yanma bedenimin diğer bölgelerine kıyasla hiç kalıyordu. Hareket etmedim. Böy-lece diğer eliyle kalçamı tutup beni kendisine yapıştırdı. Sürtünmeyi hemen hissettim.

Nefes nefese, titreyerek “Seth,” dedim.

“Yap şunu.” Öpüşü daha istekli, daha dayanılmazdı. Kalçamdaki el beni tekrar yönlendirip beni bacağına sürtüyordu.

Yaptım.

Hem de nasıl yaptım.

Dışarıda olmamız ya da otel odası bulamadığından açıkta iş pişiren biri gibi

bacağına ata biner gibi oturmuş olmam umurumda değildi. Kendimizi bu halde bulana dek geçen dakikalarda aramızın kötü olması da. Ya da birkaç dakika öncesine kadar boğazına bir yumruk indirmeyi düşünüyor olmam da.

Parmaklarımın ucunda yükselip kollarımı boynuna sardım ve üzerimizde giysiler yokken yapmak istediğim şeyi yaptım. Kalçalarımı ileri geri hareket ettirdim. Başta yavaşça, sonra hızlı.

Derinlerde, beynimin hâlâ işlediği bir yerlerde bunları burada yaptığımı inanamıyordum. içimdeki baskı sağduyuyu silip atmıştı.

Kalçamdaki el önce belime, sonra kaburgalarım çıkıp arka arkaya ürperti dalgalarına sebep oldu. Sonra Seth elini mememin üzerine getirip göğsümün ortasında durdu.

Seth'in boğazından o ses çıktı; beni hazzm pusu içinden çekip çıkaran bir homurtu. Çünkü bu seste arzu kadar acı da vardı.

Geri çekilsem de beni tekrar öptü. Beni tekrar kendine, aşağıya çekti. Ateşli ve sert öpücüklerin arasında kısa ve sık nefesler alıyorduk. Gerilim gitgide arttı. Parmaklarım ensesine gömüldü. Bedenimdeki tüm sinirler gerilmişti sanki. Vücudumun birçok hassas noktasında kuvvetli bir çekiştirme hissi duyuyordum. Sonra her şey koptu. Gerginlik bir zemberek gibi boşaldı. O an bağırabilirdim bile.

Bana bağırışım gibi de geldi. Bir anda boğazımdan boğuk bir ses çıkarken göğsümün ortasında bir boşluk hissettim. Kimse işitti mi yoksa rüzgâr sesi alıp götürdü mü bilmiyordum. Bunu umursadığımdan emin değildim de.

Gerginliğin sonlanması beni nefessiz bırakmış, dizlerimin bağını çözmüş, bana müthiş bir doyumluk hissi vermişti. Seth beni öyle sıkıca tutmasa kendimi yerde bulurdum.

Seth'in göğsümdeki eli titrerken ağzı ağızımdan ayrıldı. Burnunun köprüsü yanağımın üzerinde kaydı. Sonra sıcak nefesi yine dudaklarımda dans etti. Bedeni hareket-sizleşti.

Elini geri çekip bacağına öyle hızlı indirdi ki az kalsın düşecektim. “İyi misin Josie?”

Güldüm. Ne tuhaf bir soruydu bu. “Sanırım bacaklarımı hissetmiyorum.”

Seth geri kaykılıp avucunu yanağıma yasladı. Beni kendisine çekip başımı kaldırdı. “Ne?”

Gözleri yine ateş böceği gibi parlıyordu. Parlak, sarımsı kahverengi bir renk almışlardı ve bedenindeki dövmeler ortaya çıkmıştı. Seth bir tanrının huzurundaymış gibi müthiş bir hızla tenine yayılıyorlardı. “Gözlerin parlıyor.” Seth göz kapaklarını kapatsa da o bebekleri gizlemesi mümkün değildi. “İyi olduğundan emin misin?”

“Evet.” Omzunu sıktım. Endişesi kafamı karıştırmıştı. “Bana bir orgazm yaşattın Seth. Vajinama yumruk atmadın.”

Seth gözlerini kırptırdı.

Sırıttım. “Son derece iyiyim. Sadece biraz kestirmem gerektiğini hissediyorum. Bir de belki kızarmış patates yemeliyim. Evet. Kesinlikle kızarmış patates yemem gerek.” Kısa bir süre sonra “Tamam,” dedi. Geriye çekilse de kolunu belimden çekmedi. “Haydi gidelim...”

Göğsüne dokunup “Sana yaptığın iyiliğin karşılığını verebilmem için odaya mı gitsek?” diye sordum. Avucumun altındaki kalbi hızla atıyordu. “Buna ne dersin?” Seth güldü. Fakat çıkan ses tuhaftı. Ve gergin. “Önce o patatesleri alıp sonra duruma baksak?”

İtiraz etmek için ağzımı açtım. Fakat ağzımdan çıkan sesli ve çirkin bir esneme oldu. Seth’in yüzüne esnemiştim.

“Evet,” diye mırıldandı Seth. Beni ters yöne çevirdi. “Gidip sana yiyecek bir şeyler alalım.”

9

Seth

Josie kızarmış patateslerini yerken uyuyakal-di. Mucizevi bir şekilde yüzü yağlı patates se-petinin içine yapışmamıştı. Yan yatıp kıvrıl-mıştı; elleri hareketsiz, göğsünün hemen altında

açıktı.

Spor ayakkabılarını çıkarıp bacaklarını ince bir battaniyeyle örttüm. Bir minotor sürüsü odanın ortasında tepinse yine uyanmazdı.

Kanepenin kenarına oturup röntgenci gibi Josie'nin uyuyuşunu izledim. Fakat iyi olduğundan emin olmak için yapıyordum bunu. Normal nefes aldığından emin olmak için. Paranoya beni etkisi altına almıştı. Josie'nin iyi olduğunu biliyordum sonuçta. Yorgundu ve zayıf düşmüştü sadece. Geçici bir durumdu bu. Belki de sebep paranoya değil, suçluluktur.

Kesinlikle suçluluktur.

Çünkü bir yandan yerimde duramıyordum, enerji doluydum. Sıkı bir kavga ya da sıkı bir seksin ardından olduğum gibi kafam güzeldi. Josie'ye her dokunduğumdaki gibi.

Kıpır kıpırdım ve iğrenç bir insandım.

Her yanıyla iğrenç bir insandım. Çünkü bana enerji veren ve şu lanet olası “göğre dokunma” mutluluğu ödünçtü. Çalınmıştı. Kahretsin, berbat bir şeydi bu.

içimdeki o şeye teslim olmuşum.

Josie *akaşaya* uzandığında uyanmış, dikkat kesilmeye başlamıştı. İhtiyaç duyuyor, talep ediyor, bana yapabileceğim şeyleri fısıldıyordu. Josie'yi gerçekten

incitmeden ondan beslenebileceğimi hatırlamıştı. Ben de ona kulak kesilmiştim. Tanrılar, onu dinlemiştim.

Neyim vardı benim böyle?

Ve her şeyin sorumlusu bendim. İçimde yaşayan, suçu üzerine atabileceğim bir şey ya da bir kişi yoktu.

Kanepeden kalkıp yatak odasındaki pencerenin başına gittim. Perdeleri çektim. Beni selamlayan sadece karanlıktı.

Ne yapmıştım ben böyle?

Ah tanrılar, ne yaptığımı çok iyi biliyordum. Parmaklarımı saçlarımın arasına soktum. Haftalarca elementler üzerinde çalışmak öz denetimimi zayıflatmıştı. Lanet olsun. Ya bugün olanlar? Josie *akaşayla* bağlantı kurduğunda güç bedenimi yalayıp ustura keskinliğinde pençelerle içimi oymuş, istemediğim bir ihtiyacı ortaya çıkarmıştı.

Fakat ben bunu görmezlikten gelememişim.

Dönüp gitmem gerektiğini biliyordum. Daha *eterin* beni çağırdığını hissettiğim anda eğitimi sonlandırmam gerekiyordu. Lanet olsun. Bu eğitim seanslarını, Josie'den asla istememem gereken bir şeyi istediğimi fark ettiğimde bırakmalıydım. Yapmam gereken çok şey vardı. Fakat içimdeki sese kulak asmadım.

“Lanet olsun,” diye homurdandım. Dönüp yana çekildim. Duvara yaslanıp başımı geriye attım. “*Lanet olsun.*”

Bugün kontrolü kaybetmişim.

Josie öfkelenip hava elementini kullandığında güç beni afallatmıştı. Fakat beni tahrik de etmişti. Çünkü Josie'nin kızgın hallerini seksi bulmamak elimde değildi. Fakat Josie *akaşayla* bağlantı kurduğunda havaya işleyen güç akını beni

etkisi altına aldı.

Uyarılara, düşüncelere, durup ne yaptığımı düşüneceğim saniyelere yer yoktu. Binlerce farklı şeyin bir araya geldiği bir eylem güllesine; şehvetin, ihtiyacın ve arzunun birbirine karıştığı bir şeye dönüşmüştüm.

Ona zevk *vermek* istemiştım.

Onun içine *girmek* istemiştım.

Onun içinde olan *şeyi* istemiştım.

Tanrılar. Her şey birbirine karışmıştı. Yaptığım şeyin bahanesi yoktu. Hem de hiç. Ne yaptığımı ancak iş işten geçtiğinde, *eter* Josie'den bana doğru hareketlendiğinde anlamıştım.

Josie'den beslenmişim.

İçim içimi yiyordu. Ellerimi yumruk yaptım. Josie'den, bana kayıtsız şartsız güvenen birinden beslenmişim. İhanetlerin en kötüsüydü bu. Josie bunu bilmiyordu bile. Sonrasında neden o denli yorgun düştüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir kutu patates kızartmasını bile bitire-meyişinin nedeni hakkında hiçbir fikri yoktu.

Buna ben sebep olmuşum. Her ne kadar düşünmeden, bugün onun peşinden gitmemin nedeninin bu olup olmadığından bile emin olmadan bunu yapsam da, Josie'ye neler olduğunu biliyordum. Biz Josie'nin büyükannesinin evine varmadan iblisler ondan beslenmişlerdi. Hyperion, Josie'yi evden çıkarmıştı ve Josie, Hyperion'm elinde olduğu süre zarfında neler olduğundan bahsetmese de Hyperion'm ondan beslendiğini biliyordum. Ne de olsa, Titanlar'm yarı tanrıların peşinde olmalarının nedeni buydu. Hyperion'm bunu yaparken kişisel bir nedeni de vardı. Onun Josie'ye yaptığını ben de yapmışım.

Affedilemez bir şeydi bu.

Daha güçlü olmam gerekirken olamamıştım. Başaramamıştım. Josie ne yaptığımı bilse kesinlikle benden tik-sinirdi. Bu yüzden onu suçlayamazdım da. Benden tiksınmesını ve nefret etmesını hak ediyordum.

Gözlerımı açıp tavana baktım. Aynı şeyi daha önce de yapmıştım. Kasten. O zaman bir amacım vardı. Alex'i vaktinden önce uyandırmak. *Eterden* bu şekilde beslenebileceğımı de böyle öğrenmişim. İlk kez olduğunda bunu yapabileceğımı bile bilmiyordum. Aynı şey yine başıma geldiğinde aynı hatayı yapmamalıydım. Fakat öyle olmamıştı.

Tarih hep tekerrürden ibaretti.

Huzursuzca duvardan uzaklaşıp oturma odasına geri yürüdüm. Josie yerinden kıpırdamamıştı. Yanma çömelip elimi uzattım. Parmaklarım kızarmış yanaklarına birkaç santim kala durdu.

Ben... Onunla aramda olan şeyi hak etmiyordum.

Onu hak etmiyordum.

Onu izlerken daha önce aklım neredeydi diye düşündüm. En başından beri, onunla yakınlaşmanın berbat bir fikir olduğunu biliyordum. Geçmişte rezil şeyler yapmıştım ve aynı rezilliklere devam edeceğimden emindim. Benim için bir gelecek yoktu. Kahrolası bir iblis gibi *eteri* arzuluyordum ben. Güvenilecek biri de değildim.

Ve Josie'den uzak durmayı becerememişim.

Bunu yapmam gerekiyordu. Fakat yapmak istememişim.

Gereklilik. Arzu. Bu iki zıt şey dönüp dolaşıp yine beni bulmuştu.

Elimi geri çekip yastığın köşesini tuttum. Eğilip onu uyandırmamaya dikkat ederek aralanmış dudaklarını öptüm. Dudaklarımı geri çektiğimde göz kapağı bile kıpırdamamıştı. Uyurken çok güzel görünüyordu.

Ayağa kalkıp yavaşça döndüm. Odaya bakındım. Ne yapmam gerektiğini biliyordum ve hayatımda ilk kez doğru olanı yapacaktım.

Josie

Gözlerimi açtığımda zihnim bulanıktı ve uykunun örümcek ağları bana hâlâ sıkıca tutunuyordu. Küçük kanepede uzandığımı fark etmem birkaç saniye aldı. Bana milyonlarca yıldır uyuyormuşum gibi geliyordu; cenin pozisyonunda milyonlarca yıl kıvrılmışım gibi.

Yüzümü buruşturup bacaklarımı uzattığımda kemiklerimin çıtırtısını işittim. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama fazla uyusaydım Seth odada olur ve beni uyandırır diye düşündüm.

Seth.

“Ah, tanrım,” diye mırıldandım. Ellerimle yüzümü kapattım. Dışarda yaptıklarımız gözlerimin önüne canlı ayrıntılarıyla geldiğinde yanaklarım kızardı. Boğuk bir kıkırtı ağzımdan kaçarken ellerim karnıma gitti. “Vay canına.”

Başımı sağa çevirdiğimde patates kızartmasını hatırladım. Tanrı aşkına, kızarmış patates yerken uyuyakalmıştım. Daha önce hiç yemeğimi bitiremeden uyuyakaldığım olmamıştı.

Acayip bir orgazm yaşamıştım.

Ama kesinlikle tek taraflı bir orgazm. Seth beni cennete ulaştırmıştı ve ben de onun yanında uyuyakalmıştım. Bir kutu kızarmış patatesi yarıda bırakıp, Seth’e yapmayı planladıklarımı hayata geçiremeden. Ona yapmayı planladığım öyle çok şey vardı ki; onun da benim de çıplak olmamız ve gerçek bir *cinsel ilişki* yaşamamız gibi mesela.

Yan yattım ve gözlerimi kısıp saate baktım. Aman tanrım! Adrenalin damarlarıma hücum etti. Hızla doğrulmamla bacaklarım battaniyeye dolandı. Bir

yarı tanrının tüm zarafetiyle kanepeden düştüm. Dizlerim yere çarpmalarıyla çtırdadı.

“Kahretsin,” diye homurdanıp kollarımla bedenimi yukarı ittim.

Saat sabahın dokuzunu geçmişti! Neler oluyordu böyle? Apar topar doğrulup sehpanın etrafından hoplayarak geçtim. Sol ayağımı sallayıp battaniyeden kurtardım. Seth beni neden uyandırmamıştı? Yatak odasına girdiğimde yavaşlayıp kapüşonumu kafamdan çıkardım ve hırkayı bir kenara attım. Anlaşılan dinlenmeye ihtiyacım olduğunu düşünmüştü. Fakat geç kalmaktan hiç hazzetmiyordum.

Nefret ediyordum.

Hayatımda aldığım en hızlı düşün ardından saçımı topuz yapıp bir sürü tel toka taktım ve temiz bir Akit tarzı eğitim kıyafetini üzerime geçirdim.

İlk gittiğim yer holün karşısındaki oda oldu. Seth’in kapısını çalıp birkaç dakika bekledim. Yanıt gelmeyince hızlı adımlarla geç kalmış kıcımlı yatakhanelere çıkarıp eğitim alanına taşıdım. Luke’un yaz derslerine geçmesiyle ders programım ters yüz olduğundan, Seth’in de eğitim alanında olması gerektiğini düşündüm.

Dışarısı biraz daha sıcaktı; yani dondurucu soğğun biraz daha üzerinde. Fakat güneş açmıştı ve parlak, altın rengi ışık mermer kaldırımından yansıyor.

Köşeyi döndüğümde yana çekilip yatakhanelere doğru giden bir grup öğrenciye yol verdim. Akit’teki okul yılı gittiğim üniversitedekine benzese de tek fark burada eğitimin bütün yıla yayılması ve ders programının yılda üç kez değişmesiydi. Bu da öğrencilerin burada geçirdikleri süreyi kısaltıyordu. Fakat ben kendimi bu öğrencilerin neden burada okuduklarını merak etmekten alamıyordum. Demek istediğim, botanik alanında diploma almanın ne âlemi vardı ki? Safkanların çoğu topluluklar içinde yaşıyorlar, ölümlüler dünyasıyla doğru dürüst etkileşime girmiyorlardı.

Yürüyüş yolunu yarılarmıştım ki ensemdeki kısıcık tüyler ürperdi. içgüdülerim

beni omzumun üzerinden arkaya bakmaya yöneltti. Küçük bir öğrenci grubu açıkça bana doğru bakıyordu. Gözleri ve ağızları şaşkın bir ifadeyle açılmıştı. İçlerinden biri, uzun boylu bir kumral yanında dikilen ve göz kırpmaya yeteneğini kaybetmiş gibi görünen bir kıza fısıldıyordu. Başta neden bana baktıklarını anlamadım. Sanki bana...

Kim olduğumu biliyormuş gibi bakıyorlardı.

Sonunda haber yayılmıştı. Ya da ben belki şimdi farkına varmışım. Her halükârda ne yapacağımdan emin değildim. Onlara el mi sallasaydım? Seth gibi kibirli davranıp sırtsa mıydım? Fakat ben doğru dürüst sırtamaz-dım ki. Bunu denemiştim. Ne zaman yapsam ruh hastası bir uyuşturucu bağımlısı gibi görünüyordum. Ya da onları sadece görmezlikten mi gelseydim?

Son seçenekte karar kaldım. Ellerimi hırkamın ceplerine sokup yürümeye devam ettim. Yaptığım bana tuhaf geldi. Fakat şimdi buna kafa yoracak halim yoktu.

Eğitim binasının çift kanatlı kapısını itip açtım ve holden aceleyle geçip sağa saptım. Penceresiz kapıyı hızlıca açtıktan sonra aniden durup odaya göz gezdirdim.

“Şey...”

Luke ve Solos minderlerin başında dikiliyorlardı. Luke her zamanki gibiydi. Eğitimlerde gördüğüm gibi. Fakat Solos da tıpkı onun gibi giyinmişti. İlk kez Solos’u üzerinde eşofman altı ve tişörtle görüyordum.

Odada da sadece ikisi vardı.

Yanlarına gidip “Seth nerede?” diye sordum.

Luke, Solos’a baktı. Yaşı daha büyük avcı dudaklarını bükünce yürümeyi bıraktım. İçimi bir endişe sardı.

“Seth nerede Luke?”

“Sanırım sana söylememiş.”

Kalbim koştuğum zamanlardaki gibi hızlı atmaya başladı. “Anlaşılan söylememiş.”

“Bu tuhaf,” dedi Solos. İşaret parmağıyla burnunun köprüsünü ovuşturdu.

Luke’un omuzları gerildi. “Seth sana artık eğitim vermeyecek.”

10

"Ne?" Haykırışım Olimpos'ta yankılandı, Tiz ve kendi kulaklarımı bile rahatsız eden bir sestti bu. "Artık bana eğitim vermeyecek de ne demek?"

Solos, Luke'la uzun süre bakıştı. O an kafamın taşı attı. "Birbirinize bakmayı kesin," dedim. Öfkem içimden taşıyordu. Güçlü bir rüzgâr, kapalı odayı dövüp duvardaki kancalara asılı hançerleri tıngırdattı. "Ve sorumu yanıtlayın."

"Peki." Luke ellerini kaldırdı. "Sakin ol. Burada kimsenin kazara alev almaya niyeti yok. En azından kendi adıma öyle. Ya sen Solos?"

Solos başını iki yana salladı.

Gözlerimi kısıtım. Bana daha iyi bir açıklama yapılmazsa her an kasten birinin kışını ateşe verebilirdim. Çünkü neler olduğunu anladığım yoktu.

Luke "Ne oldu bilmiyorum," dedi. "Ben de sen açıklar-

sın sanıyordum. Tek bildiğim, Marcus'un bu sabah beni ofisine çağırıp eğitiminde değişiklik yapılacağını söylediği. Fiziksel antrenmanlarına Solos girecek ve elementler konusunda sana yardımcı olması için de birini bulacak."

Gözlerimi Luke'a diktim. Kan kulaklarıma hücum ederken onu düzgün işittiğimden emin olamamıştım. "Ne?"

Solos konuşmaya başladı. Luke'un söylediklerini tekrar ettiğinden gayet emin olsam da söylediklerine bir anlam veremiyordum. Hiçbir şeye anlam veremiyordum. Hâlâ rüya mı görüyordum yoksa? Zemindeki ağır minderlerin altından birden isimsiz bir Titan mı çıkıverecekti? *Anlamıyordum.* Soğuk bir uyuşukluk tenimi kaplayıp kemiklerime ve dokularıma nüfuz etti. Şoklanarak dondurulmuş gibiydim. Kımıldayamıyordum. Nefes alıp verdiğimden bile emin değildim.

Bu işte bir tuhaflık vardı. Dünü düşündüm; Seth’le dışarıdaki tartışmamızı ve sonrasında olanları. Onu. Beni. O müthiş orgazmı. Her şey yolundaydı. Normaldi... Seth’in beni incitmekten endişelendiği sonraki birkaç dakika hariç.

Her şey bir anda üzerime geldi; sesler, konuşmalar, hisler. Hepsi gözlerimin önünde canlandı.

Solos’un sözünü kesip “Nerede o?” diye sordum.

“Bilmiyorum,” dedi. “Bugün ona bekçilik etme günüm değil.”

Luke kaşlarını çattı. “Düşündüm de sanırım bugün Alexander ona bekçilik edecekti.” Duraksadı. Arkama dönüp uzun adımlarla kapıya doğru yürüdüm. “Hey, nereye gidiyorsun?” diye sordu.

“Seth’i bulacağım,” dedim. Yanıtını beklemedim.

Kapıyı hızla açtım. Sağa sapıp binanın ön çıkışına yöneldim. İlk gideceğim yer dekanın ofisi olacaktı. Evet, oraya öylece dalmak delice olacaktı fakat Seth’in odasında

olmadığını bildiğimden aklıma gelen tek yer orasıydı.

Sabah güneşinin parlak ışığının bile doğru düzgün farkına varamadan avludan aceleyle geçip dekanın ofisinin bulunduğu yüksek ve görkemli binaya yöneldim. Oraya sadece bir kez, yeni geldiğimde gitmiştim ve ilk seferdeki o huzursuzluk yine içimi kapladı.

Patikada yürüyen iki öğrenci yanlarına varmamla aniden durdu. Kocaman açılmış gözlerle yana çekilip kaldırımın ortasını bana açtılar. O an hiçbir şeyi umursayacak halim yoktu.

Endişeyle ana binaya girdim; zemine ve duvarlara oyulmuş karmaşık, altına bezenmiş gibi duran desenlerin arasından geçtim. Desenler gerçek altından gibi duruyordu. Tanrım. Seth’le üniversiteye geldiğimiz ilk gecede olduğu gibi

lobinin ortasından geçmedim. Dekanın büyük olasılıkla ofisinde olacağını, ofisin de o gülünç merdivenin diğer ucunda olduğunu biliyordum. Merdivenden bir şampiyon gibi çıktım ve sahanlığa vardığımda, geniş koridorun en ucundaki çift kanatlı titanyum kapının önünde beyazlar içinde dikilen muhafızları gördüm.

Ben muhafızlara yaklaşırken içlerinden biri, kısa saçlı bir sarışın beni süzdü. Durdum. Derin derin nefes aldım. “Dekanı görmem gerek.”

Kadın muhafız “Randevunuz var mı?” diye sordu. Sesi de mavi gözleri kadar soğuktu.

Başımı iki yana salladım. “Ondan nasıl randevu alındığını bile bilmiyorum. Fakat kendisiyle görüşmem gerek.” Kadın “Üzgünüm,” diye yanıt verdi. Sesi hissizdi. “Fakat kendisi meşgul.”

Elbette meşguldü. “Eh, o zaman işi bitene kadar burada otururum.”

Erkek muhafızın siyah kaşları çatıldı. “Buna gerek yok.

İsminizi bırakırsınız, biz sizi...”

“İsmimi bırakmıyorum, buradan da gitmiyorum.” Ağzımdan çıkan her sözcükle birlikte sesim daha da yükselmişti. Rüzgâr koridora dolup sarışın muhafızın yüzündeki saçları savurdu. “Bu yüzden kıcımlı buraya, tam bu duvara yaslayacağım ve sizin bundan hoşnut olmamanız umurunda bile...”

Beyaz giysili muhafızların arkasındaki ağır kapılar aniden hızla açıldı. Akit’in dekanı görüldü. Ortada dikiliyordu. Uzun boylu bu adam sofistike sözcüğünün tanımını gibiydi. Koyu kahverengi saçları yakışıklı yüzünden geriye taranmıştı. Yaşını asla tahmin edememiştim. Sadece gözlerinin köşelerinde birkaç çizgisi vardı ve şakaklarındaki saçları da hafifçe kırçılmıştı.

Şimdi yüzüne özenle hissiz bir ifade vermişti. “İçeri girebilirsin Josie.”

Dekana doğru yürürken sarışın muhafıza muhtemelen sonradan pişman olacağım

bir bakış attım. Çünkü kadın sadece işini yapıyordu. Marcus ben geniş odaya girer girmez yana çekildi. Zaten hızlı atan kalbim göğsümden fırlayacak gibi olmuştu.

Seth geniş masanın önündeki koltukta oturuyordu. Sırtı kapıya dönüktü. Omuzları kaskatı, bir tahta gibi dümdüzdü. Orada olduğumu bilmesine rağmen arkasına dönüp bana bakmadı. Endişem bir kat daha arttı.

Marcus “Sanırım aradığın ben değilim,” deyip kapıyı arkasından kapatıp içeri girdi. Yanımdan geçip masanın arkasındaki bir sandalyeye yerleşti.

Başımı salladım. “Ben sadece...”

“Yapma,” dedi Seth.

Gözlerimi kırıştıtırıp altın sarısı saçlarının arkasına baktım. “Affedersin?”

“Neden burada olduğunu biliyorum,” diye ekledi Seth. Sesi son derece hissizdi. Hatta ürkütücü derecede hissiz. Ağzından çıkan sözler umurunda bile değilmiş gibi. “Eğitim meselesini tartışmaya geldin. Tartışacak bir şey yok. Karar alındı.”

Dudaklarım kıpırdasa da yanaklarım al al olurken ağzımdan bir tek sözcük bile çıkmadı. Marcus -üniversitenin tuhaf dekanı- bizi, *beni* izliyordu. Muhtemelen Seth’i bu odada aramaya gelmek iyi bir fikir olmamıştı. “Ben... Neler olduğunu anlamıyorum.”

Seth arkasına dönmedi. Gözlerimi ona diktim. Olanlara inanamıyordum. Göğsümde bir delik açıldı; geniş bir yarık. Çünkü biliyordum ki -derinlerde bunu hissediyordum- mesele sadece eğitim değildi. Seth’in uzaklaşmasının tek nedeni bu değildi.

O *ikimizden* uzaklaşıyordu.

Marcus kollarını masanın üzerinde kavuşturup “Solos, Luke’un yardımıyla görevi devralacak,” dedi. “Müthiş bir avcıdır ve deneyimine paha biçilemez.”

Bahse girerim Solos etin ceviz bir ninjaydı. Yani nun-aku kullanmayı bildiğine göre müthiş olsa gerekti. Fakat Seth değildi o. Seth de Solos’un beni eğitmesini istememişti. şimdi ne değişmişti?

Seth o aynı hissiz ses tonuyla “Solos... Senin için mkemmek olacak,” dedi.

Bir nefes alsam da hava akciğerlerime takılıp kaldı. Göğsüm dondu. “Neden?” diye fısıldadım.

Seth gözlerini karşısına dikmeye devam etti. “Böylesi en iyisi olacak. Bilmen gereken sadece bu.”

Bilmem gereken sadece bu mu?

“Laadan elementler konusunda sana yardımcı olacak,” diye ekledi Marcus. “Hepsini kontrol edemiyor. Fakat şu

an elimizdeki en iyi çözüm bu. En azından Apollo dönene dek. Apollo, Seth’in bana söylediği gibi kendisinden bekleneni yaparsa bir başka yarı tanrı sana yardım edebilir.” Marcus’a “Fakat Apollo’nun ne zaman döneceğini ya da yanında kimi getireceğini bilmiyoruz,” diye karşı ıktım. “O zamana dek *akaşa* zerinde çalışmayacak mıyım?” Seth soğuk bir sesle “Evet,” dedi. “yle olacak.” “Anlamıyorum.”

“Ben gayet iyi anla...”

Öfke bedenimde kontrolsüz bir ok gibi fırlarken “Yüzüme bakıp konuşsan nasıl olur peki?” diye ıkıştım. Marcus’un masasındaki kğitler kıpırdandı. “Bir enseyle konuşmaktan hoşlanmıyorum.”

Seth sözcüğü zatarak “Eh,” dedi. Sandalyesinde yavaşça yan döndü. Soğuk kehribar rengi gözleri gözlerimle buluştu. “Ben de duvarla konuşmaktan hoşlanmıyorum.” Gözlerimi kısıp ne ıktım. “Bak bunu kesinlikle anlayabiliyorum. Özellikle de şu anda.”

Marcus sessizce, neredeyse kendi kendine konuşuyormuş gibi “Bu,” dedi, “bu bana son derece tanıdık geldi.” Marcus’un neyi kastettiğini anlamasam da Seth gözlerini kısa bir süreliğine yumup öyle bir sıktı ki gözlerinin köşelerindeki deri kırıştı. “Kesinlikle,” diye mırıldandı.

“Bu da ne demek oluyor?” Ellerimi havaya kaldırdım. “Dün her şey iyiydi de şimdi mi kötü? Neler olduğunu anlamı...”

“İşleri zorlaştırma Josie.” Bir kalp atışı kadar bir zaman geçti. Seth’in fidan gibi bedeni sandalyede gerildi. “Kendini utandıracak şeyler yapma.”

Tek kelime etmese de çenesindeki kas seğirdi.

Yüzüm kıpkırmızı olmuştu. Bu konuşmayı dekanın önünde yapmaktan, orada dikilip Seth’in benimle böyle

konuşmasını dinlemekten *gerçekten* utanıyordum.

Sanki Seth’in gözünde hiçbir kıymetim yoktu. Sanki beni *azarlayacak* konumdaydı. Utanmak yanlış sözcüktü. Aşağılanmak çok daha doğru kaçardı. İncinmek de.

Eğitim odasında donakaldığım andaki gibi oldu. Göğsümde derin, acı veren, akıllalmaz ölçüde gerçek bir çatlak açılırken uzadıkça uzayan bir an boyunca tüm dünya durdu.

Boğazımdaki gitgide büyüyen düğümü yuttum ve Marcus’u gördüm. Dikkati pencereye çevrilmişti ve Seth’le yaşadığımız şeye başkalarının da şahit olduğu bir kez daha kafama dank etti.

Seth gözlerini benden kaçırıp duvara çevirdi. Bir nefes daha aldım. Nefes boğazıma takıldı. O an söyleyebileceğim hiçbir şey kalmamıştı. Hiçbir şey.

Ellerimi tırnaklarım avuçlarıma batana dek sıkarak Marcus’a baktım. “Şey... Rahatsızlık verdiğim için özür dilerim. Eğitim konusunda sorun yok.”

Seth'in gözleri birden gözlerime çevrilse de kendimi arkama dönmeye zorladım. Kaslarım tutulmuş gibi adımlar atarak odadan çıktım. Kendimi daha fazla utandırmadan oradan gitmeliydim. Çünkü Seth'e bağırmama ya da ağlamama ramak kalmıştı ve Marcus'un önünde bu ikisini de yapmak istemiyordum. Kimsenin önünde yapmak istemiyordum.

Ayaklarımı arka arkaya hareket ettirip yürümeye devam ettim. Merdivenden inip dışarı çıkana dek yürüdüm. Tüm bu zaman zarfında kafamın içi sorularla ve akıl karışıklığıyla kaynıyordu. Körlemesine yatakhaneye yöneldim. Çünkü eğitime dönecek halim yoktu. Bugün olmazdı. Mümkün değildi. Gözlerimde feci bir yanma hissediyordum.

“Josie.”

Her adımında kalbim tekliyordu.

“Josie!” Seth bir kez daha seslendi. Sesi daha yakından gelmişti. “Bekle.”

Bir yanım yola devam etmek istese de yapamazdım. İçimde küçük bir ümit kıvılcımı yandı. Dönüp zeytin ağaçlarının altında durdum. Seth yaklaşıncı “Ne var?” dedim. “Beni tekrar azarlamak için mi peşimden geldin?”

Seth yavaşladı. Bir metre kadar karşımda durdu. “Seni azarlamadım.”

“Hadi oradan!” diye çıktım. Öfkeye tutunuyordum. Çünkü öfke, akıl karışıklığı ve acıdan iyiydi. “Marcus'un önünde beni azarladın. Bana kendimi utandırmamamı söyledin. Oysa beni utandıran şendin.”

Seth kaşlarını çatı. “Peki. Niyetim bu değildi...” “Niyetinin bu olup olmamasının önemi yok. Yaptın bir kere.” Derin bir nefes alıp gözlerimi ona diktim. “Neler oluyor Seth? Neden beni eğitmeyeceksin artık?”

Seth kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Bir süre yanıt vermedi. “Daha önce söylediğim gibi, böylesi senin için daha iyi.”

“Bu bir açıklama değil.”

Bir an için gözlerimle buluşan gözlerini kaçırdı. “Duyman gereken açıklama bundan ibaret.”

Öfke yine içimde kaynarken kısa bir kahkaha attım. “Peki. Bak ne diyeceğim, ben yetişkin bir kadını ve neye ihtiyacım olduğuna ve neyi işitmem gerektiğine sen karar veremezsin.”

“Biliyorum fakat bu kez vereceğim.” Gözleri koyulaşıp sarımsı kahverengi bir renge çaldı. “Niyetim bir pislik gibi davranmak değil.”

“O halde daha çok çabalamaksın!” diye çıkıştım. “Çünkü bana o içerideki saçmalıkları tekrar söylemek için buraya geldiğine eminim. Yani hiçbir şey.”

Seth sertçe nefes verirken gökte karanlık bulutlar kümelenmeye, güneşi kapatmaya ve avluya uzun, amansız gölgeler düşürmeye başladı. Bir fırtına yaklaşıyordu. “Planladığım gibi yürümüyor,” dedi Seth.

“Sen bunu -artık bu her ne ise- tam olarak nasıl planlamıştın Seth? Daha dün her şey iyiyken birden...”

“Dün her şey iyi değildi.” Kollarını iki yanından sarkıtan Seth başını eğince gözlerimiz neredeyse aynı hizaya geldi. “Dün yaşananlar kocaman bir hataydı. Lanet olsun. Sadece dün değil, yaşadığımız her şey.”

Ne?

Bir kez daha gerileyip ondan bir adım uzaklaştım. Ağzım açılrsa da göğsümdeki o çatlak genişlerken sözcükleri bir araya getirme becerimi kaybettim. Çatlak daha derinleri kesiyor ve gerçek, açık bir yara gibi zonkluyordu.

“Her şey mi?” Ağzımdan ancak bu tek sözcük çıkabilmişti. Seth bir süre bana baktıktan sonra gözlerini kaçırdı. Sessizce küfredip parmaklarını saçlarının arasına soktu. “Anlamıyorsun.”

“Haklısın.” Gözyaşlarını boğazımı düğümlemişti ve artık içimden Seth’e bağlamak gelmiyordu. Tek istediğim, bu yaşananların tuhaf bir yanlış anlama olmasıydı. “Anlamıyorum. Bana bunu açıklar mısın lütfen?”

Seth kolunu indirip bana baktı. O tuhaf gözlerde bir sürü sır vardı. Omurgam çeliğe dönüşmüş gibi kaskatı kesildim. Birdenbire soruyu sormasaydım, sadece yürüsey-dim benim için daha iyi olacağını o an fark ettim.

“Ben... Senden hoşlanıyorum, Josie. Bence sen müthiş birisin.” Seth’in sesi yine hissizleşmişti, içimde canlanan şey kuruyuverdi. Susuz ve güneşsiz kalan bir çiçek gibi. Her şey bitmişti. “Fakat birlikte yaptığımız şey benim için yürümüyor artık.”

“Sadece eğitimden bahsetmiyorsun, değil mi?” Sesim kulaklarıma aciz ve acınası gelmişti.

Seth hiçbir şey söylemese de uzaklarda bir yerde gök gürledi.

“Bu doğru değil,” diye fısıldadım. Parmağımı ona doğrulttum.
“Söyleyemiyorsun bile.”

“Sadece eğitimden bahsetmiyoruz,” dedi Seth. “Her şeyden bahsediyorum.” *Her* şey sözcüğü içimde yankılanırken irkildim. Seth bir kez daha başını iki yana salladı. “Söylememi istediğin bu mu Josie? Bunu işitmek kendini daha iyi hissetmeni sağladı mı?”

“Hayır,” dedim. Titrek bir nefes aldım. “Neden? Neden beni...”

Seth “Seninle bunu yapmak istemiyorum,” diyerek sözümü kesti. Sesi soğuktu ve sözcükleri beni delip geçiyordu. “Seninle bunların hiçbirini yapmak istemiyorum. Lanet olsun Josie, işleri zorlaştırma. Bu yeterli bir sebep.” Yanma hissi boğazıma ve göğsüme yayılırken bir adım daha geriledim. Ona gözlerimi dikerken ne diyeceğimi bilemiyordum. Ağzımdan sadece iki sözcük çıktı. Sıcak gözyaşları gözlerime doldu. “Canın cehenneme.”

Seth'in yanıtını beklemedim. Bu kez arkama döndüğümde Seth beni durdurmadı. Yata Khaneme döndüm. Odamda dayanma gücümü tutan pamuk ipliği hepten zayıflayıp koptu. Yanma şiddetlenip boğazımdan yukarı çıkarken kapıyı kapattım. Sırtımı kapıya dayayıp yavaşça aşağı kayarak yere oturdum. Ellerimle yüzümü örtüp avuçlarımı gözlerime bastırdım. Fakat bu yaptıklarım gözyaşlarımı durdurmadı.

Endişe etmem gereken pek çok şey vardı. Eğitim, yarı tanrıları ve kütüphaneciyi bulmak, annem ve Erin, Titanlar ve daha birçok şey. Fakat o an bunların hiçbirini umurumda değildi. Göğsüm yarılmış, kalbim sökülmiş ve zeytin ağaçlarının altındaki mermer yürüme yoluna bırakılmıştı. Hissettiğim acı şiddetli ve dayanılmazdı.

Sessiz odaya doğru "Ah tanrım," diye fısıldadım.

Omuzlarım titrerken parmaklarım alnımın üzerinde kıvrıldı. Ağzımı kapattım; içimden kurtulmak isteyen hıçkırıkları bastırsam da gözyaşlarını aktı. Onları durdurmam imkânsızdı. Sıcak damlalar yanaklarımdan aşağı akıyordu. Zemin ayaklarımın altından eşyaları titreten bir sarsıntıyla kayıyor gibi geldi. Fakat bunu da umursamadım.

Anlamıyordum. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa da Seth'in benimle konuşmasından onun ilk başta tanıdığım Seth olmadığını biliyordum. Bambaşka, daha önce hiç görmediğim bir Seth'ti bu.

O gün o safkanı yumrukladıktan sonra bana bakan Seth gibi bu Seth de bana yabancıydı.

En kötüsü ise -ah, Tanrım- ne hissettiğimi iyi bilmem-di. Bu hakiki acı, duyguların bu inciten seli ve incinmiş-liğin derinliği güçlü ve saf bir şeyin işaretleriydi. Artık önemi kalmayan bir şeyin.

Seth'e âşıktım.

Ve o biraz önce kalbimi kırmıştı.

11

•Seth

Pisliğin tekiydim ben.

Tam bir pislik.

Bilmediğim bir şey değildi bu. Fakat başka zaman tam bir pislik gibi davrandığımda kendimi böyle berbat hissetmezdim. Oysa şimdi kendimi berbat hissediyordum.

Saatler sonra, kampüsün etrafındaki dış duvarın üzerinde dikilirken Josie'nin sözlerindeki kırgınlık hâlâ ku-laklarımdaydı. Şimdi o sözcükler beni tıpkı rüzgâr gibi dövüyorlar, tenimi üşütüyorlardı. Josie'nin gözlerinde biriken yaşları ya da nasıl irkildiğini görmek için gözlerimi yummamaya gerek yoktu.

Kahretsin.

Onu incitmiştim. Bu inkâr edilemezdi. Fakat ben, şimdi bu karanlık araziye ve uzun çam ağaçlarına bakarken doğru olanı yaptığımı biliyordum. Sağ elimi kaldırıp kalbimin üzerindeki noktayı ovaladım. Doğru olanı yapmak

kolay değildi. Berbattı. Fakat yapmak zorundaydım.

Konu Josie'yi eğitmek olduğunda bana asla güven olmazdı. Bunu kendime ispatlamıştım ve onu eğitirken bana güven olmuyorsa birlikte olduğumuzda da olmayacağından gayet emindim. Çünkü ihtiyaç ve... *ihtiyacı* birbirine karıştırmanın ne kadar kolay olduğunu biliyordum.

“Burada ne arıyorsun?”

Solos'un sesine doğru döndüm. Dik merdivenden çıkarken siyah saçları duvarın tepesinde belirdi. “Devriyeye çıktım,” diye yanıt verdim.

Solos kaşlarını kaldırıp ayağa kalktı. “Bunun buradaki görevlerinden biri olduğunu fark etmemişim.”

“Ben de bunun seni hiç ilgilendirmediğini fark etmemişim.”

Solos’un dudağının köşeleri kıvrılınca gözünün köşesinden çenesine inen zikzaklı yara izi gerildi. “Bak, sadece görevim gerektirmese buraya çıkmayacağımı söylüyordum.”

Kollarımı kavuşturdum. Dikkatimi şimdiden güzel kokular yaymaya başlayan çam ağaçlarına çevirdim.

“Özellikle de burası Medusa’nın memeleri kadar soğuk olduğunda.”

Bak bu hoş bir tasvirdi. “Sana konsey üyeliği verildiği için ben de bunun senin görevlerin arasında olduğunu sanmazdım.”

“Konseyde, oturup başkalarının atışmasını dinlemekten başka yapacak iş yok.” Solos yanıma gelmek için hareketlenince iç çekişimi gizlemeye zahmet etmedim bile. “Biliyor musun, benim elimin altında Josie gibi bir kız olsa...”

Sakince “Bu duvardan aşağı düşmek istemiyorsan o cümleyi bitirmemeni tavsiye ederim,” dedim.

Solos alçak sesli bir ıslık çaldı. “Eh, o halde...”

Ona üstünkörü baktım. “Bu duvarların ötesindeki dünyadan ilginç haberler var mı?”

“Gölgelerle ilgili bir haber yok; Titanlar da ortalıkta görünmüyorlar. Fakat bu durumun sonsuza dek sürmeyeceğini biliyoruz. Los Angeles’in yakınlarında ve Vegas’m hemen dışında bazı iblis saldırıları olmuş. Ayrıca Miami’de şaşırtıcı sayıda iblis olduğunu işittim. Söylentiye göre yakın zamanda dönüşen bir grup safkanmış bunlar. Kontrolsüzce ve mantıksızca hareket etmelerinin nedeni buymuş.” “Ya daha yakın çevreden haber var mı?”

Solos kollarını kaldırıp gerinerek sırtındaki kemikleri kütletti. “Rapid City’nin dışında epeyce büyük bir iblis hücresi var. Bir keşif ekibini peşlerine taktık. Çünkü iblislerin sayısı sıcak temas kuramayacakları kadar fazla.” Bunu ilk kez işitmiştim. “Bu durum seni endişelendirmiyor mu? Tüm bu söylediklerinden büyük bir iblis grubunun bu yöne doğru hareketleneceği çıkarımını yapmak çok abartılı kaçmaz. Bundan ancak bu sonuç çıkar.”

“Bunu biliyoruz Seth. Fakat gölgeler ve Titanlar tepemize çökerken Akit’i savunma görevimizden saparnayız.” Kollarını indirdi. “Bu duvarlardan geçemeyecekler. Bir daha asla.”

“Fakat onlar hayvanları kontrol edebiliyorlar. Son kez kuşlarla neler yaptıklarını hatırlamıyor musun?” Olay sırasında duvarın diğer yanında, kuşların izledikleri hattın dışında olsam da Hitchcock’un meşhur korku filminin¹ hayata geçişine şahit olmuşum. “İblisleri ben hallederim. Gidip...”

“Gerçekten buradan ayrılacak mısın? Bir düşün dostum. En kötü senaryo Titanlar’m iblislerle bir şekilde işbirliği yapması. Tıpkı Ares gibi. Muhafızları ve avcılarını -seni- buradan uzağa çekip saldırmak için kurdukları bir tuzak olabilir bu.” Solos dönüp duvarın iç yüzüne işaret etti. “Muhafızların ve avcılarının sayısı açısından ne kadar yetersiz durumda olduğumuzu fark etmediğini söyleyemezsin. Çoğu buradan ayrıldı. Bunun için onları suçlayamıyorum da. Kahretsin, bazen hâlâ burada olduğuma şaşıyorum. Lanet olası muhafızların yarısı safkan. Bir iblisi fark edip kendi hayatlarını bile kurtaramazlar. Ayrıca artık melez iblislerin sayısı safkanlardan fazla. O aşâğılıkları öldürmek gerçekten zor. Üstelik biz bile onları ayırt edemiyoruz. Gidersen bizi büyük bir risk altında bırakırsın.”

Kahretsin. Haklıydı.

Ah, etrafta hüsrânımı çıkarabileceğim yeni dönüşmüş iblisler olması için neler vermezdim! Yeni dönüştüklerinde, gaddar ve dikkatsiz olurlardı. En tehlikeli dönemleriydi bu. O dönemde onları tamamen *etere* duydukları ihtiyaç yönetirdi.

Solos “Tuhaf bir şey işitmek ister misin?” diye sordu ve yanıtını beklemeden konuşmaya devam etti. “Bugün duvarların ötesine geçtiğimde kuşların ve

böceklerin seslerini işittim. Orman capcanlıydı.”

“Tamam,” diye yanıt verdim. “Bu bilgiyi benimle paylaştığın için teşekkür ederim.”

Solos ötelere baktı. “Orman sadece sen yanıımızdayken sessizdi.”

Kaşlarımı çatıp ona baktım. “Tek bildiğim bunun bir tesadüf olduğu.” Duraksadım. “Tabii tavşanlar ve cırcır-böcekleri bile benim nasıl bir çetin ceviz olduğumu biliyorlarsa başka.” Konuyu şakaya vursam da içimi hafif bir huzursuzluk kapladı. Ormanın anormal sessizliğinin benimle bir ilgisi olamazdı. Mantıksızdı bu.

Solos “Ben sadece bunun ilginç olduğunu düşündüm,” dedi. “Neyse, safkanlarla melezler arasındaki şu sorun var bir de.” Botlarının topukları üzerinde ileri geri sallandı. “Her toplulukta sorunlar çıktı. Buradaki kadar feci sorunlar.”

“Pek de şaşırtıcı bir durum değil.” Çenemi sıktım. “Bu arada, Josie’ye ve şu Colin denen herife saldıran safkanın kim olduğunu işittin mi?”

Solos başını iki yana salladı. “Hayır.” Bir sessizlik oldu. Solos’un bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. “Bu arada, Josie seni aramaya gittikten sonra eğitime dönmedi.” Sessiz kaldım.

“Luke onu aramaya çıktı. Kapısını çaldı. Fakat Josie yanıt vermedi. Luke, önün odasında olduğundan emin olsa da Josie onu içeri almamış. Bu tuhaf, değil mi? Oysa ikisi yakın arkadaşlar.”

“Evet,” diye mırıldandım. Duruşumu değiştirirken çenem ağrımaya başlamıştı. Josie’nin yalnız olması fikri hoşuma gitmediği gibi Luke’la konuşmak istememesi fikri de hoşuma gitmemişti. “Evet, yakınlar.”

“Evet, ben de öyle düşünmüştüm.”

Gözlerimi Solos’a çevirmemle şakağında bir kas titremeye başladı. “Sana

söylediklerimi hatırla. Josie'nin daha gaddarca şeyler üzerinde gerçekten çalışması gerekiyor. Birini öldürmeye, ölümcül güç kullanma kararı almaya hazır değil. Bizim... *Senin* onu o noktaya getirmen gerek." "Biliyorum. Bunu unutmadım. Onun zayıf noktalarını biliyorum." Beş uzun saniye boyunca Solos'un konuşmaması benim için bir nimet oldu. "Onu eğitmeyi neden bıraktığını bilmiyorum fakat..."

"Bu seni hiç ilgilendirmez Solos. Bu konuyu seninle tartışmayacağım. Bu benden işiteceğin son uyarı olacak." "Bak, ben sadece..."

Solos'a doğru döndüm. Eğilip ayaklarını bir tekmeyle yerden kestim. Sırtüstü betona çarptı. Daha o kımıl-da-yamadan botumu gırtlığına dayadım. Bunu botu elleriyle yakalayabileceği kadar yavaş yapsam da ayağımı boynuna bu sohbetin beni son derece sıkıldığını anlayacağı kadar sertçe bastırdım.

İleride iki muhafızın bize doğru baktığını görebiliyordum. Ben yerdeki Solos'a bakarken muhafızlar bana yaklaşmadı.

"Bu seni ilgilendirmezsin tam olarak neresini anlayamadığından emin değilim. Fakat sana bir şeyi açıklayayım." ■ Solos bacağını bacağıma doğru hareketlendirdiğinde hava elementini çağırıp onu kolaylıkla olduğu yere mıhladım. "Biz arkadaş değiliz. Samimi olup birbirimize savaş anılarımızı anlatmayacağız. Beni sorgulamayacaksın. Özellikle de Josie hakkında."

"Kahretsin," diye homurdandı Solos. "Ben de kanka olduğumuzu sanmıştım."

"Alakamız bile yok." Başımı yana eğdim. "Beni anladın mı?"

Solos sırtıttı. "Anladım *birader*."

"Akıllıca." Gözleri gözlerimle buluştu. "Ne olduğumu unutma Solos."

Solos gözlerini bir an bile benden ayırmadı. "Ne olduğunu iyi biliyorum Seth."

"Pek sayılmaz," diye yanıt verdim.

Bu kez Solos gülümsedi. Boğazına baskı yapan bir bot yokmuş gibi. “Biliyorum. İster inan ister inanma fakat biliyorum.”

Öfkeyle ona baktım. Varlığını sona erdirmemin ne kadar kolay olacağının farkında mıydı? Melezleri öldürmek zor olsa da imkânsız değildi. Bu duvardan düşse hayatta kalacağından şüpheliydim. Ayrıca gayet iyi biliyordum ki boğazına çöksem bir nefes daha alamazdı.

Ayağımı bastırmamla Solos’un gözleri fal taşı gibi açıldı. “Neler yapabileceğimi bilmiyorsun,” dedim. “Bunu unutmadan akıllıca olur.”

Güçlkle nefes alan Solos “Anlaşıldı,” dedi.

Bir süre daha boğazına bastırdım. Bu yaptığım son derece çirkin olsa da mesajı almasını istiyordum. Aldı da. Ayağımı kaldırdım. Gerileyip hava elementini serbest bıraktım. Solos hızla, kıvrak bir hareketle doğrulurken beni temkinli bakışlarla süzdü. “İyi ki fikir birliğine vardık.”

Solos bana “İyi ki seni az da olsa severim,” diye karşılık verdi.

Arkamı dönüp başımı yana çevirdim. Solos’a orta parmağımı gösterdim. Ardından altı metrelik duvardan aşağı sıçradım. Hava elementini kullanarak düşüşümü yavaşlattım. Dizlerimin üzerinde yere, kapıdan dışarı çıkmak üzere olan iki avcının yanına indim.

“*Tanrılar.*” Avcılardan biri diğerine doğru sıçradı.

Yüzümde bir sırıtışla doğrulup binalara doğru hareketlendim. Vakit erken, ben huzursuzdum. Normal zamanlarda ben...

Kafamdaki düşüncüyü devamını getirmeden sonlandı-rıp ellerimi yumruk yaptım. Josie’yi düşünmek bile bende Hades heykelinin başına bir yumruk indirme isteği uyandırmıştı. Hades bunu yaptığımı görse ne keyif alırdı.

Josie’ye yaptıklarım midemi bulandırıyor. Affedilir şey değildi. Buradan

mmkn olduğunca uzaklaşmam gerekse de buradaydım işte. Hayır. Bunun önünde engeller vardı. Aslen Apollo’nun kpeğiydim ve o benden bir yere gitmemi isteyene dek burada kalacaktım. Ayrıca şu Titan sorunu vardı. Bir de...

Lanet olsun.

Kimi kandırıyordum ben? Buradan gitmeyi gerçekten istesem giderdim. Apollo da, ona itaat etmezsem başıma gelecekler de umurumda değildi. Evet, ben Pinokyo’ysam Apollo da kuklacımdı. Fakat bu daha önce beni uzaklara gitmekten alıkoymamıştı. İstesem hemen şimdi buradan ayrılıp Kiklad Adaları’nın yolunu tutabilirdim. Hâlâ burada olmamın nedeni Josie’ydi. Onunla olamıyordum. Fakat bu, onu koruyamayacağım anlamına da gelmiyordu. *Peki onu senden kim koruyacak?*

Fısıldanan sözler beni olduğum yere mıhladı. Ne kadar gerektiler. Sanki yüksek sesle söylenmiş fakat aynı zamanda kafamın içindeydiler.

O lanet olası orman perisi kollarını kavuşturup dizini bkmş, Apollo’nun altın heykeline yaslanıyordu. Bana göz kırptı.

“Bu da nesiydi şimdi adamım?” dedim.

Pırıltılı teninden ay ışığı yansıyan perinin bir omzu kalktı. “Aklından geçen şeyi dile getirdim.”

“Ne düşündüğümü nereden biliyorsun?”

“İşte böyle özel biriyim ben,” diye yanıt verdi peri. “yle zelim ki senin için çok önemli bir şeyi hatırlatacağım.” “Ya? Aman ne şanslıyım.” Gözlerimi kısıp periye baktım. “Neden buradasın?”

Çenesini kaldırıp gülümsedi. “Bunun nemi var mı?” “Evet, hem de çok. Daha önce yardımımıza yetiştin. Biz bu duvarların dışındayken. Fakat bu sana ya da niyetine -artık her neyse- gveneeğim anlamına gelmiyor.” İçimde şüphe yeşerdi. “Nedir senin derdin?”

Peri gözlerini kırpıştırıp yeniden, tam önümde belirdi. Etkileyiciydi. Ben bile hareketini takip edememiştim. “Büyük bir hata yapıyorsun.”

Tanrılar. Bu gece gerçekten daha berbat geçemezdi. “Varlığım baştan aşağı bir hata. Bu yüzden hangi hatadan bahsettiğini belirtmek için biraz daha ayrıntıya inmen gerekecek.”

Perinin bembeyaz gözlerinde küçük yıldırımlar çaktı. “Ondan uzak durman onu kurtarmayacak.”

Eh, yanıldığım hemen ispatlanıvermişti. Bu gece gerçekten gitgide daha da berbatlaşıyordu.

“Seni de kurtarmayacak,” diye ekledi peri.

Hırıltılı bir kahkaha attım. “Ben zaten kurtulamam. Sonumun ne olacağını biliyorum.”

“Kesin bir son yok,” diye yanıt verdi peri. Öne eğildi. Tekrar konuştuğunda soğuk nefesinin çenemin üzerinde hareket ettiğini işittim. “Tüm kehanetler yeniden yazılmak üzere tasarlanır. Hiçbir kader, feda edilen ya da pazarlığa tabi olan ne olursa olsun kesin değildir.” Duraksadı. “Yapbozun tüm parçalarını bilmen mümkün değildir.” Kaskatı kesilmiş bir halde tuhaf periden kaçma arzumu bastırdım. “Sen insanların dibine girmemek gerektiğine pek inanmıyorsun, değil mi?”

Peri güldü. Bana daha da yaklaştı. O ana dek bunun mümkün olduğuna pek ihtimal vermemiştim. Fakat olmuştu işte. Göğsü göğsüme sürtündü. “Ne dediğimi anladığını sanmıyorum Apollyon. Daha önce bir kehaneti yeniden yazma şansın oldu ama başarılı olamadın.”

içimdeki her şey hareketsizleşti. Kalp atışım bile. Perinin hangi kehanetten bahsettiğini çok iyi biliyordum. Alex’in fani ölümünü yaşamasıyla sona eren kehanet.

“Kendi yolunu çizdin. Kimseye kulak asmadın ve en doğruyu kendinin bildiğini düşündün. Nihayetinde, ellerine sana koruman için emanet edilen birinin kanı bulaştı.” Perinin buz gibi nefesi sözleri kadar soğuktu. “Bu

jennifer l. armentrout

yolda devam edersen tarih tekerrür edecek ve senin için bir kurtuluş olmayacak. Sadece öçle ve kısasla geçecek bir sonsuzluk olacak.”

120

Peri hiç ses çıkarmadan ve hareket etmeden kaybolup beni orada dikilir halde bıraktı. Yavaşça dönüp etrafıma bakındığımda perinin orada olduğuna dair hiçbir belirti göremedim.

“Lanet olsun,” diye mırıldandım. Elimi çenemde gezdirdim.

Peri hakkında ne düşüneceğimden, dost mu düşman mı olduğundan emin değildim. Fakat nihayetinde söyledikleri doğrudu. Ellerim gerçekten kanlıydı ve geleceğimde sadece intikam ve kısas vardı.

Josie

Yüzüm acıyordu.

Başım ve gözlerim de. Aslında her yanımda ağrıyordu. Kafam kazan gibi olmuştu ve gözlerim, bu aptal odayı dolduracak kadar çok gözyaşı dökmekten şişmişti. Midem de bomboştu. Açlık hissetme safhasını çoktan geçmiştim. Bana bir daha asla yemek yemeyecekmişim gibi geliyordu.

Bir ara bir şekilde yerden kalkmayı ve ayaklarımı sallayıp ayakkabılarımı çıkarmayı başarmış, kendimi yüzükoyun yatağa atmıştım. Bunun büyük bir hata olduğunu anladım. Çünkü yatak örtülerine, yastıklara, her şeye Seth’in kokusu

sinmişti. Bana açık havayı ve yanmış yaprakların kokusunu anımsatan o koku. O noktada gözyaşlarına boşandı ve manzara çirkindi. Kocaman hıçkırıklar içimdeki derin bir yerden kopup geliyor ve tüm bedenimi sarsıyordu. Uyuyana dek ağladım. Uyandığımda gözyaş-larım yeniden akmaya başladı. Bir süre için bana hiç din-meyecekmiş gibi gelmişti.

Cuma günü böyle geçti. İki gün boyunca yataktan kalkmadım bile. Gözlerim de bir çöl kadar kuruydu. Saçlarım yağlanmış, darmadağın olmuştu. Duş yapmak bana çok zor bir işmiş gibi geliyordu.

Daha önce hiç âşık olmamıştım.

Daha önce hiç kalbimi bir erkek kırmamıştı.

Evet, bir iki kez yüreğimin yaralandığı olmuştu. Lisede abayı yaktığım bir oğlan vardı. Benim bir ucube olduğumu düşünmüştü. Sonra Radford'daki ilk senemde tarih derslerine birlikte girdiğimiz biri vardı. Bütün sömestri ona tutulmakla ve onunla' bir iki cümle konuşmaya harcadıktan sonra, zaten bir ilişkisi, üstelik bir de kız bebeği olduğunu öğrenmiştim.

Fakat daha önce hiç âşık olmamıştım ve ah, tanrım, Seth'e öyle âşıktım ki. Ona tam olarak ne zaman âşık olduğumdan emin değildim. Bana ilk kez kendini açtığında mı? Annesinden bahsettiğinde mi? Yoksa burada kalıp beni eğitmeye karar verdiğinde mi? Bana kendisini vücut yastığı olarak kullanabileceğimi söylediği o ilk gece olabilirdi. Bana benim kurtuluşu olduğumu söylediği gece belki.

Ya da beni nihayet öptüğünde.

Artık... Yutkundum. Artık benimle arasında bir şey olmasını istemiyordu ve akıl karışıklığım göğsümü kemiren acının yanında hiç kalıyordu.

Cumartesi öğleden sonra Luke yine bana uğradı. Daha önce olduğu gibi yine kapıyı açmadım. Onunla yüzleşmeye hazır değildim. Annemi istiyordum. Büyükanne mi istiyordum. Erin'i istiyordum. Hiçbiri burada değildi. Hiçbiri de olamazdı.

Kalbimin bir zayıf bir kuvvetli atmasının ve göğsümdeki boşluk hissinin normal olup olmadığını bilmesem de ruhum hastalanmıştı. Kendimi parçalanmış, ikiye bölünmüş hissediyor; yeniden nasıl toplayacağımı bilmiyordum.

Sırtüstü dönüp gözlerimi açtım. Pazar sabahıydı. Yarma kadar kendimi toplamam gerekiyordu. Hayatımın geri kalanında odamda gizlenemezdim. Bunu yapmaya niyetlenirsem kedi filan almam gerekiyordu. Ayrıca Akit hayvan beslemeye izin verse de bunu yapamazdım. Ben önemliydim. Bir yarı tanrıydım.

Eğitimimi tamamlamam, beni ihmal eden babam bir başka yarı tanrıyla döndüğünde hazır olmam gerekiyordu. Yapmam gereken ve muhtemelen feci çuvallayacağım birçok iş varken saklanamazdım. Çünkü ben lanet olası bir yarı tanrıydım.

Kalbi kırık bir yarı tanrı.

Kalbi kırık, kedileri olmadığı için de bol kedili çatlak bir kadın bile olamayan bir yarı tanrı.

“Tanrım.” Ellerimle yüzümü örttüm. Gözlerim tekrar yanmaya başlamıştı ve içimden kadınlık organlarımı yumruklamak geliyordu.

Kendimi toplamak zorundaydım. Aldığım nefes boğazıma takıldı. Peki, en azından kendimi toplamış gibi yapmalıyım.

Kendi kendime yaptığım başarısız moral verici konuşma kapının çalınmasıyla bölündü. Başımı oturma odasına çevirdim. Fakat daha fazla kımıldamadım. Kapı tekrar çalındı. Sonra bir ses geldi.

“Josie, kapıyı aç.”

Deacon.

Kıvırcık saçlı, gümüş rengi gözlü, güzel Deacon. İç çektim. Deacon’ın kalbi kırık değildi. Onun ona delice âşık Luke’u vardı.

Deacon sesine tatlı bir ton vererek “Kızarmış patates getirdim,” dedi.

Kızarmış patates mi? Midem hareketlenip bana yiyeceğe ihtiyacım olduğu gerçeğini hatırlattı. Ellerimi indirdim.

Bir sessizlik oldu.

“Patatesler taze. Gevreklik ve yumuşaklığın mükemmel bileşimindeler.”

Ah, tanrım, *en sevdiğimden*.

“Ayrıca ranch sosum da var,” diye ekledi Deacon. Yavaşça yattığım yerde sırtımı doğrultup kirli saçlarımın birkaç tutamını yüzümden uzaklaştırdım. “Kapıya bakmazsan zor kullanacağım.”

Kaşlarımı çattım.

“Ateş elementini kullanarak bu kilidin içini eritebilirim,” diye açıkladı Deacon. “Ve ateşi kontrol etmekte o kadar da iyi değilim. Sonunda muhtemelen kapıyı yakarım.”

“Aman,” diye mırıldandım. Bacaklarımı yataktan aşağı sarkıttım.

“Sonra ateş duvarlara sıçrar ve bir bakmışsın bütün yatakhane yanmış. Çatı bile tutuşabilir ve Marcus gerçekten çok sinirlenip...”

“Tamam!” diye bağırıp ayağa kalktım. “Geliyorum.”

“Güzel.” Memnuniyet resmen sesinden akıyordu.

Ayaklarımı sürüyerek kapıya gittim. Önce kilidi, sonra kapıyı açtım. Deacon gerçekten de doğruyu söylemişti. Bir elinde bir torba diğerinde kola vardı. Kırmızı ve siyah şişeye baktım. O harika asidik yangıyı daha şimdiden boğazımda hissedebiliyordum. Patateslerin kokusu ise yağdan bir cennet gibiydi. Yana çekilirken Deacon’ın omzunun üzerinden Seth’in kapısına baktım. Bir sızı

göğsüme saplanıp nefesimi kesti.

Deacon yanımdan geçip torbayı ve kolayı sehpanı üzerine bıraktı. Kapıyı kapatıp hafifçe nefes verdim. Sonra döndüm ve...

Bir anda Deacon önümde bitiverdi. Kollarını bana doladı. Bir an için orada dikilirken hemen ardından yüzüm Deacon'm şaşırtıcı ölçüde sert göğsüne yapışmıştı. Burnum onun bol, uzun kollu gömleğine gömülmüştü ve bana sarılıyordu. Çok sıkı hem de. Karşınızdaki insanın camdan yapıldığını düşüneneğiniz cılız sarılmalardan değildi bu. İçten bir sarılıştı ve tanrım... *Tanrılar*, az kalsın bu yüzden yine ağlamaya başlayacaktım.

“Ben...” Ne diyeceğimi bilmiyordum. Gözyaşları bir kez daha boğazıma düğümленip sözcüklerimi engelledi. Sadece “Ö-özür dilerim,” diye fısıldayabildim.

Kollarımı Deacon'ın ince beline dolayıp gözlerimi yumdum. “Seth... Her şeyin bir hata olduğunu söyledi. Biz...” Nefesim kesildi. “Onunla benim bir hata olduğumuzu.”

Deacon'm kolları beni daha da sıkıca sardı.

Titreyerek “Ben... onu seviyorum,” dedim. “Onu seviyorum Deacon.”

Deacon “Biliyorum,” dedi. Onun o büyük sarılışı her şeyim oldu. “Biliyorum.”

1

1963 yapımı *The Birds* isimli korku filmine gönderme yapılıyor, (e.n.)

12

Bugün çok iyi iş çıkardın Josie.” Laadan sır-

tını güneşe vermiş dikiliyordu. Uzun, siyah

saçları güzelce topuz yapılmıştı. Hani şu balerin tarzı topuzlardan; hayatta yapmayı beceremediğim türden bir topuz. Benim saçım ise kuş yuvası gibi olmuştu. Laadan sanırım yüzümdeki şüpheli ifadeyi görünce gülümsedi. Samimi bir gülümsemeydi bu. Şefkatli. Sıcak. “Öğrendiklerin henüz senin için bir reflekse dönüşmedi. Biraz çalışma gerekecek.”

Laadan her zaman zarif görünüyordu. Onu Akit’te sıkça görüyordum. Genelde yanında o konuşmayan avcı oluyordu: Alex’in babası. Laadan’ın zamandan bağımsız bir güzelliği vardı. O bir safkandı ve New York’taki Akit’e Ares’in saldırmasının ardından buraya gelmişti. İyi biriydi; iyi yürekli ve sabırlı.

Çakıl taşlarıyla doldurulmuş toprakta Laadan’a doğru yürürken gözlerimi kısıp omuz silktim. Gözlerimin ardın-

jennifer l. armentrout

da bir sızı hissettim. “Bunun benim için bir refleks olması gerekir. Ben bir yarı tanrıyım. Elementleri bir Hava Bükücü gibi kullanabiliyor olmam gerekir.”

126

Laadan’ın alnı kırıştı. “Hava Bükücü nedir biliyorum. Fakat safkanlar bile çocukken bunu yapmakta güçlük çekerler.”

Çocuklar. Safkanlar *çocukken*. Benim de kastettiğim tam olarak buydu.

Solos mezarlığı çeviren alçak duvarın üzerine tündüğü yerden “Laadan haklı,” dedi. “Üvey kız kardeşim bir safkan. Hava elementini kontrol ediyor ve küçükken kafasının tası attığında evde ne var ne yoksa sağa sola sa-vururdu.”

“Küçükken,” dedim. Bacağımdaki tozu elimle süpürdüm. “Fark ettiniz mi bilmiyorum fakat ben çocuk değilim.”

Solos muzipçe “Ben fark etmiş olabilirim,” diye yanıt verdi.

Laadan, Solos’a bir bakış atarken ben gözlerimi devirdim. Sabahları Solos’la ve Luke’la çalışmaya başladığımdan beri Solos’un umursamaz bir çapkın olduğunu fark etmiştim. Hemen herkesi cazibesıyla etkileyebilecek biriydi.

Laadan ellerini kavuşturup “Öğreniyorsun,” dedi. Tırnakları çok güzeldi. Muntazamdı. Mükemmel ovaler oluşturacak şekilde törpülenmişti. Benim tırnaklarım ise uykumda bir sıçan tarafından kemirilmiş gibi duruyordu. “Daha birlikte çalışmaya başlayalı dört gün oldu ve şimdiden sende büyük bir ilerleme görüyorum.”

Dört gün mü? Pazartesi bana bir ömür kadar uzak geliyordu.

“Evet, son zamanlarda Laadan’ın saçını aleve vermedin.” Solos gülümserken Laadan ve ben ona doğru döndük. “Ne var? Gerçeği söylüyorum.”

“Senin yapacak daha iyi bir işin yok mu?” diye sordum.

“Hayır.”

Laadan zarif kaşlarından birini kaldırdı. “Konsey toplantısına yetişmesi gerekiyor, öyle değil mi?”

“Belki.”

Gözlerini Solos’un gözlerine diken Laadan’m yüzündeki gülümseme hiç değişmedi. “Sanırım doğru yanıt ‘evet’ olmalıydı.”

“Peki.” Solos çevik ve zarif bir hareketle duvardan atladı. Yanımdan geçerken omzumu sıvazladı. “Sabah görüşürüz.”

“Oley,” diye mırıldandım. Daha şevkli bir yanıt verebilecek kadar enerji toplayamamıştım. Şevk bugünlerde çok eksikliğini çektiğim bir şeydi ve bunun bu sabah uyandığımdan beri çektiğim baş ağrısıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Solos gittiğinde Laadan bana yaklaştı ve yumuşak bakışı bana bir an için annemi ve büyükannemi anımsattı. Göz çeşmelerimin yine açılacağını düşündüm. Gözyaşla-rıma ket vurup içimdeki kuvvetli duyguları bastırdım.

“İyi iş çıkarıyorsun Josie. Kendine haksızlık etme, tamam mı?” Laadan elini uzatıp omzumu nazıkçe sıktı. “Çok şey yaşadın ve birçok sorunla mücadele etmen gerekti. Kimse senden şu anda yaptıklarından başka bir şey yapmanı beklemiyor.”

Bir yanım Seth’in benden daha fazlasını bekleyip beklemediğini ve onun... artık benden uzak durmasının nedeninin bu olup olmadığını merak ediyordu.

Laadan sustu. Yüzümü süzdü. “İyi uyuyor musun?”

Başımı salladım. Her ne kadar bu koca bir yalan olsa da. Geceleyin, tek başımayken tek düşünebildiğim annem, büyükannem, büyükbabam ve Erin oluyordu. Sonra beynim bu düşüncelerden sıkılınca aklım Seth’e kayıyor ve saatlerce ilişkimizde neyin ters gittiğini çözmeye çalışıyordum.

Dün gece rüyamda Hyperion’ı görmüştüm ve eskiden onu rüyamda gördükten sonra tekrar uyuyabiliyordum çünkü... Çünkü yanımda Seth. oluyordu. O yanımdayken kâbusların neden olduğu korkuyu üzerimden atabiliyordum. Fakat dün gece bunu başaramamıştım. Muhtemelen başım da bu yüzden ağrıyordu.

Boğazımı temizledim. “Bugünlük işimiz bitti mi?” “Bitti.”

Kampüsün ana kısmına yürürken konuşmadık. Sonra dış yürüme yoluna yaklaştığımızda tepeden tırnağa siyahlar içindeki birini fark ettim. Bir Avcı.

Alexander.

Son dört günün dördünde de Alexander, Laadan'ın benimle işinin bitmesini beklemişti. Laadan'a baktım. Ben Laadan'dan eğitim almaya başladığımdan beri her gün, Laadan sessiz avcıyı gördüğünde o adam hakkındaki tüm hisleri yüzüne yansıyordu.

Laadan'a Alexander'la aralarında ne olduğunu sormasam da belli ki birbirlerine âşıklardı. Şüpheyi yer bırakmayacak şekilde.

Laadan'm gülümsemesi yüzüne daha da yayıldı. "Yarın görüşürüz Josie."

ikimiz kaldırımda yollarımızı ayırırken yorgunlukla gülümseyip Laadan'a el salladım. Laadan, Alexander'la buluşmak için hızlı hızlı yürürken ben ayaklarımı sürüyerek ters yöne gittim.

Karnım aç olmadığından ve odamda oturup duvara bakmayı istemediğimden avludan geçip bahçenin yolunu tuttum. Orada epey zaman geçirmeye başlamıştım. Bahçe güzel, genellikle sessiz bir alandı. Ve tuhaf bir şekilde orası kampüsün geri kalanından daha ılık oluyordu.

Ellerimi hırkamın ceplerine soktum ve rüzgâr kampü-sü döverken öne eğildim. Sadece öğleden sonraları hava bana mayıs ortasında olduğumuzu hissettiriyordu.

Melezin asıldığı alana geldim. Orada iki düzine kadar melez oturma eylemi yapıyordu. Kimse konuşmuyordu. Kısa bir süre arkada dolandım. Çevredeki muhafızların sayısı gitgide arttı. Dikkatle etraflarını süzüyorlardı.

Bildiğim kadarıyla cinayetle ilgili hiçbir şüpheli bulunamamıştı ve melezin öldürülmesi cezasız kalmıştı. Suçlunun kim olduğunu bir gün bulabileceklerinden de şüpheliydim. Oturacak olduğumda yanımdaki kız önce kaskatı kesilip sonra yerinden kalktı. Diğer yana yürüyüp oraya oturdu.

Bu da neydi şimdi?

Donakaldım. Tam olarak ne ayakta duruyor ne de oturuyordum. Grubun arkasındaki birçok melez bana bakıyordu. Gözlerimi gruba çevirsem de içimde orada hoş karşılanmadığıma dair güçlü bir his vardı. Belki aşırı tepki veriyordum fakat doğrulup yeniden yürümeye başladım. Ne olduğumu duymayan kalmamıştı. Oysa ben -belki aptallık edip- yarı tanrı olmamın beni havalı göstereceğini düşünmüştüm. Mesela herkesin benimle tanışmak isteyeceğini düşünmüştüm. Çünkü *ben olsam* bir yarı tanrıyla tanışmak isterdim.

Hayır.

Kimse bana yaklaşmadı.

Bahçenin dövme demir çitine vardığımda kapının sürgüsünü açıp içeri girdim ve kapıyı ardımdan kapattım. Nem bir anda beni çarptı. Hırkamın fermuarını açıp üzerimden çıkardım. Koluma aldığım hırkayla bahçenin içlerine doğru yürüdüm.

Burası göz alıcı ve düpedüz sihirli bir yerdi.

Parlak mor kurtboğanlar sayıca çoktu ve iç duvarlara tırmanmıştı. Yapraklı sarmaşıklar tanrıların küçük heykellerine sarılmıştı. Hâlâ kimin kim olduğunu anlamakta güçlük çekiyordum. Artemis hariç. Tanrıçayı taş elindeki yaydan hemen tanıyordum.

Açık turuncu gelincikler dört bir yandaydı. Üzerinde oymalar olan yürüme yolları gelinciklerin yanı sıra daha önce görmediğim, çok çeşitli ve insan gözünün algılayabileceği her renkte başka çiçeklerle çevriliydi. Ağaçlar da vardı. Küçük badem ağaçları ve büyük türler. Bunlar bahçenin içinde mahremiyet sağlıyor, bu sayede demir çitin içindeki bahçe kendine has bir dünya yaratıyordu.

Çok renkli, bu bahçe dışında hiçbir yerde görmediğim türde gülleri budayan bir görevlinin yanından geçtim. Güllerin bir kısmı kırmızı ve sarıydı. Diğerleri koyu kahverengi ve pembeye çalan kırmızıydı. Çılgın bir manzaraydı. içimden bir sürü çiçek koparıp odama götürmek gelse de, bahçedeki çok yaşlı görevli bunu yaparsam beni kesecekmiş gibi duruyordu.

Arkalardaki bankımı bulup oturdum. Bacaklarımı uzatıp hırkamı kucağıma

aldım ve sadece orada öylece oturdum. Pek heyecan verici bir iş değildi bu. Bahçeye gelmek zorunda değildim. Deacon ve Luke’la da buluşabilirdim. Fakat her şey tersyüz olduğundan beri ikisinin peşinden ayrılmamıştım. Bunu sorun etmediklerini bilsem de her akşam onlara yamanmamam gerektiğini de biliyordum.

Ancak Deacon benim için bir lütuf olmuştu.

O olmasa muhtemelen hâlâ yatağında cenin pozisyonunda yatıyor ve bir haftadır yıkanmayan bir kış gibi kokuyor olurdum. Tanrım, Deacon müthişti. Oturup ranch soslu kızarmış patatesleri ağzıma tıkışımı izlemişti. Sonra ona olanları anlatmıştım. Acımı paylaşmış, benimle ve *benim için* öfkelenmişti.

Bana geceleyin gizlice Seth’in odasına girip kaşlarını tıraş etmeyi bile teklif etmişti. Bir yanımda bu tekliften hoşlansa da Deacon’ı bu fikrinden caydırmıştım.

Fakat Deacon tüm sorularımı yanıtlayamamış ve Seth’in birden yüz seksen derece çark etmesine anlam verememişti. Yine de bir açıdan bunlara o kadar şaşıрма-mıştı.

“O herif için Savaşman gerekecek,” demişti.

Ben söylediği karşısında afallamıştım ve büsbütün kafam karışmıştı. “Ortada uğruna savaşılacak bir şey olduğunu sanmıyorum.”

Hem nasıl olacaktı ki? Seth benimle ilişkisini kolayca kesmiş, ne bir sebep göstermiş ne de uyarıda bulunmuştu. Sizden böylesine kolay uzaklaşabilen birini nasıl gerçekten önemseyebilirdiniz ki?

Deacon’a bunu tekrar tekrar sorsam da doğru dürüst bir yanıtı yoktu.

Benim de yoktu.

Seth’i seviyordum. Ona *âşıktım*. Her gece acı çekiyor, yastığımı mendil niyetine kullanıyordum. Fakat Seth’e yalvarmayacaktım. Kendimi çok zavallı

hissediordum fakat bu asla yapmayacağım bir şeydi. Benim de bir sınırim vardı.

Ya da en azından ne zaman Seth'in odasının önünden geçsem ya da onu kampüste gördüğümü sansam kendime bunu söylüyordum. Örneğin dün bahçeden çıkarken dışarı adım attığımda Seth'i gördüğümü sansam da tekrar baktığımda orada kimseler yoktu. Onu salı günü görmüştüm; Luke'la ana konsey binasına yürürken konuşuyorlardı. Peşinden gitmek, onu köşeye sıkıştırıp tam olarak neler olduğunu, bu değişikliğe sebep olacak ne yaptığımı sormak istemiştim.

Çünkü bir şeyler yapmış olmalıydım.

Aklıma gelen tek mantıklı seçenek buydu. Ne yaptığımı bulmakta zorlanıyordum. Elementleri kullanmayı beceremediğimden Seth benden bir anda ümidi kesmiş, zayıf olduğumu düşünmüş olabilir miydi? Seth'in güce önem verdiğini biliyordum. Alex'le tanışmasam da, Seth'i Alex'e çekenin şu tuhaf Apollyon bağının yanı sıra güç olduğunu biliyordum. Yoksa sebep ilişkimizin bazen... tek taraflı olması mıydı? Mesela cuma günü, eğitim sonrası olanlar. Sadece o bana zevk verirken kendisi eli boş kalmıştı. Onu tatmin etme çabalarımnda daha girişken mi olmam gerekirdi? Bilmiyordum. Daha önce bir ilişki yaşamamıştım. Ne bilebilirdim ki? Seth'in sadece canı sıkılmış da olabilirdi.

Ya da belki de bir başkasını bulmuştu.

Bir acı dalgası göğsümün içinde hareketlendi. Tanrım, bu pekâlâ mümkündü. Burada bir sürü güzel kız vardı. Fidan gibi, kusursuz, çarpıcı safkanlar ve melezler. Muhtemelen Seth'in bu kampüste lanet bir hayran kulübü vardı. Onunla olmaya can atan kızlar bulmakta hiç sıkıntı çekmiyor olmalıydı.

Belki de şu an bir başkasıylaydı.

Belki daha önce de bir başkasıyla birlikte oluyordu. Daha güçlü, daha deneyimli ve altı biradan sonra Kocaa-yak gibi yalpalamayan biriyle...

Kızgın bir bebek gibi ağlamaya başlamadan önce bu düşünceleri aklımdan atıp kendimi başka şeyler düşünmeye zorladım. Odama dönmeden önce kütüphaneye uğrayıp günlük kütüphaneci kadın arayışımı halletmeliydim.

Bir şey dikkatimi çekince sağıma baktım. Başta bir şey görmedim. Ne gördüğümünden bile emin... *işte orada!* Öne eğilip gözlerimi kısarak kalın yaprakların arasından baktım; bir şey gördüğüme yemin edebilirdim. Bir parıltı? Bir ışıltı belki? Bu da neydi? Bankta öne eğildim. Saniyeler sonra o şeyi tekrar gördüm. Ne gördüğümünden emin değildim. Heykellerden yukarı uzanan ve iç içe geçmiş, yüksek -boyumdan yüksek- yapraklı sarmaşıkların arkasında bir şey vardı. Bundan emindim. O şey her ne ise ten rengiydi. Bronzlaşmıştı ve...

“Ne yapıyorsun?”

Şaşkınlıktan irkildim. Başımı kaldırıp doğruldum. Baktığım şeye öyle odaklanmışım ki birinin yanıma geldiğini işitmemiştim. D'ürüst olmak gerekirse kimseyi beklemiyordum da. Bahçeye pek gelen olmuyordu. Fakat şimdi karşımda Colin duruyordu.

“Hiçbir şey,” dedim. Tekrar sarmaşıklara baktım. Hiç hareket yoktu. Işıltı da. Demin orada her ne vardıysa gitmişti. Gözlerimi tekrar meleze çevirdim. O iki safkanla yaşadığımız olaylı geceden beri Colin'i görmemiştim. “Sen ne yapıyorsun? Yine beni mi takip ediyorsun?”

Colin kaşlarını kaldırdı. “Şey... Hayır. Pek sayılmaz. Aslında haftada bir kez buraya geliyorum. Eğitimden sonra rahatlayıp kafa dağıtmak için ideal bir yer burası.” “Ya?” Yanaklarım kızardı. Garip bir durum olmuştu şimdi bu. Söylediklerimden utanmışım. “Ben, şey, seni daha önce burada görmemiştim.”

“Epey büyük bir bahçe burası, içinde dolaşip kimseyle karşılaşmayabilirsin. Fakat bu, burada başkalarının olmadığı anlamına da gelmiyor.” Colin bir elini kaldırıp parmaklarını siyah saçlarında gezdirdi. Kolunu indirip etrafına bakındı. “Buraya sık geliyor musun?”

Mantomu kucağımda tutarak omuz silktim. “Bazen.”

Kısa bir sessizlik oldu. “Dediğim gibi, düşünmek için ideal bir yer.”

134

“Evet,” diye mırıldandım. Tanrım, sohbetime de doyum olmuyordu. Bunun beni utandırdığını söyleyebilirdim. Fakat tükenmişim; fiziksel, zihinsel ve kesinlikle duygusal açıdan tükenmişim. Yine de konuşacak kadar güç topladım. “Peki, sen buraya... düşünmek için mi geliyorsun?” Colin başını salladı. Güzel kokulu rüzgâr yaprakları kımıldatırken kaşları çatıldı. “Buraya epey önce gelmeye başladım. Ares’in buraya ilk gelişinden sonra.” Duraksadı. Banka baktı. “Oturabilir miyim?”

Başımı salladım.

Yanıma oturdu. Kollarını bacaklarının üzerine koydu. “Safkan soyundan gelen amcam burada dekanı. İyi bir adamdır. Saçma sapan siyasi konularla arası yoktu ve ağabeyim onun özel muhafızlarından biriydi.” Ellerini kavuşturup başını yana eğdi. Gözlerini ilerideki bir noktaya dikti. “Ares üniversiteye bir Akit eğitimcisi kılığında girmişti. Amcamı ve ağabeyimi saniyeler içinde öldürdü. Saniyeler içinde hayatlarına son verdi.”

“Aman tanrım, çok üzüldüm.” Gözlerimi kırıştıtırıp yutkundum. “Biliyorum, bu bir şeyi değiştirmeyecek fakat buna gerçekten çok üzüldüm.”

“Sorun değil.” Colin’in dudakları belli belirsiz, hüzünlü bir gülümsemeye kıvrıldı. “Özür dilemen yeterli. Çünkü samimisin.” Bir süre sonra “Neyse,” dedi. “Amcam bu bahçeleri çok severdi. Her akşam buralarda yürürdü. Buraya gelmek benim için ona yakın olmak gibi bir şey, anlıyorsun ya?”

“Anlıyorum,” diye fısıldadım. Bana büyükannemi ve büyükbabamı hatırlatacak bir yer olsa ben de her gün oraya giderdim.

Colin sırtını dikleştirip ellerine baktı. “O gece için sana teşekkür etmedim.”

“Niçin bana teşekkür edecektin ki?” Gerçekten merak-lanmıştım. Colin’e baktım.

Colin bir kez daha sırttı. “Araya girip işler istenmeyen bir noktaya varmadan onlara engel oldun. O safkanlar bana zarar verebilir, ben de kendimi savunmak zorunda kalabilirdim. Yasalar değişmiş olsa da, safkanların her istediklerini yapabilecekleri, bizden daha üstün oldukları, hayatlarının bizim hayatlarımızdan önemli olduğu dşncesi hâlâ geçerli.”

“Bu aptalca,” dedim. “Ayrıda bence Marcus onların her istediklerini yapmalarına' izin vermez.”

“Marcus buna izin vermese bile burada kılarını korumak isteyecek ve kendilerine laf etsem canıma okuyacak birçok kişi var. Fakat sen onları korkuttun. Onları kaçırdın.” Colin güldü. “Beni de biraz korkuttun. Bunu beklemiyordum.”

Kaşlarını kaldırdım.

“Her neyse, teşekkürler. Hepinizin senin aslında ne olduğunu sır olarak saklamaya çalıştığını anladım. Sen bu sırrı riske attın. Teşekkür ederim.”

Ne söyleyeceğimi bilemediğimden kısa bir süre orada öylece oturduk.

“Eee.” Colin dudağını ısırıp karşısına baktı. “şimdi bana gitmemi söyleyecek misin yoksa sana arkadaşlık etmemi ister misin? Yani, ses çıkarmadan burada oturup bitkilere bakabilirim.”

Dudaklarım gönülsüz bir gülümsemeyle kıvrıldı. şin aslı pek sohbet havamda değildim. Fakat bitkilere bakıp kendime acımdan başka bir iş yaptım mı vardı ki?

Bu yüzden derin bir nefes alıp “Kalabilirsin,” dedim.

“Ya?” Bir sessizlik oldu. O gece mavisi gözler gözlerimle buluştu. “Sessiz olup bitkilere bakmak zorunda mıyım?” Bir kahkaha attım. “Hayır. Bunu yapmana gerek yok.” “İyi,” dedi Colin. “Çünkü sana sormaya can attığım sorular var. İlk kez bir yarı tanrıyla tanışıyorum. Senin için bir mahsuru var mı?”

Var mıydı? Omuz silktim. İçimden bir ses, vereceğim yanıtların Colin’i hayal kırıklığına uğratacağını söylüyordu. Çünkü ben de bir yarı tanrıyla hiç tanışmamıştım ve kendimi bir yarı tanrı olarak görmüyordum. “Tabii. Nasıl istersen.”

Seth

Hepten röntgenci moduna girmiştim.

Josie’yi gözetlediğim dört gündür durum buydu. Bazıları yaptığım şeye sapıklık diyebilirdi. Ben ise buna Josie’nin güvende olduğundan emin olmak diyordum.

Son birkaç gündür, Laadan’la antrenmanlarının ardından Josie bahçeye gidiyordu. Bugün de aynısını yapmıştı. Dosdoğru duvarlarla çevrelenmiş alanın yolunu tutmuş, ben de her zamanki gibi onu takip etmiştim.

Aslında bunu yapmamam gerektiğini biliyordum. Ne de olsa Josie’nin serseri bir gül ağacının saldırısına uğrayacağı filan yoktu. Fakat bu hali canımı sıkıyordu. Sessiz bir yere gitmesi, bir saat boyunca lanet bir banka oturup öylece boşluğa bakıp durması... Yanma gitmemek için kendimi zor tutmama neden olacak kadar üzgün görünüyordu. İçimden aramızdaki o kısa mesafeyi kat edip onu kollarıma almak, teselli etmek geliyordu. Onu bu halde görmek istemiyordum.

İşin hastalıklı yanı ise beni ona çekenin ne olduğundan emin olmamamdı. Kendisi mi, yoksa *içindeki şey* mi? Belki ikisi de. Bunun bir önemi yoktu.

Josie’nin orada olmaması gerekiyordu. Luke ya da Deacon’m yanında olabilirdi. Burada yalnız olması için bir neden yoktu.

Muhtemelen eşelediği topraktan bile yaşlı olan kadim bahçıvanın yanından

geçtim. Artık aşına olduğum patikada sessiz adımlarla ilerledim. Josie burada olduğumu bilmiyordu. Bilmeyecekti de. Arka planda kalacak ve o bahçeden ayrılana dek bekleyecektim. Sonra yatakhaneye döndüğünden emin olacaktım ve sonra da...

Josie'nin yumuşak kahkahasını işitince donakaldım. "O kadar da heyecan verici bir şey değil gerçekten," dedi. "Çoğu zaman ne yaptığımı ben bile bilmiyorum."

Bu da nesiydi? Alçak bir taş duvarın üzerinden aşp muhtemelen daha önce kimsenin gitmediği bir yere gittim. Şakayıkları ezmeye dikkat ederek kalın sarmaşıkların arasından Josie'yi izlerken, tuhafılıkta yeni bir seviye atlamıştım. Midemin kasıldığını hissettim.

Neler oluyordu?

Bankta, Josie'nin yanında oturan Luke ya da Deacon değildi. Yine o herifti. Josie hava elementini kullandığında yanında olan. Şu Colin denen adam.

Colin "Yine de müthiş bir şey," dedi. *Ya, gerçekten de müthiş.* Bedeni Josie'ye doğru döndü. "Baban Apollo. Bu muhteşem bir şey."

Çenem kilitlendi. Josie bu ahmağa ne anlatıyordu? Onu tanımıyordu. *Ben* bile onu tanımıyordum.

Josie kucağındaki hırkayla oynarken bir omzu kalktı. Durmadan bedeninin bir yerlerini kımıldatıyordu. Parmaklarını. Bacaklarını. Ayaklarını. "Sanırım öyle. Onu sadece birkaç kez görmüştüm. O... Tanrı işleriyle meşgul." Colin başını iki yana salladı. "Ya annen?"

Josie hırkayı elleri arasında çevirirken gözlerimi kısıtım. Kısa bir sessizliğin ardından "Burada değil," dedi. "Yani, Apollo'nun yanında. Titanlar tehlikesi varken annemin burada olması emniyetli değil."

"Anlıyorum." Nihayet Colin gözlerini Josie'den ayırdı. Bu iyi bir şeydi. Çünkü o mavi gözlerin yerde, lanet olası şakayıkların arasında harika görüneceğini

düşünmeye başlamıştım. “Biliyor musun? Ben bir açıdan şanslıydım. Annem bir ölümlüydü ve gerçeği biliyordu. Babam -bir safkan olan babam- ona âşık olmuştu. Ölümlü olmasını umursamamıştı.”

Colin’in annesi Hera bile olsa umurumda değildi.

Arkamda birinin boğazını temizlediğini duydum.

Omzumun üzerinden bakınca yaşlı, bir ayağı çukurda bahçıvanı gördüm. Geniş hasır şapkasının altındaki yüzünü güçbela görsem de bana kınayan gözlerle baktığını varlığımın her bir hücresinde hissedebiliyordum.

Bahçıvana gözlerimi diktim. Ta ki adam kollarını havaya kaldırıp ayaklarını sürürken bir yandan bana antik Yunanca gibi gelen bir dilde mırıldanarak uzaklaşana dek...

Her neyse. Yeniden Josie’ye ve BokSurat’a döndüm.

“Babam ilişkisini gizli tutmaya çalıştı. Topluluktan ayrılıp her hafta sonu beni ve annemi ziyarete gelirdi. Hep üç günlük bir hafta sonu tatili olurdu. Cumadan pazartesiye kadar. Küçükken farklı olduğumuzu fark etmemiştim. Annem babamın ne olduğu hakkında hep dürüsttü. Topluluğunda başka -safkanlardan oluşan- bir ailesi olduğunu bilmiyordum. Bir karısı vardı. Bir de oğlu. Sanırım annem biliyordu. Bildiğinden gayet emin olsam da bunu umursadığını sanmıyorum. Babamı öyle seviyordu ki, babam bizi bırakıp başka bir ailenin, kendi türünün onayladığı o ailenin yanına gittiğinde annem bu durumu önemsemiyordu.”

“Ah tanrım,” diye mırıldandı Josie.

Colin sadece kısa bir süre sessiz kaldı. “Annem ağabeyime hamile kaldığında işler değişti. Babam yanımıza taşındı. Birkaç yıl boyunca normal, ölümlü aileler gibi bir hayat sürdük. En azından bana öyle geliyordu.”

Şimdi Josie, Colin’e bakıyordu. Yüzünden Colin’e karşı anlayış akıyordu. Lanet

olsun. “Ne oldu?” diye sordu Josie.

Colin göge baktı. “Küçüktüm. İblisler bir gece babamın peşine takılıp evimize geldiler. Annemi yakalayıp zevk için öldürdüler. Babam iblisler bize ulaşmadan onları durdursa da annem... Kardeşimi ve beni korurken öldü. Eğitim filan almamıştı. İblislerin ne olduğunu bilse de onlarla savaştı. Onun sayesinde babamın bizim için dövüşme fırsatı oldu.” “Gerçekten çok cesurca bir şey yapmış.”

“Annem cesur bir kadındı.” Colin’in yüzünde cılız bir gülümseme belirdi.

Josie’nin her an Colin’e sıkıca sarılacakmış gibi bir hali vardı. “Çok üzüldüm,” dedi.

“Sağ ol.” Colin, Josie’ye doğru döndü. “Neyse, bunlar moral bozucu konular ve sana bakınca şu an bu tür konulardan bahsetmenin ihtiyacın olan son şey olduğunu düşünüyorum.”

Ya? Şu an neye ihtiyacı olduğunu biliyordu da sanki! Bir elimi yumruk yaptım. Colin’in dilini koparıp kışına sokacaktım. Muhtemelen aşırı bir tepki olacaktı bu; fakat kendimi gerçekten iyi hissetmemi sağlayacağı için umurumda bile değildi.

Josie’nin elleri hareketsizleşti. “Çok mu belli oluyor?” Colin başını arkaya attı. “Şey, sen sadece... bir arkadaşına ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun.”

jennifer l. armentrout

Josie dudaklarını birbirine bastırıp yanıt vermedi. Josie’nin Colin’e hak verdiğini söyleyeceğini düşünerek gerildim. Kendimi buna hazırladım. Josie’nin gerçekten arkadaşlara ihtiyacı vardı. Luke ve Deacon harika arkadaşlardı. Fakat “Ne kadar çok arkadaşın olursa o kadar iyi olur,” diye bir söz vardı, ya da ne bileyim, onun gibi bir şey işte. İyi de, Josie kendisine cinsiyeti kız olan bir arkadaş bulamaz mıydı? Ne yaptığımı bile fark etmeden hareketlendiğimi fark ettim.

Sarmaşıklardan çıkıp yürüme yoluna girdim. Doğru olanı yapabileceğim bir an oldu; fakat hayır, anlaşılan bir tek doğru işi bile ancak yarım yamalak

yapabiliyordum. Uzun adımlarla ikisine doğru yürüdüm.

140

“Seni son zamanlarda Seth’in yanında görmedim.” Colin alçak sesle konuşsa da onu işitmişim. “Bu tuhaf. Genellikle seni yanında o olmadan görmüyorum ve...”

“İşte buradayım.”

Josie tiz bir çığlık attı ve başı bana doğru çevrildi. Gözleri, o sonsuz derinlikteki gözler şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı. “Seth?”

Önlerinde durdum. Banktaki ufak tefek serseriye süzdüm. “İsmimi kim olduğumdan emin değilmiş gibi söyledin Josie. Fakat normalde ismimi haykırarak söylediğin düşünülürse bu beni şaşırttı.”

“Ne?” Josie’nin ağzından bir hayret nidası çıktı. Bana karşı gardım aldığını hissettim. “Az önce ne dedin sen?” “Sanırım beni işittin,” diye yanıt verdim. Dikkatimi sadece herife odakladım. “Sizi bu halde ikinci buluşum bu. Üçüncüsü hiç de hoş olmayacak.”

Josie’nin göğsü -o olağanüstü, güzel göğüs- hızla şişti. “Bu gerçek olamaz,” dedi. “Şu an bunlar yaşanıyor olamaz.” “Hey!” Colin ellerini kaldırdı. “Aramızda neler geçtiğini sandığımı bilmiyorum. Fakat hiçbir şey olduğu yok.”

“Yok mu?” Güldüm. Durup oradan uzaklaşmam gerektiğini düşünürken sesim kulağıma alaycı ve kaba geldi.

Josie “Colin, onun söylediklerinin hiçbirine yanıt vermek zorunda değilsin,” dedi. Yanakları pembeleşmişti. “Seth bazen hayal görebiliyor...”

“Bak, hayal görsün görmesin canıma susamadım ben,” dedi Colin. Başını iki yana salladı. “Senin olanı elde etmeye çalışmıyorum ben.”

Josie yavaşça konuşarak “Senin mi?” dedi. “*Onun* mu?” Kendini beğenmiş bir tavırla “Bunu işitmek güzel,” dedim. Colin ellerini dizlerine koydu. “Bence o çok kafa bir kız ve onunla konuşmaktan hoşlanıyorum.” Colin, Josie’ye baktı. “Seninle konuşmak hoşuma gidiyor ve bu çok müthiş bir sohbet...”

“Aman tanrım.” Josie gözlerini yumdu. “Bu *gerçekten* gerçek olamaz.”

“Yani seninle takılmak isterim ve...”

Colin’e doğru bir adım atıp ona “Fena gitmezken sus-saydım keşke,” diye tavsiyede bulundum. Botlarımın uçları botlarına değdi. “Çünkü görüyorsun ki hoşuma gitmeyen...”

“Colin senin hoşuna neyin gidip neyin gitmediğini umursamıyor.” Josie birden ayaklandı. Hırkayı yere attı. “Ve burada ne aradığını bile bilmiyorum. Beni takip mi ettin?”

Şeeyy...

Josie’ye doğru döndüm. Göz göze geldik ve lanet olsun. Bakışı göğsümü delip geçen bir yumruk gibiydi.

Colin ayağa kalkıp yana çekildi. “Anlaşılan ikinizin konuşması gerekiyor.” Duraksadı. “Sonra görüşürüz Josie.” Josie’nin o herife başını belli belirsiz sallayarak karşılık vermesi beni keyiflendirmişti. Josie’nin gözleri üzerimdeydi ve öfkeli, hatta zıvanadan çıkmış da olsa gözlerini benden ayıramıyordu. Ben de gözlerimi ondan ayıramı-yordum.

“Peşimden buraya mı geldin?” dedi Josie. Ben yanıt vermeyince başını yavaşça iki yana salladı. “Öyle yaptın, değil mi? Yoksa beni bunca zamandır takip mi ediyordun?” “Düşündüğün gibi değil.” Bir adım geriledim.

Josie gözlerini hızlıca kırıştırdı. “Ne düşündüğümü bilmiyorsun! Sadece yanıt vermeni istiyorum...”

“Daha dikkatli olmanı istiyorum,” diyerek Josie’nin sözünü yarıda kestim.

“Neye dikkat edecektim?”

Colin’in ardından baktım. “Tanımadığın insanlara gü-venmemeye. Ona Apollo’dan bahsediyordun.” Peki. Yürüttüğüm mantık bana bile dayanaksız gelse de battı balık yan giderdi. “Ayrıca annenden de bahsediyordun...”

“Aman tanrım! Sen resmen bizi dinlemişsin. Bu da ne şimdi Seth?” Josie’nin yüz hatları öfkeyle gerilirken bende bir sorun olduğunu tekrar anladım çünkü sertleştim. Öfkeden küplere binen bir Josie çok seksi bir Josie’ydi. “Nedenini bile söylemeden benimle ilişkini kesiverdin. Seni günlerdir görmedim ve şimdi bir anda çıkıp geliyor ve bir başka adamla konuştuklarımı mı dinliyorsun?”

“Dinlemiyordum,” dedim. Bu savunmamın ne kadar aptalca olduğunu da hemen fark ettim. “Yani sandığın nedenlerden ötürü dinlemiyordum.”

Josie’nin gözleri kısıldı. “Saçmalıyorsun Seth ve bunun farkındasın.”

“Bu çok aptalcaydı.” Yaptığım aptalcaydı. Bir adım daha geriledim. “Aklımda ne vardı, bilmiyorum.”

“Ben de senin aklında ne olduğunu bilmiyorum. Tanrım, keşke bilseydim. Fakat ne hissettiğini biliyorum.”

Elini kaldırıp parmağını doğrulttu. “Kıskandın.” “Kıskandım mı?” Güldüm. “Onu mu?”

Josie gözlerini devirdi. “Evet. Onu. Çünkü bahçede bize kulak kabartmanın başka nasıl bir nedeni olabilir?” Lanet olsun.

Buna verecek iyi bir yanıtlım yoktu.

Kısa bir süre bekledikten sonra “Sizi dinlememem gerekirdi,” dedim. Eğilip Josie’nin hırkasını aldım ve ona uzattım, “İkinizi yalnız bırakmalıydım.”

Dikkatim Josie'nin açılan dudaklarına çevrildi. O dudakların dudaklarımda bıraktığı hissi, tatlarını hatırlamak için hiç çaba harcamam gerekmedi.

Daha da sertleşmiştim.

Josie derin bir nefes alıp gözlerini kısa bir süre yumdu. "Colin'e çok kötü davrandın. Bunu hak etmedi. Yaptığın hoş değildi. Fakat... Şu an burada olduğun için mutluyum."

"Anlamadım?"

Josie'nin parmakları atkuyruğunun ucunu buldu. Saçını kıvırmaya başladı. "Seninle tartışmak istemiyorum. Acaba... Konuşabilir miyiz? Yani seninle konuşmak istiyorum. Bence konuşursak iyi olur ve..."

"İyi olmaz."

Josie'nin kaşları çatıldı. "Bundan daha kötü olamaz." Son sözcüğü söylerken sesi çatallanmıştı. Gözlerini hızla kaçırıp başını eğdi. "Ben... Seni özlüyorum Seth. Seni gerçekten özlüyorum ve sev... Seni çok özlüyorum."

Elim hırkasını daha da sıkıca kavradı. *Ben de seni özlüyorum.* Bu sözcükler dilimi yakıyor, tüm bedenimi aleve veriyordu.

Josie'nin parlak gözleri gözlerime çevrildi. "Hiçbir şey söylemeyecek misin?" diye fısıldadı. Sonra titrek bir kahkaha attı. "Ben sadece... Anlamamı istiyorum ki ben..." Sesi titriyordu. "Sadece nerede hata yaptığımı bilmek istiyorum."

Josie'nin yaptığı hata neydi? Şaşkınlıktan nutkum tutulmuş bir halde ona sadece öylece gözlerimi dikebildim. Bir hata yaptığını mı düşünüyordu? Sebebin kendisi olduğunu mu? Hiçbir hata yapmamıştı o. O bir melekti.

Kalın kirpikleri kapandı. "Peki. Tamam." Gözlerini tekrar açtığında yere bakıyordu. "Ben... Şey, gitmem gerek..." Josie'nin sesi kesildi. Sonra hızla uzaklaştı. Yürüme yolunda aceleci adımlarla ilerleyip sarmaşıkla kaplı

heykellerin ardında gözden kayboldu.

Ve ben orada öylece dikilip kaldım. Aslında ona sarılmak isterken ellerimde sadece sıkıca kavradığım hırkası vardı.

13

• Josie

Beyaza çalan kızıl alevler parmak eklemleri-min üzerinde çıtırdıyor, elimin üzerine küçük

kıvılcımlar saçıyordu. Ateşe, yoktan var edip gerçekten kontrol edebildiğim bir şey olduğu gerçeğine hayret ederek baktım.

Ve bu epey müthiş bir şeydi.

Resmi olarak bir kundakçıya dönüşebilmek için Laadan'la üç hafta çalışmam gerektiğini düşünmemeye çalışıyordum. Üç uzun hafta.

Laadan mükemmel bir öğretmendi. İnanılmaz sabırlıydı. Hatta birden fazla kez kirpiklerini ateşe verdiğimde bile. Deacon arada bir yardımına geliyordu. Bu konuda abarttığı kadar kötü de değildi. Deacon ateşi kontrol edebiliyordu. Marcus haklıydı. Bir elementi kontrol etmek için çalışmanın diğer üçüne de faydası dokunuyordu.

Son kez iki gün önce yanlış elementi çağırılmışım. Fakat bu tamamen bir tesadüftü. Laadan'm önünde dikilip toprak elementini çağırırken yakınlardaki yürüme yolunda Seth'i görünce dikkatim dağılmıştı.

Yanlışlıkla Laadan'ı yere sermişim.

Seth...

Göğsümde bir sızı hissettim ve alevler söndü. Bahçedeki o günün ardından Seth'i bir daha nadiren görmüştüm. Bana öyle adice davrandıktan sonra onunla konuşmaya çalıştığıma inanamıyordum. Fakat ilişkimizde neyin ters gittiğini öğrenmek için çırpıyordum. Yani hâlâ ters giden şeyi öğrenmek için. Nerede hata yapmışım?

Fakat Seth benden uzak duruyor, ben de onu ziyaret etme arzuma ket vuruyordum. Geçen her gün acının azalacağını sanmışım. Fakat azalmamıştı. Acı ilk günkü kadar taze ve şiddetliydi.

Fakat ben... Hayatıma devam ediyordum. Elementleri kullanmakta ustalaşıyor, yumruk yumruğa kavgada gerçek bir çetin cevize dönüşüyordum. Tek başıma Solos ve Luke'la baş etmeye bile başlamışım. Seth, dün Solos'u nasıl devirdiğimi, ayaklarını bir tekmeyle nasıl yerden kestiğimi görse gurur duyardı. Aklıma getirdiğim için kendime kızdığım bir düşünceydi bu. Çünkü aptalcaydı. Hem de nasıl.

Biraz dans etmişim.

Kafası kesik bir tavuk gibi görünsem de o dansın hakkını vermişim ve her fırsatta galibiyetimi Solos'un yüzüne çarpacaktım.

Antrenmanlardan sonra bahçeden uzak duruyordum. Bir zamanlar tüm olumsuzluklardan uzaklaşıp ferahladığım o yer, artık beni huzursuz ediyordu. Sanki kafamı yastığa gömüp bir daha hiç kaldırmamam gerekiyormuş gibi hissediyordum. Fakat Seth, Colin'i kaçırmayı başaramamıştı.

Colin'in oturduğu yere baktım. Bacaklarını ileri uzatmış, sırtını bir ağaca yaslamıştı. Her ne okuyorsa dikkatini ona odaklaraştı. Diğer yanda Luke ders çalışıyor, Deacon ise çalışmıyormuş gibi yapmaya bile gerek duymuyordu. Luke ders kitabını açık tutup göğsüne yaslariken Deacon'ın başı Luke'un kucağındaydı. Deacon birkaç dakika kestirdi. Şimdi her birkaç saniyede bir parmaklarını ders kitabının arkasına vuruyordu. Luke ya bir kobra kadar iyi odaklanabiliyordu ya da bir aziz kadar sabırlıydı. Çünkü hâlâ Deacon'ı yumruklamamıştı.

Deacon'ın odasından birkaç gün önce, her gün yaptığımız gibi kütüphaneciyi aramamızın ardından aşırđığım ders kitabına baktım. *Mitler ve Tarihe Giriş*. Tarihlerinin gerçek bir dökümüydü bu ve bu tarihin aşağı yukarı birbirlerini aldatan ölümsüz ve süper güçlere sahip çiftlerden oluşan bir pembe dizi gibi olduğu söylenebilirdi. Tanrıların her biri, yürüyen hemen hemen her şeye askıntı olmuşlardı.

Her şeye.

Babamla ilgili kısmı düşünürken ürperdim. *Tanrılar*, aslında travma geçirdim demeliyim. Mesela Apollo'dan kaçabilmek uğruna ağaca dönüşen bir peri vardı.

Kendini. Bir. Ağaca. Çevirmişti.

Sonra bir çalıya dönüşen şu zavallı vardı ki en kötüsü bile değildi bu.

En kötüsüne yakın bile değildi.

Babam tam bir fahişeydi.

Apollo hakkındaki o kadar sarsıcı olmayan şeylere gelince... O gün ortaya çıktığından beri ortalıkta görünmüyordu. Hani Seth'le ikimizin... Seth'le ilgili düşünceleri kafamdan attım. Hiç haber yoktu. Bu konuda tazı gibi olmasam da tuhaf bir şekilde safkanları ve melezleri ayırt edebilmeye başlamıştım. Bu sezgi güçlkle fark edilen bir enerji dalgalanması olarak kendini hissettirmişti. Bir safkanın yakmındayken hissettiğim bir sıcaklık gibi. Bunu Luke, Colin ya da Solos'un yanında hissetmiyordum..Bundan Laadan'a bahsettiğimde bazı yarı tanrı güçlerimin canlanmaya başladığını düşünmüştü. Yavaşça ve kararlı bir şekilde. Laadan buna muhtemelen zamanla başka güçlerin de ekleneceğini söylemişti. Safkanların içindeki *eteri* sezebildiğimden, nihayetinde diğey yarı tanrıları da bulabilecek hale gelip gelemeyeceğimi merak ediyordum. Böyle giderse bunu ben yapmak zorunda kalacaktım çünkü Babacık yine ortalarda yoktu.

Eteri koklama işi epey hoştu.

Fakat tuhaftı da. Çok tuhaf.

Ortalık epey sakindi. Aslında tam anlamıyla sakin de değildi. Benim açımdan sakindi. Herkes benden uzak duruyordu. Sadece Colin bizimle takıldığı zaman birkaç cesur kişi yanıma yaklaşıyordu. Onlar da Colin'le sohbet ederken çaktırmadan bana bakmaya çalışıyorlardı. Bunun dışında kimse kampüste bir yarı tanrı olmasıyla ilgileniyormuş gibi görünmüyordu.

Öte yandan, melezler ve safkanlar arasındaki ilişki hiç de sakin değildi. Öğrendiğim kadarıyla o melezi kimin öldürdüğüyle ya da şu Felicia adındaki kıza o korkunç şeyleri kimin yaptığıyla ilgili hiçbir ipucuna ulaşılmamıştı. Colin'e göre baştakiler, yani kampüs konseyi, yarısı melezlerden oluşmasına rağmen olayı aydınlatmak için yeterince çabalamamıştı. Bu doğruluğuna inanmak istemeyeceğiniz ama doğru olduğunu da kabul etmek zorunda kaldığınız şeylerden biriydi.

Bu son haftada iki gösteri daha olmuş, melezler kampüste ve diğer topluluklarda olup bitenlerin ciddi bir şekilde araştırılması için çağrıda bulunmuştu. Deacon ve ben son gösteride Colin'e katılmıştık. Şu ana kadar da her şey sakin görünüyordu. Muhtemelen bunun Marcus'la ve hazır bekleyen birçok muhafızla bir ilgisi vardı.

Avluya bakıldığında iki taraf arasındaki ayrım son derece bariz bir şekilde fark ediliyordu.

Dışarıda hava aslen ılık olduğundan -sıcak değil, sadece ılık- okuldakilerin büyük bir kısmı ana avluda takılıyor, ikindi güneşi altında uzanıyor ya da frizbiyi andıran fakat oyuncuların dokunmadığı çok daha ağır ve tehlikeli bir diskle oynanan bir oyun oynuyordu.

Melezler bizim oturduğumuz, yatakhanelerin yakınındaki tarafta kümelenmişti. Günlerden cumartesiydi ve sadece birkaç kişinin üzerinde siyah eğitim kıyafetleri vardı.

Melezlerin ve safkanların iç içe geçtiği tek grup bizimki değildi. Etrafımızda başka küçük karma gruplar da vardı. Bu durum hoşuma gidiyordu.

Bakışlarım, avlunun bir ucundan diğerine uçan gümüşü diski takip etti. Bir safkan hoplayıp elini uzattı. Disk safkanın eline ulaşmadan durdu. Safkan bileğinin bir hareketiyle diski avlunun diğer yanına gönderdi.

Neden diski normal insanlar gibi atıp tutamıyorlardı? Gözlerimin ardında bir ağrı hissettim. Gözlerimi yumup parmaklarımla şakaklarımı ovuşturdum. Bir haftadır bir gelip bir giden o hafif ağrı geri dönmüştü. Yarı tanrı olunca baş ağrıları ya da adet sancıları gibi şeylerle uğraşmayacağınızı sanırdınız. Keşke öyle olsaydı.

Luke “Bir daha uyuyakalırsan elime keçeli bir kalem alıp yüzüne bıyık çizerim,” dedi.

Colin kıkırdadı. “Keşke bunu görebilsem.”

Deacon “Uyumuyorum,” diye itiraz etti. “Çevremi gayet iyi gözlemliyorum.”

Şakaklarımı ovmaya devam ettim.

“Neyi gözlemliyorsun?” diye sordu Luke.

Deacon ofladı. “Bana bak. Eğitimli bir avcının fark etmediği şeyleri fark ediyorum.”

Luke, Deacon’a “Artık bir avcı olduğum söylenemez,” diye hatırlattı.

“Evet, benim de burada uzanmış şu bir torba otu alıp içmeyi düşündüğüm söylenemez,” dedi Deacon.

Bitkinlikle gülümsedim.

Deacon “Sen ne dersen de her zaman bir avcı olacaksın,” diye ekledi. “Neyse, şuradaki safkan grubunu görüyor musunuz?”

Gözlerimi açıp Deacon’m çıplak ayaklarıyla işaret ettiği yere baktım. Beş kişiydiler. Hepsi de erkekti. İkiisi o kıyamet diskiyle oynuyordu.

Colin kitabını kapatıp “Ne olmuş onlara?” diye sordu. Deacon yan yatıp yanağını Luke’un bacağına yasladı. “Bir iş çeviriyorlar. Fısıldaşıp kızıl saçlı herifin yanma gidiyorlar.” Kızıl saçlı herif diski avlunun diğer ucundaki sarışın herife atıyordu. “Onları bir süredir izliyorum. Şu lanet şeyi her fırlatışlarında şurada onlara sırtı dönük oturan melezlere gitgide yaklaşıyorlar.”

Colin kitabını kenara bıraktı ve bir bacağını büküp öne eğildi. “İyi fark etmişsin Deacon.”

“Dedim ya, gözlemciyimdir.”

Luke güldü.

Gözlerimi tekrar yumup parmaklarımı şakaklarıma daha kuvvetlice bastırdım. Şu kıyamet diski hakkında kötü hislerim vardı.

“Lanet olsun,” diye mırıldandı Colin. “Umarım tekrar tehdit edilmem.”

Kaşlarımı çattım ve tam o anda dudaklarım bir ürpertinin sırtımdan aşağı indiğini hissetmemle donakaldı. Son günlerde defalarca hissettiğim fakat daha önce sadece bir kez, Seth’in eğitimden sonra Solos’la konuşmak için yakınlarda beklediği o gün hissettiğim yeni bir histi bu.

Ve Colin’in tepkisine de bakılırsa Seth’in yine yakınlarda olması gayet akla yatkındı. Colin’i tehdit etmek Seth’in favori eğlencelerinden biri olmuş gibiydi. Onun benim bildiğim tek eğlencesiydi bu. Eminim onu daha çok eğlendiren başka uğraşları da vardı. Düşünmek bile istemeyeceğim türden uğraşlar.

Bu düşünce şakaklarımdaki ağrıyı artırdı.

Kalbim küt küt atmaya başlarken gözlerimi bacaklarımda arasındaki çimlere odakladım. Seth’in kalkıp yanımıza geleceği yoktu. Ben ondan ne kadar çok kaçıyorsam o da benden canla başla kaçıyordu.

“İyi misin?”

Seth'in sesini işitmemle akciğerlerimdeki hava dondu kaldı. Adamakıllı konuştuğunu işitmemin üzerinden üç hafta geçmişti. Üç uzun hafta. Sesini unutmamıştım. Fakat hatıralar aslına yaklaşmıyordu bile. O hafif aksan hâlâ oradaydı ve Seth'in egzotik geçmişini hissettiriyordu.

"Josie?" diye sordu Seth.

Deacon bana "Dilini yuttu," diye takıldı. Ayağa kalktığını işittim. "Luke sana günlük raporlarında bundan bahsetmemiş miydi?"

Aman tanrım.

Kalbim deli gibi çarparken başımı yavaşça kaldırdım ve bakışlarımız birbirine kilitlendiğinde göğsüm sıkıştı. Bacaklarımdaki kaslar gerilirken, içimde savaş ya da kaç tepkisi uyandı. Ben de kalkıp kaçmak istedim. Yaptığım zayıflıktı. Hem de nasıl. Fakat o gün bahçede yaşanan olaydan sonra Seth'le yan yana gelmemek için elimden geleni yapıyordum.

Onu görmek bana acı veriyordu.

jennifer l. armentrout

Önümde öylece dikilmesi beni mahvediyordu.

152

Tanrım, Seth güzeldi; çok güzel. Şu an ona, dağınık sarı saçlarından daha koyu bir sarısı olan o yay gibi kaşlarına ve dolgun dudaklarına bakarken onunla aramızda elle tutulur bir ilişki olduğunu, Seth'in bana âşık olduğunu sandığım sıralarda herhalde kafam iyiymiş diye düşündüm. Ne kadar süre benimle sadece kişiliğim için vakit geçirebilirdi ki?

Tanrım. Belki de her sabah uyandığımda okumam gereken, moral verici özlü

sözlere filan ihtiyacım vardı. Seth'in sağ kaşı kalktı.

Konuşmak akıllıca olacaktı. "Baş ağrısı."

Seth gözlerini kırıştırdı. "Baş ağrısı mı?"

Ağzımdan iki kelime çıktığı için artık dilimi yutmadığımı ispatladığımdan başımı sallamakla yetindim.

Seth, Luke'a bakıp kaşlarını çattı. "Josie'nin baş ağrısı çektiğinden bahsetmemiştin."

Kaşlarımı çattım. Nihayet dilim çözüldü. "Neden söylesin ki? Sanki senin umurunda da."

Seth gözlerini bana çevirip kıstı. Sözlerimi başka kimse işitmemiş olabilir miydi? "Umurumda," dedi. Bu tek sözcüğü açıkça vurgulamıştı.

Huzursuz bir sessizlik çökerken Seth'le bakıştık. Şimdi üzerine sıçrayıp ona sarılsam, muhtaç bir ahtapot gibi ona yapışsam ne kadar tuhaf olurdu? Tuhaf olacağı kesindi. Ve acınası. Peki ya üzerine atılıp testislerine bir yumruk indirsem? Bu da tuhaf kaçardı. Ve vahşice.

Colin yavaşça ayağa kalktı. Kot pantolonunun arkasını silkelerken Seth'in dikkati ona çevrildi. "Yine mi sen?" dedi Seth.

Colin gözlerini Seth'e çevirmeden. "Ev-vet," dedi. "Yine ben."

"Oley!" diye mırıldandı Seth.

İç çektim. "Bir şey mi vardı?"

Seth'in dikkati tekrar bana çevrildi. "Buraya gelmem için bir şey mi olması gerek?"

Parmaklarımı ie büktüm. “Evet, bence yle.”

Deacon dizlerini büküp kollarını dizlerinin üzerine yerleştirip “İkisini bir arada görmeyi ne de özlemişim,” dedi. “Ne kadar da iyi anlaşıyorlar, sence de öyle değil mi? Ah ne sevimliler.”

Seth onlara aldırış etmedi. “Arkadaşlarıma bir merhaba demem için bir neden olması gerektiğini bilmiyordum.” Seth’e “Arkadaşların mı var senin?” diye karşılık verdim. Sonra kendimi bun söylediğim için pislik gibi hissettim.

Seth gözlerini kıstı. “Seninkiler kadar gerçek dostlar.” Bana atılan taş canımı yakmıştı. İkimizi de şaşırtan bir çeviklikle ayaklandım.

“ok gıcıkırsın.” Eğilip dn kitabımı aldım. Seth hızla kitabı elimden kaptı. “Hey!”

Geri çekilip kitabı ellerinde çevirdi. Kaşları kalktı. “Ciddi misin sen? *Mitler ve Tarihe Giriş* mi? Eğlence olsun diye mi okuyorsun bunu?”

“yle yapıyorsam ne olacak?” Kitabı kapmak için ha-reketlensem de Seth yana çekildi. “Ver şu kitabı,” dedim. “Belki ben de eğlence olsun diye okumak istiyorumdur.” Gözlerimi Seth’e diktim. “Senin yaşın kaç, on iki filan mı?”

Luke “Ben de aynı şeyi merak ediyordum,” deyince Seth ona gülünç bir bakış attı. Deacon *Alis Harikalar Diyarı*’nın Deli şapkacısı gibi sırtıyordu.

Seth sırttı. Gözleri bana çevrildi. “Aslında düşündüm de bunu eğlence için okumak ne de saçma bir...”

“Kahretsin!” diye bağırdı Colin. Fal taşı gibi açılmış gözlerini avluya dikmişti.

Seth’le Colin’in baktığı yöne doğru döndüğümüzde uzanıp kitabı Seth’in ellerinden aldım. Tam o anda kıyamet diskinin safkanın kontrolünde havalandığını gördüm. Biri bağırsa da iş işten geçmişti. Steroidli frizbinin bir kızın ensesine çarpmasıyla rahatsız edici bir çatırtı ıktı. Kız yere devrildi. Sarı

saçlarına kırmızı karıştı. Etrafında oturanlar hızla kızın başına gitti. Etrafını bir kalabalık çevirdi. Kitap ellerimden kayıp düşerken diski kontrol eden safkan gülüyordu. O herif ciddi ciddi *gülüyordu*.

Yakınıımızdaki gruptaki melezlerden biri hızla koştu. Bir çita kadar hızlıydı. Bir an yanıımızdayken hemen sonrasında kızıl saçlı safkanı yere serdiğini gördüm.

Ortalık karıştı.

Her şey çok hızlı gelişti. Avlunun bir tarafı diğeriyle birbirine girerken saniyeler içinde dört bir yanıımızda itiş kakış başladı. Deacon hızla ayağa kalktı; tam o anda Luke'un hemen yanındaki Colin'in üzerine bir safkan devrildi. İkisi yumruklar ve tekmeler arasında yere düştü.

Of, biri kesin alev alacaktı.

Seth birden önümde belirdi. "Hemen yatakhaneye dönmelisin." Kolumu tutup beni Deacon'a doğru çevirdi. "Josie'nin güvende olduğundan..."

"Sen ciddi misin?" Kolumu Seth'in elinden kurtardım. "Dövüşebilirim ve ben..." Seth'in beni yana itmesiyle itirazım yarım kaldı. Seth öne atılıp bir safkana koluyla vurdu. Safkan sırtüstü yere düştü.

Seth bana imalı bir bakış attı. "Ne yapabilirim demiştin?"

"Dövüşebilirim seni pisliklerin pisliği." Birkaç metre solumda ateş gücünü kullanmaya başlayan bir safkan görünce kolumu kaldırıp elimi açtım. Su elementini çağırdım. Safkanın tepesinde bir yıldırım çakarken ve avucumu beyaz bir ışık sararken gülümsedim. Güç beni terk etti. Fakat bu güç *akaşaydı*. Enerji topu elimden çıktığında tazyikli suya dönüştü. Sıvı safkana çarpıp onu baş aşağı çevirip yere serdi. Elimi kapatıp Seth'e döndüm ve orta parmağımı kaldırdım. "Nasıl buldun?"

Seth bir kaşını kaldırıp olduğu yerde döndü. Geriye sendeleyeen bir melezi tuttu. Oğlanın dengesini toplamasına yardım ettikten sonra onu nazıkçe itti. "Bu işe

karışmak istiyor olamazsın.”

Bu konuda Seth’le aynı fikirde değildim.

Olay bir anda büyümüştü ve masum insanlar incinirken o gün kafeteryada yaptığım gibi çatışmadan uzak durmaya çalışmayacaktım.

İki kez bile düşünmemiştim bunu. Belki sonra üzerine kafa yorar, geriye bakıp nasıl da çabucak arbedenin ortasında kaldığıma şaşardım. Fakat şimdi sadece içgüdülerimle hareket ediyordum.

Safkanlar adil dövüşmüyorlardı. Bu kesindi.

Bir safkan hava elementini kullanarak bir melezi bir ağaca yapıştırdı. Seth’in yanından ayrılıp safkanın arkasına geçtim. Elimle omzuna dokunduğum kızı kendime doğru çevirdim. Gözleri şaşkınlıktan kocaman açılan kız melezi serbest bıraktı.

“Yaptığın hoş değil,” dedim ona.

Kızın alt dudağı titredi. Onu bıraktığımda kaçacağını düşünsem de kaçmadı. Elini bana doğru uzattığında hava elementini çağıracağını anladım.

“Hiç akıllıca değil.” Kızın kolunu tutup çevirerek arkasına geçtim. Onu tam da Seth ve Solos’un ilk antrenmanlarımızda Öğrettiği gibi öne eğdim. Bacağını bacaklarının arasına geçirip yana büktüm. Kız yere serildi.

Kız apar topar kaçarken bir safkan erkeğin iizerime atılmasıyla başımı kaldırdım. Bir defans oyuncusu gibi üzerime yürüyordu. Başta endişe duysam da bu duyguyu hemen bastırdım. İri adamdan yana çekilip kaçtıktan sonra eğilip bir tekme savurarak ayaklarını yerden kestim. Adam geriye düştü ve etin kemiğe çarpmasıyla tok bir ses çıktı.

Döndüğümde bizimkileri gördüm. Deacon yüzünde bir sırıtişla elinde tuttuğu telefonuyla fotoğraf çekerken Luke iki elinde iki safkan tutuyordu. Luke

safkanların kafasını tokuşturdu. Colin ise küfürler savuran bir safkanı yere m hlamıştı. Seth ise...

Kolunu havaya kaldırıp yere atlayan Seth dirseğini bir safkana indirdi.

Vay.

Sıkı hareketti.

Bir el atkuyruğunu tutup başını geriye çekti. Haykırdım. Acıdan çok  fkeden. İnce kolu kavrayıp burkarken bacağımı kaldırdım. Dizimi safkanın düz karnına indirdim. Saçını bırakıp iki büklüm olan safkan geri kaçtı.

Üzerime gelen bir alev topundan kaçarken “Deli mi bunlar?” diye sordum. Alev topu Deacon’ın başının üzerinden geçip arkasındaki ağaca çarptı. “Ben bir yanı tanrıyım. şaka mısınız?”

“Ben de Apollyon’um ve evet, bu kadar ahmaklar işte.” Seth etrafımdan hızla dolaşıp bir safkanı omuzlarından kavrayıp yere çaldı. Yumruğunu havaya kaldırdı. “Hem de ne ahmak.”

Safkan ona “Ahmak değil,” diye çıkıştı. “Safkan. Biz safkanız ve öyle kalacağız. Sen Apollyon olabilirsin fakat sen sadece pis bir...”

Seth’in yumruğu safkanın sözlerini yarıda kesti. Safkanın ağzından kan ve tükürük saçıldı. “Bağnazlık ahmak adır, hani hâlâ fark etmediysen söyleyeyim.”

Safkan onu işitmedi. Bayılmıştı. Bir yanımları inanamıyordu. Dönüp yana kaçtım. Bunu yapmasam az kalsın yüzüme bir yumruk inecekti.

“Tanrılar,” dedim. Çok kızmıştım.

Safkan tekrar üzerime geldi. Hantal adımlarla bana doğru atılan adamın burnundan kan akıyordu. Bruce Lee edasıyla üzerime geldi. Bana zarar verecek kadar azimli yumruklar savursa da buna izin vermeyecektim.

Aylar önce üniversiteye adım atan Josie değildim.

Kısmen çetin ceviz bir ninjaydım.

Safkanın elini yakalayıp kendi ivmesini ve vücut ağırlığını kullanarak kolunun altına girdim ve onu yere serdim. Herifi sırtüstü çevirdim. Bahse girerim yıldızları sayıyordu. Ya da Yunan minotorlarını. Her ne ise.

“Lanet olsun.” Seth gözlerini bana dikti.

“Ne var?” Doğrulurken kollarımı silkeleyip atkuyruğu-mu geriye savurdum. “Üzgün üzgün etrafta dolandığımı ve hiç ilerleme kaydetmediğimi mi sanıyordun?”

Tamam, yalnızken üzgün üzgün gezindiğim olmuştu. Fakat Seth’in bunu bilmesi gerekmiyordu.

Dudakları seğiren Seth’in gözleri hafifçe kısıldı. Yüz hatları gerildi. Bu ifadeye aşınaydım. Açlık. Büyük bir açlık. içimde bir şey, en az onun kadar aç ve feci derecede aptal bir şey ona karşılık verdi. Dudaklarım aralandı. Seth bana doğru bir adım attı.

Doğal olmayan bir güç havaya yayıldı. Gözlerim Seth’in gözleriyle buluştu. Gözlerinin rengi sarımsı kahverengi bir renkle parladı. “Bir tanrı mı geldi?”

Seth başını iki yana sallayıp avluya göz gezdirdi. “Ne

jennifer l. armentrout

olduğunu bilmiyorum. Sezdiğim hiçbir...” Sustu. Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Bu da nesi?..”

Sath'in baktığı tarafa döndüğümde şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. En fazla üç metre ötede çift kanatlı bir kapı belirdi. Öylece, yoktan var oluvermiş antik görünümlü bir kapıydı bu. Çerçevesi gümüşü bir maddedendi. Sanırım titanyumdan. Geri kalan kısmı pürüzsüz bronzdandı.

Kapının yanında kavga edenler geri kaçıp kapıdan epeyce uzaklaştılar. Kapının iki kanadı üzerinde semboller vardı; bana "F" harfini anımsatan antik harfler ve bir çöp adama benzeyen bir barış işareti. Sembollerin anlamını çözmeye çalışsam da yeni edindiğim bu becerimi kullanamayacağım kadar şaşkın haldeydim. Her iki kapının üzerinde de Roma tarzı miğferler, miğferin altında da üstünkörü çizilmiş gibi duran üç kafalı birer köpek vardı. O oymaların ne anlama geldiğini fark edince irkildim.

Kapı iki yana açılırken serin, küflü hava çimlerin üzerine yayıldı. Güçlü esinti kapının karanlığına doğru geri çekilirken yeşil çimler içe bükülüp hızla donuk bir kahverengiye çaldı. İki belli belirsiz silüet belirdi.

"Ah, lanet olsun," diye mırıldandı Seth.

Bedenim gerildi. Kendimi bir Titanlar ya da gölgeler sürüsüne hazırladım. Hatta belki kuduz ayılara ya da telaşlı, tüküren lamalara. Kapıdan bunların hiçbirisi çıkmadı.

Bir kız çıktı.

Kız neredeyse benim yaşımda, benden belki bir ya da iki yaş küçük görünüyordu. Onu tarif etmek için güzel sözcüğü yetersiz kalırdı. Boyu çok uzun olmasa da dar kotu ve bluzu hem atletik hem de kıvrımlı vücudunu belli ediyordu. Uzun, kestane rengi saçları omuzlarından ve göğsünden aşağı sarkıyordu. Gözlerinin sıcak bir kahverengisi vardı. Dolgun, gül pembesi dudakları kalp şeklindeki yüzünü mükemmel bir şekilde tamamlıyordu. Vahşi, dizginsiz türde bir güzellikti bu.

Yalnız da değildi.

Yanında uzun boylu, koyu renk saçlı bir adam vardı. Tanrım... Ne adamdı ama!

Boyu Seth'ten uzun olsa da onun kadar cüsseli değildi. Koyu kahverengi, neredeyse siyaha çalan saçları ve grinin çarpıcı bir tonunda gözleri vardı. Yüzü neredeyse mükemmeldi; çıkık elmacık kemikleri, kalkık bir burun ve etkileyici dudaklar... Adamın üzerinde kot ve sıradan bir tişört olsa da nedense bana bir avcı kıyafeti içinde daha rahat edecekmiş gibi geldi.

Arkalarındaki kapı içe doğru çöküp geriye sadece bu son derece güzel çift kalana dek gözden kayboldu.

“Peki...” Kız etrafına bakındı. Havaya kaldırılan bir melez onun ve adamın yanından bir futbol topu gibi hızla geçerken kız bir kaşını kaldırdı. “Bu epey beklenmedik bir durum.”

Kızın yanındaki adam “Pek sayılmaz,” dedi. Gümüşü gözleri bize çevrilip Seth'e odaklanırken kız öne çıktı.

Deacon arbedenin içinde haykırırken göz ucuyla onun çifte doğru hareketlendiğini gördüm. Etrafımızdaki tüm çılgınlığa rağmen güzel adam Deacon'a gülümsedi. Hem de beyaz dişlerini göstererek.

Kavga eden bir melez ve safkan yeni gelenlere yaklaştığında kime musallat olduklarını anladılar. Melez bir yumrukta safkanı birkaç metre geriye savurdu. Safkan yeni kıza çarpıp döndüğünde yaralı parmak eklemlerinde alevler belirdi.

Kızın tepkisi son derece hızlı oldu.

Kolunu uzatan kızın eli safkanın omzuna indi. Adamı kendi etrafında döndürüp yere eğildi ve bacağıyla bir tekme savurdu. Safkanın dizlerinin hemen altına bir darbe indirip ayaklarını yerden kesti. Sersemleyen safkan öne düşerken kız avucuyla sırtına bir darbe indirdi. Statik elektrik çıtırtılarla havaya saçılırken safkan ileri uçtu ve metrelerce öteye yüzüstü yığıldı. Safkan iniliyor, kasları seğiriyordu.

Lanet olsun.

Bedenindeki her kası mükemmel kontrol eden kız zarifçe doğruldu. Elindeki

beyazımsı ışık söndü. Dudakları belli belirsiz ve bana az çok aşına gelen bir gülümsemeyle kıvrılırken yüzüne düşen uzun, kahverengi sa tutamını geriye attı. “Selam Seth.”

Seth İkiliye bakarken neredeyse taş kesilmişti. Altın rengi teninin yüzeyinde dövmeler belirdi. Semboller yle hızlı bir araya geliyor ve değişiyordu ki harflerin anlamını çıkarmam mümkün değildi. Fakat Seth’in gergin yüz hatları her şeyi anlatıyordu.

“Alex,” diye mırıldandı.

14

• Seth

Tenim karıncalandı. Damarlarımdaki kan gürüldüyordu. Nabzım hızlandı. Enerji, kal-

bime doğrudan kafein enjekte edilmiş gibi içime aktı. Apollyon'un işareti olan dövme Alex'in varlığı karşısında tenimde mutlu bir dans sergiliyordu.

Apollyon'a tepki olarak.

Kahretsin.

Lanet olsun.

Aramızdaki bağ canlanıyor, bir kobra gibi uykusundan uyanıyordu. İşte aramızdaydı; harekete geçmeye hazırlanıyordu. İçimdeki, bana bir parçam gibi gelen fakat büsbütün farklı bir şey olan o şey, bir yük treni gibi gürlüyordu.

Bir anda bir parça bilgi düşüncelerimin arasına karıştı. *Onu kullanabilirim. Onları kullanabilirim.* Bu düşüncelerin aklıma gelmesiyle silinip gitmesi bir oldu. Bir türlü hatırlayamadığınız fakat dilinizin ucundaki bir sözcük gibi. Uyanış'ımdan beri bir canlanıp bir sönen bir şey

olmuştu bu. Uzun süre boyunca bunun nedenini anlamamış, sadece çevremden kopup dalıp gittiğimi düşünmüştüm. Fakat bunun Uyanış anımdan ve o zaman olanlardan kaynaklandığını fark ettim. Binlerce yıllık bilgi internetten iniyormuşçasma yükleniyor, her yeni Apollyon'a selefinden aktarılıyordu. Bildiğim bir sürü şey olsa da bu bilgiler bilinçaltımm derinlerinde var olduğu için bunu her zaman fark etmiyordum.

Fakat şimdi bu tuhaf düşünceler her zamanki kadar endişe verici de olsalar

sonbaharda dökülen yapraklar gibi yitip gittiler.

Alexandria Andros karşımda dikiliyordu. Gerçekten de oydu. Kanlı canlı. Fakat son gördüğüm halinden çok farklıydı. Saçı daha uzundu; İlah Adası'na ilk getirilişimizdeki gibi. Teninin her santimetrekaresini kaplayan kıl kadar ince yara izleri, bedenindeki tüm kemiklerin Ares tarafından kırıldığı zamandan kalma yara izleri gitmişti. Kolsuz bir bluz giydiğinden kolundaki ve boynundaki damgaların da gittiğini görebiliyordum.

Farklar sadece fiziksel değildi. Alex'in sırtlandığı duygusal yük de omuzlarından kalkmıştı. O viski rengi gözler *mutluydu*. Gözlerinin içi gülüyordu. Yılların acısı hiç yaşanmamışçasma silinmişti. Fakat o acılar Alex'in başına gelmişti.

Tıpkı benim de onun başına geldiğim gibi.

Fakat Alex'i bu halde görmek içimi biraz ferahlatmıştı. Onu bir daha asla görmemeyi planlıyordum. Bu ideal olurdu çünkü... Kim ölümüne neden olduğu biriyle tekrar yüz yüze gelmeyi isterdi ki? Çünkü yaşanan tam olarak buydu ve yaptığım şeyi bilmem içimde olup bitenleri göz ardı etmemi kolaylaştırdı.

Alex benim yüzümden ölümlü ölümünü yaşamıştı.

Deacon, Aiden'm -*aziz* Aiden St. Delphi'nin- üzerine atıldı. Az kalsın onu devirip yerdeki bir safkanın üzerine düşmesine neden olacaktı. Kardeşler etraflarındaki kavgadan habersizmişçesine sarıldılar. Gözleri hariç, hiçbir benzerlikleri yoktu.

Deacon'dan bu yüzden hoşlanıyordum.

Aiden geri çekilip küçük kardeşini iki yanından tuttu. Kalın bir sesle “Şu haline bak,” dedi. “Cidden sakal mı uzatıyorsun?”

Deacon boğuk bir kahkaha attı. “Ya, ne demezsin. Bu güzel suratta kıl çıkmıyor.”

“Daha çok bebek surat demeli. Tanrılar.” Aiden kardeşinin boynuna kolunu

dolayıp onu geriye çekti. “Özlemişim seni.”

Omuzları titreyen Deacon “Ben de,” diye mırıldandı.

Alex bana doğru yürümeye başlayınca gerildim. Başımı iki yana sallamamla durdu. Dudakları büzüldü ve bir an için yine de canının istediğini yapacağını düşündüm. Çünkü tanıdığım Alex öyle yapardı. Fakat o beni şaşırttı. Kardeşlere doğru döndü. Onlara katıldı. İki kardeş Alex’e yer açıp onu da aralarına aldılar. Şimdi üçü birbirlerine sarılıyordu. Hemen sonra Luke da onlara katıldı ve öfkeli haykırışların gürültüsüne rağmen Alex’in mutlu ciyaklamasını işitebildim. Nihayet herkes bir araya gelmişti.

Gözlerimi mutlu buluşmadan kaçırıp Josie’yi aradım. Hemen de buldum. Yanda dikilmiş, fal taşı gibi açılmış gözlerle Alex’i izliyordu. Belli ki arkasındaki zeytin ağacından yükselen dumanların farkında bile değildi. Aklından neler geçtiğini hayal bile edemesem de sağduyum Josie’nin yeni gelenlerin kim olduklarını anladığını söylüyordu. Alex kucaklaşmayı bırakıp avluya göz gezdirdi. “Burada neler oluyor böyle millet?”

Gözlerimi Alex’in baktığı yöne çevirdiğimde Colin’in bir safkanı yere indirdiğini gördüm. Sırıttım. “Herkes kaynaşiyor işte. Anlarsın ya, biraz şakalaşıyorlar.”

Alex bir kaşını kaldırdı. “Hı-hı.”

Geri çekilip kolunu Alex’in omuzlarına atan Luke “Şu ara aramız pek iyi değil,” dedi. “Sonra açıklarım.”

Alex gözlerini kıstı. Birine bakıp gözlerini kıstı. “Şu... Koca Memeli mi?”

Dönüp Alex’in baktığı yöne baktığımda kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. Koca Memeli yakınlarda olur da Alex onu fark etmez miydi hiç? “Evet, ta kendisi.” “Hah.” Alex kaşlarını kaldırıp bana baktığında o an çıkardığı sonucun ne olduğunu anlamak için roket bilimci filan olmak gerekmiyordu. “İlginç,” dedi.

Pek de ilginç sayılmazdı.

Kavgacıların buna bir son vermesi için yapılan çağrılar avluya yayıldı. Muhafızlar ve avcılar avluya doluşup kalan son kavgacıları da ayırdılar. Kızlarını kaldırıp gelmeleri için acele ettiklerini görmek güzledi. Avcılardan biri kalabalıktan ayrılıp bize doğru geldi. Uzun bedeni donakaldı.

Alex tiz bir çığlık attı. “Baba!” Sonra hızla adama doğru koştu. Alex’in babası kollarını açtı. Alex az kalsın babasını yere serecekti. Alex’in yüzünü göğsüne gömdüğü yaşlı adam kızını tutup kaldırdı.

Bu manzarayı görmek, beni içimde var olduklarından bile habersiz olduğum yerlerimden vurmuştu. Ben babamı hiç tanımamıştım. Onun uzun zaman önce öldüğünü sanmıştım hep. Alex bebekken babasının öldüğünü sanarak büyüse de gerçek bu değildi. Babası Catskills’deki ana konseyde gizlenmişti ve Alex’le ben Ares’i dize getirmeden çok kısa süre önce nihayet ona kavuşmuştu.

Birbirlerinden uzak kaldıkları zamanı telafi etmek için çok zamanları vardı. Ayrıca yukarıdaki son görüşmelerinin onlara yetmediğinden emindim.

Alex başını geriye atıp gülerken babasının elini tuttu. Onu neredeyse sürükleyerek Aiden, Luke ve Deacon’m dikildikleri yere götürdü. Sonra elbette Solos da bir anda çıkageldi. Grup yeniden bir araya gelmişti.

Tanrılar, benim karıncalanıyordu. Nahoş bir his de değildi bu. Fakat her zaman yaptığım gibi bu hissi tekrar duymamayı ümit ettim. Bunun da bir tek anlamı olabilirdi.

Alex saçının bir tutamını kulağının arkasına kıştırıp bana baktı. Gözlerimiz buluştu. Onun da aynı şeyi hissettiğini anladım. Ah, evet, tadında *eter* olan o mutlu, küçük his yine buradaydı. Eyvah ki ne eyvah.

Nasıl olmuştu da ne kadar zaman geçtiğine dikkat etmemiştim? Ah, tabii ya. Aklım başka bir kızdaydı. Buna hazırlıklı olmam gerekirdi. Gayet olası bir şekilde bizim...

Lanet olsun.

Hâlâ birbirimize bağı olabileceğimize.

Bunun olmayacağını ümit etmek hayalcilik miydi?

Elimi saçında gezdirip döndüm ve yüzüstü yerde yatan bir safkana baktım. Eğilip nabzını kontrol ettiğimde kalbinin attığını gördüm. Safkanlar zor öldürülmeleriyle tanınmışlardı. Tıpkı melezler gibi. Yine de bir safkanı öldürmek imkânsız değildi. Onları ciddi bir şekilde yaralamak mümkündü. Başımı kaldırdığımda diskin çarptığı kızın bir sedyede taşındığını gördüm. Başa alman yeterince sert bir darbe belli bir hasar bırakabilirdi. Tıpkı bir ölümlüde bırakacağı gibi.

Doğrudum. Dikkatim hemen Josie'ye odaklandı. Hâlâ olduğu yerde dikiliyordu. Kollarını beline dolamış Alex ve Aiden'ı izliyordu. Gözleri yavaşça bana çevrildi. Boğazı yutkunmak için hareketlenirken dudakları kenetlendi.

Ayaklarım istemsizce beni ona doğru taşıdı. Karşısında durdum. “İyi misin?”

Başını salladı. Gözleri bir süre üzerimde gezindikten sonra omzumun üzerinden öteye çevrildi. Sesi neredeyse bir fısıltı gibi çıktı: “Bu o...O... Değil mi?”

“Evet.” Dönüp mutlu, küçük gruba baktım. Alex, Dea-con'la bir tür dans ediyordu. Dudaklarım seğirdi. “Bu o.” Josie bir süre sustu. “Çok güzelmiş.”

Ona sert bir bakış attım.

Josie hemen “Yani ben de öyle olacağından emindim,” diye ekledi. “Sadece ben... Bilmiyorum, nasıl göründüğünü bilmiyordum. Fakat bak, ne kadar da mutlular! Sadece... Saçmalıyorum... Tanrım, ne deliceydi değil mi? Şu kavga yani? Doğu yakası Batı Yakası'na karşı gibiydi. Marcus'un işi gerçekten zor.” Josie hızlı hızlı konuşmayı sürdürdü. “Umarım o kızın bir şeyi yoktur. Sence iyileşecek mi? Yani o çarpma bir ölümlüyü öldürürdü. Hem de hastaneye bile yetiştirilemeden. Ayrıca, buradakilerin yarısı arkalarında yoktan var olan bir

kapının ortaya çıkmasını fark etmemiş gibiydiler ve...”

“Hey!” Josie’nin koluna dokundum. Elektrik teninde gezinip tenime geçti. Buna aldırış etmemeye çalışsam da başaramadım. “Ağır ol Josie.”

Josie’nin gözleri önce koluma sonra yüzüme çevrildi. “Hızlı gittiğim filan yok benim.”

Bir kaşımı kaldırdım.

“Neyse.” Josie’nin yana çekilmesiyle kolum düştü. Josie gözlerini yine gruba dikti. “Senin orada olman gerekmez mi?”

Buruk bir kahkaha attım. “Yo, hayır.”

“Neden?” Josie’nin burnu kırıştı. Sevimliydi. Lanet olsun. Bana hâlâ çok sevimli geliyordu. “Eminim sana... Ne bileyim? Sarılmak filan isteyeceklerdir. Onlar için çok şey yaptın. Her şeyi onlar için yaptın. Sen...”

Josie’nin beni kahramanca işler yapmışım gibi göstermesine katlanamadığımdan sözünü kestim. “Onlar için ne yapmam gerekiyorsa onu yaptım. Yapmak zorunda olmadıklarımı da. Ben olmasam şu an bulundukları yerde olmayacaklardı.”

“Haklısın.” Josie kollarını iki yana açıp gözlerini gözlerime dikti. “Burada olmazlar, ölümsüz olmazlardı. *Senin* fedakârlığın olmasaydı. Ve umarım, en azından umuyorum ki bunu fark ederler. Fark etmezlerse senin ona verdiği değeri hak...”

“Neden bahsettiğini' bilmiyorsun sen,” diye çıkıştım. Kastettiği şey beni huzursuz etmişti ve olup bitenler beni rahatsız ediyordu. Olup biten *her şey*. “Sorun da bu Josie. Sen sadece görmek istediklerini görüyorsun. Neden bahsettiğini bilmiyorsun bile. Özellikle de konu onlar, o olduğunda. Bu yüzden sus.” Elimi ona doğru sallayıp “Çünkü bunlar seni hiç ilgilendirmez,” dedim.

Josie'nin beti benzi attı. Geriledi. Bir koluyla karnını tuttu. Kalın kirpikleri kapanıp gözlerini kapattı. Cılız bir sesle "Hayır," dedi. "Artık her şeyi görüyorum. Fakat haklısın. Onlar, o... Beni ilgilendirmiyorlar." Josie bir adım daha gerileyip döndü. Alçak sesle "Görüşürüz..." dedi. Kahretsin.

Öfkem yüzeye çıkmıştı. Kaynayan su gibi. Tam bir pisliktim ve şanıma yakışır, fevri bir tepki vermiştim. Bu olanların hiçbirisi Josie'nin suçu değildi. Niyeti iyiydi onun. Josie hep iyi niyetliydi.

Onunla aramızdaki ilişki karmakarışık bir hal alsa da ona yaptıklarımı hak etmiyordu. Son üç hafta boyunca ondan uzak durmak beni seri katil seviyesinde bir

aşağılığa çevirmişti. Fakat o, herkes bir yana o, bunu hak etmiyordu.

Josie'nin peşinden gitsem de fazla yol alamadım. Marcus nihayet çıkıp geldi. Mutlu kavuşma hâlâ devam ediyordu. Ben oradan sıvışmadan -sıvışmakla kastettiğim Josie'nin peşinden gitmek- Deacon'm Muhteşemler Ordusu adını taktığı grup etrafımı sardı.

Marcus son iç çatışmayla uğraşırken biz ana Akit binasındaki geniş konferans binasına gittik. Orada ne yaptığımı bilmiyordum. Fakat ne zaman odadan ayrılacak olsam biri bana bir soru soruyordu.

İsim Vermek gerekirse o biri Alex'ti. Deri kanepede, Aiden ve babasının arasında oturuyordu. Deacon kanepenin kolçağına, Aiden'm yanına tünemişken Luke da koltuklu sedirde oturuyordu. Duvara yaslanan Solos sırtıyordu. Herkes mutluydu.

Ben mutlu değildim demiyorum. Fakat o odada onlarla olmak istemiyordum. Bu yüzden pencere kenarında dikilip muhafızların safkanları ve melezleri avludan uzaklaştırmalarını izledim. Fakat dikkatim kanepede oturan kişiye çevrilip duruyordu. Avluda bu durumu görmezlikten gelmeye çalışsam da şu an kendimi durduramıyor gibiydim. Varlığımın her lifi iki yarı tanrıdan yayılan güçlü *eterin* farkındaydı. Fakat uzun zamandır uyuyan bağ uyanıyordu ve elimden geleni yapıp...

“Neden gözlerini bana dikip duruyorsun?”

Gerçekten Alex’e gözlerimi diktiğimi fark edip gözlerimi kırıştırdım. Mahcup olmuştum.

Aiden kanepedeki yastığa yaslanıp kolunu kanepenin sırtına attı. “İyi soru.”

Aiden’a donuk bir bakış atıp Alex’e odaklandım. “Sen... tanıştığımız zamanki gibi görünüyorsun.”

“Öyle görünüyorum, değil mi?” Alex iki eliyle saçlarını yukarı kaldırıp uçlarını salladı. Onu ilk gördüğümde saçı çok daha kısaydı. Ares, Alex’in saçını tutup bir bıçakla kesmişti. “Anlaşılan biri ölünce yara izi giderme tedavisinden filan geçiyor.”

Çenemi sıkarak gözlerimi Alex’ten kaçırdım. *Biri ölünce...*

Aiden hemen “Tabii ölmedi o,” diye araya girdi. Hep arabulucu rolünü üstlenirdi. “Fakat Tartarus’a doğru bir şekilde girdiğinde bir tür...”

Alex gülerek “Yenilenmeden mi geçiliyor?” dedi. “Caleb’e de aynı şey oldu. Olivia ve Lea’ya da.”

Yitip gidenlerin isimleri kafamın içinde yankılandı. “Onlar ne durumdalar?” diye sordu Luke.

“Çok iyiler. Caleb ve Olivia birlikteler, sanki, şey... Buradaymışlar gibi. Yukarıda. Ayrıca Persephone’la birkaç kez *Mario Kart* oynamışlığımız var.”

Alexander’m o bu son cümleyi söylerken kaşları kalkmıştı.

Alex kıkırdadı. “Fakat yenilince çok kızıyor.”

“Ve o yenilince bu Hades’in moralinin her zamankinden de bozuk olacağı anlamına geliyor.” Aiden, Alex’e bakıp biraz sırttı. “Bu gibi durumlarda

ortalıkta görünmemeye çalışıyoruz.”

Solos “Kulağa eğlenceli geliyor,” dese de sesinden tam tersini kastettiği anlaşılıyordu.

“O kadar da fena değil. Orada neredeyse isteyebileceğiniz her şey var,” diye yanıt verdi Alex. Başını babasının omzuna yasladı. “Fakat sizi özlüyoruz çocuklar. Altı ay beklemek ve o süre zarfında yukarıdan kimseyle iletişim kurmamıza izin verilmemesi berbat bir şey. Aşağıda zaman geçmek bilmiyor.”

Babası dönüp Alex’in başının çatısına bir öpücük kondurdu.

Aiden öne eğildi. Gri gözlerinde ciddi bir ifade vardı. “Titanlarla ilgili meseleyi biz de işittik.” Gözleri bana çevrildiğinde bizimle iletişim kuramamalarma karşın olup bitenlerden haberdar olmalarının ironik olduğunu düşündüm. “Yeni haberler var mı?”

“Pek sayılmaz.” Kollarımı kavuşturdum. “Hyperion bir süredir ortalarda görünmese de geri döndüğünden ya da yakında döneceğinden eminim. Apollo yanında bir yarı tanrı getirecek, diğer yarı tanrıların yerini tespit etmek için. Böylece onlar...”

“Diğer yarı tanrılar mı?” Alex kaşlarını çatı. “Aiden ve benim gibi yarı tanrılar mı?”

“Bundan haberiniz yok muydu?” diye sordum.

Aiden başını iki yana salladı. “İlk kez yarı tanrılar hakkında bir şeyler işitiyoruz.”

“Sizin önemli konuları yarım yamalak işitmeniz beni neden şaşırtmıyor?” İç çekip omuzlarımı duvara yasladım. “Size hikâyeyi sadeleştirerek özetleyeceğim.”

“Ah, eksik olma,” diye yanıt verdi Alex. “Yoksa kafamız basmayabilir.”

Sırıttım. “Yaratıldığımda tanrılar bir şeyler döndüğünü biliyordular. İkimizin birbirimize bağlanabileceğimizi ve birimizin onlar için tehlikeli bir Tanrı Katili’ne dönüşebileceğinin farkındaydılar. Bu yüzden önlemler aldılar.”

“Hey.” Aiden elini yüzüne götürdü. “Bu iş nerelere varıyor böyle?”

“Tanrılar dünyaya indiler. Çok sayıda erkek ve kadınla birlikte olup on iki yarı tanrı dünyaya getirdiler. *Doğarak yaratılan* yarı tanrılar. Sizin gibi sonradan olma yarı tanrılar değil.” Ardından “Anlarsınız işte, gerçek *yarı tanrılar*,” dememle Alex gözlerini devirdi. “Tanrılar onların yeteneklerinin bağını çözüp onları uyuyan yarı tanrılara çevirdiler. Tabii Hera onlardan bazılarını öldürdü. Sonra... Ares de. Geriye altısı kaldı. Titanlar ikisini ele geçirseler de Apollo onlardan birinin diğer üçünü bulabileceğini söyledi. Altısını bir araya getirebilirsek becerilerinin bağı kendiliğinden çözülecek.”

“İkisi Titanlar’m elinde mi?” diye sordu Aiden.

Solos “Onlardan besleniyorlar,” diye ekledi. “Güçlerini o şekilde geri kazanıyorlar.”

“Ah tanrılar,” diye fısıldadı Alex. “Onlardan besleniyorlar mı? İblisler gibi nii?”

“Temelde öyle.” Solos duvardan ayrıldı. “Ne durumda olduklarını hatta diğer üçünün yerini bile bilmiyoruz. Apollo’yu bekliyoruz ve onun her şeyi nasıl ağırdan aldığını bilirsiniz.”

“Ares’in yarı tanrıları ortadan kaldırdığını biliyor muydun?” Aiden gözlerini gözlerime çevirdi.

İçimden ona orta parmağımı kaldırıp hareket çekmek gelse de bu isteğimi bastırdım. Şüpheleri dayanaksız değildi. “Herkesin düşündüğünün aksine Ares’in planladığı her şeyden haberim yoktu. Apollo bana söyleyene dek bunların hiçbirini bilmiyordum.”

Alex “Her şeyi bildiğini düşünmüyorduk,” dese de, evet, buna kendisi de tam

olarak inanmıyordu.

Aiden, Alex'e baktı. Sonra dikkatini bana çevirdi. "Dur bir saniye."

"Duruyorum," diye mırıldandım.

Aiden lafımı duymazlıktan geldi. "Altı yarı tanrının hayatta olduğunu söylemiştin. İki Titanlar'm elinde ve üçünü bulmanız gerekiyormuş. Bulmanız gerekenlerin sayısının dört olması lazım değil mi? Yoksa sayı saymayı mı unuttum ben?"

Hissiz bir ses tonuyla "Evet, sayı saymayı unutmuşsun," diye yanıt verdim.

Aiden lafımdan etkilenmemiş gibiydi. Bunun epey kurnazca olduğunu düşündüm. "Üç yarı tanrı mı yoksa dört yarı tanrı mı bulmamız gerekiyor?"

"Meseleden bahsederken 'biz' sözcüğünü eklemen ne sevimli." Gergince gülümsedim.

Alex ağır ağır konuşarak "Önümüzdeki altı ay buradayız," dedi. Ne kastettiğini anlamam için süre vermesi gerekiyormuş gibi! "Bu yüzden, eh, tabii ki buradayken yardım edeceğiz. Tatile gelmedik."

içimden koşa koşa bir duvarı delmek geldi.

Aiden başını sallayıp Alex'i onayladı. "O halde, burada..." "Ah! Kahretsin." Deacon kanepeden hızla fırlayıp odaya bakındı. Ağzının köşeleri aşağı kıvrıldı. "Josie nerede?" Luke "Kahretsin," diye homurdanıp etrafına bakındı. Josie'yi bir sandalyenin filan altında gizlenir halde bulabilecekmiş gibi. "Onu unuttuk mu? Hâlâ avluda değil mi?" *Evet*, içimden onlara böyle söylemek geldi. *Evet, Josie'yi tamamen unuttunuz.* "Odasına döndü."

Deacon'm kaşları çatıldı. "Neden yaptı ki bunu?" Ortada bir değil, birçok sebep vardı...

Şaşırın Alex “Josie de kim?” diye sordu.

“Şey...” Deacon’a baktım. “Bu şerefi sen üstlenmek ister misin? Bilirim, sıkıntı verici sohbetleri seversin.”

Deacon’m yüzünde yayvan bir gülümseme belirdi. “Elbette, özellikle de sıkıntının merkezinde ben yoksam.” Luke güldü.

“Evet!” Deacon ellerini çırpıp yüzünü Alex ve Aiden’a çevirdi. “Siz çocuklar şu sihirli kapı numaranızı yaptığınızda burada bir kız fark etmiş miydiniz?”

Aiden, Alex’e baktı. Alex bir omzunu kaldırdı. “Orada daha önce görmediğim birçok insan vardı.” Duraksadı. “Fakat Koca Memeli’yi fark ettim.”

Başımı yavaşça iki yana salladım.

“Bahsettiğim kişi o değil. Neyse...” Deacon’m gri gözleri parladı. “Epey uzun bir kız. Senden uzun ama zaten hemen herkes senden uzundur Alex. Sarımsı kahverengi saçları var. Tuhaf saçlar.”

“Muhteşem saçlar,” diye ekledi Luke.

Alexander sessizce kaşlarını çatı.

Deacon “Öyle,” diye devam etti. “Saçları bir renk curcunası gibi. Bir bakmışsın tam sarı, bir bakmışsın kahverengi olmuş ve sonra yine değişmiş. Çok havalı saçlar.” Bu konuda onunla hemfikirdim. “Ve onu gördüğünde kızın sana tanıdık geldiğini düşüneceksin. Başta hemen çıkaramayacaksın fakat zihnini meşgul edecek ve hatırladığında sen...”

Aiden “Deacon,” diyerek kardeşini uyardı. “Josie kim?” Deacon kısa bir süre suratını astıktan sonra iç çekti. “Güzel. O bir yarı tanrı. Yani doğan yarı tanrılardan. Güçlerinin bağı çözülmüş, müthiş ve gerçekten iyi biri.” Deaconın bakışları dikildiğim yere çevrildi. Yüzünde muzipçe bir ifade belirdi. “Öyle değil mi Seth?”

Deacon'ı Süzdüm. “Doğru.”

“En iyi kısmı unutuyorsun.” Solos kanepenin yanından geçip bana uzun uzun baktı. “Josie’nin hangi tanrıdan olduğunu.”

Aiden, Solos tek kelime etmeden yanıt bulmuş gibiydi. Gözlerini yumup parmaklarıyla alnını ovuşturdu. “Tanrılar.”

“Ne var?” Alex önce Aiden’a sonra bana baktı. “Kimin çocuğu?”

Deacon “Apollo’nun,” diye yanıt verdi. Alex’in gözleri hızla kendisine çevrilince gülümsemesi biraz daha büyüdü. “Evet. Josie, Apollo’nun kızı.”

Alex’in ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kaldı.

“Bu da seni ve onu kuzen mi yapıyor o halde? Sanırım öyle, ha?” Luke kaşlarını çatı. “Bilemiyorum fakat ikiniz akraba oluyorsunuz. Bir şekilde. Neden bilmiyorum fakat senin tavırlarının bazıları onda da var. Benzerlik bazen gerçekten tuhaf oluyor.”

Alex babasına doğru dönüp başını salladı. Aiden elini onun dizinin üzerine koyana dek Alex hiç kımıldamadı. Sonra hızla arkasına döndü. Ağzı birkaç saniye hiç ses çıkarmadan oynadı. “Kahretsin. Ben... Ne diyeceğimi bilmiyorum.”

Luke bacak bacak üstüne atıp anlayışlı bir tavırla “Bizim de baştaki tepkimiz aşağı yukarı bu oldu,” dedi. “Seth, Josie’yi Akit’e getirdi.”

Alex’in kaşları kalktı. “Ya, gerçekten mi?”

“Apollo, Josie’nin güvenliğini sağlama görevini Seth’e verdi,” diye ekledi Solos. Çenesiyle beni işaret ederken sesinde muzip bir ton vardı. “Ve Seth onun güvenliğini çok ciddiye alıyor.”

“Ya?” Aiden başını yana eğdi.

“Hyperion, Josie’nin peşindeydi. Seth, Josie’nin buraya gelmesini sağladı. Sonra bazı terslikler oldu. Fakat Seth onu *gerçekten* güvende tuttu.” Solos’un bu sözleri karşısında bir dahaki sefere boğazına botumu dayadığımda durmama kararı aldım.

Alex beni dikkatle süzdü. “Sanırım sana teşekkür etmeliyim. Demek istediğim, o aileden biriymiş. Tabii bu biraz tuhaf. Ayrıca işin aslı...” Alex duraksadı. Sonra “Sana teşekkür etmem gereken çok konu var,” diye ekledi.

Aiden’a baktı. “*Bizim* birlikte...”

“Birlikte bir şey yapmamız gerekmiyor.” Bir nanosani-yede duvardan uzaklaştım. “Gitmem gerek.”

Yanıt beklemedim. Odadan çıkıp görece boş odaya yöneldim. Kapı arkamdan kapanmadı.

“Seth.”

Hay lanet.

“Yürümeye devam et,” dedi Aiden. “Ben peşinden geleceğim.”

Tabii.

Başımı öne eğip ağız dolusu küfrü içime attıktan sonra arkama döndüm. “Ne istiyorsun?”

Aiden bana doğru yürüdü ve kısa bir süre orada öylece dikildik. Ayak başparmaklarımız neredeyse birbirine değecekti, ikimiz de konuşmuyorduk. Geçmişte kaç kez kendimizi bu halde bulmuştuk kim bilir? Sayamayacağım kadar çok kez. Genellikle birbirimizin boğazına sarılmanın eşiğinde olurduk. Çok uyumlu bir geçmişimiz olmasa da onu son gördüğümde... Darmadağındı.

Şimdi ise karşımda bütün bir adam vardı.

“Sana söylemem gereken birkaç şey var. Sonra da sana bir şey sormalıyım.” Aiden konuşurken başını eğdi. “Burada olduğumuz için çok heyecanlı olmadığımı biliyorum. Fakat Alex senin yaptıklarını öğrendiğinden beri seni görmeyi bekliyordu. Biliyorum, bunu işitmek istemiyorsun fakat söyleyeceğim ve gelecek sefere Alex sana aynı şeyi söyleyecek olduğunda ona engel olmayacaksın.” Ağzımı açsam da Aiden konuşmasını sürdürdü. “Her şeyi sana borçluyuz ve bunun farkındayız. Bunu işitmek istemediğini de biliyorum fakat teşekkür ederim. Bizim için yaptıkların için.”

Ağzımı sımsıkı kapatıp gözlerimi duvara diktim.

“Bunu unutmayacağız,” diye ekledi Aiden. Sonra bir duraksamanın ardından “Her ne kadar bunu unutmayı dilediğim günler —aylar ve belki de yıllar— olmuş olsa da.” Bir kahkaha atıp gözlerimi ona diktim. “Senden cidden hoşlanmıyorum Aiden.”

Aiden’ın dudakları seğirdi. “İyi. Çünkü ben de senden hoşlanmıyorum.”

“Mükemmel.” Dönüp gitmeden önce “Başka bir şey var mıydı aziz?” dedim.

“Evet. Bir şey daha.” Aiden’ın gözleri tunç grisine çaldı. “Hâlâ Alex’e bağlı mısın?”

“Bunu neden ona sormuyorsun?”

“Sana soruyorum.”

Derin bir nefes aldım. Yalan söylememin âlemi yoktu. “Evet. Evet, bağlıyım.”

15

■ Josie

Colin neredeyse boş olan kafeteryaya bakarak “Bu tuhaf,” dedi. “Hayalet gemi

gibi. Şey, belki hayalet kafeterya demeliyim.”

Elimde jambon tabağım ve elma suyu şişem vardı. Durumun tuhaf olduğunu kabul etmem gerekiyordu. Normalde pazar sabahı kafeteryada çok sayıda öğrenci olurdu. Şimdi ise odadakilerin sayısı iki elin parmaklarını geçmiyordu ve hepsi de safkandı.

Biz geri kalan on bir Olimpos tanrısının heykellerine bakan pencerenin kenarındaki küçük yuvarlak masaya geçerken safkanlar bizi temkinli gözlerle izlediler. Elma suyumun kapağını açarken safkanların gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

Tuhaf olan bir şey daha vardı. Luke ve Deacon normalde bizi yatakhanein lobisinde beklerlerdi. Ya da içimizden biri gecikirse diğerleri onu çoktan kafeteryada bekliyor olurdu.

İkisi de burada yoktu.

Elbette bunun anlaşılır bir durum olduğu söylenebilirdi. Muhtemelen Deacon kardeşiyle zaman geçiriyordu. İkisi her an buraya gelebilirlerdi. Anladığım kadarıyla da Luke da Alex’e çok yakındı. Bütün grup her an içeri girebilirdi. Tamam, bu akla yatkındı. Fakat tuhaftı da. Çünkü çevrede tanıdık kimse yoktu.

Ya Seth?

Seth beni eğitmeyi bıraktığından beri kahvaltıya gelmez olmuştu. Hâlâ bu duruma alışmaya çalışıyordum.

Yumurtalarının beyazını kaşıklayan Colin “Sence millet gizleniyor mu?” diye sordu. Öğk. Kim yumurtayı sarısı olmadan yedi ki? Sarısı en güzel kısmıydı. “Yoksa dün gece büyük bir parti vardı da davet mi edilmedik?”

“Ve herkes şu an akşamdan kalma mı?” Gülümseyip bir dilim jambon aldım. “Mümkün.”

Colin gülüp dirseğini masaya dayadı. “İşte o kadar an-ti-popüleriz.”

Kendimi epey anti-popüler hissediyordum ve dertleşmek için bir pijama partisi düzenlemeye muhtaçtım. Fakat Colin’i karşısında koca bir bebek gibi davranmamın onu huzursuz edip etmeyeceğini kestirecek kadar tanımıyordum. “Belki de sebep dünkü kavgadır. Belki de insanlar henüz kendilerini yeterince güvende hissetmiyorlardır.”

“Doğru. Fakat büyük bir parti olması fikri hoşuma gitti.” Colin yumurtalarını çiğnedi. “Ya da belki sebep, şimdi kampüsteki yarı tanrı sayısının ikiye çıkmış olmasıdır.”

Lezzetli jambon birden midemi ekşitti.

Colin “*Gremlinler*’de gece yarısından sonra yemek verilen mogwai’ler gibisiniz,” diye ekledi.

Bu espriye gülümseyerek yanıt verdim. Çünkü hiçbirimiz bir mogwai kadar sevimli değildik.

Colin yumurtalarını bitirince tam buğdaylı tostuna geçti. Dünyadaki tüm tereyağını o ekmeğe doldursanız da tadı yine karton gibi olurdu. “O ikisini tanıyor musun? Aiden ve Alex’i yani?”

Başımı iki yana sallayıp jambonumu masaya bıraktım. Artık kendimi aç hissedemiyordum, ki masada jambon varken bu büyük bir ayıptı. “Hayır. Dün onları ilk kez gördüm.”

“Dostum, onlar efsane.” Colin başını iki yana salladı. Sesine sızan hayranlık gözümünden kaçmadı. “Onlar türümüzün arasında gerçekten efsaneler.”

Önümdeki jambon yığınınına bakıp “Gerçekten mi?” diye mırıldandım.

Colin tostunu ısırdı. “Onlarla gerçek anlamda tanışmadım. Fakat ilk geldiklerinde buradaydım. Onlar Ares’le savaşmaya gitmeden önce. Bunu

gönüllü olarak yapmaları muhteşem ötesi. Demek istediğim, kim Savaş Tanrısı'yla savaşmak ister ki?"

Ben istemezdim fakat bunun şaşılacak bir yanı yoktu. Colin "Hepsi çetin ceviz," diye ekledi Colin. Sonra iç çekti. "Sanırım Alex'e abayı yaktım."

Gözlerimi yavaşça Colin'e çevirdim. *Hadi oradan*. Colin kızardı. "Yani o *anlamda* değil. Aiden'm beni öldüreceğini bilecek kadar aklım var. Benimkisi saygıyla karışık bir tutulma. Alex sıkı savaşçı. Savaştan canlı çıkamayacağını bile bile Ares'le kapışmaya gitti."

Peki ben şu kafeteryadan ne kadar hızlı çıkabilirdim? "Bunun için çok taşaklı olman gerek." Colin sustu ve kaşlarını çatıp tostuna baktı. "Eh, yani bu durumda yu-murtalıkli demek gerek. Alex, babanın, yani Apollo'nun ona tanrıların nektarı *ambrosia*'yı verdiğinden habersizdi. Ya da en azından rivayete göre vermiş ve Alex..."

Colin, Alex'e övgüler yağdırmaya devam ederken kulaklarımı dolduran, gözlerimin ardındaki sızıyla uyumlu bir uğultu onu işitmemi engelledi, işittiklerimden duyduğum rahatsızlığın mantıksız olduğunu bildiğim kadar öfkemin kaynağının da gayet farkındaydım.

Kıskançlık.

Yüzümün rengi yeşile dönmüşse hiç şaşırmazdım. Dün Alex'i gördüğümde hakkında düşündüklerimin hepsi doğru çıkmıştı. Alex'te bende olmayan her şey vardı.

Seth, Alex gibi biriyle birlikte olduktan sonra nasıl bana ilgi duyabilmişti ki?

Alex'in suçu değildi bu. Kahretsin, kız benim varlığımdan bile habersizdi. O birinci ligdeyken ben hâlâ amatör kümeye girme mücadelesi veriyordum. Kızgınlığının da hüsrânımın da sorumlusu bendim.

Kendime bunu itiraf edecek kadar cesurdum.

Kahvaltudan sonra her ne kadar Colin birlikte koşu yapmak gibi fikirler ortaya atsa da -Kim olduğumu sanıyordu da buna gönüllü olacağımı düşünüyordu ki?- ondan ayrıldım. Hah! Kütüphaneye gidip saatlerce orada aransam da maalesef aradığımı bulamadım. Sonra nihayet isteksizce yatakhaneye döndüm.

Odamın kapısının önünde durdum. Sonra yüzümü Seth'in kapısına doğru çevirdim. Alt dudağımı ısırp kapının açılmasını ve Seth'in dışarı çıkmasını diledim. Bunu neden istediğimi bile bilmiyordum. Dün meramını gayet açık bir şekilde dile getirmişti. Hatta haftalar önce yapmıştı bunu.

Arkama dönüp odama yürüdüm; yatak odasına gidip içinde büyükannem, büyükbabam ve annem ve benim olduğumuz eski fotoğrafı aldım. Zamanda geriye gidebilmeyi ve o anı yeniden yaşayıp zihnime kazımayı diledim.

Çünkü o fotoğrafın öncesindeki ve sonrasındaki saatleri anımsamıyordum.

Hiçbirimize ikinci şanslar verilmiyordu.

Alex ve Aiden hariç. Bir de Seth. Bir açıdan bir de ben. Çoğumuzun ikinci şansları olsa da bunların ne olacağını seçemiyorduk.

Fotoğraftaki görünüşüme bakılırsa ortaokul zamanında çekilmişti. Feci tombuldum; tam bir yağ tulumu. Şal desenli tişörtümün de kilolu görünüşüme faydası olduğu söylenemezdi. Fakat gülümsüyordum. Büyükannem de öyle. Annem de. Güzel bir gündü.

Fotoğrafı komodininin üzerine bırakıp elimin sırtıyla gözlerimin altını sildim. Yanaklarım ıslanmıştı ve ne ya da kim için ağladığımdan emin değildim. Tek bildiğim son zamanlarda çok ağladığımdı. Ağlamanın bana kendimi zayıf hissettirmesinden de nefret ediyordum.

Peki bunun neresi zayıflıktı ki? Sanki şu an yapabileceğim en kötü şey ağlamaktı da. Körkütük sarhoş da olabilirdim. Ya da kafam iyi olabilirdi. Hayır. Dışarı çıkıp kavga çıkarmayı ya da kusana kadar içki içmeyi güzelce ağlamaya yeğleyen insanlar olabilirdi. Fakat ben ağlıyordum işte.

Tekrar düşününce kim olduğumu unutana kadar içmek bir an bana doğru bir işmiş gibi gelmişti. Ben sadece gerçekten hiçbir şey hissetmemek istiyordum. Ailemi öz-lüyordum. Erin'i özlüyordum. Seth'in hayalarını bir kum torbasına çevirmeyi istediğim kadar onu özlüyordum da. *Eski* onu.

Tanrım, sözleri hâlâ canımı yakıyordu. Fakat o sözlerin gerisindeki gerçeği görmüştüm. Belki daha önce de görmüştüm. Fakat kabullenmek istememiştim.

Sırtüstü yatıp gözlerimi tavana diktim. Seth'in birden değişmesi şimdi bana bir nebze daha anlaşılır geliyordu.

Alex'in dönüşünün yakınlarda gerçekleşeceğini biliyor olmalıydı. Bunu bilmemesi mümkün değildi, ikisinin arasında öyle bir bağ varken mümkün değildi. Alex'in yakında geleceğini mutlaka biliyor olmalıydı.

Dün Seth'in Alex'e nasıl baktığını görmüştüm.

Ve avludan ayrıldığımda Seth peşimden gelmemişti. Orada onlarla, Alex'le kalmıştı. Kıskançlıktan kaynaklanan sözler değildi bunlar. Sadece gerçektir.

Alex ve Aiden'm arasında şairlerin dilinden düşürmeyecekleri türde bir aşk olsa da, Seth ve Alex arasında güçlü bir şey yaşanmıştı. Deacon da bunu söylemişti, ikisinin arasında neredeyse kopartılamaz bir bağ olduğunu.

Seth'in Alex hakkında konuşmaktan çekinmesinin nedeninin hep hissettiği suçluluk olduğunu düşünmüştüm. Fakat artık nedenin bundan ibaret olmadığını biliyordum. Seth, Alex'i ve paylaştıkları şeyi kafasından silememişti.

Ve bu berbat bir durumdu.

Çünkü efsane olan biriyle rekabet edemezdim. Seth'in uğruna sonsuzluktan vazgeçtiği biriyle.

Hâlâ bir başkasına -türlerinin efsanesi olan birine- sıırıslıklam âşık olan birini seviyordum.

Kapının alınması beni dncelerimden çekip aldı. Yattığım yerde belimi doğrultup bacaklarımı yataktan aşağı sarkıttıktan sonra ayağa kalktım. Gelenin Deacon, Luke ya da her ikisi olmasını mit ettim. Deacon benimle *Supernatural*ı izleyecek ve dünyadaki tüm sorunlar ortadan kalkacaktı. Hiç olmazsa birkaç saatliğine. Ayrıca kendimi unutulmuş gibi hissetmeyecektim.

Kapıyı açtığımda Alex’le yüz yüze geldim.

Yok artık.

Afallamı halde bir adım geri attığımda akınlıktan ağzımın açıldığını fark ettim. Ne yapıyordu burada? Yanlış kapıda mıydı? Aman tanrım, ya yanlış kapıdaysa ve aslında Seth’in kapısını almak istemise?

Ona yumruğu indirecektim.

Tamam, belki kıcıımı tekmeleyebilirdi. O zaman ben de bir yumruk atıp kaçardım.

Alex ellerini kavuturup bana baktı. “Selam,” dedi. “Biliyorum, birbirimizi tanımıyoruz. Fakat birkaç dakika sohbet edebilir misin diye soracaktım.”

Kaskatı kesilmiş halde yana çekildim. Ciddi ciddi onu ret mi edecektim? Ah, hayır. Alex içeri girip kapıyı kapattı. Yüzümü ona çevirdim. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Alex’in önünde, o kadar yakınında dikilirken kendimi onun yanında Kocaayak kadar iri hissediyordum. Sarıın bir Kocaayak. Ciddi ciddi onu kaldırıp cebime atabilirdim.

“Ben Alex An...”

“Kim olduğunu biliyorum.” Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz yüzümü eşittim. Odada buz sarkıtları oluştu sanki. “Yani kim olduğunu biliyorum. Senin kim olduğunu bilmeyen yok.”

Alex'in kaşları kalktı. "Bu biraz ürkütücü."

Çenemi kapattım.

"Yani bunu senden işitmek ürkütücü. Yani kim olduğumu herkesin bilmesine alışık değilim de." Alex susup burnunu kırıştırdı ve... *Aman tanrım*, gözleri fal taşı gibi açıldı. Aynı hareketi ben de yapıyordum. Her zaman. "Yani, insanların beni 'ölüp de dirilen' yarı tanrı meselesinden önce de tanıdıkları söylenebilir. Fakat genellikle hakkımda çok iyi konuşmazlardı."

"Ya?" diye mırıldandım. Gözlerim hâlâ ona dikiliydi.

Alex'in dudaklarında yarım yamalak bir gülümseme belirdi. "Her neyse, sen Josie'sin."

Başımı yavaşça salladım.

Alex boğuk ve içten bir kahkaha attı. "Kim olduğunu biliyorsun belli ki."

Başımı tekrar salladım.

Alex bir kahkaha daha atıp "Bu hiç de beklediğim gibi gitmedi," dedi. "Seninle tanışmak istemiştım. Ortak bir noktamız olduğunu işittim."

Ağzımdan "ikimizin de Seth'le olmamız mı?" sözleri çıkıverdi. Kahretsin, bunu söylemiş olamazdım.

Alex'in kahverengi gözleri hafifçe açılırken ağzı O şeklini aldı.

Evet, kesinlikle söylemiştim.

"Aman tanrım, yani sen *Seth'le* birlikte oldun anlamında değil, onunla *bir arada* oldunuz anlamında. Ben de zaten onunla o *anlamda* birlikte olmadım." Yanaklarım kızardı. Seth'in ve Alex'in o *aşamaya* geçip geçmediklerinden bile emin değildim. Fakat geçmemiş olmalarını çok istiyordum. Çünkü o zaman Seth'in bende

bulamayıp Alex'te bulduğu şeyler listesine bir madde daha eklenecekti.

Of. Beynimden bu tür fikirler çıktığına bile inanamı-yordum.

İğreti bir açıklamayla sözümü bitirdim. “Yani Seth bizim ortak noktamız ve sadece bunu dile getirmeye çalışmıştım.”

“Hım. Ben bundan bahsetmeyecektim,” dedi Alex. Eliyle saçlarını omzunun üzerinden atarken gözlerini yavaşça kırıştırdı. “Ben ortak noktamızın Apollo olduğunu söyleyecektim.”

“Ha. Bu... daha mantıklı.” Alex'in etrafından geçip kendimi ikili kanepenin yastıklarına bıraktım. Birden kendimi çok bitkin hissetmişim. Ağzı ishalim beni yormuştu. “Apollo. Evet, o, şey, bambaşka biri, değil mi?”

Küçük koltuğa oturan Alex sözcüğü uzatarak “Evet,” dedi. “Apollo hakkında konuşmak istiyorum fakat biraz önceki konuya dönelim. Sen ve Seth... Birlikte misiniz?” Bana yüzüm eriyip gidecek gibi geliyordu. Dilim dolaştı. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Çünkü artık birlikte değildik. Alex de kesinlikle bu konuyu tartışmak isteyeceğim son kişiydi. Fakat dikkatli davranmayıp abuk sabuk konuşmam benim suçumdu.

Alex'in gözkapakları indi. Fakat bana kapalı da olsa gözleri bana dikiliymiş gibi geliyordu. “Tamam. Beni tanımadığını filan biliyorum fakat son derece açık sözlü olduğumu kısa zamanda göreceksin ve bana bu konuyu açık açık tartışmamız gerekiyormuş gibi geliyor. Çünkü Apollo dışında ortak bir noktamız olduğunu bilmiyordum. Sanırım kimse bana bu meseleden bahsetmediği için birilerini dövmem gerekecek.”

Ah, tanrım. Gözlerimi yumdum.

“Biliyorsun ki Seth ve ben...”

“Aranızda ne olduğunu biliyorum,” diyerek sözünü kestim. “Olanların çoğundan haberdarım. Deacon bana anlattı. Bir de Seth... Biraz bahsetti.”

Alex'in bakışı sertleşti. "Peki. O halde Seth sana sadece kısa bir süre görüştüğümüzü anlattı mı?"

Huzursuzca kıpırdandım. "Eh, öyle fazla ayrıntılı ko-nuşmamıştık."

"Anlıyorum." Alex susup ellerine baktı. "Seth ve ben asla o anlamda birlikte olmadık."

Ne kadar yakışksız kaçsa da içim sevinçten kıpır kıpır oldu.

Alex "Biraz birlikte takıldığımız oldu," diye ekledi. Kirpikleri kalktığında içimdeki o şey dans etmeyi bırakıp Akit hançerleri çıkardı. "Fakat Aiden benim ilk aşkım ve hep tek aşkım olacak."

Oh! O şey hançerleri yavaşça yere bıraktı.

"Beni yanlış anlama. Seth'i önemserdim. Hâlâ da önemsiyorum. Aramızdaki ilişki... tuhaf. Hatta karmaşık bile yeterli bir sözcük değil ve gerçekten neler olduğunu biliyorsan bunu anlıyorsundur. Öyle değil mi?"

Başımı salladım. "Anlıyorum."

Alex bir süre gözlerini gözlerime diktikten sonra kollarını kaldırıp ellerini saçlarına doladı. "Seth'le asla o kadar ileri gitmedik." Saçlarını parmağında çevirmeye başladı. Bu beni yine şaşırtmıştı. Benim de hep yaptığım bir şeydi bu. Çok tuhaftı. Çok. Alex saçını ip gibi uzattı. "Ya siz ikiniz?"

"Hayır. Yani biz görüşüyorduk fakat artık... Görüşmüyoruz."

Alex beni dikkatle süzdü. "Ciddi miydiniz?"

"Evet. Yani ben öyle sanıyordum. Ben... Şey, gerçekten onu önemsiyordum..." Susup gözlerimi kaçırdım. Başımı iki yana salladım. "Bunların hepsi artık önemsiz."

“Seth’le gerçekten çıktıysan ve seninle sevişmediyse bence önemli.”

Dikkatim birden Alex’e çevrildi.

“Benim bildiğim Seth üzerinde delik varsa bir ağacı bile düzer,” dedi Alex. Burnumu kırıştırdım. “Ve asla kimseyi ciddiye almaz.”

“Onunla seks yapmamış olmamın bana kendimi gerçekten daha iyi hissettirdiğinden şüpheliyim,” diye itirafta bulundum. Alex ağzını açacak olunca da “Bak,” diye ekledim, “onunla bir ara vardığımız noktanın artık bir önemi yok.”

“Hayır, var.” Alex saçını çevirmeyi bıraktı. “Seth’i tanıdığım süre boyunca hiç kimseyle cidden ilgilenmedi. Yani kimse onunla arasında ciddi bir ilişki olduğu yanılgısına

düşmezdi. Seth kimseyle ilişki yaşamazdı.”

Belli ki Seth hâlâ kimseyle ilişki yaşamıyordu ve konu Alex olduğunda ne kadar kıskançlığa kapılsam da asıl sorun Alex değildi. Alex, Aiden’a âşık olsa da bu Seth’in Alex’e o tür duygular beslemediği anlamına gelmezdi. Geçmişte Alex’e karşı bir şeyler hissettiği besbelliydi.

Hâlâ da hissediyordu.

Ve gerçekten Alex’le bunlar hakkında konuşmak istemiyordum.

Şakaklarımı ovuşturup bunu bir mite, Alexandria Andros adıyla tanınan bu efsaneye çok da kabalık etmeden söylemenin bir yolunu bulmaya çalıştım.

Alex “Benimle Seth hakkında konuşmayı gerçekten istemiyorsun, değil mi?” diye sordu.

Kaşlarımı çatıp ona baktım. “Zihin okuyabiliyor musun?”

Alex başını yana eğip güldü. “Hayır. Fakat seni anlıyorum. Bir tek şey söylemek istiyorum. Umarım ikinizin arasındaki ilişki gerçekten bitmemiştir. Çünkü Seth...” Alex sırtını yaslayıp hafifçe nefes verdi. “Seth... Mutluluğu hak ediyor.”

Birden boğazım düğümlendi ve gözyaşlarını gözlerimi yaktı. Ben de aynı şeye inansam da Seth’in mutluluk kaynağı ben değildim. Ona ne ifade ettiğimi bile bilmiyordum. Fakat kesinlikle mutluluğunun kaynağı değildim.

“Onunla konuşmadım. Benden kaçıyor. Buna şaşırmadım da.” Alex saçını bıraktı. Kalın tutamlar ağır ağır çözüldü. “Üzgünüm. Bunları işitmek istemiyorsun.”

Aslında Alex ve Seth’in ilişkisi ve Seth’in ondan kaçması konusunda Alex’le konuşmak istiyor sayılırdım. Aslında istemesem de. Fakat konu kendime eziyet etmek olunca çok açgözlü olduğumdan bunu istiyordum.

“Eh...” Alex öne eğilip ellerini dizlerine götürdü. “Apollo senin baban ve benim büyük, büyük, büyük, milyon kere büyükbabam gibi. Bu yüzden sen ve ben tuhaf, gerçek hayatta bu tür şeyler olmaz dedirtecek bir şekilde akraba oluyoruz.”

Kendimi tutamayıp güldüm. “Evet, onun gibi bir şey... Sanırım.”

Alex avuçlarını kot kumaşının örttüğü dizlerine bastırdı. “Evet, Deacon ve Luke, Seth ortaya çıkana dek senin ne olduğunu bilmediğini söylediler...”

Kulak tırmalayan, tiz bir alarm sesi Alex’i susturdu. Başımı kaldırdım. Alex ayağa kalkmıştı. Eli sırtını yokluyordu. Hemen sonra eline bir hançer aldığını gördüm. Hançeri nereden çıkardığını anlamamıştım bile. Yoktan mı var etmişti? Zekice gizlenmiş bir cepten mi? Bunun bir önemi yoktu çünkü bu boru sesinin ne anlama geldiğini biliyordum.

Akit saldırıya uğramıştı.

• Seth

Odamda bir aşağı bir yukarı yürürken bedeni-mi bir ateş karıncası ordusu gibi saran huzur-suzluğu üzerimden atmaya çalışıyordum. Daha şimdiden yedi kilometre koşmuş, Solos'la boks yapmışım. Ardından da, aklıma Josie'yle yaptıklarımızı getirerek ve yapmaya hiç fırsat bulamadıklarımızı hayal ederek mastürbasyon yaptığım bir duş almama rağmen, hâlâ yerimde duramıyordum.

Koridora çıkmak isterken bunu yapamıyordum. Colin'i bulup kör bir hançerle hayalarını yavaş yavaş kesmek isterken bunu yapamıyordum. Çünkü o sabah Colin'in onunla kahvaltıya gittiğini biliyordum. Bu bir ilk değildi. Fakat genellikle Deacon ve Luke da yanlarında olduğundan bu kez durum farklıydı.

Yerimde duramamamın diğer nedeni de Alex ve Aiden'in bu yatakhaneinin bir yerlerinde olmalarıydı.

Alex'i hissedebiliyordum.

Alex bilinçaltımda cılız bir uğultu, uzaktan seçilen fakat parlak olmayan bir ışık gibiydi. Daha önceki gibi bir etki değildi bu. Daha sessiz ve çok daha katlandırdı. Tanrılara şükürler olsun ki Alex'in neler hissettiğini hissedemiyordum. Çünkü öyle olsa kendime lobotomi yaptırırdım. Ya da Alex ve Aiden şu aralar uzun süre seks yapmamış bir Olimpos tanrısı gibi düzüşmediklerinden pek bir şey hissetmiyordum. Tanrılar, sebebin bu olmamasını diliyordum. Aralarında geçenleri hissetmeye başlarsam kendimi...

Sirenler sessizliği bozdu. Hızla döndüm. Tiz ses çok tanıdıktı. Çabucak harekete geçtim. Hırçın bir heyecan huzursuzluğumun yerini aldı. Bunun ne kadar hastalıklı bir durum olduğunu bilsem de şu an... Ah, evet, şu an bir kavgaya bana iyi gelirdi. Dün avludaki dövüş çocuk oynunağıydı.

içinde titanyum mermiler olan Glock tabancamı alıp kılıfına soktum ve kılıfı bacağıma doladım. Şifonyerden hançerleri alıp üzerime bir tişört giymeye gerek duymadan kapıdan çıktım.

Josie'nin kapısının açılmasıyla donakaldım.

Alex ve Josie birlikte ne yapıyorlardı ki? Birkaç saniye için üçümüz kelimenin tam anlamıyla heykele döndük. Sirenlerin gürültüsü arasında öylece birbirimize bakakaldık. Sonra Alex sessizliği bozdu.

Yüzünde bir sırıtışla beni süzerek, hissiz bir sesle “Sen ciddi misin?” dedi. “Karın kaslarının muhteşemliğini savaşta bir silah olarak mı kullanacaksın?”

Bir kaşımı kaldırdım. “Evet, bilirsin, şu çelik karın kasları teorisini sınavayım demiştim. Bacağıma bağlı tabanca ve ellerimdeki hançerler göstermelik. Bedenimin ihtişamını gölgelemelerini istemiyorum.”

Alex'in sırıtışı iyice yayvanlaştı. “Her neyse.” Öne çıktı. İleride, koridora uzun biri adım attı. Ellerindeki titanyum hançerlerden ışık yansıyordu. Aiden. Tabii ya, Aiden ve Alex'in odası benimkine yakın olmalıydı.

Elbette.

Gözlerimi Josie'ye çevirdim. “Ne yaptığını sanıyorsun?” Kapıyı kapatan Josie'nin kaşları çatıldı. “Size yardım...” “Bize yapacağın en büyük yardım odanda güvende kalman ve kapıyı bizden ve diğer arkadaşlarından başka kimseye açmaman olur.”

Josie “Dövüşebilirim,” diye ayak diredi. Yanakları pespembe oldu. “Dün beni gördün. Ne yapmam gerektiğini...” “Sirenleri işittin mi?” Başımınla yukarıyı işaret ettim. “Melezler ve safkanlar arasında bir dövüş değil bu. Bu da içeriye içeride olmaması gereken bir şeyin girdiği anlamına geliyor.”

Josie'nin mavi gözleri fırtına bulutlarına döndü. “Bunu biliyorum. Ben...”

“Geçen sefer olanları anımsıyor musun?” Josie’ye doğru bir adım attım. Göğsümün ve karnımın hatıranın etkisiyle gerildiğini hissettim. “Gecenin sonunda seni arayıp geçen seferki gibi bir halde bulmak istemiyorum.”

Josie’nin yüzü kireç kesildi. “Ve son kez beni *senin* odandan kaçırmışlardı. Anlıyorsun ya, *güvenli* olması gereken yerden!”

Kahretsin. Haklıydı. Başımı iki yana salladım. Kaybedecek zaman yoktu. “O halde kapını ben hariç kimseye açma.” “Seth...”

“Odanda kal işte Josie. Orada güvende olacaksın.” Josie bana “Bakıyorum da Alex’e odasında kalmasını söylemiyorsun,” diye çıkıştı. “Aiden’m onu durdurmaya çalıştığını da görmüyorum.”

“Çünkü Alex’in başının çaresine bakabildiğini biliyorum.” Bir de şu gerçek vardı ki Alex yaralansa deliye dönmezdim. Ya Josie? Onun başına bir şey gelse tanrıların belası bu Akit’i yerle bir ederdim.

Josie geri adım attı. Kapıya çarptı. Ona çok ama çok yanlış bir söz söylediğimi fark etmişim. Ama ne olduğundan çok da emin değildim. Son zamanlarda ona birçok kötü söz söylemişim. Fakat oturup da bunların üzerine düşünmeye zamanım olmamıştı. Josie gergince dönüp odasına girdi.

En azından yerinden ayrılmayacaktı.

Hançerleri kemere takıp koridorda yürümeye başladım. Lobiye vardığımda Colin’in bir grup melezle dikildiğini gördüm. Ona Josie’ye göz kulak olması emrini verecektim. Fakat Josie’nin kapıyı sadece bana açacağına olan güvenim tamdı. Colin’in bunu yapacağına güvenemiyordum. Colin genç bir melezdi ve ikna gücünün etkisi altında kalabilirdi. Henüz burada neler olduğunu da bilmiyordum.

Ön kapılardan hızla çıkmamla beni akşam ayazı karşıladı. Küçük muhafızlar ordusunun yanından geçtim. Yata Khanenin önünde bir savunma hattı oluşturmaya başlamışlardı bile.

Durup daha yaşlıca muhafızlardan birinin yakasına yapıştım. Havaya kaldırıp ayak parmaklarının üzerinde durdurduğum adamın gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı. “Bu kez öğrencileri doğru dürüst savunmaya çalışın. Döndüğümde bu hat yarılmış olursa hiç de mutlu olmayacağım. Bu da önümüzdeki hafta ya da ay boyunca yürüyemeyeceğin anlamına geliyor. Anladın mı beni?”

Yaşlı adam yutkunarak başını salladı. Onu bırakırken beni iyi anlamış olmasını diledim. Geçen sefer, zihinleri kontrol altına alman muhafızlar ve avcılar yatakhaneye girip Josie’ye ulaşmışlardı.

Koşarken bu düşünceler içimi kemiriyordu. O gece olanlardan sonra kendime görevimi Josie’den üstün tutmayacağım sözünü vermiştim. Oysa şimdi yine aynı şeyi yapıyordum. Bir korku, kurşun bir gülle gibi mideme oturdu. Avludan geçip duvarlara doğru ilerlerken aklıma perinin sözleri geldi. Yine aynı yolda mı ilerliyordum yoksa?

İleride avcılarının hücum ettiklerini görebiliyordum. Ana duvarın yakınlarından dumanlar yükseliyor ve bu dumanlar avluya doluyordu. Gölgeler yoğun dumanın arasından içeri girerken uzaktan bakıldığında korkunç bir dansın figürlerini sergiliyormuş gibiydiler. On saniye kadar bir süre içinde Alex ve Aiden’a yetiştim ve onlarla yan yana olmak epey tuhaf bir histi. Biz gölgelere yaklaştıkça havayı yanmış ağaçların kokusuna eşlik eden çok daha keskin bir koku sardı.

Aiden bana baktı. “Tişörtünü mü kaybettin adamım?” Geçmişte bu soru mükemmel bir karşılık için bir kapı aralardı. Genellikle Alex’i de konuya dâhil ederdim. Şimdi ise? Elimi kaldırıp ona orta parmağımı gösterdim. “Neler olup bittiğini bilen...”

Beyazlar içinde bir muhafız dumanın içinden sendeleyerek çıktı. Giysisinin önü kıpkırmızı olmuştu. Kesik boğazının içindeki pembe pıhtılaşmış dokular ve kırık kemikler görünüyordu. Muhafız bir dizinin üzerine çöktükten sonra yere yığıldı.

Alex elindeki hançeri çevirip “İblisler,” dedi. “Ya da bir dağ aslanı.”

Elimi yana götürüp hançerlerden birini takılı olduğu kancadan çıkardım. “Bence bir iblis yapmış bunu.”

“Öyle olması daha iyi.” Alex adımlarını yavaşlattı. “Çünkü bir kediciği nasıl öldüreceğimi bilmiyorum.” Durup Alex’e baktım. Bana bakıp sıırttı.

Aiden öne çıkıp eliyle bizi durdurdu. “Durun biraz.”

Kolunu oynatıp avucunu yoğun dumana doğru tuttu. Hafif bir güç dalgalanması canlandı. Arkamızdan esen rüzgâr hızlanıp güçlü bir hortuma dönüştü. Avluya hareketlenen hortum dumanı dağıtıp geri püskürttü.

Lanet olsun, her yanda iblisler vardı. Titanyum kapı da açıktı. Yerde birkaç ceset vardı. Rüzgâr durduğunda hâlâ ayakta olanların melezler olduğunu fark ettim. Bu da şimdiye kadar neden kimsenin rüzgârın gücünü çağırmadığını açıklıyordu. Yerde...

Kahretsin.

Ölü ve / veya ölmekte olan safkanlar vardı.

Safkanlardan birinden hâlâ besleniliyordu. Zombi filmlerinden çıkma bir sahneyi andırıyordu bu.

Aiden omzunun üzerinden baktı. “Tüm elementleri kontrol edebilmenin faydaları var.”

Hah. Aiden’m yarı tanrı tavırları da hiç çekilmiyordu. Ölü bir avcının üzerinden aşırp “Hoş,” dedim. “Fakat hâlâ dövüşebiliyor musun?”

Bir iblis başını orada olmaması gereken, iblislerle baş edebileceğini düşünen kahrolası bir safkanın boynundan kaldırırken Alex güldü. İblis bir melezdi. Jilet keskinliğinde dişleri ya da ürkütücü siyah gözleri yoktu. Bu erkek normal görünüyordu. Yani, ağzından akan kan ve dişlerinin arasına sıkışmış deri hariç.

İblisler yemek yerken çok özensiz oluyorlardı.

Kandaki *eteri* almak için eti çiğnıyor, saldırdıkları bölge konusunda seçici

davranmıyorlardı. Bu iblis de bir önceki gibi bir iblis klişesini sergilemiş, dosdoğru gırtlığı hedef almıştı. Safkanlar iblisler için daha cazip avlardı. Bunun nedeni onlarda daha fazla *eter* olmasıydı.

Erkek başını yana eğip havayı kokladı. Korkunç yüzüne bir gülümseme oturdu. Bir saniyede ayağa kalktı.

Arkasında duran çok sayıda iblis bize doğru döndü.

Yarı tanrılar ve bir Apollyon... Boğazımıza kadar *eterle* doluyduk ve gelişimizle sanki yemek zilini çalmıştık.

Aiden sırtarak “Hâlâ dövüşebilir miyim, ha?” dedi.

Hançeri elimde çevirip gözlerimi devirdim. Bir saniye sonra melez iblis Aiden’a arkadan saldırdı. Aiden son anda dönüp bacağını uzattı. Botlu ayağının iblisin dizinin hemen altına çarpmasıyla iblisin kemiği kırıldı. İblis yere yığıldı ve evet, o pislik artık nakavt olmuş sayılırdı. Yeniden doğrulmaya çalışsa da Aiden hançerini iblisin göğsüne sapladı.

Eskiden melez olan iblisler patlayıp pırıltılı bir toza dönüşmüyorlardı. Onlar bizim gibi ölüyorlardı. Normal cesetler gibi. Bir et ve kemik yığını olarak kalıyorlardı. Gözleri bulanıklaşan iblis geriye devrildi.

“Evet,” dedi Aiden. “Hâlâ dövüşebiliyorum.”

Kelimeleri uzatarak “Ah ne şanslıyız,” dedim. İleri atıldım. “Sensiz ne yapardık biz?”

Aiden her ne yanıt verdiyse üzerimize gelen bir iblisin tiz, son derece sinir bozucu çılgılığı onu iştmemi engelledi. Bir safkandı ve bu iblis son derece kaslıydı. Teninde hiç renk kalmamıştı. Gözleri kapkara çukurlar gibiydi. Dişleri ise bir köpekbalığının dişlerini andırıyordu.

Ve oyun zamanı gelmişti.

Dosdoğru iblisin üzerine yürüdüm. Genişçe açtığı kollarının altından sıyrılıp arkasına geçtim. Sırtına bir tekme indirerek düşürdüğüm iblisin tepesine çıktım. Sonra hançeri sırtına sapladım. İblis donakaldı. Ardından küçük bir sim bombası gibi patladı.

Kavganın ortasına daldım. Aslında o salağın işini tek bir hançer hamlesinde bitirebilirdim. Fakat hayır. Birikmiş hüsrânımı üzerimden atmam gerekiyordu.

Bu yüzden iblislerle oynadım. Safkan iblisleri hançerimle hızla yere sersem de iblise dönen -muhafız -ve avcı olmak için eğitim almış olan- melezleri ağırdan aldım. Onlar dövüşmeyi biliyordu. Onlarla yumruk yumruğa kapıştım. Her bir yumruk yüreğimi yiyip bitiren acı hisleri yatıştırana dek iblislerle yumruklaştım. Sık sık -Alex ve Aiden elementleri kullandıkça- güç patlamaları seziyordum. Her küçük enerji akışı beni besliyordu.

Arkama döndüğümde ağzı kanla kaplı dişi bir melezle yüz yüze geldim. Bir gözü yuvasından çıkmıştı. Muhtemelen bir avcıyla mücadele ederken olmuştu bu. Gerçekten çekiciydi.

Sırtarak hançerlerimi indirdim.

Melez iblis ağzını açtı. Tam o sırada göğsünden kanlar fışkırdı. Bir Akit hançerinin sivri ucunun iblisin göğsünden çıkıp geri çekildiğini gördüm. Melez iblis yere yığıldı.

Solos dişi iblisin arkasında dikiliyordu. Sol yanağında derin kesikler vardı. “Üzgünüm. Bunu ona borçluydum.” Hançerin kanlı ucuyla yanağına işaret etti. “Yara izlerimi ikilemeyi istemiyordum oysa.”

“Ona ne şüphe.” Kolumla alnımı silip kendi göğsüme baktım. Üzerimde kan lekeleri vardı. “Neler olmuş?” “Rapid City’nin dışındaki o hücre büyümüş... Hay lanet!” Üzerine bir iblisin atıldığı Solos yere çömeldi. Ayağa kalkıp hançerini yukarı savurdu. Islak saçlarını sallayıp “Dediğim gibi,” dedi. “Lanet olası safkan muhafızlar, iblislerin kapıya dayandıklarını anlayamamışlar. İblisler dönüşmüş avcılar olmuş. Safkan muhafızlar onları içeri sokmamayı başaramamış, kalan iblisler de ormandan gelmişler.”

Solos'un arkasındaki Alex güçlü bir döner tekmeyle iblislerden birinin dişlerini döktü. "Ya dış duvarlar?"

"Duvarlar aşılmış." Solos homurdandı. Bir iblisi yakalayıp bana doğru fırlattı. "Tam bir felaket adamım. Tam bir felaket."

İblisi tek elimle omzundan kavrayıp hançeri göğsüne saplamamla bir sim bombasına dönüştü.

"Ah, kahretsin," dedi Solos.

Başımı kaldırdım. Elinin sırtıyla yüzündeki kanı silen Solos'un yüzündeki ifadeyi seçemedim. Hançerimi geri çekip döndüğümde öylece kalakaldım. Az kalsın yere serilecektim. Mümkün değildi bu. Gözlerim beni yanıltıyor olmalıydı çünkü Josie'nin karşımda dikiliyor olması imkânsızdı.

Josie

Ellerim hançeri daha da sıkıca kavradı. Beyazlar içindeki adamdan aldığım hançeri. Boğazı parçalanmış, yerde kıpırtısız yatan adamdan. Nefes borusunu görebiliyordum. Bir nefes borusunun neye benzediğini bilmesem de gördüğüm şeyin o olduğundan gayet emindim. Gırtlakımı da görebiliyordum. Ancak yanından geçtiğim sırada adamın hançerleri olduğunu fark etmişim ve benim de silaha ihtiyacım vardı.

Hançeri adamdan aşırıldığım için kendimi kötü hissetsem de, silahın ağırlığını ve elimdeki sıcaklığını hissederek ileri atıldığımda doğru seçimi yaptığımı biliyordum. Gizlenmesi gereken bir zayıflık abidesi değildim ben.

Lanet olası bir yarı tanrıydım.

Gerçek bir yarı tanrı. Mikrodalgada pişirilen hazır yemekleri andıran Alex ve Aiden gibi değildim. Ağır ağır, gün boyu pişirilmiş bir güveçtim ben.

Dövüşebilirdim.

Zayıf değildim.

Başımın çaresine bakabilirdim.

Yerdeki kimi kımıldanan kimi sürünen, kiminin ise tenlerine ölümün solgunluğu yürüyen bedenlere bakarken yaptığımın akıllıca olduğundan emin olamıyordum. Çünkü ben... Daha önce böyle bir şey görmemiştim. Bir savaş alanıydı bu. Haykırışlar kemiklerimi sarsıyordu. Kanın metalik kokusu duman kokusuna karışıyordu. Kalbim küt küt atarken inlemeler adımlarımı takip ediyordu.

Eğitim değildi bu. Gerçektir. Buradakiler işte bu tür tehditler altında yaşıyorlardı.

Topraktaki yanmış noktalardan dumanlar yükseliyordu. Alex ve Aiden'ı görebiliyordum. Omuz omuza çarpışıyorlardı. Dinamik bir ikiliydiler. Son derece çekici ve çevik bir dinamik ikili. Hemen ötelerinde yarı çıplak Seth, Solos'un yanında dikiliyordu. Sağa döndüm. Kalbim göğsümü dövüyordu. *Bir şey* gözlerini bana dikti.

Bir kâğıt yaprağı kadar beyaz bir şey. Simsiyah gözleri ve şeytani bir köpeği andıran dişleri vardı.

Kahretsin, bu da nesiydi? Şaşkınlıktan geriye sendelediğimde kafama dank etti. İblis. Aman tanrım, safkan bir iblis böyle görünüyordu demek! Artık bir iblisi gerçek haliyle görebiliyordum ve ah, *tanrılar* hiç de güzel yaratıklar değildiler.

İblis bir köpek gibi havayı kokladı. Bacakları gerildi. Sonra yaratık ayaklarına bağlı roketler varmışçasına yerden sıçrayıp dosdoğru üzerime atıldı.

İblisin çıplak ayakları gevşek zemindeki toprağı kaldırırken yana kaçıp etrafımda döndüm. Yön değiştiren yaratık hızla bana doğru geliyordu.

Eğitim değil bu. Eğitim değil.

Akciğerlerimdeki hava donakalırken sol bacağımı geriye attım. *Zayıf değilim ben.* İblis tam önüme indi. *Başımın çaresine bakabilirim.* Geriye attığım sol bacağımdan

kuvvet olarak bir ok gibi fırladım. Kalbim hızla çarparken hançeri sımsıkı kavrayıp iblisin etrafında döndüm. Kollarımız birbirine sürttü. Eğilip bir tekmeyle iblisin ayaklarını yerden kestim.

Yıkılan iblis sırtüstü yere serilirken ben hızla doğruldum. içgüdülerimin harekete geçmesiyle hançeri kaldırdım. Hiç düşünmeden hançeri iblisin göğsüne indirdim. Hançer yırtık gömleğin içinden geçti ve iblisin derisi sudan yapılmış gibi göğüs kafesine gömüldü. Çok az çaba sarfetmiştim. Buna inanamıyordum. Hançer iblisin etini delmişti ve ucu neredeyse yere degecekti.

Yaratık sarsıldı. Sırtı geriye gitti. Sonra patlayıp ısıltılı toza döndü. Her şey öyle hızlı gelişti ki iblis toza döndüğünde az kalsın içinden geçip yere düşecektim. Son anda dengemi topladım.

“Lanet olsun,” diye fısıldadım. Sonra şaşkın bir kahkaha attım. Başarmıştım. Kesinlikle başarmıştım ve Seth benim bunu yapamayacağımı, bir iblisi öldüremeyeceğimi düşünmüştü. Fakat yapmıştım işte!

Onaylı çetin cevizliğimden güç alarak gruba doğru yöneldim. Hâlâ geri kalan iblislerle savaşıyorlardı. Seth bir iblisin işini bitirdi ve benim işini bitirdiğim iblis gibi o da tuhaf pırıltılar saçarak patladı. Solos’la göz göze geldim.

“Of, kahretsin,” dedi Solos.

Seth dönüp beni gördüğünde az kalsın düşeceğine yemin edebilirdim. Yüzü hayretle çarpılırken gözleri ışıldadı. Alev alev, sarımsı kahverengi bir renkle.

Eyvah.

Göğsü açıkta ve kan damlalarıyla ve tanrı bilir başka nelerle lekelenmiş halde bana yaklaşmaya başladı. “Lütfen bana başıma bir darbe aldığımı ve hayal gördüğümü söyleyin çünkü...”

Kan donduran bir çığlık bedenimdeki tüm tüyleri diken diken etti. Döndüğümde nefesim kesildi. Bir dişi avcı üzerime yürüyordu. Kan yüzünü iğrenç bir kırmızı

ruj gibi boyamıştı. Ellerinde hançerler yoktu. Tiz bir çığlık daha attığında içimden bir ses onun dost canlısı olmadığını söyledi. Fakat dışının görüntüsü...

Seth “Josie!” diye bağırdı. İleri sıçradı ve her şey bir anda olup bitti.

İblisin saldırısından bir öncekinde yaptığım gibi yana çekilerek kaçtım. Ayaklarını bir tekmeyle yerden kesmek için eğildiğimde dişi bana doğru dönüp bir adım gerilememe neden oldu. Kolunu kaldırıp bir çığlık daha attı. Kolunu bir profesyonel, etkili bir darbeyi nasıl indireceğini bilen biri gibi salladı. Darbeden kaçtım ve kolumu geriye attım. Tam hançeri indireceğim sırada...

Duraksadım.

Tanrılar, bir saniye için donakaldım. Yanlış, son derece berbat bir hamleydi bu. Fakat kadın herhangi bir avcı gibi görünüyordu. Bir ölümlü gibi. *İnsan* gibi. Beni bir köpeğin çiğneme oyuncağı gibi ısırmaya kararlı, deli bir Yunan yaratığı değil.

Sonra bir hançerin ucu kadının göğsünün ortasından çıkıp ürkütücü çığlığını yarıda kesti. Kan tişörtümün önüne sıçradı. Kımıldamadım. Kımıldayamadım. Kadın öne yıkılırken tek işittiğim geri çekilen hançerden çıkan o rahatsız edici ses oldu.

Alex orada dikiliyordu. Dalgalı saçları başını çevreleyen bir haleyi andırıyordu. “Yoksa ona sarılmayı filan mı düşünüyordun?” dedi.

Seth “Benden bu kadar,” diye homurdandı.

Ne kastettiğini bilmiyordum. Fakat hançerlerini kınlarına sokup öne çıktı ve sağ kolunu kaldırdı. Dövmeler teninin yüzeyine yayılırken pazısını kehribar rengi bir ışık çevreledi. Gözlerinin rengindeki ışık parlayan bir sicim gibi kolunu sardı. Seth *akaşayı* çağırırken hava enerjiyle doldu.

Seth kalan iblislerin işini bitirirken ölümcül ve hızlı hareket etti. Eğitilmiş bir dansçı gibi kıvrakça dönerek kolunu bir beyzbol topu atıyormuş gibi hareket ettiriyordu. Amansız bir hızla kalan ibislere darbeler indirdi. Kehribar rengi ışık

ibislere değer değmez iblisler yok oluyordu. Bir an buradayken hemen sonra kayboluveriyorlardı. Geriye hiçbir Şey, pırıltılı toz bile kalmadı. Melez ibislere de aynı Şey oldu.

Alex hissiz bir ses tonuyla “Eh, bu da işe yarıyor,” dedi. “Fakat o kadar da eğlenceli değil.”

Yüzünü bize çeviren Seth’in yüz ifadesi okunmuyordu. Aiden ve Solos’un yanına döndü. Elini uzatıp elimi tutarken tek kelime etmedi. Elim sıkıca fakat acı vermeden tutuyordu. Göz göze geldik.

Mesajı almam için hiçbir Şey söylemesine gerek yoktu.

Başım beladaydı.

17

Seti

Hayatımda daha önce hiç bir kadını, başın-Hades’in muhafızlarıyla titanyumla

kaplı bir odaya kilitlemeyi istememiştim. Tamam, bu tam anlamıyla doğru sayılmazdı. Alex’e bunu yapmayı bir iki kez istemiştim. Aiden’in yüzde yüz destekleyeceği bir Şeydi bu.

Fakat bu kez durum farklıydı. Çünkü bu kez konu...

Josie’ydi.

“Buradan sonrasını halledebilir misiniz?” diye sordum.

Aiden, Josie’nin elini sımsıkı kavrayan elime baktı. “Yapacak pek bir iş kalmadı...” Etrafına bakınıp kaşlarını çattı. “Sadece temizlik.”

Alex “Biz hallederiz,” dedi. Gözleri Josie’ye çevrildi. Ağırlığını bir ayağından diğerine verip “Sence bunun bir mahzuru yok, değil mi?” diye sordu.

Başımı yana eğdim. Ciddi ciddi Josie’ye *bunun* bir mahzuru olup olmadığını mı sormuştu?

“Hayır.” Josie dönüp gidecekken durdu. Kolunu uzattı. Elinde hançer vardı. “Ben, şey, bunu bir muhafızdan aldım. Kendisinin artık buna ihtiyacı olmayacak. Bana ait değil.”

Solos yere serilmiş bir avcının durumuna bakarken dönüp bana baktı. “Onunla bir iblisi mi öldürdün?”

Josie hançere bakıp başını sallayınca şaşırdım. “Evet,” dedi, “onunla bir iblisi öldürdüm.”

Solos pantolonundaki tozu elleriyle silkeleyip doğrulur-ken iç çekerek “O halde şenindir,” dedi.

“Ya?” diye fısıldadı Josie ve bir an için onun bir iblisi öldürebildiği gerçeği beni aptallaştırdı. Josie’ye baktığımda, yüzünden onun da bu durum karşısında şaşırdığını okudum.

Daha önce içimde filizlenen korku şimdi amansızca büyümüştü. Son derece aptalca da olsa bir yanımda, Josie’nin bir iblis öldürdüğü fikrinden hatta onun iblisi öldürmek zorunda kaldığı bir duruma düşmesi düşüncesinden hazzetmiyordu. Çok aptalcaydı bu. Çünkü Josie bir silah olmak üzere yaratılmıştı. Gelecekte pek çok can alacaktı.

“Eh, senin olsun o zaman.” Josie’yi çevirdim. “Sizinle sonra görüşürüz millet.”

Yürümeye başlayıp Josie’yi de peşimden sürüklemeye başladığımda sessizce bir şeyler homurdandığını işittim. “Seth, sandığın gibi...”

“Henüz değil.” Alçak çıkan sesimde onu uyaran bir ton vardı. “Şu an gerçekten

seninle konuşmamın doğru olmayacağını düşünüyorum.”

Ölü bir iblisin etrafından dolaştırdığım Josie’nin ağzından, işitebileceğim kadar yüksek sesli bir öfke nidası çıktı. “Bence aşırı tepki veriyorsun!”

“Bence sen az önce sana ettiğim lafları anlamıyorsun.”

Josie elini elimden kurtarmaya çalışsa da beceremedi. “Benim dövüşmek için eğitim aldığımın farkındasın, değil mi? Ya da bir yarı tanrı olduğumun? A, evet, bu doğru! Son zamanlarda hiç yanımda olmadığından bunu bilmen...” “*Tanrılar.*” Aniden durmamla Josie sendeledi. Düşmesin diye onu kolundan tuttum. “Dönüp seni orada elinde lanet bir hançerle gördüğümde neler hissettiğimi biliyor musun?”

Josie’nin gözleri ısrarla gözlerimi aradı. “Fakat bu benim görevim.”

“Umurumda değil.” Ağzımdan çıkan sözcükler gerçeğin ta kendisiydi. “Buna hazır değildin.” Josie’nin kolunu bırakıp etrafımızdaki kanlı manzaraya işaret ettim. “Ayrıca yaralanabilirdin. Daha da beteri bu saldırı bir tuzak olabilirdi ve lanet olası Titanlar’dan biri, şu an Akit’te olabilirdi ve bu yeniden olursa ben...” Sustum. Sonrasını getiremedim. Josie’yi gördüğümde bana kalbim durmuş gibi gelmişti ve sanki hâlâ kendine gelmeye çalışıyordu.

“Sen ne?” Josie kısa bir nefes aldı. “Neden umurunda ki? Sen...”

“Anlamıyorsun.” Dönüp onu tuttum ve tekrar yürümeye başladım. Akit’in ana binasını geçtiğimizde Josie tekrar konuşmaya başladı.

“Elimi tutmana gerek yok.”

Ona bir bakış attım.

“Dadıya ihtiyacım yok benim.”

Güldüm. “Ya? Bu konuda seninle aynı fikirde değilim.” Josie bir kez daha elini

elimden kurtarmaya çalıştı. Sonuç nceki denemesindekiyle aynı oldu. “Sen elimi tutma ayrıcalığını yitirdin Seth.”

“El tutmak ayrıcalık mıymış?”

“Kesinlikle yle.” Josie’nin eli elimi sıktı. Ta ki elimdeki kemikler birbirine srtene dek. “zellikle de benim elimi ve doğru hatırlıyorsam benimle hiçbir işin kalmadığını söylemiştin.”

İ ektim. “Josie...”

İkimiz bir grup muhafızın yanından geçerken sesini yükseltip “Bana kendimi utandırmamamı da söylemiştin,” diye ekledi. “Artık benimle *hiçbir şey* yapmak istemediğini söylemiştin. Bu yüzden senin...”

Aniden durup Josie’yi kendime çektim ve yüzümü yüzüne doğru çevirdim. Hiç düşünmeden boştaki elimle yanağını tutup başını geriye attım. Dudaklarımı dudaklarına yaklaştırırken de hiç düşünmedim.

Josie’yi öptüm.

Bedenime yaslanan bedeni kaskatı kesildi. Dudaklarının yumuşaklığına, ağzının o hoş tadına hayret ettim. Lanet olsun. Ona böyle sarılmayalı haftalar olmuştu. Onu pmeyeli. Tatmayalı. Gğşme yaslı gğş hızla şişip iniyordu. Aklımın bir köşesinde yaptığımın doğru olmadığını biliyordum. Gğşm kanla kaplıydı. Onun gğş de. İnsanlar etrafımızdan geçiyordu. Bir kez Josie’nin canını yakmıştım. O fark etmeden.

Bunların hiçbiri beni durdurmadı.

Dilinin ucu dilime değdi. Uyarılmamın etkisiyle neredeyse dizlerimin bağı çözülecekti. Josie’nin ağzının içine inlerken elimi yeniden saçlarının arasına götürdüm. Dilim ağzının daha derinlerine inerken yakınlarımdan gelen bir haykırış beni kendime getirdi. Ağzımı ağzından ayırıp aramızda çok kısa bir mesafe bıraktım.

Josie “Ne oldu?” diye mırıldandı.

Ben konuşurken dudaklarım dudaklarına sürttü. “Seni susturmak için aklıma gelen tek yol buydu.”

Gerilim kaslarını kilitledi. “Bu... Bu çok yanlış.”

Evet, haklıydı.

Geri çekildim. Sağ elinde tuttuğu hançeri bana saplamadığı için ne kadar şanslı olduğumu fark ettim.

Dudaklarım karıncalanırken yürümekte biraz zorluk çektiğimi fark ettim. Fakat sol elini tutmaya devam ettim. Josie sessizdi. Öpüşmemiz işe yaramıştı. Fakat ne pahasına? Bunu yapmamam gerekirdi.

Ve titanyum bir hançer gibi sertleşmiştim.

Tanrılar.

Yatakhane göründü. Tanrılara şükürler olsun. Yolumun üzerinde tehdit ettiğim muhafız kafasını kışına sokmadan yanından geçtiğim için rahatlamış görünüyordu. Boştaki elimi kaldırıp rüzgâr elementiyle bağlantı kurdum ve kapıları açtım. Bu eylemim lobide toplanan ve aralarında bir... Kahretsin.

Donakaldım. Josie de öyle. Benim baktığım şeye bakıyordu. Lobiye yeni bir ekleme yapılmıştı: Üç heykel. Saf mermerden heykellerin her birinin boyu iki metre on santim kadardı. Dua eden üç melek gibi görünüyorlardı. Elleri ağırbaşlı bir tavırla çenelerinin altında katlanmıştı ve kanatları sırtlarına yapışık duruyordu. Şimdilik yüzlerinde huzurlu bir ifade olsa da, taş çatlarsa yüzlerindeki bakışların hiç de huzurlu olmayacağını biliyordum.

“Bu... Bunlar da ne?” diye mırıldandı Josie.

“Furiler,” dedim. “Şu an gerçekten ihtiyacımız olmayan bir sorun.”

Josie gözlerini kırıştırdı. “Furiler mi? Erin burada mı?”

“Sanmıyorum. Belki de bunlar bir milyon kız kardeşinden üçüdür.” Heykellerle aramızda epey mesafe bırakarak Josie’yi onların etrafından geçirdim. “Ne zaman tanrılar bir şeyden hoşnutsuz olsa furiler ortaya çıkar. Şu an için taşa dönüşmüş halde olsalar da bir uyarı vazifesi görüyorlar.”

“Uyarı mı?”

“Tanrıları kızdıran şey sona ermezse furileri salacaklar ve bu tür furiler Erin gibi olmayacaktır. Yollarına çıkan her şeyi parçalarlar.” ikimiz lobide yürürken Josie heykellere bakmak için boynunu zorluyordu. “Tahminimce tanrılar melezler ve safkanlar arasında yaşananlara kızmışlardır. Fakat bence bu bizim hüsnükuruntumuz da olabilir. Daha önce buna hiç aldırış etmemişlerdi ne de olsa.”

Koridordan geçirdiğim Josie sessizdi. Odalarımıza vardığımızda birden bir karar alıp onu kendi odama soktum. Kapı kapanır kapanmaz elini bıraktım. Josie oturma odasında durdu. “Ne yapıyorum burada ben?”

İyi bir soruydu. “Bir süre buradan ayrılma. Sonra seni odana götüreceğim.”

Ben yanından geçerken Josie bana sert bir bakış attı. Kahretsin.  fkeliyken inanılmaz seksi oluyordu. Sertliğim kolay kolay geçmeyecekti. Fakat zaten ben artık sürekli sert ge diğimden bunun bir önemi yoktu. Banyoya girince havluyu alıp çeşmenin altında ıslattım. Göğsümdeki kanı silip ana odaya döndüm. Josie’yi bıraktığım yerde buldum. “Sözümü dinlemene şaşırdım,” dedim.

“Ben...” Josie sustu. Gözleri elimi ve havluyu takip etti. Sonra gözlerini kaçırıp sanırım omzuma odakladı. “Sen söyledin diye burada kalmadım.”

“Tabii,” diye mırıldandım.

Josie burnunu buruşturdu. “Gitmedim çünkü aramızdaki gerginliği çözmemiz gerektiğini düşünüyorum.” “ yle mi?” Havluyu sandalyenin sırtına attım.

Josie kapıdan uzaklaşıp hançeri sehpanın üzerine bıraktı. Sonra geri çekilip sağ elini kotunun yanına sürdü. Sonra gözleri ağır ağır gözlerime çevrildi. “Aramızdaki sorunun ne olduğunu biliyorum.”

Midemin kasıldığını hissettim. “Josie...”

“Hayır.” Sözcük Josie’nin ağzından öyle güçlü ve kararlı çıkmıştı ki dikkatimi çekti. Beni susturdu. “Bana kulak vereceksin çünkü bunu hak ediyorum. Beni anlıyor musun?” Aletimin son derece uygunsuz bir zamanda pantolonumun fermuarına yaslandığını kesinlikle anlıyordum. Çenemi sıkıp başımı salladım.

“Başta anlamadım. Şoke olmuşum çünkü sanmıştım ki...” Josie konuşmasına devam etmeden önce yutkundu. “Ne düşündüğüm önemli değil ve bir konuyu açıklığa kavuşturmak istiyorum: Sana bunları bana acıman ya da adamakıllı bir açıklama yapman için söylemiyorum. Bunları söylüyorum çünkü birlikte çalışmamız gerekecek. Şurada burada görüşeceğiz ve tuhaf ya da sıkıntı verici durumlar yaşanacağından endişe etmek istemiyorum.” “Tamam.”

Josie’nin gözleri parladı. “Bir de bazı sınırlar belirlemeliyiz. Bana neler yapıp neler yapamayacağını ve benimle nasıl konuşacağını kurallara bağlamalıyız.”

Kaşlarım yukarı kalksa da ağzımı açmadım. Çünkü Josie’nin gözlerindeki o sert bakıştan beni doğramak istediğini okumuştum.

“Tamam mı?” Başımı sallamamla Josie derin bir nefes verdi. “Biliyorum ki hâlâ... Şey... Aklının hâlâ Alex’te olduğunu biliyorum.”

Bir süre gözlerimi Josie’ye diktim. Onu doğru işittiğimden emin olamıyordum. Peki. Onu doğru işitmişim. Belki de şaka yapıyordu. Bu sözleri nasıl bir ciddiyetle söylediği düşünüldüğünde ciddi olduğunu kabul etmem gerekiyordu.

Josie gözlerini yere çevirip ellerini kavuşturdu. “Yani hâlâ başkalarına ilgi duyduğun belli. Fakat daha derin hislerini Alex’e sakladığını anlıyorum.”

Şaşkınlığımı üzerimden atıp konuştum. “Dur bakalım. Ne?”

Josie geriye gidip sandalyenin kenarına oturdu. “Demek istediğim, şu an bu bana son derece mantıklı geliyor ve daha önce fark etmediğim için kendimi budala gibi hissediyorum. Senin ona... Âşık olduğunu anlıyorum ve...” Güldüm. Kendimi tutamadım. Buna inanamıyordum. Josie gözlerini kıstı. “Bunun komik olduğunu sanmıyorum.”

“İnan bana komik sayılır.”

“Hayır, değil.” Josie aniden ayaklandı. İki yanından sarkan ellerini yumruk yapmıştı. “Orada dikilip gülebilirsin çünkü ya gıcığın teki gibi davranıyorsun ya da tamamen inkâr içinde oluyorsun. Fakat senin Alex’e nasıl baktığını gördüğüm zaman...”

“Ona nasıl baktığımı mı?” İnanmaz gözlerle Josie’ye baktım.

“Alex avluda ortaya çıktığında onu bir daha görmeyi hiç beklemiyormuşsun gibi baktın.”

“Çünkü onu gerçekten bir daha görmemeyi ümit ediyordum,” dedim. Kaşlarımı çattım.

“Bunu çok iyi anlıyorum. Yani, inan bana, bunu anlıyorum.” Josie kollarını karnının üzerinde kavuşturdu. “İstediğin fakat elde edemediğin birini görmek...”

“Sebep bu değil Josie. Alex’e âşık değilim ben.” Bir süre gözlerimi ona diktim. “Ona asla âşık olmadım. Aramızda

o tür bir ilişki yoktu.”

Josie bana meydan okudu: “Ortada hiçbir şey olmadığını mı söylüyorsun? Ona karşı hiçbir şey hissetmediğini mi söylüyorsun?”

Bir yanım Josie’yle aramızda bu konuşmanın geçtiğine inanamıyordu. Ona sırtımı dönüp elimi saçlarımda gezdirdim. Ensemi kavradım. “Elbette ona karşı bir şeyler hissettim. Fakat o tür bir şey değil. Aiden için Alex’in hissettikleri ya

da Aiden'm Alex için hissettikleri gibi Şeyler değildi bunlar.”

Bir süre sonra Josie “Belki de farkında değilsindir,” dedi. “Fakat ben bunu görüyorum. Anlıyorum ki...”

“Senin ne gördüğünü bilmiyorum.” Hızla döndüm. Göğsüm hızla inip kalkıyordu. “Olanların onunla, Alex’le bir ilgisi yok! Seninle de yok.”

Josie gözlerini yumup başını iki yana salladı. Yüzünü evirdi. Onun buna inanmasını sağlarsam her Şeyin daha kolay olacağını fark ettim. Fakat bunu yapmadım.

“Tanrılar adına Josie. Seni ve onu bir tuttuğumu gerçekten düşünüyor musun? Alex, Alex işte. Onunla geçmişim de geçmişte kaldı. Fakat sen... Sen *her Őeysin*.”

Josie’nin mavi gözleri öyle iriydi ki neredeyse yüzünü yutacaklardı. “Ben her Şey miyim? Öyleyse anlamıyorum. Neden benimle olmak istemiyorsun? Neden...” Sesi atal-landı ve bundan nefret ediyordum. Kendimi tutamadım. Ona doğru bir adım attım. Fakat Josie elini kaldırıp beni durdurdu. “Kalbimi kırabiliyorsan ben nasıl senin her Şeyin olabilirim?”

“Ne?” Durdum. Ben ona bakarken her Şey durdu.

Josie başını iki yana salladı. Elinin ayasını göğsüne yasladı. “Her Şeyin olamam ben. O zaman benimle olurdun. Benimle olurdun ve ben kendimi böyle hissetmezdim. Kalbim kırılmazdı.” Gözleri safirler gibi parlarken bir adım geriledi. “Her Şeyin olsam sen de beni benim seni sevdiğim kadar severdin.”

18

Aman tanrım.

Sözlerim sessizlikte yankılandı. İkimizin arasında bir ileri bir geri gitti. Bunları yüksek sesle söylediğime inanamıyordum. Aklım neredeydi? Kontrolsüzce konuşmuştum.

İçimden kendi ağzımı yumruklamak geliyordu. Gözlerini bana diken Setli başını yana eğdi. “Az önce ne dedin sen?”

Bir adım gerileyip kapıya baktım. Koşsam kaçmayı başarabilir miydim ki? Seth kesinlikle beni yakalardı. Fakat muhtemelen şu an bunu yapmak istemiyordu.

“Josie?”

Boğuk çıkan sesi yüreğimi teklemişti. O sözlerin ağzımdan çıktığını inkâr etmek istesem de yapamazdım. Gerçek buyken nasıl yapabilirdim bunu? O sözleri geri almam mümkün değildi. Yapamazdım.

Elimi indirip sığ bir nefes aldım. “Seni seviyorum; sana âşığım.”

Seth onu yumruklamışım gibi sarsıldı. “Beni sevemezsin.” Şaşkınlıktan ağzım açıldı. “Yine başladın işte! Bana neyi yapıp neyi yapamayacağımı söylüyorsun! Bana ne hissetmem gerektiğini söylüyorsun. Kes şunu.”

“Fakat ben...” Seth başını iki yana salladı. “Ne diyeceğimi bilmiyorum.”

Soğuk bir ses tonuyla “Eh, bu da bir ilk,” dedim. Ancak söyleyecek sözünün olmaması canımı bir eşekarısı yuvasına ayak basmışım gibi acıtmıştı. “Neden bunu söylediğimi bile bilmiyorum. Senin yüzünden kendimi yeterince utandırmamışım gibi. Sana neden âşık olduğumu bile bilmiyorum. Pisliğin tekisin. Demek ki zevkim öyle berbat ki...” “Sus.” Seth önümde dikildi. Öyle

hızlı hareket etmişti ki ikimiz yüz yüze gelene dek onu göremedim. “Lütfen sadece... Ben... Ne diyeceğimi bilmiyorum Josie.”

Sözlerinin içimi acıtmasıyla yüzümü ekşittim. “Bu... Bu her şeyi açıklıyor Seth. Çünkü sen...” Kalbimden geri kalanlar kırılırken sesim çatallandı. “Ne diyeceğini bilemiyorsan her şey buraya kadarmış demek.”

“Anlamıyorsun.” Seth’in sesi alçaktı. “Hiçbir şeyi anlamıyorum.” Yürek sızıyla yana kaçsam da Seth beni takip etti.

“Lütfen, bırak gideyim. Bu konuşmayı yaptığımızı unutup...”

Seth nazikçe yanaklarımı avuçlarına aldı. “Daha önce kimse bana bunu söylememişti.”

Kısa bir suskunluğun ardından “Neyi?” diye fısıldadım. Seth’in kocaman açtığı gözleri hafifçe irileşmişti. “Kimse bana beni sevdiğini, bana âşık olduğunu söylemedi. Kimse bana bunu içtenlikle söylemedi.”

Buna inanamıyordum. Annesi bile mi? Evet, anne sevgisi farklı türde bir sevgiydi. Fakat annesinin ona neler yaptığını anımsayınca bir kez daha kadının hayatta olmasını ve onu sonsuza dek tokatlamayı diledim. Fakat Seth kadar uzun yaşayıp sevginin hiçbir şeklini tecrübe etmemek sadece yanlış değil, acıydı da. Keşke böyle olmasaydı.

Seth’in elleri boynumdan aşağı kaydı. Durduklarında başparmakları kalbimin üzerindeydi. “Fakat sen...”

Seçme şansım vardı. Bunu fark etmiştim. Bu durumdan yüzümün akıyla çıkıp sevişmemizin gerisini getirmeyebilirdim. Kendimi çekip bu odadan dışarı çıkabilirdim. Fakat acı içindeydim ve aramızda geçen onca şeye rağmen Seth için de acı çekiyordum. “Fakat ben seni seviyorum.” Seth’in elleri titredi. Savaşta hiç titremeyen o eller şimdi bana dokunurken titriyordu. “Kimsenin bana bu hisleri yaşatmasını hak etmiyorum. Özellikle de senin.” Sesi hırıltılı ve kalın çıkmıştı. Dikkatle yüzümü süzdü. “Bu değerli bir armağan... Hak etmediğim bir armağan.” Nefesim kedildi. Ah, tanrım, bu can yakıcıydı. Seth’in ağzından çıkan

sözler beni paramparça ediyordu. O an kafama dank etti. Benden neden kaçtığını anlamıştım. Beni kendisinden uzaklaştırmasının ne Alex’le ne de benimle bir ilgisi vardı. Sebep kendisi, acıdan başka hiçbir şeyi hak etmediğine inanmasıydı.

Elindeki tek kurtuluş yolunun geçmişteki günahlarının kefareтини vermek olduğuna içtenlikle inanmasıydı.

Gözyaşları gözlerimi yakarken bileklerini kavradım. İnandığı şeyin doğru olmadığını kanıtlamam gerekiyordu.

Ona yaptığı her şeyin toplamı olduğunu, sadece kendisini utandıran karanlık olaylardan ibaret olmadığını ispat etmem gerekiyordu. Bunu yapacaktım. Çünkü onu seviyor, onu olduğu gibi; tüm hatalarıyla kabul ediyordum. Aşk bu demekti.

Aşk cesareti besliyordu.

Ayak parmaklarımın uçlarında yükselip destek aldım,

Seth’in bileklerini daha da sıktım ve öne eğilip dudaklarımı dudaklarına hafifçe değdirdim. Kaskatı kesildi. Sonra geri kaçmaya çalıştı. Fakat onu bırakmadım. Ben tüm bunları yaparken kalbim bir sinekkuşunun kanat çırpışı gibi atıyordu.

Seth’e “Yanılıyorsun,” deyip topuklarımı tekrar yere bastırdım. “Birçok konuda çok yanılıyorsun Seth.”

Kalın kirpikler inip birçok sır saklayan o olağanüstü gözleri örttü. Seth’in ellerini indirip geriye, yatak odasına doğru yürümeye başladım. Yaptığım şeyin, ön ayak olduğum şeyin üzerinde düşünmeyecektim.

Seth’e “Beni hak ediyorsun,” dedim. Bana itiraz etmedi. Nutku tutulmuş gibiydi. “Sana daha önce de, tam da bu odada söylemiştim. O zaman yalan söylemiyordum. Hiçbir şey değişmedi. Beni hak ediyorsun.”

Seth yine titredi. “Josie, ben...”

Onu bir öpücükle susturdum. Tüm hislerimi, hissettiğim aşkı, umudu, beni kendisinden uzaklaştırdığında duyduğum acıyı ve az önceki sözlerinin sızısını son damlasına kadar o öpücüğe yükledim.

“Sevilmeyi hak ediyorsun.” Nabzım makineli tüfek gibi atarken Seth’i geri, yatağın kenarına ittim. “Aşkımı fazlasıyla hak ediyorsun.”

Seth ıslıl ıslıl gözlerle beni izlerken dizlerimi her iki yanına koyup kucağına çıktım. Oturup onu hissettim. Asker pantolonunun sert kumaşı altındaki sertliğini.

Bileklerini bırakıp derin bir nefes aldım ve kirli tişörtümün yakasını tuttum. Cesaretimi kaybetmeme fırsat vermeden tişörtü başımın üzerinden çıkardım. Seth’in göğsü aldığı hızlı nefeslerle inip kalkarken tişörtüm yana düştü.

Seth hiçbir şey söylemedi. Elleri kalçalarımın indi. Bunu olumlu bir işaret olarak algıladım.

Titreyen parmaklarımı geriye uzatıp sütyenimin kopçasını çözdüm. Sütyen askıları kollarımdan aşağı kayıp yere düşerken nefesimi tuttum. Seth’in daha önce görmediği bir manzara değildi bu. Fakat daha önce asla ben öncülük etmemiştim ve kendimi hiç bu kadar savunmasız hissetmemiştim. Şu an Seth beni reddederse içimi dolduran cesaret sönecekti.

Seth saniyeler boyunca kımıldamadı. Sonra gözleri kapandı. Kalbimin teklediğini hissettim. Seth başını eğip yanağını göğsüme yasladı. Çenesindeki kirli sakallar hassas tenimi zımparalayıp ürpermeme neden oldu.

"Sen... Sen gerçek bir tanrıçasın," dedi Seth. Elleri kalçalarımı belime gitti. "Bazen gerçek olduğuna inanmakta zorlanıyorum."

Dudaklarım ayrıldı. Hafifçe nefes alıp "Gerçeğim," dedim.

“Bana bir rüya gibi geliyor sun.” Seth başını biraz çevirip burnunu göğüslerimin arasındaki boşluğa bastırdı. “Bana bir gün uyanacağım ve bunların hiçbirinin

gerçek olmadığını fark edecekmişim gibi geliyor.”

Elimle başını arkadan tutup parmaklarımı kısa saçlarında gezdirdim. Başımı eğip başının tepesini öptüm. Konuşabileceğimden şüpheliydim. Çünkü ağlamaktan ve ağlarsam başladığım şeyi mahvetmekten korkuyordum.

Seth başını kaldırıp bana bakarak “Ya da,” diye devam etti, “bu bir kâbusa dönecekmiş ve sen benden tüm benliğimle nefret edecekmişsin gibi geliyor.”

Ona söz verdim. “Asla.” Elimi yanağına götürdüm. Seth’in gözleri parladı. “Ve bundan kesinlikle emin olabiliyorsun. Öyle mi Josie?”

Yanıt vermek yerine ellerinden birini tutup göğsüme götürdüm. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki bir an belki yarı tanrıların da kalp krizi geçirebileceklerini düşünüp endişelendim.

Seth’in gözleri kendi eline gitti. Ben elini bıraksam da o elimi tutmayı sürdürdü. Başparmağını mememin ucunda gezdirmesiyle ağızımdan bir heyecan nidası çıkıverdi. “Ne yapıyoruz biz?”

Oysa ben ne yaptığımızın apaçık ortada olduğunu düşünüyordum. “Seni istiyorum.”

Seth acı çekiyormuş gibi homurdandı. “Benim seni istediğim kadar çok isteyemezsin beni.”

Sözleri karşısında ürperdim. “Öyleyse al beni.”

Bir süre sessiz kaldık. Seth’in bu anı nereye götüreceğini bilmiyordum. Seks her derde deva değildi. Psikoloji eğitimim bunu bilebileceğim kadar ileriye ve hey, bunu anlayacak kadar sağduyum da vardı. Fakat seks benim için onu ne kadar sevdiğimi gösterebilmemin en mükemmel yoluydu.

Seth’in gözleri aşağı çevrildi. Kısa bir sessizliğin ardından “Bunu yapabilirim,” dedi.

Ne kastettiğini anlamamıştım. Sorma fırsatım da olmadı. Çünkü ayağa kalkıp beni tüy kadar hafifmişim gibi kaldırdı. Oysa tüy kadar hafif olmadığımı gayet iyi biliyordum. Soluk soluğa Seth'in omuzlarını tuttum. Bacaklarımı kalçalarına doladım. Seth sırtım yatağa bakacak şekilde döndü.

Bir el saçımlı kavrayıp başımı aşağı çekti. Dudaklarımız hizalandı. "Emin misin?"

Deliceydi bu. Haftalardır adamakıllı konuşmamış, her konuşmamızda tartışmıştık. İlk deneyiminin böyle olacağını sanmazdım. Belki akşam yemeğinden, bir film den veya yan yana sarılarak uzandıktan sonra olacağını düşünürdüm. Fakat bunların hiçbiri umurumda değildi. Benim için önemli olan *Seth*, 'ti. Ona aşkın hak ettiği bir armağan olduğunu ispatlamaktı.

Gözlerimi yumdum. "Hiç bu kadar emin olmamıştım."

Artık Seth'e aittim.

Bir an bana sarılırken hemen ardından beni öpüyor, dili dilime dolanıyordu. Alıştırma alıştırma olduğu yoktu hiçbir şeyin. Dişlerimiz birbirine değse de bunu umursamıyordum. Seth saçımlı bıraktı ve her iki eliyle kalçalarımı kavradı. Beni geriye taşıdı ve bir anda sırtımın yatağa değdiğini hissettim.

Ve Seth  st mdeydi.

Pantolonumu ıkarmaktaki hızı ve ustalığı epey etkileyiciydi. Her ne kadar pantolon spor ayakkabılarımın üzerine takılıp kalsa da. Sonra k lotum ıktı. Sonra da Seth'in botları ve pantolonu. Seth benden birkaç adım uzaklaştı. Komodinin üzerinden bir prezervatif alıp yanımızdaki yatağın üzerine attı.

Yatağın ucunda dikiliyordu. Kalkık aleti öyle kalın ve sert görünüyordu ki bir an için gözüm korktu. Bu... Azıcık acı verici olabilirdi.

Buna değerdi.

Fakat acı da verecekti.

Seth kolunu uzatıp eliyle ayağımı kavradı. “Tadını çıkarmak istemediğim bir santimetreKaren bile yok.” Bacaklarımı ayırıp her şeyi meydana çıkardı. Kendimi gizlemek için duyduğum o doğal isteği bastırmak için çabaladım. “Teninin her karışını tatmak istiyorum.”

“Ah. Tanrım...” Sadece bunları söyleyebilmişim. Beynim durmuştu.

Seth’in dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrıldı. Tanıdığım Seth’in hâlâ orada olduğunun kanıtıydı bu. O kibirli, yarım yamalak gülümseme asap bozucu olduğu kadar seksiydi de.

Onu izledim. Yatağın kenarından bana doğru yaklaştı. Ayak bileğimden başladı. Öpmeye ve yalamaya devam ederek bacağımdan yukarı ilerledi. Dizimde beni şaşırtacak kadar duyarlı bir noktada bir süre oyalandıktan sonra kalçamdan yukarı ilerlemeye devam etti. Soluk soluğa kalmıştım. Seth kalçamın zirvesine ulaştığında dilini kalçamın çizgisi boyunca gezdirip o bölgeyi iyice ıslattı. Sonra diğer bacağına geçip aşağı uzandı.

Bacağımanın iç kısmına değen ağzından mırılamayı andıran bir ses çıktı. Sonra derimi hafifçe ısırdı. Ellerim yorganı kavrarken kalçalarım yukarı aşağı hareket etti. Seth yukarı çıkmaya, o sıcak ve ıslak öpücükleri önce karnıma sonra memelerime kondurmaya başladı. Sertleşmiş meme uçlarımda önce parmakları, sonra dili gezindi. Çok geçmeden ensesini kavradım. Bedenim yerinde duramıyor, çok daha fazlasını istiyor, arıyordu.

“Seth.” Kolunu tutup onu aşağıya çekmeye çalıştım. “Tadını çıkarıyorum.” Seth aşağı inmeye başladı. Dili göbek deliğime girdi. “Sabırlı ol Josie.”

Derin derin nefes alıyordum. “Sabrım kalmadı.” Göbeğimin hemen altındaki titreyen o noktaya bastırıldığı ağzından kıkırtılar çıktı. “Bu konuda çalışmamız gerekecek.”

“Hayır,” diye itiraz ettim. “Şu an bu konuda çalışmamıza gerek yok.”

Seth tam kalçalarımın arasındaki aralığın üzerinde durup başını kaldırdı. Yavaşça yüzüne yayılan sırıtış bende onu öpme ve yumruklama arzusu uyandırdı. “Bundan emin misin?”

“Evet.”

Bir kaşı kalkarken, bir elini kalçama dolayıp bacaklarımı daha da ayırdı. “Dur bakalım Josie, ne derler bilirsin.” “Şu an kimsenin ne dediğiyle ilgilenmiyorum.”

“İlgilenmelisin. Sabrın sonu selamettir.”

Boğazıma bir kahkaha takıldı. “Ben bekledim. Sen bekledin. Şimdi selamet zamanı.”

Seth’in gözleri aşağı çevrildi. “Kahretsin. Bu konuda kesinlikle sana katılıyorum.”

Başını gömmesiyle sırtım geriye büküldü ve boğazımdan boğuk bir haykırış çıktı. *Tanrılar*, Seth beni heyecanlandırıp tadarken, çimdiklerken ve emerken nefes alamıyordum. Beynim düşünemiyor, sadece hissediyordu. Dilinin her hareketiyle bedenim havaya kalkıyordu. Ağzımdan iniltiye kaçıyor. Arzu içimi dövüyor, çok daha derin bir şeye karışıyor. Duygular göğsümde kabarıyordu. Seth başını kaldırıp o delici kehribar rengi gözleriyle bana baktığında hayatım boyunca benim için ondan başka kimsenin olmayacağını anladım.

Yanaklarım alev alırken ona “Sadece sen vardın,” dedim. “Sadece sen olacaksın Seth.”

Seth’in yüz hatları sertleşti. Sonra beni süzdü. O aç, neredeyse ıstıraplı bakış bana sabitlendi. O prezervatife uzanırken titredim. Prezervatifi takışını izlerken içim arzuyla doldu.

Seth gözlerini gözlerimden ayırmadan kolunu ikimizin arasına uzattı. Gitgide artan ıslaklığın arasında parmağını gezdirdi. “Bu benim.”

Bu bir soru değildi. Tanrılar, bu bir beyandı. Fakat başımı salladım çünkü onundu. Ben onundum. Tıpkı tenimin onun kokusu ve aurasıyla damgalanmış olduğu gibi ben *onundum*.

Eliyle organını tuttu. “Bu senin.”

Bunu işitmek beni fazlasıyla heyecanlandırmıştı.

Seth dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı. Ağzımın içini araştıran dilinin hareketleri parmağının ritmini tutturuyordu. Sonra parmakları, beni kısa sürede patlayıp hiçliğe karışacağım hissine kapıldığım bir noktaya getirdi. Patlamama ramak kala geri çekildi, inledim. Fakat sonra onu hissettim. Sadece ucunu, bedenime girişini.

Gözleri tekrar gözlerimi bulduğunda kalbim deli gibi çarpıyordu. “Seni incitmek istemiyorum,” dedi. Sesi hırıltılıydı. Elini çekti. “Yapmak isteyeceğim son şey bu.” “Sana güveniyorum.”

Seth’in kaşları arasındaki deri kırışırken gözleri kapandı. Kımıldamıyordu. Nefes aldığından bile emin olamadım. Geri çekilecekti. Bunu sezmiştim ve yapmasına izin veremezdim.

Hiç düşünmeden kalçalarını kavrayıp kendi kalçalarımı kaldırdım. Bacaklarımı ona doladığımda ağzımdan bir inilti çıktı.

Seth homurdanırken kollarındaki kaslar şişti. “Tanrılar aşkına Josie. Bu işi ağırdan almak itiyorum.” “Ağırdan almanı istemiyorum.”

Seth’in kahkahası boğuk çıktı. “Beni öldüreceksin.” Kalbim hızla çarpıyordu. “Niyetim bu değil.” “Biliyorum.” Seth elini kalçama indirip bacağımı hafifçe kaldırdı. Ateşli bakışı yüzümü süzerken başımın yanındaki kolu titredi. “Bunun... Senin için mükemmel olmasını istiyorum.”

Dudaklarımı yaladım. “Zaten mükemmel. Çünkü seninle.”

Seth'in alını alnıma düşerken bedeni bir ürpertiyle titredi, ikimiz de bana küçük bir sonsuzluk parçası gibi gelen bir an boyunca ne kımıldadık ne de konuştuk. Ağzımın üzerinde hareket eden ağzında son derece güzel bir tat vardı. Üst bacağımdaki eli bir kez daha kımıldadı. Sonra kalçaları öne çıktı. Alabildiğine.

Hava boğazıma takılırken parmaklarım Seth'in iki yanına gömüldü ve o hava yumuşak bir inilti olup ağzımdan çıkıverdi. Gözlerimi yumduğumda bedenimde bir acı dalgası hissettim. Sonra bu acının yerini tam olarak acı verici olmayan bir yanma hissi aldı. Bu hissi nasıl tarif edeceğimi bilmiyordum. Sıfatlar yetersiz kalıyordu. İçimde büyük bir baskı vardı. Ne rahatsız edici ne de hoş.

Seth kollarını oynattığında dirsekleri yatağa gömüldü ve iri elleri yüzümü iki yandan tuttu. İçimde, derinlerde, sadece Seth'in göğsümün üzerinde kımıldayan göğsünü ve başparmaklarının yanaklarımı okşayışını hissediyordum. Gözyaşları gözlerimi yaktı. Acıdan değil. Çünkü gerçekten acı o kadar da şiddetli değildi. Yo, hayır, göğsümün içinde büyüyen, derin ve hassas bir his vardı.

“Josie?”

Boğazım kurumuştı. Yutkundum ve gözlerimi açtım. Seth'in görünüşü nefesimi kesti. Yüzü gergindi. Kehribar rengi gözleri ıslı ıslıldı. Gözleri öyle parlaktı ki, gökteki her yıldızı gölgede bırakabilirdi. Beni bekliyor, iyi olduğumdan emin olmak istiyordu. Hiçbir şey beni daha fazla rahatlatamazdı. “Ben iyiyim.”

“Tanrılara şükürler olsun,” diye homurdandı. Sesi gergindi.

Sonra Seth hareket etmeye başladı.

Kalçalarını büküp yavaşça dışarı çıktı. Geri çekilmesi, sürtünme nabzımı hızlandırdı. Kaslarım kilitlendi. Başparmağını alt dudağımın üzerine bastırdı. “Gevşe. Gevşemeni istiyorum, tamam mı?”

“Tamam,” diye fısıldadım. Kendimi o kadar da kaskatı durmamaya zorladım.

Seth bir kez daha içime girdi. Bu kez derinlere. Tırnaklarımın tenini çizdiğinden

gayet emindim. İçimi ürperten bir inilti çıkararak ağzını ağzıma yaklaştırdı. Dudaklarımı ayırırken hiç kımıldamadı. Öpücük yavaşça, acelesizce başladı. Sanki sonsuza dek zamanımız varmış gibi. O öpücükte kendimi bir nebze kaybettim. Yanma geçerken basınç artıp daha fazlasını isteyen bir zonklamaya dönüştü.

Çekingence kalçalarımı oynattım. Sert bir homurtu dudaklarımı yaladı.

“Durmak zorunda değilsin,” dedi Seth. “Hareket etmek istiyorsan, *agapi*, hareket et. Ne istiyorsan onu yap. Çünkü hata yapman imkânsız.”

Agapi.

Aşkım.

Yarı tanrı yeteneklerimin bağı çözülme anlamayacağım bir sözcüktü bu. Fakat şimdi anlamıştım.

Sevgi sözcüğü içimi ısıtmıştı ve hareket etmek istiyordum. Ettim de. Kalçalarımı kaldırıp küçük bir daire çizdim. Bu hareketim özümden dışarı taşan küçük zevk dalgaları gönderdi. Seth’in alnı hâlâ alnımdan kalkmamıştı. Onu hissetmeye alışmıştım.

Cesaretim artınca ellerimi sırtından önce yukarı sonra aşağı kaydırdım. Belindeki gergin kasların üzerinden daha da aşağılara indim. Bir kez daha o sesi çıkardı ve kalçalarını yana eğdiğinde inleme sırası bana geldi.

Seth ağırlığını bir koluna verip kalçalarını ileri geri hareket ettirdi. Önce yavaşça, sonra hızlıca ve daha derine. Eli kalçamın üzerinde gezinip beni sabitledi. Sonra kalçasını ileri doğru hareket ettirmesiyle ağzımdan tiz bir zevk haykırışı çıktı.

Seth çıkardığım ses karşısında ürperdi. Omuzlarını tutup bacaklarımı beline doladım. Daha derine giden Seth’in ağzından boğuk bir küfür çıktı. Beni deliye çeviren ve bana aynı zamanda hem yetmeyen hem de çok gelmeyen bir ritimle hareket ediyordu.

“Seth...” Ellerim Seth’in omurgası üzerinde esneyen ve inip kalkan kasları üzerinde kasıldı. “Ah, *tanrılar...*” Seh’in sırtı bükülürken dudakları boğazımdan aşağı, mememin ucuna indi. Titredim. Sırtım geriye büküldü. Seth ritmini hızlandırıp daha da ateşli hareket etmeye başladı. Damarlarımda sanki lavlar akıyor, içimi ısırarak zevk dalgaları bedenime yayılıyordu.

“Tanrılar,” diye homurdandı Seth; ağzı şimdi şakağımın yanındaydı. Çok hızlı hareket ediyor, kalçaları kalçalarımı dövüyordu. Elini göbeğimin aşağısına, bacaklarımdan arasına, tam iki bacağımın birleşme noktasına götürüp “Bu...” dedi. “İstediğim bu. Başka hiçbir şey değil. Başka hiç kimse değil.”

Nefes nefese “Evet,” dedim. Aslında bu sözcüğü defalarca, beni utandıracak bir şekilde -tabii o anda utanmak umurumda olsaydı- tekrarlamış olabilirdim. Fakat o an umurumda değildi.

Seth parmaklarıyla mümkün olabileceğine inanmadığımı şeyler yapıyordu.

Her yerdeydi. Elleri, ağzı... Üzerimde, içimde... Ve bu kadarı bana çok fazla geliyordu. Ayak uyduramıyordum. Ayak uydurmama gerek de yoktu. Başım dönerken içimde büyüyen coşku öyle bir noktaya ulaştı ki kalçalarım yataktan yukarı kalktı.

Başımı geri atıp Seth’in ismini haykırdım. Her şey tepetaklak oldu. Rahatlama hissi bir patlamaya dönüyor, haz gergin şok dalgaları halinde yayılıp duyularımı köreltiyordu. Onu sevdiğimi söyledim. Sözcükler ağzımdan çıkıvermişti. Bunu ona çılgınca, neredeyse arsızca, kendimin bile aşına olmadığım bir ses tonuyla söylemiştim. Seth’in dayanma gücü tükendi. Kendisini daha fazla tutamadı. Kalçalarının ileri geri hareketi ritmini kaybederken kolunu belimin altına soktu. Beni kaldırıp bedenimi bedenine sıkıca yasladı. Sonra bana sürtünerek bir başka muhteşem zevk dalgasının daha bedenime yayılmasına neden oldu. Diğer kolunu kaldırıp sırtımdan yukarı götürdü. Beni yatağa kaldırıp kalçalarını sert hareketlerle ileri götürdü. Gücü müthişti. İçime girdi. İstediğim şekilde. İnanılmaz bir andı bu. Daha önce hiç yaşamadığım bir şeydi.

Sonra üzerimdeydi. Beni yatağa yapıştırdı. Beni ateşli bir şekilde öperken aramızda bir santim bile boşluk yoktu. Kalçaları bir kez seğirdi. Sonra bir daha.

Ardından nabzını içimde hissettim.

Dudakları dudaklarıma değen Seth ismimi söyledi. Kalplerimiz yavaşlayıp terimiz tenimizin üzerinde soğurken geçen zaman bana sonsuzluk kadar uzun geldi. “İyi misin?” diye sordu.

“Mükemmelim,” diye mırıldandım. “Öyle mükemmelim ki... Ne yerimden kımıldayabiliyor ne de düşünebiliyorum.”

Seth kıkırdadı. Sonra nihayet hareket etti. Başını kaldırıp dudaklarını önce alnıma, sonra kaşıma bastırdı. Gözkapaklarıma birer öpücük kondurdu. Burnumun ucunu öptükten sonra ağzımı buldu. *Tanrılar*, beni öptüğünde bana verdiği his o zamana dek hissettiğim en tatlı, en nazık şeydi. Söylediğim iki sözcüğü konuşmadan dile getiren bir öpücüktü bu. Her şeyi ve daha fazlasını söylemişti.

Sadece sevgiyi değil.

Ümidi de hecelemişti.

Seth

Josie’yle yan yana uzanırken içimden tekrar tekrar onunla ilişkiyi sürdürebileceğimi yineliyordum.

Fakat bunu doğru yapmalıydım.

Josie bana iyice yaslandı; kasığıma değen kalçalarını oynattı. Kahretsin, o uykuya daldığından beri sertliğim geçmemişti ve her kımıldadığında, hareketi penisimden omurgama yürüyen bir akım gönderiyordu. Kolumu beline dolayıp ona daha sıkı sarıldım. Onu uyandırmak istemiyordum.

Josie bitkin düşmüş, ben prezervatifi çıkarıp ona ılık, ıslak bir bez getirip benden önce kimseyle birlikte olmadığına dair kanıtı sildikten dakikalar sonra uykuya dalmıştı. İlk olduğumu bilmek için bunun kanıtını gözlerimle görmeme gerek

yoktu. Fakat tanrılar, boğazımda bir türlü çözölmeyen bir düğüm va'rdı. Ona tekrar tekrar tapınmak istiyordum.

Seks hiç böyle olmamıştı. Hayatımda hiçbir şey böyle olmamıştı. Josie'yle tanıştığımdan beri, her şey benim için yeni bir deneyime dönüşmüştü. Josie gerçekten bir mucizeydi ve onun yanında yatmak gibi basit bir eylem bile bana huzur veriyordu.

Uyanıktım. Fakat bedenim huzurluydu. Zihnim ise bambaşka bir hikâneydi.

Bunu yapabilirim.

Ona ne yaptığımı anlatmaya çok yaklaşmışım ve o sırrı saklamamın verdiği suçluluk duygusu içimi yakıyordu; fakat ben... Hatamı düzeltebilirdim.

Bunu yapabilirdim.

Tanrılar adına, benim için başka bir çıkış yolu yoktu. Kendimi kontrol etmem gerekiyordu. Kendimi kaptırıp ondan asla almamam gereken şeyi alacak noktaya hiçbir zaman gelmemem gerekiyordu. Kendimi tutmalı ve asla ondan beslenmemeliydim.

Josie beni seviyordu.

Buna inanamıyordum.

Başımı eğip çıplak omzuna bir öpücük kondurdum. Josie beni *seviyordu*. Bundan en küçük bir şüphem bile yoktu. Bu armağanı hak etmesem de... Onun için daha iyi biri olabilirdim. Sevgisine degecek biri.

Yapmam gereken buydu.

Onun aşkına layık *olacaktım*.

Çünkü Josie buna layıktı. Bundan fazlasını hak ediyordu ve bunu ona

verecektim. Hayatımı sadece ona adayacaktım. Çünkü yaşadıklarımızın ardından -ona sahip olduğum ve onun bana ait olduğunu bildiğim için- Josie'den uzak kalmam imkânsızdı.

Bu yüzden ona hak ettiği gibi davranacaktım.

Bu ölümüne neden olsa da.

Boynunu öpüp gülümsedim. Josie kulağıma basbayağı “top kek” gibi gelen bir şeyler mırıldandı. Sayıkladığı şeyin “jambon” olmadığına şaşırımtım. Çünkü onun rüyasında o tür şeyler gördüğünden emindim. Yanağını öpüp başımı yastığa koydum.

Josie bir kez daha kıpırdanınca homurdanmamak için kendimi zor tuttum. Onu bir daha istesem de bu, ikimiz yan yana uzanırken yaşadığımız bu sessiz anlar, mutluluğun ta kendisiydi. Bu anı tanımlayabilecek başka sözcük yoktu.

Asla da olmayacaktı. Cennetten bir parçaydı bu. Kıyamet gelip çatığında kıymetini bileceğim bir şey.

Fakat soğuk bir sesin fısıltısı omurgamdan aşağı bir endişe dalgası gönderdi. ***Bu mutluluk ne kadar sürebilecekti?***

19

Gece yarısı uyandım. Bu kez düşünceli bir halim de yoktu. Sertleşmişim ve kasığımı Josie'nin kalçasının kavisine yerleştirmiştim. Ne saatin kaç olduğundan ne de bu duvarların dışında neler olup bittiğinden haberim vardı. Gerçekten umurumda da değildi.

Her şey kollarımdaki yumuşak bedene odaklanmıştı.

Josie'yi olabilecek en iyi şekilde uyandıracaktım.

Elimi belinin üzerinden kalçasına götürdüm. Parmaklarım bacaklarının arasına indi. O noktayı bulup başparmağımı o küçük et parçasının üzerinde gezdirdim. Bacakları ayrıldı. Uykulu bir inilti çıkardı. Elimini oynatıp parmağımı içeri kaydurdum.

Karanlıkta sırtarak Josie'nin boynundan aşağı bir dizi öpücük kondurdum. Bir yandan kalçalarımı öne çıkardım. Josie yavaş, huzursuz bir çember çizerek elimin altında kımıldamaya başladı. Nefesleri hızlanırken ta-

jennifer l ■ armentrout

mamen uyandığı anı hissettim. Geri giden başı göğsüme çarparken eli o güzel bacakların arasında gezinen elime yöneldi.

228

“Seth,” diye inledi. Sesi hırıltılıydı. “Bu... Harika bir his.” “Daha da güzel olacak tatlım.”

Göğsü hızla inip kalkarken diğer elimle memesini tutup sertleşmiş meme ucunu buldum. Josie o noktadan çok uyarılıyordu. Ben küçük çıkıntıyı başparmağım ve işaret parmağımla sıkarken Josie'nin kalçaları delice hareketlendi.

Yana uzanıp komodinin içine elimi uzattım ve yeni bir paket aldım. Prezervatifi takarken bu alandaki hız rekorunu kırmış olabilirdim. Josie dönmeye yeltense de onu durdurdum. Bedenimi bedeninin arkasında kıvrıp elimi bacağına indirdim. Bacağını kaldırıp bacağımın üzerine yerleştirdim. “Ben... Ne yapacağımı bilmiyorum,” diye itiraf etti Josie. “Şşşt. Yanımda olmakla zaten yapman gereken her şeyi yapıyorsun.” Ensesinin altındaki çukuru öptüm. Kalbim feci hızlı atıyordu. “Kalan her şeyi ben hallederim.” Kalçalarımızı hizalayıp ona arkadan girdim. Ağır olmaya çalışıyordum. Çünkü hâlâ ağrısı sızısı olmadığından emin değildim. Josie başta kaskatı kesilse de ben hareket etmeyince gevşedi. Ona uyum sağlaması için zaman verdim. Sonra daha

derinlere girmeye başladım. Santim santim. Ta ki içine yerleşene dek.

Josie “Tanrılar aşkına,” diye inledi. “Sen... Bu bana farklı hissettirdi.”

Elimi birleştığımız noktadaki o sınırlar yumağına götürdüm. “Daha iyi mi?”

“Evet.” Ben yavaşça geri çıkarken Josie’nin ağzından yumuşak, kadınsı bir ses çıktı. Sadece ucunu içeride bırakana dek geri çekildim. Sonra tekrar içeri kaydım. “Daha derin,” diye mırıldandı Josie. “Bu çok daha derin oldu.”

“Dizlerinin üzerinde yapana dek bekle.” İleri geri hareketlerimi hızlandırdım. Bir yandan baş ve işaret parmaklarımı organının merkezinde, hareketlerimin ritmiyle uyumlu bir şekilde gezdiriyordum.

“Tanrılar.”

“Buna bayılacaksın.” Josie kıcını bana yapıştırdı ağzımdan bir homurtu çıktı. “Kahretsin. Sanırım buna bayılıyorsun.”

Josie kolumu tutup “Evet,” diye inledi.

Josie’nin yumuşak iniltileri ve benim hırıltılı homurtularım kısa sürede karanlık odayı doldurdu ve bir araya gelen bedenlerimizden çıkan sesler içimdeki gerilimi gitgide artırdı.

İçimi kemiren bir sızı büyüyüp göğsüme yayıldı. Çok farklı türde bir açlık içime kök saldı. Şöyle bir tatmak ne de kolay olurdu. Küçük, önemsiz bir eylem. Tek yapmam gereken elimi Josie’nin göğsünden çekmek ve böylece...

Hayır.

Zihnimi meşgul eden o yanımlı susturup Josie’nin organının aletime nasıl da bir eldiven gibi oturduğuna, onun giriş çıkışlarıma kalçalarını coşkuyla geri oynatarak eşlik edişine odaklandım. Hareketlerinin nasıl biraz tuhaf ve acemi olduğuna ve bunun bana nasıl her şeyden daha seksi geldiğine odaklandım.

Josie'nin sevgisine ve ileri geri hareketine odaklandım. Ta ki içimdeki sızı dinene ve geriye içinde olan şey değil, sadece Josie kalana dek...

Kolay olmamıştı. Fakat başarmıştım ve kahretsin, kendimi daha fazla tutmam mümkün değildi. Bunu istiyordum. Josie'nin derinliklerinde saatlerce kalmak istiyordum. Josie daracık ve beni damgalayacak kadar sıcaktı ve uzun süre dayanamayacaktım.

Omurgamdan aşağı bir zemberek büyük bir kuvvetle

jennifer l■ armentrout

boşaldı. Aynı şeyi Josie de yaşadığında bedeni bedenimin etrafında öyle bir büzüldü ki beni kendimden geçirdi, Yüzümü boynunun yanına gömerek geldim. Daha öncekinde olduğu gibi boşalma beni mahvetti. Sonu gelmiyordu ve nabzım yavaşladığında bir daha yerimden kımlıdayabile-ceğimden şüpheliydim.

230

Josie'nin ensesine doğru "Sen iyi misin?" diye mırıldandım.

"Evet," diye yanıt verdi. Geriye uzanıp elini kalçamda gezdirdi. "Beni yıkamayacaksın."

İşin aslı dikkatli olmasam kendi kendimi yıkacaktım.

Bunun bilincine varmak bana prezervatifi atacak gücü verdi. Yatağa döndüğümde onu tekrar göğsüme yasladım. Josie benden önce uykuya daldı. Fakat kısa sürede onun peşi sıra gittim ve kafamdaki düşüncelere rağmen uyuyakaldım. Birkaç saat sonra uyandığımda şafak sökmüştü ve Josie'yi tekrar uyandıracaktım. Fakat bu kez bunu olabilecek en iyi ikinci yöntemle yapacaktım.

Bir tabak jambonla.

Josie’yi rahatsız etmemeye özen göstererek bedenimi bedeninden ayırdım ve yataktan kalktım. Pencereden gelen loş ışıkta bir eşofman altı bulup üzerime geçirdim. Bir giysi yığınının üzerinden bir tişört alıp banyoya girdim. Dişlerimi sessizce fırçalayıp yüzümü yıkadıktan sonra yatak odasına döndüm.

Bir süre Josie’ye bakakaldım.

Yan yatan Josie’nin üzerindeki yorgan kalçalarına kadar inmişti ve şahane bedeni epey bir meydandaydı. Göğsünün üzerinde katlanmış kolunun yanından seçilen koyu pembe bir meme ucu da. Orada uzanırken bir tanrıça gibi görünüyordu. Fakat beni olduğum yere mıhlayan asıl şey yüz ifadesindeki o mutlak huzurdu.

Onu hep böyle görmek istiyordum.

Bunun imkânsız olduğunu biliyordum. Yüzleşmemiz gereken çok şey vardı. Fakat alacağı darbeleri hafifletecektim.

Yatağın yanına gittim. Yorganı çekip üzerini örttüm. Eğilip yanağına hafif bir öpücük kondurdum. Doğrulup elimde tişörtle odadan çıktım. Koridora vardığımda tişörtü üzerime geçirip lobiye doğru yürüdüm. Vakit pazartesi sabahı için bile öğrencilerin uyanmayacağı kadar erken olduğundan lobi sessizdi. Dün akşam yaşananlardan sonra o gün ders yapılacağından şüpheliydim. Lobiye yaklaştığımda farkmdalığm verdiği bir ürperti tenimin üzerinde gezindi. Lobinin tamamen boş olmadığını anladım.

Adımlarımı yavaşlattım. Alex’in taş kesilmiş furilerin birkaç adım ötesinde dikildiğini görünce kaşlarımı çattım. Alex bana bakmadan konuştu: “Bunun tuhaf bir aşinalığı var, değil mi?”

“Evet.” Pek çok şeyin tuhaf bir aşinalığı vardı. “Bu kaltakları bir daha görmeyeceğimi ümit ediyordum.”

Alex hafifçe gülümsedi.

Durdum. Elimi göğsümde gezdirdim. “Neden bu kadar erken kalktın?”

“Doğru dürüst uyumadım. Temizlik işine yardım ettim.” Daha iyi biri olsam yardım etmediğim için kendimi kötü hissederdim diye düşündüm.

Fakat hissetmedim.

Hem de hiç.

Aiden’ı görmeyi bekleyerek etrafıma bakındım. “Gölgen nerede?”

“Hâlâ Solos’la duvarın orada. Saldırı sırasında kapı hasar görmüş. Tamir edilene kadar başında duracaklar.”

“Tam bir sorumluluk abidesi,” diye mırıldandım.

Alex yüzünü bana çevirdi. Gece uyumamış birine göre gözlerinin altı biraz bile kararmamıştı. “Solos üniversitede iblislerle epey sorun yaşandığından bahsetmemişti. Bu yüzden öyle büyük bir grubun saldırısı bana epey tuhaf geldi.”

“Pek sayılmaz.” Gözlerim yeniden heykellere çevrildi. “Burada bir avuç safkanımız var. Çok sayıda da melez. Bir Apollyon. Uç de yarı tanrı. Öyle çok *eter* yayıyoruz ki...” Çenemi sıktım. “Burası kahrolası bir açık büfe gibi.”

“Doğru tespit. Ayrıca üniversitenin yerini de biliyorlar.”

“Evet.”

“Peki ya şu güzel hanımlar?” Alex bir koluyla furile-re işaret etti. “Solos onların burada olmasının sebebinin safkanlar ve melezler arasındaki sorun olduğunu düşünüyor.”

“Başka ne olabilir ki?”

Alex’in gözleri gözlerimle buluştu. Tek kaşı kalktı.

Beni kastetmişti.

Başımı öne eğip bir kahkaha attım. “Epeydir uslu duruyorum Alex.” Eh, kısmen de olsa uslu duruyordum.

“Bunu işitmek: güzel.” Alex duraksadı. “Kaçmayacaksan ya da sözümü kesmeyeceksen sana bir şey söyleyebilir miyim?”

Dudağımı büzdüm. “Ne söyleyeceğine bağlı.”

“Ben ciddiylim.” Alex ellerini götürdüğü saçlarını Josie’nin gergin olduğunda yaptığı gibi parmaklarına dolayıp çevirdi. Bu gerçekten tuhaf bir manzaraydı. “Sana teşekkür etme fırsatım olmadı. Teşekkür etmeme de izin vermeyeceksin. Bu yüzden lütfen bırak sadece teşekkür ederim diyeyim.”

Ağzımı açsam da Aiden’m sözcüklerini yeniden işitmemle çenem kapanıverdi. Ses etmedim. Aiden yüzünden değil. Fakat Alex’in istediklerini söylemesine izin verirsem konunun daha çabuk kapanacağını fark etmiştim.

Alex derin bir nefes aldı. “Aiden ve benim için yaptıklarından dolayı sana teşekkür ederim. Bizim için ölümlü ve ölüm sonrası hayatlarını feda ettin.”

Başımı yana eğip boynumu kütürdettim. Orada dikilip bunları dinlemek... Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

Alex sessizce “Fakat sana o gün için de teşekkür etmek istiyorum,” dedi.

“Hangi gün için?”

Kısa bir sessizlik oldu. “Ares’le savaştığımız gün için. Sana benimle kaldığın için teşekkür etme fırsatım olmamıştı... Hangi anı kastettiğimi biliyorsun.”

“Tanrılar adına.” Gözlerimi yumdum. Fakat bunu yapmam o güne dair anıların zihnime akın etmesine engel olmadı. Hatıralar bir yük treninin gücüyle bana çarptı. Alex önümde dikiliyor, gözlerinden yaşlar akıyor, bana onu terk etmememi ve dayanmamı söylüyordu. Öyle de yapmıştım. Alex yok olana dek ona sarılmıştım. “Alex, bunu yapmana gerek...”

“Sana teşekkür ettiğimi söyledim ve bunda samimiyim. Sana en derin teşekkürlerimi sunuyorum; fakat ben...” Alex boğazını temizledi. Sonra bir anda öne atılıp kollarını bana doladı.

Furi heykelleri kadar kımıltısızdım.

Bana sıkıca sarıldı. Göğsüme doğru “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı. Sonra geriye çekilip aramıza biraz mesafe koydu. “Hâlâ ara sıra içimden boğazına bir yumruk atmak geliyor.”

Boğuk bir kahkaha attım. “Evet. İnan bana, ben de hâlâ kendimi yumruklamak istiyorum. Aiden’ı da. Onu yumruklamayı hep istemişimdir.”

jennifer l ■ armentrout

Alex hafifçe kıkırdadı. Furilere doğru döndü. “Josie nasıl?”

234

Konunun değişmesiyle dikkatim canlandı. “Josie’nin nasıl olduğunu bileceğimi de nereden çıkardın? Hem dün neden onun odasındaydın?”

Alex dudaklarını büzdü. “Eh, önce ikinci sorundan başlayayım. Josie’yle aramızda bir tür akrabalık var. Bu yüzden onunla tanışma fikri aklıma yattı. İlk soruna gelince, yanıtı zaten ikinci sorunun yanıtı.”

Gözlerimi kısıtım.

Alex iç çekti. “Kısa süre önce Luke’la konuştum. İkinizin birlikte olduğunu söyledi. Fakat...”

Başta tek kelime etmedim. Josie’yle ilişkimden utandığımdan ya da Alex’le olan geçmişim yüzünden onunla Josie hakkında konuşmak bana tuhaf geldiğinden değil. Demek istediğim, evet, bunu onunla konuşmak biraz tuhaf kaçsa da, Alex’le birbirimizin zihinlerini birden çok kez okumuştuk. Fakat Josie... O benim için kıymetliydi ve bu da, ağzımdan çıkan sözler ve bu sözleri kime söylediğim konusunda temkinli olmamı gerektiriyordu.

Fakat karşımdaki Alex’ti.

Bir kez daha avucumla göğsümü ovuşturup iç çektim. “Josie iyi. Şu an uyuyor.”

“Ya?” Bir sessizlik oldu. “Yatağında mı, yoksa...” Gözlerimi devirdim. “Yatağında... Alex... Benim yatağında.”

“Yaaaa?” Bu kez sözcüğe epey vurgu yapmıştı. “O halde sanırım siz ikiniz...”

“Birlikte miyiz? Evet. Birlikteyiz. Bak, gitmem gereken bir yer var. Muhtemelen kuşluk vakti duvarın orada olacağım.” Sohbet benim için bittiğinden kapıya doğru hareketlendim. Fakat Alex arkamdan seslenip beni durdurdu. “Evet?”

Alex başını kaldırdı. Kısa bir sessizliğin ardından “Sen iyi misin Seth?” diye sordu. “Demek istediğim gerçekten iyi misin?”

Furi heykelleri ikimizin arasında dikliyordu. İşlerin sarpa sarabileceğinin bir işaretiydi bu. Çünkü Alex’in burada olmalarının iki tür arasında olup bitenlerle hiçbir ilgisi olmadığını düşünmediğini biliyordum. Belki de ilgisi yoktu. Belki sebep, yaptıklarım; içimde, benimle nefes alan şey onları buraya getirmişti. Belki de yalan söylemek üzereydim.

Her hâlükârda başımı salladım. “Şimdi iyiyim.”

' Josie

Gökdelen gibi yüksek rafların ilk sırasının önünden geçerken parmaklarımı kitapların tozlu sırtlarında gezdirdim. Bugünkü kütüphane gözetleme işinin diğer günler-dekinden farklı olacağını gerçekten ummuyordum. Fakat Seth, saldırı konusunda Marcus ve Solos’la görüşecekti ve Marcus’un düzenlediği toplantıya gitmeye can atmadığımdan dışarı çıkıp biraz dolanmam gerektiğini düşünmüştüm.

İçimden bir his Seth’in odasından çıkmazsam ve o döndüğünde odada olursam oradan asla ayrılmayacağımı söylüyordu. Bu bana hiç de fena bir fikir gibi gelmiyordu. Yine de yapılması gereken birçok iş vardı.

Sadece aklım o işlerde değildi. Bu da beni kötü bir yarı tanrı yapıyor olabilirdi. Son on beş saat... Hayat değiştiren, hem de inanılmaz bir şekilde hayat değiştiren türde bir zaman dilimi olmuştu. Belki aptalca ve toy bir kız gibi davranıyordum. Fakat umurumda bile değildi. Evet. Umurumda bile değildi. Aşk ve hayat, savaşmak ve hayatta kalmak kadar önemliydi. Ayrıca toy bir kız gibi davranmak muhteşem olmak demekti. O halde?..

Mermer kaplı zemine bakıp alt dudağımı ısırdım. Fakat bu yüzüme yayılan sırtışı durdurmadı. Geçen gece ve bu sabah ve Seth’in odasından ayrılmamdan öncesi... Ah, tanrım... Aklımı başımdan alan bir zaman geçirmiştım ve konu seks olduğunda ne çok şey kaçırdığımı fark etmişim.

Vay canına.

Yine de Seth’in birlikte olduğum ilk erkek olmasından ve son erkek olacağından dolayı mutluydum. Bundan hiç şüphem yoktu.

ikinci sıraya girdim. Seth’le yaptıklarımızı düşünürken kızardığımı hissettim. Tenime yayılan sıcaklık aynı zamanda damarlarımda gezindi. Seth doyumsuzdu ve ben bundan kesinlikle memnundum.

Fakat seks ne kadar müthiş ve inanılmaz olsa da yüzümdeki delişmen gülümsemenin bununla ilgisi yoktu.

Agapi.

Evet, daha çok bununla ilgisi vardı. Seth'in bana aşkım diye seslenmesiyle, içimde büyüyen ümitle de fazlasıyla ilgisi vardı. Birbirimize söylediğimiz ve söylemediğimiz her şeyle de.

Ve tamam, seks bir etkendi. Yani, hadi ama! Beni tutup yataktan kaldırmıştı! Oha! Ayrıca sabah bana bir tabak jambon getirmişti.

Jambon.

Bu adamla evlenecektim. O bunu bilse de bilmese de. Bu evlilik kesinlikle gelecekte gerçekleşecekti. Çünkü tüm bu Titan tanrıları meselesinden sağ çıkacaktık ve ben Seth'i tanrıların elinden sonsuza dek kurtarmanın bir yolunu bulacaktım. Bunu kimin yapabileceğini biliyordum ve bir plan kurmuştum. Bu sabah duşta buna kafa yormuştum ve epey iyi bir plan...

“Merhaba.”

Soğuk, tuhaf bir aksanla bezenmiş selam beni afallattı. Bir adım gerileyip yere bakan gözlerimi yukarı çevirdim. İlk fark ettiğim siyah, topuklu ayakkabılar oldu. Uçları sivri ve topukları ince ayakkabılar. Hani ben giysem zürafa yavrusuna benzeyeceğim türde ince topuklular. Gözlerim ince baldırlardan yukarıya, dar ve siyah bir boru eteğe çevrildi. Eteğin içine beyaz bir bluz sokulmuştu ve bluzun fırfırları, kadının ince belinin ve göğsünün ortasından yukarı uzanıyordu.

Kan kırmızı dudaklar kenetlenmiş, ince bir çizgi oluşturmuştu. Siyah, kocaman güneş gözlükleri kadının gözlerini örtüyordu. Daha önce olduğu gibi saçları gergin bir topuz yapılmıştı. Fakat kadına bakarken saçlarının son derece kıvrıkcık olduğunu anlayabiliyordum. Uzun ve ince kadına bakarken içim heyecanla doldu.

Kütüphaneci karşımda dikiliyordu.

20

Kütüphanecinin bir anda ortadan kaybolacağından korkarak hayretle ona baktım.

“Haftalardır her yerde seni arıyorum ve bu belki sana çok tuhaf gelecek fakat...”

Kütüphaneci soğuk bir sesle “Beni aradığını biliyorum,” diye yanıt verdi. Çenesini bir iki santim yukarı kaldırdı. “Fakat beni bulmaya hazır değildin.”

Bu kütüphanecinin normal ya da biraz olsun normale yakın biri olduğuna dair en ufak bir şüphem varsa o da o an kayboldu. Ayrıca onu aradığımı bilmesi epey ürkütücüydü. Fakat soğukkanlı davranmalıyım. Onu korkutmak ya da yanlış bir söz söylemek istemiyordum. Babam bana onu bulmamı söylemişti. Bu da kütüphanecinin çok önemli biri olduğu anlamına geliyordu.

“Görmen gereken bir şey var.” Kütüphaneci zarif bir hareketle döndü. Peşinden gitmek isteyip istemediğimi sormadı bile. Bir elini kaldırıp bileğini hızlıca çevirerek

bana kendisini takip etmem için işaret etti. “Haydi gel.” Adımlarıma kaygı eşlik ediyordu. Ne nereye gittiğimizi ne de kütüphanecinin aslında ne olduğunu biliyordum. Fakat babamın benden onu bulmamı istemesinden güven alıyor, kadının beni öldürmeyeceğini ümit ediyordum.

Kütüphanecinin peşinden gidip boğazımı temizledim. “Şey...” dedim. “Şimdi hazır olduğumu nereden anladın?” Önümde süzülürcesine ilerleyen kadın “Kanın aktığını sezdim,” diye yanıt verdi. Topukluları hiç tıkırtı çıkarmadığından ayaklarının yere değdiğinden bile emin değildim. “Her şeyi değiştirdi bu.”

“Kanın aktığını mı?” Kaşlarımı çattım. Topuz yapılmış küçük bukleleri sanki... Titreşiyordu. Ya da kıvrılıyordu. Gözlerimi kırıştırdım. Kesinlikle hayal görmeye başlamıştım. “Bu da ne demek?”

Kütüphaneci omzunun üzerinden bana baktı. Güneş gözlükleri gözlerini örtse de birbirlerine yasladığı dudaklarının oluşturduğu çizgi pek de sıcak değildi. “Artık bakire değilsin, yanılıyor muyum?”

Tökezledim. Kolumu uzatıp dengemi kazanmak isterken raftan aşağı bir kitap düşürdüm. Ağır kitap küt diye yere çarptı. “Ne?”

“Seviştin yani? Bir erkeğin seni...”

“Aman tanrım, ne dediğini gayet iyi anladım. Açıklamaya ihtiyacım yok.”
Yüzüm kızardı. “Bunu nereden...” “Bazı şeyleri sezebiliyorum.”

Az kalsın bunu nasıl yaptığını soracak olsam da bunun asla öğrenmek istemediğim şeylerden biri olduğunu fark ettim. “Ben... Daha tuhaf olan hangisi bilemiyorum. Bu konuda seninle konuşmak mı, yoksa senin bunu sezebilmen mi?” Kadının gülüşü yere düşen bir kadeh gibiydi. Nazik ve kırılgan. “Bunun tuhaf olduğunu düşünüyorsan seni bekleyenlere karşı yeterince cevval olacağından şüphe ederim.”

Cevval sözcüğünün ne anlama geldiğini anlamam biraz zaman aldı. Çünkü yirmi birinci yüzyılda artık kimse bu tür sözcükleri kullanmıyordu. “Korkmuyorum.”

O gözleri göremesem de içimden bir ses bunun için minnettar olmam gerektiğini söylüyordu. “Göreceğiz.”

Kütüphaneci yüzünü öne çevirdi. Uzun ve hızlı adımlarla beni merdivenin altından geçirip Deacon’la gördüğümüz kapılardan birinin önünde durdu. Ortadaki kapıyı açıp içeri girdi.

Olimposlu gençlerin kayıp ilanları arasında yer almamayı dileyerek kapıdan geçtim. Dar ve iyi aydınlanmış bir koridora çıktım. Kütüphaneci yanımdan geçip yine önden yürümeye başladı. Saçları yine hareket ediyordu. Kıvrılıyorlar mıydı yoksa?

Başımı iki yana salladım. “Bu arada ismim...”

“Josephine Bethel. Biliyorum.”

“Tabii ya,” diye mırıldandım. “Yani artık bakire olmadığımı biliyorsun. Dolayısıyla da... Neyse, ben senin ismini bilmiyorum.” *Şu topuklularla ses çıkarmadan nasıl yürüdüğünü de.* Tabii bu son kısmı ona söylememiştim.

Kütüphaneci durdu... Bir duvarın önünde. Etrafıma bakındığımda hiç kapı görmedim. Hiçbir şey görmedim. Gözlerim yeniden kadına çevrildi. Ah tanrım, kesinlikle Olimposlu kayıplar listesine girecektim.

“İsmim mi? Baban söylemedi mi sana?”

Başımı iki yana salladım.

Yine güldü. Bu kez gülümsedi de. Dolgun dudakları ayrıldığında iki uzun ve sivri diş göründü.

Tanrım!

Bildiğiniz köpek dişleri. Hani vampirlerinki gibi.

Birkaç adım geriledim. Nabzım hızlandı. Keşke hançeri yanıma alsaydım. Aklıma gelen bir sonraki düşünce ise bir hançere ihtiyacım olmadığıydı. Çünkü ben bir yarı tanrıydım ve müthiş yeteneklerim vardı. Fakat onun da sivri dişleri vardı. Üstelik bunlar iblislerin köpekbalığı dişlerine benzemiyordu. Zihnim hızla okuduğum şu mitler kitabındaki bilgileri gözden geçiriyordu.

Kütüphaneci başını yana eğdi. Hareketlerinde yılanları çok ama çok andıran bir şey vardı. “Kim olduğumu bilmiyor musun?”

Gözlerimi ona diktiğimde tüylerim diken diken oldu. Güneş gözlükleri. Hareket edermiş gibi görünen toplanmış, kıvrıkcık saçlar. Köpek dişleri. Yılanı andıran hareketler. Gözlerim kadının ayaklarına gitti. Topuklu ayakkabıları nasıl hiç ses çıkarmıyordu? Belki de bu en önemsiz ipucuydu fakat o *güneş gözlükleri*? Yoksa bu kadın... Hayır.

Olamaz.

Yutkundum. “Neden güneş gözlüğü takıyorsun?” “Gözlüğü çıkarmamı mı tercih ederdin?” Uzanıp bir parmağıyla güneş gözlüğünün sapını tuttu. “Çoğu kişi bunu istemez.”

Alelacele “Hayır,” dedim. “Gerek yok.”

Dudaklarını ayırmadan sırttı.

Titrek bir nefes aldım. “Sen... Yoksa..” Söylemeye bir türlü dilim varmıyordu. Çünkü kafamdakini yüksek sesle söylemek bana delice geliyordu. Yani daha önce sadece delice, eski mitler olduğunu düşündüğüm pek çok şeyin gerçek olduğu ortaya çıksa da, bu... Mümkün değildi. “Bana bir Gorgon olup olmadığımı mı soruyorsun?” Kalbim duracak gibiydi.

“Bir zamanlar bambaşka bir şeydim. Athena’nın tapı-nağmda bir rahibeydim. Fakat sonra Poseidon beni buldu.” Gülümsemesi silinirken şakağının üzerindeki gergin buklelerden biri önce iki yana sallanıp sonra uzadı. Buklenin ucu bir uç değildi.

Tanrılar aşkına.

Uç küçük bir *yılanın* başıydı. Ağzını açıp tıslayan yılan çatal dilini gösterdiğinde, gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kütüphaneci Medusa’ydı.

“Poseidon benden asla ona ait olmayan bir şeyi aldı. Mantık ve zekânın tanrıçası Athena ise beni bir canavara çevirdi.” Medusa üst dudağını büzüp güldü. “Athena ne adil bir yargıç ama. Poseidon’un yaptıkları için ben cezalandırıldım.”

“Bu çok yanlış.” Başka ne diyeceğimi bilmiyordum. “Tanrılar böyle işte,” diye yanıt verdi Medusa. Gördüklerime, karşımda dikilenin kim olduğuna inanamıyordum. “Fakat ben sanmıştım ki sen...” Ah, böyle bir şeyi nasıl sorabilirdim ki? “Öldürüldüğünü sanıyordum.” “Perseus denen o serseri mi öldürecekmiş beni? Yok daha neler!” Medusa güldü. “Babacığı Zeus araya girmese pençeleri

sökülmüş kedileri bile dize getiremezdi o.” Ağzımı açsam da Medusa’nın bu sözüne ne karşılık vereceğimi bilmiyordum.

“Akıllalmaz derecede naifsin.” Soğuk parmaklarıyla burnumu sıkınca gözlerimi kırıştırdım. “Çok sevimli bir şey. Övünülecek bir şey değil ama yine de sevimli.”

Kaşlarım kalktı. Az önce Medusa burnumu mu sıkmıştı benim? Nasıl bir hayattı bu böyle?

“Bir mitler vardır; bir de gerçekler. Perseus’un kafamı uçurması açıkça görüldüğü üzere mit. O ara insanların bir kahramana ihtiyaçları vardı. Tanrılar da onlara bir kahraman verdi. Eh, aslen Zeus yaptı bunu. Büyük olasılıkla da karısını kızdırmak için. Ne de olsa küçük yarı tanrı onun piçlerinden biriydi.” Küçük yılan tıslayıp Medusa’nın yanağına yerleşti. “Fakat Perseus benimle dövüşmeye çalıştı. Başarılı olmadı.”

Dilimin çözülmesi biraz zaman aldı. “Burada, Akit Kütüphanesinde ne arıyorsun?”

“Bir tür ceza aldım.” Medusa bir omzunu kaldırdı. “Öfke kontrolü sorunlarım var da.”

“Ya?” diye mırıldandım.

Medusa yan döndü. “Derim yeşile döndü mü sonuçları iyi olmuyor.”

Bu... Bu aklıma yatmıştı. Hani Hulk gibi. “Ve... Şey, gözlerin? İnsanları taşa çeviriyor mu?”

“Bunun yanıtını az sonra alacaksın.” Duvara doğru dönen Medusa elini salladı.

Çıplak mermerin önündeki hava dalgalanır gibi oldu. Havaya yayılan elektrik tenimin üzerinde dans etti. Eğilip bükülen duvar ortadan yarılıp soyuldu. İçinden dikey çıtaları olan ve koyu renkli metalin bir arada tuttuğu bir kapı çıktı. Kapı

açılırken menteşeleri gıcırdadı.

“Baban beni bulmanı istedi. Çünkü ben bir kütüphaneci değilim Josephine.” Medusa kapıdan içeri süzüldü. “Cezam *ilk* muhafız olmaktı. Benden sonra gelen tüm muhafızlar bana göre şekillendirildi. Eskiden, koruduğum hazineler, tarifsiz büyüklükte servetler vardı. Bazen de korumam gereken bir kişi, kaderinde zamanla ulu bir şeye dönüşmek olan bir varlık olurdu.”

Derin bir nefes alıp Medusa’nın peşinden geniş odaya girdim. Etrafıma bakındığımda omurgamdan aşağı bir ürperti indi. Duvarlar boyunca bir iki metrede bir yerleştirilen meşaleler yanıyor; meşalelerin yumuşak ve titrek ışığı düzinelerce taş heykelin üzerine vuruyordu.

jennifer l ■ armentrout

Fakat bunlar sıradan heykeller değildi. İnsanlardı. Bazıları dimdik duruyordu. Bazıları iki büklümdü. .Çoğu yüzlerini elleriyle ve kollarıyla koruyordu. Ellerinde sıkıca kavradıkları silahlar vardı. Hepsinin yüzünde dehşet dolu, taşta sonsuza dek işlenmiş ifadeler vardı.

244

Evet.

Mitin bu kısmı doğrudu. Medusa’nın gözleri insanları taşla çeviriyordu.

Heykellerin yanından geçtim. Onlara uzun süre bakmak istemedim. Medusa bir kemerden geçip bir başka koridora çıktı. Oradaki duvarlar Seth’in bedeninde gördüğüm sembollerin aynısıyla kaplıydı. Yenilmezlik, cesaret, güç ve kudret anlamına gelen işaretler.

Bu semboller Seth’in teninde olduğu gibi parılıyordu da.

Medusa gümüş bir kapıya yanaşıp bana “Gel hadi,” diye seslendi. Kapının ortasında bir şimşek vardı. “Vakit geldi.”

“Neyin vakti?” Medusa’nın kapıyı açmasıyla sustum. Tek yapabildiğim öylece bakmak oldu.

Güzel ve parlak güneş ışığı, mor ve mavi çiçeklerle dolu, çimlerle kaplı bir çayırı aydınlatıyordu. Ağaçlar babamın gözleri -gözleri olduğu zamanki gözleri-kadar mavi göklere uzanıyordu.

Sanki bir güç tarafından kontrol ediliyormuşum gibi öne çıktım ve kapıdan geçtim. İçeri... Neye doğru yürüdüğümü bilmesem de artık kütüphaneye aynı diyarda olmadığımı anlamıştım. Havada tatlı, bir türlü ne olduğunu çözemediğim bir koku vardı. Rüzgâr ılık esiyor, saçımın buklelerini okşuyordu. Derin bir nefes alıp arkama döndüm. Burada enerji yoğundu. Enerjinin tenimin üzerinde gezinip kemiklerime ve dokularıma işlediğini hissedebiliyordum.

“Neredeyim?” diye sordum.

“Olimpos’a çıkan geçitlerden birinin girişindesin.” Medusa dönüp kollarını genişçe açtı. “Bu ve benzeri yerler ne pahasına olursa olsun korunmalıdır. Titanlar ya da Tanrı Katili bu geçidi keşfederse Olimpos’a girebilirler.”

“Tanrı Katili mi?” Aklıma iki Apollyon ve bir Tanrı Katili’nin nasıl yaratıldığına dair bilgileri getirdim. Alex Tanrı Katili’ne dönüşmüştü. Fakat bence - tahminimce-fani ölümünü yaşamasıyla artık Tanrı Katili vasfını yitirmişti. Ölmesi de zaten bu yüzden gerekmişti. “Artık Tanrı Katili filan yok.”

“Hmm,” diye mırıldandı Medusa. “Yok demek?” Medusa’ya sert bir bakış attım. Fakat ben ona soru so-ramadan çayırda aniden bir ışık patlaması belirip beni geçici bir süre kör etti. Işık patlaması sona erdiğinde ellerimi nefes nefese ağzımın üzerinde birleştirdim.

Çayırda, birkaç metre ötemde gördüğüm en güzel hayvan duruyordu. Boyu benden uzun ve geniş bir bedeni olan at, beyaz postunu sallayıp kuyruğunu ileri geri oynattı. Mağrur ve güçlü bir yaratıktı bu. Daha önce hiç görmediğim bir

yaratık.

Atın iki yanından, güçlü ön bacaklarının hemen üzerinden, geniş ve zarif kanatlar çıkıyordu.

“Aman tanrım.” Pegasus’a doğru uzandım. Sonra birden ellerimi göğsüme götürdüm. “Ona dokunmak istiyorum. Dokunabilir miyim? Dokunabilirim, değil mi?” Medusa bana baktı. Bir kaşı siyah güneş gözlüğünün üzerinde yükseldi. “Dokunulmak istemiyorsa sana bunu belli edecektir.”

Dokunulmak istemiyorsa yüzüme muhtemelen bir çifte savuracaktı. Fakat buna değdi. Ağır hareketlerle, bir büyüünün etkisi altındaymışım gibi bu muhteşem yaratığa yaklaştım. Kalbim küt küt atarken devasa kanatlarını indiren Pegasus başını sallayıp ağır yelesini yana savurdu. Elimi yavaşça atın böğrüne koydum. Avucumun altındaki kaslar gerilse de güçlü sırtını okşadığım Pegasus beni tepmedi.

Boğazım düğümlendi. Nedenini bilmesem de ağlamak istiyordum. Yani bir Pegasus’la yan yana gelmek bir lama çiftliğini ziyaret etmekten daha müthiş bir şeydi. Ciddi ciddi bir Pegasus’a dokunuyordum. “O...” Yutkundum. “Çok güzel.”

Medusa geride kaldı. “Öyle.”

“Burada ne işi var?”

“Geçitlerde hareketlilik olduğunda hep gelirler,” diye açıkladı Medusa. “Pegasuslar meraklı hatta bazen sosyal yaratıklardır. Kanlarının felç edici özelliği vardır. Kanları periler tarafından kullanılır.”

“Buna bizzat şahit oldum.” Sesim titriyordu. Hayranlık verici yaratık, benden uzaklaşıp ağaçlara doğru ilerledi, içimden peşinden gitmek, belki ona sarılmak gelse de şansımı zorlamak istemedim. “Başka... yaratıklar da gelecek mi?” “Burada bunun yanıtını öğrenecek kadar uzun süre kalacağımızı sanmıyorum.” Elini tekrar sallamasıyla zemin sarsılmaya başladı.

Yer sarsılırken bacaklarımı ayırıp dengemi sağlamaya çalıştım. Yakınlarda otlayan Pegasus sarsıntıdan hiç etkilenmemiş gibiydi. Nabzım hızlanırken gözlerimi yere çevirdim. Çiçekler titredi. Yerden fışkıran toprak küçük çakılları havaya fırlattı. On iki parıltılı sütun yerden çıkıp Medusa’yla benim etrafımızda bir çember oluşturdu. Parıltı söndüğünde kaidelerin üzerinde on iki taş büst olduğunu fark ettim.

“Bunlar Onikiler.” Medusa öne çıktı. “Olimposluları temsil ediyorlar. Her simgenin üzerinde bir ikon var. Tanrıların çocuklarının Titanlar’ı mağlup etmeleri için ihtiyaç duyacakları şeyler.”

Vay canına. Dönüp her bir büste baktım. Demek Apollo bunun için benden kütüphaneciyi -Medusa’yı- bulmamı istemişti. Medusa geçidi ve ikonları koruyordu.

Babamın büstünü bulunca ona doğru yürüdüm. Boynundan, büyüklüğü elim kadar, altın bir arp sallanıyordu.

Bir arp.

Gerçek ebatlarında bile olmayan bir arp.

Vay be.

Artemis’in bir yayı vardı. Poseidon’un üç çatallı bir mızrağı. Athena’nın önünde bir mızrak duruyordu. Demeter’in önünde yanmamış bir meşale vardı. Hades’in büstünün başında bir miğfer vardı. Bende ise... Bir arp. Eh, Afrodit’in önünde bir deniz kabuğu olduğu düşünülürse beterin beteri vardı. Fakat bir deniz kabuğu ve bir arp. ikisiyle de ne yapılır, bilemiyordum.

Asla dokunulmayacak ikonları görmek üzücüydü. Zeus’un asası asla alınmayacaktı. Ares’in kalkanı da. Çocuklarını tanımasam da sessizlikte kayıplarının ağırlığı hissediliyordu.

Medusa düşüncelerimi söze döküp “Ne çok hayat yitti,” diye mırıldandı. “Daha

da pek çokları kaybedilecek.”

Ürperdim. Medusa’nın sözleri beni korkuttuğundan değil, doğruyu söylediğini bildiğimden. Derin bir nefes alıp altın arpa uzandım. Parmaklarım arpa yaklaştığında bedenim sembolün önemini fark etmişçesine parmak uçlarım karıncalandı.

Medusa’nın “Şimdi zamanı değil,” demesiyle irkildim. Yanı başımdaydı. “İkonu bir kez aldığında geri verilemez.”

“Tamam.” Medusa’ya baktım. “Güçlerimin bağı çözüldü...”

“Ve ikonu almak sana ölümlü diyarındaki her şeyden daha çok *eter* verecek.” Medusa’nın başının üzerindeki kıvrımlar titreşirken başka küçük yılan başları da belirdi. Ürkütücüydü bu. “Son derece güçlü olacaksın ve bu halinle Titanlar ve diğerleri için fazlasıyla kullanışlı olursun.” Sanırım iblisleri kastediyordu.

“Diğer yarı tanrıları bulunca buraya getir. İkonu o zaman almalısın.” Medusa’nın gözlerini görmesem de onları benim gözlerime diktiğini hissedebiliyordum. “Kime güvendiğine dikkat etmelisin çocuk. Kalbini kime verdiği de.” Donakaldım.

Medusa sesini alçaltıp “Güç zaafların en cazibidir. Baştan çıkarır ve yok eder,” dedi. “Ayrıca tüm günahların en gizlisidir.”

Buz gibi bir ürperti omurgamdan aşağı yayıldı. “Seth’i kastediyorsun.”

“O görüldüğü gibi değil,” dedi Medusa. Bir yılan havayı ısırırmış gibi çenesini hızla açıp kapadı. “Apollyon büyük ihanet suçları işledi.”

“Biliyorum.” Ellerimi yumruk yaptım. “Onun neler yapabileceğini biliyorum. Geçmişte kim olduğunu ve kime dönüştüğünü de.”

Medusa’nın başı hafifçe dönerken bir baykuş ağaçların arasında öttü. Medusa iç çekti.

“Elbette. o geliyor.”

“Kim?”

Rüzgâr hızlanırken Medusa geriledi. Başının üzerindeki kıvrımlar kalınlaşıp uzadı. Nefesim kesildi. Farklı ebatlarda yılanlar oluştu. Tıslayıp havaya saldırıyorlardı. Onlara bakmamaya ve paniğe kapılmamaya çalıştım. Sonra baykuş öttü. Gözlerimi kırıştırdım ve bir anda uzun boylu bir kadın açıklığının kenarında belirdi.

Kahverengi, dalgalı saçları beline kadar iniyor ve göğsünü örtüyordu. Çimlere değen uzun beyaz elbisesi cam gibi saydam olduğundan, saçlarının uzun olmasının iyi olduğunu düşündüm.

Belli ki ağdayla arası yoktu.

“Athena,” diye tısladı Medusa. “Bize katılman ne incelik.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Nefes alıp almadığının farkında bile değildim.

Tanrıça Medusa’yı sert bir bakışla susturup bana yaklaştı. Ne yapacağımı bilmiyordum. Eğilip onu selamlamalı mıydım? Dizlerimin üzerine mi çökmeliydim? Apollo’nun ziyaretlerinde bunu yapmamıştım. Fakat karşımdaki babam değildi. Tanrıça Athfena’ydı. Cinsel suç kurbanlarını cezalandırıp onları canavarlara çeviren Athena. Ben parmağımı bile kımıldatma fırsatı bulamadan kendimi önümde dikilen tanrıçanın tamamen beyaz gözlerine bakar halde buldum.

Athena elini kaldırıp “Bu...” dedi. Elinde içinde mavimsi kırmızı bir sıvı olan bir şişecik vardı. “Bu senin için, Apollo’nın çocuğu.”

Peki...

Athena cam şişeyi bana uzattı, “içinde Pegasus’un kanı var. Ne işe yaradığını biliyorsun.”

Hayatımın en tuhaf günüydü. Ki epey tuhaf günlerim olmuştu.

Elimi yavaşça kaldırıp şişeyi kavradım. Tenim Athena'mn tenine değdiğinde bir elektrik şokuyla çarpıldım.

Athena'nın ağzının bir kenarı yukarı kıvrıldı.

Şişeye baktım. Sıvı kesinlikle işe yarayacaktı. Özellikle de Titanlar'a karşı etkili olduğu için.

“Bilmen gereken bir şey var,” dedi Athena. Sesi rüzgârda taşınırmış gibiydi. Sesi her yandan geliyordu. “Medusa bu geçidi ve bu ikonları korusa da taşla çevirme gücü tanrısal varlıklara işlemiyor.”

“Ne yazık ki,” diye mırıldandı Medusa.

Athena onu duymazlıktan geldi. “Titanlar'ı bırak bir yarı tanrıyı bile durduramaz. Özellikle de Apollyon'u.” Başımı hızla kaldırdım. Bunu bilmiyordum. Medusa'nın ürkütücü gözlerinin her şeye etki ettiğini sanıyordum. Athena'nın Seth'ten en büyük tehdit oymuş gibi bahsetmesi de hiç hoşuma gitmemişti. Yok artık? Cidden endişe edecekleri bir şey varsa o da Titanlar olmalıydı. Fakat konu Seth olduğunda endişe etmelerini de anlıyordum. Geçmişte Ares'in safına geçip insanlar diyarını ve Olimpos'u çökertmek için tanrılara karşı gelmişti. Bunu unutmaları için biraz zaman gerekecekti.

Medusa'nın beni “Zehre ihtiyacın olacak,” diye uyarmasıyla dikkatim yeniden ona çevrildi. Neyse ki saçları normale dönmüştü. “Fakat umduğun kişi için değil.”

21

Seth

Huzursuzca sağı sola kımıldanırken aklım-da belki yüzüncü kez kendimi nasıl Alex

ve Aiden’la sıkışarak oturduğum bu kanepede bulduğum sorusu geçiyordu.

Solos, Marcus ve Alexander, Akit’in kapısının aşılması ve dün geceki saldırı konusunda tartışırken gelip kanepeye ilk oturan ben olmuştum. Aiden da gelmişti; fakat Alex yanında Deacon ve Luke’la çıkagelene dek duvara yaslanıp kara kara düşünmüştü.

Üçü öğle yemeği getirmişlerdi.

Bir ara Laadan bile gelmiş, sonra Alexander’la birlikte Alex’in şahit olsa travma geçireceği şeyler yapmak için ayrılmıştı. Tabii bu şeyleri düşünmeye başlamamla aklım Josie’ye ve o an orada olmasam onunla ne tür şeyler yapacağıma gitti. O an o şeylerle meşgul olmayı tercih ederdim.

Bu yüzden de Alex’in ve Aiden’m dibinde oturmak bana iyice rahatsızlık veriyordu. Çünkü Alex’in o kadar yakı-

nındayken neler hissettiğini sezebiliyordum. Eskiden olduğu kadar olmasa da. O zamanlar, ikimiz neredeyse aynı kişiymişiz gibi Alex’in tüm hissettiklerini hissediyordum. Duygularının en silik izlerini bile sürebiliyordum. Hani dilinizin ucuna gelmeden unuttuğunuz sözcükler gibi. Alex’in hissettiği belli belirsiz cinsel uyarıyı ve acı bir tat bırakan korkusunu seziyordum. Ondan çok tuhaf bir bileşim yayılıyordu.

Bu da, muhtemelen onun da benim hislerimi sezebildiği anlamına geliyordu. Bu yüzden Josie’yi bulup ona ismimi haykırtmayı kaç kez başarabileceğimi

düşünmeyi kesinlikle bırakmam gerekiyordu.

Bir kez daha sağa sola kıvıldanıp bacaklarımı uzattım.

Alex bana baktı. Yanakları hafifçe kızarmıştı. *Harika*. Ben parmağımı kaşımda gezdirirken Deacon masanın diğer yanından uzanıp Luke'un karton kutusundan bir avuç kızarmış patates aldı.

Deacon patatesleri tabağına yığıp “Sizce yarın derslere devam edilir mi?” diye sordu. “Keşke Marcus buradayken ona sorsaydım bunu.”

Solos masanın başına yürüyüp “Muhtemelen saldırıda ölenler için bir anma töreni düzenlerler,” dedi. Sandalyeyi çevirip oturdu. Kollarını sandalyenin sırtına yasladı.

Patateslerden kardan adam yapıyor gibi görünen Deacon'ın parmakları donakaldı. Arkasına yaslanıp “Tanrılar,” diye mırıldandı. “Birinin cenaze törenine gitmediğim birkaç ay geçirmeyi ne çok isterdim.”

Bu olası görünmüyordu.

Kapıya baktım. Josie yine kütüphaneye gitmişti. Fakat şimdiye kadar işini bitirmiş olmalıydı. Ona nerede olacağımı söylemiştim. Bu yüzden bizi nerede bulacağını biliyordu. Bir yanımda, keşke kütüphaneye onunla gitmiş olsaydım diyordu.

Alex, Aiden'in elini tutup “Bu tuhaf,” dedi. Ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Fakat anlaşılan Aiden'in parmaklarına masaj filan yapıyordu. “Her gün Tartarus'a giren birçok kişi görüyoruz. Bu yüzden buna alışık olmamızı beklersiniz.” Aiden'in eline bakarak başını iki yana salladı. Parmakları onun parmakları üzerinde gezindi. “Fakat alışık değilim. Sanırım aşağıda her şey farklı. Çünkü mutlu olacaklarını biliyorsunuz fakat ben... Neyse, boş konuşuyorum.”

“Sorun değil.” Aiden öne eğilip Alex'i şakağından öptü. “Orada cenaze törenleri

yapmıyoruz.”

Solos dudaklarını büzüp “Akla yatkın,” dedi. “Ne de olsa oradaki herkes zaten ölmüş sayılır.”

Alex gözlerini devirdi.

Deacon bir paket ketçap alıp “Sizce Tartarus’a ziyarete gelebilir miyiz?” diye sordu. “Yani gerçekten görmek istediğim...”

Ani bir patlama sesi Deacon’ın sözünü yarıda kesmesine neden oldu. Sonra yüksek sesli, gök gürültüsünü andıran bir gümbürtü koptu. Alex’in yanında oturduğum yerden hızla doğruldum. Pencereye ilk ulaşan Aiden oldu.

“Tanrılar adına,” dedi.

İlk kattaydık. Ana Akit binasının arkasında kalan bir yerde. Odanın penceresi de kuzey avlusunu epeyce görüyor, melez ve safkan grupları arasındaki kıran kırana kavgayı kuş bakışı izlememizi sağlıyordu. Kırılma sesi binaya en yakın heykelden gelmiş olmalıydı. Bir şekilde heykeli yıkmayı becermişlerdi.

Bir melezin etkileyici bir döner tekme indirdiğini gören Alex “Of,” diye mırıldandı.

Bir safkan hava elementiyile bağlantı kurup melezlerden birini beş melezden oluşan bir gruba doğru fırlatırken dudaklarımı büzdüm. Melez diğerlerini birer bowling lobutu gibi yere sermişti. “Kavga epey hızlı kızıştı.” .

Solos iç çekip başını masanın üzerine koydu. “Tanrılar, dışarıda neler olup bittiğini bilmiyormuş gibi davransam çok mu yanlış bir iş yapmış olurum?”

Luke bir kızarmış patates almak için uzanıp da patates kızartmasının bittiğini görünce kaşlarını çatıp Deacon’ın tabağına baktı. “Marcus yarından itibaren sokağa çıkma yasağı başlatmayı planlıyor. Fakat yasağın da bu tip olayları durduracağını sanmam.”

“Hiçbir şey bunu durdurmayacak.” Alex ellerini pencereye yasladı. Nefesi camı buğulandı. “Benim istediğim bu değildi. *Bizim* istediğimiz bu değildi.”

Melez Sınıfı’nın feshedilmesinden ve iksirin kullanılmasına son verilmesinden aşağı yukarı Alex ve Aiden sorumluydu. Bu yeni hayat tarzına herkesin öylece uyum sağlayıvereceğini cidden düşünmüşler miydi?

Muhafızlar avluya doluşmaya başladı.

“Josie’yi bulmaya gideceğim.” Dönüp odanın diğer ucuna yürüdüm. Kapıyı hızla açtım. Sağa dönüp iki adım attım.

Josie lobinin ortasında yürüyordu. Başının üzerinde atkuyruğu yaptığı saçları her adımında sallanıyordu. Onun dışarıdaki kargaşanın içinde olmadığını anlamamla rahat bir nefes alıp ona doğru yürüdüm, içimde iki farklı ihtiyaç canlandı. Doğru ve önemli olana odaklandım. “Seth...”

Bir kolumu Josie’nin beline dolayıp elimi ensesine götürdüm ve onu kendime doğru çektim. Bir nanosaniye içinde dudaklarım dudaklarıyla buluştu. Onu kucaklayıp parmak uçlarında yükselterek kalçalarını kalçalarıma yasladım. Ağzında nane tadı vardı. Nefesiyle karışmış iniltisi beni daha da sertleştirdi. O ana dek bunun mümkün olabileceğini sanmıyordum. Kolunu boynuma dolayıp göğsünü göğsüme bastırdı. Bize hemen gözlerden uzak bir yer bulabilir miydim? Sağ tarafta bir malzeme dolabı vardı. Yakınlarda da çok sayıda konferans salonu.

“Yok artık!” Solos yanımdan geçerken başını salladı. “Onu lobide hamile bırakayım deme Seth.”

Josie “Aman tanrım,” diye homurdanıp yüzünü omzuma yasladı.

Solos’a orta parmağımı gösterdim. Gülerek dışarı çıktı. Elimini Josie’nin atkuyruğuna dolayıp ağzımı kulağının hemen altındaki boşluğa dayadım. “Aslında ciddi ciddi şuradaki dolabı kullanmayı düşünüyordum.”

Josie hafifçe güldü. “Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım.”

“Tahmin etmiştim.” Kulak memesini hafifçe ısırmaıla Josie’nin ağızından bir inilti çıktı. “şunu bilmeni istiyorum ki seni yarı umuma açık seksle tanıştırmak için can atıyorum.”

“Seth,” diye fısıldadı Josie. “Çok fenasın.”

Burnumu yanağına sürttüm. “Bak, cinsel eğitimden yana olduğıumu bilmeni isterim. Nelerden hoşlanıp nelerden hoşlanmadığını keşfetmeliyiz.”

“Ah ne yardımseversin.”

“Elimde değıl.” Geri çekilip burnunu öptüm. Gözlerimiz buluştu. Farkında bile olmadan gülümsedim. Tuhaf bir histi bu. Güzel bir his. “Burada olmana sevindim. Dışarıda sana sorun çıkardılar mı?”

“Hayır. Bana dikkat etmediler bile.” Josie gerileyip kolunu indirdi. “Ayrıca muhafızlar onları kontrol altına almışlar gibi görünüyordu.”

“İyi.” Eline uzandığımda bir şey tuttuğunu gördüm. “Nedir bu?”

Elini açan Josie’nin gözleri neşeyle doldu. Avucunda içinde koyu mavi bir sıvı olan bir çeşit şişe vardı. “Bir Pegasus’un kanı.”

Gözlerimi gözlerine çevirdim. “Nereden aldın bunu?” “Athena verdi.”

“Ne dedin sen?”

“Doğru duydun.” Geriye kaykıldı. Hoplayıp zıplamaya başlayacak gibi bir hali vardı. “Kütüphaneciyi buldum. Fakat kütüphaneci değılmiş. Pek sayılmaz. Yani tuhaf bir şekilde kütüphaneci fakat ne gördüğüme, kimi gördüğüme ve sonra ne bulduğuma inanmayacağını söylesem bana...” “Hop. Ağır ol biraz Yüce Ağız.”

Josie burnunu kırıştırdı. “Yüce Ağız mı?”

“Kulağına seksi gelen bir tınısı var. Süper gücün emmek olabilir mesela...”

Josie gözlerini kısıp bana çıkıştı. “Seth!”

“Fakat kastettiğim ne dediğini takip edemeyeceğim kadar hızlı konuşmandı.”

Josie başını iki yana salladı. “Elbette ki ne dediğimi anladın.”

Ona göz kırptım. “Bu sohbeta şu arkadaki odada devam etsek? Neredeyse herkes orada.” Boştaki elini tuttum. Fakat yerinden kıınıldamadı. Yüzüne baktım. “Sen iyi misin?”

“Herkes orada mı?”

“Evet. Luke ve Deacon; Alex ve Aiden.” Duraksadım. “Onlara bu konuda güvenebileceğini biliyorsun, değil mi?” Josie hemen “Elbette,” diye yanıt verdi. “Sadece onları rahatsız etmek istemiyorum.”

Bir süre gözlerimi ona diktim. “Rahatsız etmek mi?” “Evet.” Josie elini çekip şişeye baktı. “Yani altı aydır birlikte takılamıyorlardı. Onlara rahatsızlık vermek istemem.”

Güleyim mi, ona sarılayım mı, yoksa onu sarsayım mı bilemedim. Parmaklarımı çenesinin altına götürüp gözlerini gözlerime çevirdim. “Peki. Anlaman gereken birkaç şey var.”

Bir kaşı kalktı. “Ya, öyle mi?”

“Evet, öyle.” dedim. “Alex ve Aiden bir süreliğine geri döndüler. Bu tuhaf. Güven bana. Doğru ya da yanlış, dürüst olmak gerekirse onların yakınında olmak hakkında neler düşündüğümü biliyorsun. Fakat senin onlara rahatsızlık verdiğin hissine kapılman için hiçbir neden yok. Vermiyorsun.”

Kirpikleri inen Josie iç çekti. “Biliyorum. Sadece... Onlar çok yakın arkadaşlar ve şu an bunların hiçbirisi önemli değil. Fakat sanırım konu bu tür şeylere gelince sosyal açıdan yeteneksizim.”

“Al benden de o kadar. Ben de öyleyim.”

Josie hafifçe gülüp bana baktı. “Harika.”

“Onları dert etmene hiç gerek yok. Biraz süre sonra Alex muhtemelen en yakın arkadaşın olur.”

Gözleri kocaman açılan Josie yüzünü ekşitti. “Bundan emin değilim. Yani şu Apollo konusu ve seninle arasında geçenleri düşünüyorum da, çok fazla tuhaf ortak noktamız var gibi.”

“Josie.” Kıkırdadım. Dudaklarımı ona uzatıp onu öptüm. “Sen...”

“Harika mıyım?” diye sordu.

“Deli diyecektim fakat harika da olur.” Boştaki eliyle koluma yumruk atmasıyla güldüm. Neyse ki Pegasus şişesini tuttuğu eliyle vurmamıştı bana. Yoksa sonuç pek de hoş olmayabilirdi. “Hazır mısın?”

“Evet. Bir saniye.” Yanakları pembeleşti. “Önce sana söylemem gereken bir şey var.”

“Peki.”

Josie parmaklarının üzerinde yükselip ağzını kulağıma götürdü. “Seni seviyorum.”

Kahretsin. Kaslarım kilitlendi. Kalbim hızlandı. Tenim karıncalandı. O dolap giderek gözüme incelememiz gereken bir yer gibi görünüyordu.

Josie yanağını öpüp geri çekildi. “Sana bunu hatırlatmam gerektiğini düşündüm.” Elimini tutup hafifçe sıktı. “Hazır mısın?”

Onu bizim tayfanın olduğu odaya götürürken ağzından çıkan iki sözcük karşısında nutkum tutulmuştu. İşitmeye alışık olmadığım iki sözcüktü bunlar.

Asla alışabileceği-mi de sanmıyordum.

Herkes aşağı yukarı bıraktığım yerdeydi. Sadece yiyecek kutuları kapanmıştı ve Aiden otururken Alex, Deacon ve Luke'un yanında dikiliyordu.

“Onu buldum.” Kapıyı ardımızdan kapattım. Odadaki herkesin Josie'yle el ele tutuştuğumuzu fark ettiğinin fazlasıyla farkındaydım. Tuhaf bir şekilde bundan gurur duyuyordum. “Ve sizinle paylaşmak istediği çok ilginç bir şey var.”

Josie şişeyi tuttuğu kapalı elini odadakilere salladı. Ona şöyle bir bakmam yüzünün kırmızıyla kızıl arası bir ton aldığını görmeme yetti. Deacon'a odaklandı. “Kütüphaneye gittim ve kütüphaneciyi buldum.”

“Ne?” Deacon'm ellerini masaya vurmasıyla boş su şişeleri sarsıldı. Yüzünde kırgın bir ifade vardı. “Benimle dalga mı geçiyorsun? Bir gün seninle gelmedim ve onu buldun, öyle mi?”

Aiden öne eğilip “Kütüphaneci mi?” diye sordu.

Josie, Aiden'a ve Alex'e Apollo'nun ondan şu kütüphaneciyi bulmasını istediği muğlak mesajı açıkladı. “Onu bugün gördüm. Sadece onu da değil.” Yüzünü bana çeviren Josie'nin sesinden heyecan akıyordu. “Aman tanrım, size söylemeyi unuttum. Bugün bir Pegasus gördüm. Gerçek, canlı bir Pegasus ve inanılmazdı. Ona dokundum. Benden hoşlandı. Sanırım. Yani beni tepmedi ya da ısırmadı.” Aiden başını yana eğip kaşlarını kaldırdı. Yüzündeki şaşkınlık paha biçilmezdi.

“Kafan iyi mi?” diye sordu Deacon. Sonra güldü. “Çünkü öyleyse ne içtiysen aynısından ben de istiyorum.” Kardeşi dönüp ona baktı.

“Ne var?” Deacon omuz silkip tekrar sandalyesine geçti. “İyi bir mala benziyor.”

“Kafam iyi filan değil.” Josie elini kurtarıp masaya yürüdü. Kadehi yere bıraktı. “Pegasus'un kanı bu.”

“Pegasus’un kanını mı döktün?” Alex’in yüzünde bir dehşet ifadesi vardı.

“Öf! Hayır. Gördüğüm Pegasus’un kanı değil bu. En azından onun kanı olduğunu sanmıyorum.” Josie kaşlarını çatıp geriledi. Yanımda dikildi. “Bunu bana Athena verdi.”

“Athena mı?” Luke şişeciğe bakıp dikkatle eline aldıktan sonra ters çevirdi. “Şu *bildiğimiz* Athena mı?”

“Evet. Kütüphaneci de -çocuklar buna inanamayacaksınız ama- Medusa’yımış. Saçlarının yerinde yılanlar var. Ürkütücü gözleri...” Josie alelacele açıklama yaparken ona yüzümde Aiden’la aynı ifadeyle bakıyordum. “Anlaşılan Perseus onu öldürmemiş. Bu bir yalanmış.”

“Vay,” diye mırıldandı Deacon. “Medusa’yı görebilirdim. Acayip bir şey bu.”

Aiden ona bir bakış attı. “Bence onu *görmemen* iyi olmuş.” Alex kanepeye dönerken Josie “Muhtemelen evet,” dedi. “Anladığım kadarıyla erkek milletiyle arası pek yok.” Aiden

geriye kaykılınca Alex onun kucağına oturdu. “Beni merdivenlerin altındaki kapıya götürdü. Kulağa biraz ürkütücü geliyor. Sonra da bir koridora çıkarıp orada bir kapıyı yoktan var etti. Orada taşla çevrilmiş kişilerle dolu bir oda vardı.” “Medusa,” dedi Alex. Başını yavaşça iki yana salladı. “Bir de Pegasus, ha?”

Josie başını salladı. “İkonları buldum ve...” Kaşlarını çattı. “İkonları buldum. Diğer yarı tanrıları bulduğumuzda onları nasıl alacağımı biliyorum.”

“İkonlar kütüphanede mi?” diye sordum.

“Bilmiyorum. Kütüphanede tutulsalar da aslında orada olduklarını sanmıyorum.” Josie, Luke’un masaya geri bıraktığı şişeye baktı. “Sonra Athena ortaya çıktı. Bana şişeyi verdi. Sanırım şişe...” Kaşları bitişti. “Sanırım Titanlar için. Çünkü Pegasus kanı onlara karşı etkili.” Luke “O kan her şeye etkili,” dedi. “Bir

ölümlünün tenine değmesi bile onu öldürmeye yeter.”

Aiden elini Alex’in beline doladı. “Fakat bu iyi bir haber,” dedi. “İkonların nerede olduğunu biliyoruz. En azından listeden bir şey eksilmiş oldu.”

“Öyle.” Josie bana bakıp gülümsedi. “Şimdi öğrenmemiz gereken diğer...” Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Dövmeler,” diye fısıldadı.

Enerji içeri akmadan hemen önce bir tanrının varlığını hissettim. Masanın yanında iki parıltılı sütun belirdi. Bir saniye sonra Apollo orada dikiliyordu.

Yalnız değildi.

Yanında daha önce hiç görmediğim biri vardı. Boyu bir seksenden biraz daha uzun olan adam, bir defans oyuncusu kadar iriydi.

Apollo “Size birini getirdim millet,” dedi. Bir merhaba bile dememişti. Her zamanki Apollo. Bir selam bile vermeden yanında yabancılarla ortaya çıkıveriyordu. Ne hödüktü ama. “Sizi Herkül’le tanıştırayım.”

Herkes gözlerini ikisine dikti.

Gülümseyen Apollo’nun tamamen beyaz gözlerinde Jo-sie’ninkilerin tıpkısı mavi irisler belirdi. “Evet,” dedi. “O Herkül.”

22

Josie

Bugünün erken saatlerinde bunun hayatımın en tuhaf günü olduğunu düşünmüştüm ve ya-

nılmamıştım. Gün çılgınca tuhaf seviyesinden büsbütün delice seviyesine sıçramıştı. Bugün Medusa’yı, Athena’yı ve bir Pegasus’u görmüştüm.

Şimdi de Herkül'ün -o Herkül'ün- yanında dikilen babam Apollo'ya bakıyordum.

Beynim neredeyse donmuştu. Muhtemelen iyi bir şeydi bu. Çünkü kütüphaneden ayrıldığımdan beri gergindim. Medusa'mn ayrılmadan önceki uyarısı huzursuz ediciydi, içimden bir ses, zehri bana sadece Titanlar'a karşı kullanılması için vermediklerini söylüyordu. Endişe içindeydim. Zehri Seth'e karşı kullanmam gerekeceğine inandığım için değil. Onlar bunu yapmak zorunda kalacağımı düşündükleri için.

Beni huzursuz eden buydu.

Deacon "Vay canına," diye mırıldanıp sessizliği bozdu.

Önce bir kez, sonra bir kez daha gözlerimi kırıştırdım. Herkül, biçimli dudaklarında bir sırıtışla hâlâ orada dikiliyordu. Yarı tanrının etkileyici bir görünümü vardı. Sarı, dalgalı saçlarla kaplı bir baş. Sabah göğü kadar mavi gözler ve kas üstüne kas. Kasları üzerindeki beyaz tişörtü geriye doğru. Bacakları bile bana kot pantolonunun dikişlerinin her an sökülebileceğini düşündürecek kadar kaslıydı.

"Görüyorum ki hepiniz kim olduğumu biliyorsunuz," dedi Herkül. "Bilmeseniz şaşardım zaten. Ne de olsa ben o Herkülüm."

Kaşlarımı kaldırdım.

Herkül güldü.

"Herkül biraz hıyardır da," dedi Apollo. Onun bu sözleri karşısında yarı tanrı omuzlarını silktiler. Belli ki bunu ilk kez işitmiyordu. "Fakat Zeus'un Olimpos'tan çıkmasına izin verdiği tek kişi o. Diğer yarı tanrıların yerini bulabilir."

Herkül ona "Çünkü o kadar muhteşemim," diye karşılık verdi.

Apollo iç çekip gözlerini devirdi. "Ve az önce belirttiğim gibi biraz hıyar."

“Biraz mı?” diye mırıldandı Seth. Herkülubotlarından sarı saçlarla kaplı başına kadar süzdü. “Pantolonunun içindeki hıyarı gibi azıcık mı?”

Aman tanrım.

Alex eliyle ağzını kapattı.

Herkül “Öğrenmeyi isterdin, değil mi?” diye karşılık verdi.

Seth sırtıttı. “Zaten ortada olan bir şeyi keşfetmek için arama çalışmalarına girişmeme gerek yok.”

A-man-tan-rım.

Yarı tanrı öne çıktı. Masanın üstündeki boş şişeler şingırdadı. “Ününü işitmiştim Apollyon. Hakkımdaki *her şeyi*.” Deacon “Eyvah, eyvah,” diye fısıldadı. Gümüşü gözlerinde bir parıltıyla Luke’u dirsekledi. Aiden ve Alex ayağa kalktılar.

Apollo kollarını kavuşturdu. “Görüyorum ki ikiniz birbirinizi seveceksiniz.”

Seth, Apollo’nun sözlerine aldırış etmeyip Herkül’e “Şaşırmadım,” diye karşılık verdi. Dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrıldı. “Ne de olsa ben o Apollyon’um.” “Gurur duyulacak bir şey,” diye yanıt verdi Herkül.

Eh, bü mesele son hızda felakete gidiyordu.

Seth çenesini kaldırdı. “En azından benim hakkımda işittiklerin gerçek. Ya sen? Çoğu efsane, değil mi? Eminim babacığın herkesi inandırmak için seni iri, çetin ceviz bir...” Herkül’ün yumruğunu havaya kaldırmasıyla Apollo “Hayır,” diye çıktı. Yarı tanrının parmak eklemlerinin üzerinde beyaz bir ışıltı dans ediyordu. “Apollyon’a zarar veremezsin.”

Seth’in sırtışı alabildiğine yayvanlaştı. “Bak bu doğru.” Apollo’nun “Yo, beni yanlış anlama sorunlu çocuk,” demesiyle Seth’in kaşları çatıldı. “Herk senin canını yakabilir. Fakat ben ona bunu yapmamasını söylüyorum. Aynısı senin için

de geçerli, ikinizden de uslu durmanızı istiyorum.”

Herkül surat asıp “Bu hiç de eğlenceli değil,” dedi. “Durun biraz.” Deacon’ın bakışları bir sağa bir sola çevrildi. “Biz de sana Herk diyebilir miyiz?”

Yarı tanrı omzunun üzerinden bakıp “Herkes bana Herk der,” dedi.

“Çok iyi ya,” diye mırıldandı Deacon. Gümüşü gözleri kocaman açılmıştı.

Bana otursam iyi olacakmış gibi geliyordu.

Apollo’nun kanepenin önünde dikilen çifte bakıp gülümsemesiyle yüzünün ilahi güzelliğine sıcak bir ifade yayıldı. Göğsüm sıkıştı. “Siz ikinizi görmeyeli uzun zaman oldu,” dedi, “ikiniz de çok mutlu görünüyorsunuz.”

Aiden “Öyleyiz,” diye yanıt verdi.

Yanında duran Alex küçük bir çığlık atıp fırladı. Kıkırdayan Apollo kollarını açıp Alex’i karşıladı. Ona sarıldı. Alex de ona. Göğsüm daha da sıkıştı.

Kaskatı kesildim. Sonra kendimi hiçbir tepki vermemeye zorladım. Zaten vermemeliydim de. Bu... Sevimli bir manzaraydı. Belli ki çok uzun zamandır görüşmüyorlardı. Gözlerimi kaçırıp Herk’e çevirdim. Merakla Apollo’yu izliyordu. Daha önce onun birine sarıldığını hiç görmemiş gibi. Yarı tanrının gözleri gözlerime çevrildi. Gözlerimi kaçırdığımda Seth’in beni izlediğini gördüm. Ona gülümsedim. Çünkü ortada gülümsemem için bir neden yoktu. Her şey yolundaydı.

Her şey pek de yolunda değildi.

Uzanıp atkuyruğumu omzumun üzerinden geriye attım. Neden rahatsız olduğumu bilmiyordum. Tamam, kesinlikle rahatsız olmuştum. Apollo bana bir merhaba bile dememişti. *Kızma*. Orada bir ahmak gibi dikiliyordum.

Aiden elini tanrının omzuna atıp işitemeyeceğim kadar alçak sesle bir şey

söylerken Alex de geri çekildi. Alex, Apollo'ya gülümserken ben de ağır ağır bir nefes verdim. Şimdi olgun bir kız olma zamanıydı. Apollo'yla benim aramdaki ilişki tuhaftı. Alex ise onu uzun zamandır tanıyordu. Hem de çok iyi. Ben sadece sahte Apollo'yu ve gerçek Apollo'yu tanımıştım ve onunla görüştüğüm anların sayısı iki elin parmaklarını geçmezdi.

Seth kolunu omzuma dolarken gülümsemeye devam ettim. Herk'e odaklanıp "E, oyun planımız nedir?" diye sordum.

Bize doğru dönen Apollo omzumdaki kola şöyle bir baktı. Sessizce ona bu konuda bir şeyler söylemesi için meydan okudum. "Gayet basit. Görüyorum ki kütüphaneciyi bulmuşsun. Yoksa sende bir şişe Pegasus kanı olmazdı." "Buldum." Hislerimi sesime yansıtmamaya çalıştım. "İkonları da buldum."

"Mükemmel. Bunu başaracağından emindim." Apollo'nun gülümsemesi kısa ömürlü olduğu kadar Alex'in bağırış çağırışla onun üzerine atladığındaki kadar yayvan da değildi. "Şimdi tek ihtiyacımız olan yarı tanrılar."

"İşte ben de bu noktada devreye giriyorum. İnanılmaz derecede faydalı olmamın sebebi bu." Herk herkesin dikkatinin kendisine odaklandığından emin olmak ister gibi odaya bakındı. Omzunun üzerinden Luke'un gözlerini devirdiğini gördüm. "Diğer yarı tanrılar sezebiliyorum ve..."

Sesinden sıkıldığı anlaşılan Seth "Evet," dedi. "Biliyoruz. Süper özel örümcek hislerin diğer yarı tanrılar kokusunu almanı sağlıyor."

Herkül gözlerini kıstı. "Evet, ben süper özelim."

Aiden gözlerini yumup parmaklarını koyu renkli saçları arasında gezdirdi. Yanında duran Alex dudağını ısırды.

Sohbet rayından çıkmadan araya girdim. "Fakat bunu şimdi nasıl kullanacağız? Şu anda yarı tanrılar sezebiliyor musun?"

Herk gülümseyip beni süzdü. Üstelik açık açık. Gözleri bana çıplak olduğumu

hissettirecek bölgelerde gezindi. “Neden seninle ikimiz bu konuyu...”

Seth rahat bir tavırla “Ölmek mi istiyorsun?” diye sordu. “Fakat bu kez gerçekten?”

“Seninle konuşmuyordum.” Herk bana göz kırptı. Şaka gibi bir herifti. “Bunu bilip bilmediğinden emin değilim fakat birçok canavarı hakladım ben. Nemea Aslanı’nı, dokuz başlı Hidra’yı ve ağzından ateş saçan Caus’u. Daha da sayabilirim...”

Apollo iç çekip “Lütfen yapma,” dedi. Elimi Seth’in sırtına götürüp tişörtünü sıktım. “Kimsenin umurunda değil.” Herk güldü. “Herkesin umurunda.”

“Benim umurumda denebilir,” dedi Deacon. “Bazı hikâyeleri dinlemek isterim. Mesela şu dokuz başlı...” Aiden “Kapa çeneni Deacon,” dedi.

Herk omzunun üzerinden bakıp sırtıttı. “Bunu sonra konuşuruz.”

Deacon gülümsedi.

Apollo “Onu direkt buraya getirmedim,” diye açıkladı. “Gelmem bu yüzden epey uzun sürdü. Onu lanet dünyada gezdirip...”

Herkül “Çok eğlenceliydi,” diye araya girdi.

Apollo hissiz bir sesle “Korkunçtu,” diye ekledi. “Yarı tanrılardan üçünün, yani Titanlar’m esir almadıklarının yerlerini bulabildik. Esir olanları ise bulamadık.”

“Hah, o kadar da özel değilmiş,” diye mırıldandı Seth. Luke kendini tutmaya çalışsa da ağzından kahkahayı andıran bir ses çıktı.

Apollo’nun irisleri kayboldu. Yerlerini küçük yıldırımlar çıkaran ifadesiz beyaz küreler aldı.

Alex “Eyvah,” diye fısıldadı.

“Yarı tanrılardan biri, Kanada’da Thunder Bay şehri yakınlarında. Bir diğeri, Pluckley adında küçük bir köyde, İngiltere’de. Eminim ismini hiç duymamışsınızdır.” Luke sözcükleri uzatarak “Duydum,” dedi. “Güya İngiltere’nin en hayaletli köylerinden biriymiş. Bu yüzden jennifer l. armentrout

ironik de bir durum. Bir yarı tanrının orada...” Apollo’nun yüzündeki pek de etkilenmemiş ifadeyi görünce .gözleri kocaman açılan Luke “Peki...” dedi. “Neyse.”

268

Apollo “Diğeri yarı tanrı güney Kaliforniya’da, Malibu bölgesinde,” diye devam etti. “Hangisinden başlayacağınız umurunda değil. Fakat bu üçünün bulunması gerek.” Kısa bir duraksamanın ardından bana doğru döndü. En azından bana öyle gelmişti. Normal göz küreleri olmadığından emin olamıyordum. “Gitmem gerek. İlk fırsatta geri geleceğim.”

Sonra Apollo -babam- gitti. Hiç orada bulunmamış gibi kayboluverdi. Sarılmak bir yana dursun...

Elimi bile sıkmadan.

Ayrıca ben ona annemin ya da Erin’in ne durumda olduğunu soramadan.

Seth

“Herk dangalağın teki gibi.”

“Gibi mi?” Güldüm. Josie’yle kuzey avlusunda yürüyorduk. Az önceki kavganın tek belirtisi yerinde olmayan heykeldi. “Tam bir kıl. Ayrıca küçük pipili.”

Josie gülüp avluya göz gezdirdi. İkinci güneşi şimdiden cılızlaşmaya başlamıştı.

Hava sıcaklığı da düşüyordu. “Kendini bir halt zannediyor. Fakat bizi diğer yarı tanrılara götürebilecekse ona katlanmamız gerek.”

“Söz veremem.”

Josie bana bakıp sıırttı. “Sence Solos Pegasus kanından faydalanabilecek mi?”

Solos, Apollo gittikten sonra yanımıza gelmişti. Her-kül’le karşılaşmanın şaşkınlığını üzerinden atmasının ardından Josie ona şişeyi gösterdi. Yaşlı avcı, silahlara zehir sürecekti. Akit hançerleri hariç. Çünkü bu çok tehlikeli olurdu. Zehri, buz sarkıtlarını andıran silahlar üzerinde kullanacaktı. En azından zehir bu silahlarda olursa kazara hançerlerimizi birilerine batırma endişesi duymayacaktık.

Josie kollarını iki yandan sarkıtıp “Kaliforniya’ya hiç gitmedim,” dedi. “İlk olarak orayı seçtiğimize sevindim. Biraz heyecanlı olmam yanlış mı sence?”

“Hayır. Neden öyle olsun ki?”

Omuzları kalkan Josie göğre baktı. “Çünkü tatile çıktığımız filan yok. Orasının tehlikeli olacağını biliyorum. Ya da olabilir. Tanımadığımız birini yarı tanrı olduğuna ikna etmemiz gerekiyor.”

“Bence işin o kısmı gayet sorunsuz olacak,” dedim. Josie tekrar güldü. “Evet. Ayrıca öyle çok şey olup bitiyor ki. Melezler ve safkanlar arasında yaşananlar. Annem ve Erin’den hiç haber almadım. Titanlar’m esir aldıkları yarı tanrıları nasıl bulacağımızı ya da başlarına neler geldiğini bilmiyoruz ve ben...”

“Ne kastettiğini anlıyorum. Uğraşmamız ve odaklanmamız gereken birçok mesele var. Fakat bu, hayatın tadını biraz olsun çıkaramayız anlamına gelmiyor.”

“Hah.” Josie dudaklarını büzdü.

“Bu da ne demek?”

Josie durup bana doğru döndü. Rüzgâr atkuyruğundan sıyrılan birkaç tutam saçı savurdu. “Bunu senden işitmek tuhaf sadece.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Bu da ne demek oluyor şimdi?” “Hayatını bu düsturla yaşadığını sanmıyorum.” Parmağıyla göğsümü dürttü. “Yakın zamana kadar hayattan gerçekten keyif aldığını düşünmüyorum.”

Ağzımı açıp bu iddiasına itiraz edecek olsam da ne diyebilirdim ki? Haklıydı. “Tamam, pes ediyorum.”

Josie’nin sırtışı yayvanlaşırken tekrar dönüp, yürümeye başladı. “O Pegasus’u görmeni gerçekten isterdim. Seth, harika bir şeydi o.”

“Sadece kanatları olan bir at işte.”

Bir hayret nidası çıkaran Josie omzunun üzerinden bana baktı. “Artık arkadaş olabileceğimizi sanmıyorum.” “Sorun değil. Seninle sadece arkadaş olmak gibi bir niyetim yok.”

Josie gözlerini devirdi. “Beni tekrar eğitmeye başlayacak mısınız?”

“Neden olmasın?” Yumruk yumruğa mücadele konusunu halledebilirdim. Ya elementler? O konuda şansımı zorlamamalıydım. “Fakat iki gün sonra yola çıkacağız. Bu da eğitimi zorlaştıracak.”

“Doğru.”

Yata Khaneye vardığımızda bir süre konuşmadık. Önümüzdeki iki gün baş başa geçirecek pek vaktimiz olmayacağının farkındaydım. Şu ara Deacon, Herkül’e hayranlığını sergileyip duruyordu. Biz yanından ayrıldığımızda kulak zarlarını söküp yere fırlatmak ve ezmek istiyormuş gibi görünen Luke’un haline gerçekten acımıştım. Yakında herkes seyahatimizi planlamak için yeniden bir araya gelmek isteyecekti. Ben de Josie’yle bir konuda konuşmak istiyordum.

“Hey.” Elini tutup onu tekrar kendime doğru çektim. “Sen iyi misin?”

“Evet. Tabii.” Elini göğsüme koyup başını geriye attı. “Neden soruyorsun?”

“Gerçeği mi bilmek istiyorsun?”

Josie burnunu kırıştırdı. “Evet.”

“Tamam.” Josie’yi banka doğru götürdüm. Oturup onu kucağıma çektim. Bir an gerilse de sonra gevşedi. “Alex ve Apollo birbirlerini gördüklerinde senin ne halde olduğunu fark ettim.”

Josie gözlerini bir an için bana çevirdikten sonra kaçırdı. Buna razı olmadım. Onu çenesinden tutup tekrar bana bakmaya zorladım. İç geçirdi. “Çok mu belli oluyordu?” “Hayır.” Gözlerim gözlerini aradı. Josie’nin, babasının Alex’le o denli samimi olduğunu görüp de hislerini belli etmemek için verdiği çabayı fark ettiğimde, içimden belki yüzüncü kez Apollo’yu *akaşa* ile vurmak gelmişti. “Çok fark edilmiyordu.”

“Fakat sen fark ettin.”

Ellerimi Josie’nin kalçalarına doladım. “Bunun nedeni benim hep seni izliyor olmam. Seni ne çok izlediğimi bil-sen beni ürkütücü bulurdun.”

“Seth...” Güldü.

“Gerçeği mi bilmek istiyorsun? İkimiz bu banka varana dek gözümü kışından ayırmadım.”

“Aman tanrım.” Josie başını iki yana salladı. “Gülünçsün Sethie.”

“Dürüstüm.” *Bazen* dürüsttüm.

“Evet...” Bir kez daha iç çekti. “Ben sadece... Apollo’nun benimle doğru dürüst konuştuğu bile olmuyor. Anlıyorsun ya? Benim de ona bir şey sormaya hiç fırsatım olmuyor. Öyle bir anda çıkıyor ve adamakıllı konuşmuyoruz. Onun... Alex’i gördüğü için gerçekten mutlu bir hali vardı. Sanki birbirlerine

sarıldıklarında...”

Apollo’nun canını yakmak istiyordum.

Josie hırıltılı bir nefes verdi. “Artık büyükbabam ve büyükannem yoklar. Annem de. Apollo ise babam ve bir baba gibi davranmıyor. Bazen kendimi sadece bir yetim gibi hissediyorum. Demek istediğim, gerçekten öyleyim de.”

“Seni anlıyorum,” dedim. Josie öne eğildi. Yanağını omzuma yasladı. Kolumu kaldırıp elimi ensesine götürdü. “Bu konuda yalnız değilsin. Anlıyorum.”

“Anlıyorsun,” diye mırıldandı.

Ona bakıp hafifçe gülümsedim. O güzel gözler kapalıydı ve kirpikleri birer yelpaze gibi yanaklarının üzerine kapandı. Sonra başını kaldırdı. Elini yanağıma sarıp ağzını ağzıma götürdü.

Dudaklarıma şöyle bir değip geçen dudakları başta çekingendi. Fakat beni sarsmıştı. Hareketine verdiğim ani tepkiyi fark ettiğini biliyordum. Kıçına dayanan şeyi ya da elimin ensesinde nasıl gerildiğini gizlemek mümkün değildi.

“Seni öpmek hoşuma gidiyor,” dedi. “Bunu seninle paylaşmak istedim.”

Dudağının kenarını dişlerimle yakalayıp hafifçe ısırdım. “Eh, ne zaman istersen kendini tutma.”

“Ne zaman olursa mı?”

Başımı yana eğip dilimi ağzının daha da derinlerine götürdüm. Josie bana şevkle karşılık verdi. Sanki dışarıda, her an birisinin bizi görebileceği bir yerde oturmuyorduk. Umurumuzda değildi. Josie kucağımda eğilip büküldü. Yerinde duramıyor, daha fazlasını istiyordu. Ellerimi de işin içine katıp bedeninden aşağı gezdirdim. Giysilerinin altında bekleyen kıvrımları okşadım. Onu keşfetmek istiyordum. Fakat bunu hemen yapmayacaktım.

Alex'i sezince geri çekildim. "Az sonra burada yalnız olmayacağız."

"Ya?" Josie gözlerini kırıp omzumun üzerinden baktı. "Ya. Bu çok tuhaf."

Hiçbir şey söylemeden kanepede yana kaydım. Josie'yi bacakları bacaklarımın arasından sarkacak şekilde çevirdim. Onun kalkacağını ve benden uzaklaşacağını düşündüm. İlişki durumumuzu sergilemekten rahatsız olup olmadığından emin değildim... Yani o ikisiyle geçmişim düşünülduğünde.

İkisi bize yaklaşırken Aiden'm adımları yavaşladı. Belli ki yüzümdeki ifade pek de misafirperver değildi. Gökyüzüne bakıp "Özür dilerim," dedi. "Niyetimiz sizi rahatsız etmek değildi."

"Fakat yine de edeceksiniz, öyle mi?" diye yanıt verdim.

"Evet." Alex'in gülümsemesi cılızdı. "Onlardan kısa süre önce ayrıldık. Herk'in yanında kaçımızın hayatta kalabileceğini bilmiyorum. Herif tam bir dangalak."

Josie kıkırdadı. "Ben de aynen öyle söylemişim."

"Yüce zihinler benzer düşünürlermiş." Alex'in gülümsemesi daha sıcak bir hal aldı. "Sadece ikimizin size katılmasının sizin için sorun olmayacağından emin olmak istiyoruz."

"Tabii ki olmaz," dedi Josie. Yeniden bana yaslandı. Ne ayağa kalkacağı ne de benden uzaklaşacağı vardı. En küçük bir zerresi bile bir başkasının ne düşüneceğinden utanmıyor, bunun için endişelenmiyordu.

Kahretsin.

"İyi," diye yanıt verdi Alex.

Elimi Josie'nin kalçasına bastırdım. "İkinizin bizimle gelmesi konusunda pek de seçme şansımız olmadı."

Aiden sırtarak “Evet,” diye yanıt verdi.

Gözlerimi Aiden’ın gözlerine çevirdim. “Tıpkı eskiden olduğu gibi.”

Bir sessizlik oldu. Sonra o gri gözlerin içinde gümüşü bir alev yandı. “Umarım öyle olmaz.”

23

Josie

Deacon kararlı bir sesle “Beni durduramazsın,” dedi. Muhtemelen ilk kez onu bu kadar ciddi bir tonda konuşurken işitiyordum. “Ben bir yetişkinim.”

Aiden derin bir nefes aldı. Fakat bir faydasını görmedi. “Seni durdurabilirim. Kolaylıkla.”

“Seni bunu yapmaya çalışırken görmek isterim.”

İki erkek kardeşin tartışmasını izlemek, bir tenis maçında ön sırada oturmak gibiydi. Kimin kazanacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Deacon diğer yarı tanrıları bulmak için bize katılmak istiyordu. Aiden buna razı gelmiyordu.

“Görmek istemezsin.” Aiden odanın içindeki, Alex’le paylaştıkları kanepede oturuyordu. Oda epeyce genişti. Benim odamdan da, Seth’inkinden de genişti. Gerçek anlamda bir oturma odaları vardı. Doğru dürüst bir kanep ve iki bambu koltuk. Bir de Alex’in üzerinde oturduğu koltuklu sedir. Cidden kendimi nasıl orada bulduğumu bilmiyordum.

Alex ve Aiden, Seth ve beni bankta bulduktan sonra dördümüz yatakhane geri dönmüştük. Odalarına girmiştik ve ben odanın ne denli geniş olduğuna şaşarken Seth, Solos’u bulmaya gitmişti. Geri döneceğini söylemişti.

Bir saat önce olmuştu bu.

Herkül’le karşılaşmamış olmasını diliyordum. Çünkü bu karşılaşmanın hiç de hoş sonuçlanmayacağını biliyordum.

“Herhalde Luke yüzünden seninle gelmek istediğimi düşünüyorsundur.” Deacon kanepenin önünde oturuyordu. Yanakları hüsrarla kızardı. “Sebep o değil.” Luke’a baktı. “Sakin üstüne alınma bebeğim.”

Luke kanepenin diğer yanından “Alınmıyorum,” dedi. “Fakat onun da bu yarı tanrı bulma oyununa gitmek için dersleri kaçıracağını belirtmek isterim.”

Aiden sakince “Bu farklı bir durum,” dedi. “O eğitimli, Deacon. Bunu biliyorsun. Bu gezi tehlikeli olabilir.”

“Bunu biliyorum ve bu konuşmayı da bin kez yaptığımızın farkındayım. Beni korumak istemeni anlıyorum. Bunun için de sana minnettarım. Fakat artık çocuk değilim ben.”

Gözlerimiz buluşunca Alex yüzünü ekşitti. Deacon’m yürüttüğü mantığı kesinlikle anlıyordum. Aiden’m onun burada, nispeten güvende olacağı bir ortamda kalmasını istemesini de anlıyordum. Orada başımıza neler geleceğini bilmiyorduk.

“Çocuk olmadığını biliyordum Deacon.”

Deacon başını iki yana salladı. “Anlamıyorsun. Kendimi korumayı biliyorum. Fakat mesele bundan fazlası. Seni koca bir yılın yarısı görmedim Aiden. Bu altı ay demek. Sana erişemedim.” Sesi alçaldı. “Sanki ölüydün.” Luke öne eğilirken Aiden yüzünü buruşturdu.

Aiden “Deacon...” dedi.

“Hayır. Bunu dinlemelisin. İkiniz de dinlemelisiniz. Başınıza bir şey gelmediği için mutluyum. Sonsuzluğu birlikte paylaşacağınız için de. Fakat bu benim için kolay bir durum değil.” Deacon’m gözleri buğulandı. Bana orada kalıp Deacon’m derin acısına şahit olmamalıymışım gibi geliyordu. “Seni özledim ve

elime bir fırsat geçti. Seni görmek için altı ayım var. Sonra geri dönmen gerekecek. Sonrasında bir daha ne zaman görüşeceğimizi kim bilir? Altı ay boyunca geri dönmeyebilirsin. Seni görmek istiyorum. Bu gayet makul.”

Kardeşi gözlerini yere çevirip parmaklarını gür saçlarında gezdirdi. Tek kelime etmedi. Luke ayağa kalkıp Deacon’ın dikildiği yere yürüdü. Ardından kolunu Deacon’ın omzuna atıp onu göğsüne doğru çekti. Deacon’ın sarı buklelerle kaplı başının tepesini öptü.

“Kahretsin.” Aiden kolunu indirip gözlerini yukarı çevirdi. “Hiç bu açıdan düşünmemiştim.”

“Elbette düşünmemiştin,” diye mırıldandı Deacon. “Bu yüzden bana ihtiyacın var. Ben her şeyi düşünürüm.” Aiden boğuk bir kahkaha atıp Alex’e baktı. Alex ona güven telkin eden bir gülümsemeyle karşılık verdi. İkisinin hemfikir oldukları belliydi. Zihinleri ve ruhları birbirine bağlıymış gibi.

Seth’le ikimiz hiç o noktaya varacak mıydık? Buna fırsatımız olacak mıydı? Kısa bir nefes alıp ağır ağır verdim. Buna fırsat bulacaktık. Bir planım vardı. Öyle mükemmel bir plan olmasa da. Tek ihtiyacım olan, Apollo’nun bu planı hayata geçirmem için yeterince uzun süre yakınımda olmasıydı.

Gözlerimi açılan kapıya çevirdim. Herkül içeri girdi. Üst dudağı büküldü. Yakışıklı yüzünün hatlarına bariz bir hoşnutsuzluk yerleşmişti. “Bu oda bile küçük. Neden burada her şey küçük?”

Luke “Burası bir yatakhane,” diye açıkladı. Açıklama yapmaya çalıştığı için hakkını teslim etmem gerekirdi. “Yatakhanelerde odalar küçüktür.”

Radford’daki yatakhane odamı düşündüm. “Ve burası aslen geniş bir...”

“Geniş değil.” Herk sözümü kesip kolunu kaldırdı ve pazısını sıktı. “İşte *bu* büyük.”

Ağzımı açsam da... Evet, söyleyecek bir sözüm yoktu. “Fakat sizin odanız neden

benden daha iyi?” diye sordu Herkül. Alıcı gözüyle etrafına bakındı. Gözlerini Aiden’a çevirdi. “Yani sen kim oluyorsun ki?”

“Şeeyy...” Alex koltuklu sedirden hızla kalktı. “Açım. Benimle gelip yiyecek bir şeyler almak ister misin?”

Benimle konuştuğunu anlamam için epey bir zaman geçmesi gerekti. Alex kapıya doğru yürürken ağır ağır doğruldum. Beni acele etsem iyi olacağını hissettiren bir bakışla uyardı. Ben de acele ettim.

Koridora çıktığımızda Alex kollarını havaya kaldırıp yumruklarını sıktı ve ayaklarını yere vurdu. Tam bir öfke nöbeti geçiriyordu.

Sırıttım.

“Ah tanrılar, şu herife katlanamıyorum,” dedim. “Daha birkaç saat oldu ve içimden ayak tırnaklarımla gözlerini oymak geliyor.”

“Ayak tırnaklarıyla mı?”

“Evet,” diye köpürdü Alex. “Çünkü ayak tırnakları küt olur ve onun o aptal suratına tekme indirirsem canını daha fazla yakar.”

Kafamda Alex’in bahsettiği sahne canlanınca güldüm. “Kesinlikle kılın teki.”

İkimiz koridorda ilerlerken Alex “Apollo’nun en sinir bozucu yarı tanrısı bulmasına şaşmadım,” dedi. “Zamanlamasının mükemmel olması bir yana danganak bulma gibi bir süper gücü var.”

Alex’in Apollo’nun zamanlamasının ne kadar kötü olduğunu farkında olması bana onun bunu nasıl keşfettiğini düşündürdü. Kalabalık lobiye vardık. Furilerin yakınında dikilen çok sayıda öğrenci kapıya doğru yürürken Alex’e çaktırmamak için hiçbir çaba göstermeden, aval aval bakıyorlardı. Gece karanlığı çökmüştü.

“Bekle.” Alex’e yetişip sesimi alçalttım. “Sokağa çıkma yasağı yok muydu?”

Alex gülerek kapıyı açtı. “Evet fakat bizi bağlamıyor.” ikimiz kapıdan çıkarken ve sokağa çıkma yasağını uygulayan muhafızların yanından geçerken kaşlarımı kaldırdım. Muhafızlar hiç ses etmedi. Alex parmaklarını onlara salladığında bile.

O halde sorun yoktu.

Alex bana bakıp “Umarım kafeteryada hâlâ yiyecek bir şeyler vardır,” dedi. “Bu arada neredeyse açlıktan ölmek üzereyim.”

“Al benden de o kadar.” Keşke hırkamı yanımda getir-seydim. Haziranda olmamıza rağmen rüzgâr hâlâ soğuk esiyordu. “Herhalde yiyecek soğuk bir şeyler vardır. Genelde yiyecekleri gece hazırlıyorlar. Biri de gece yiyecekleri istifliyor.”

“Güzel.” Bir süre sessizce yürümemizin ardından Alex “Sence herhangi bir sorun yok, değil mi?” diye sordu. “Kaliforniya’ya gitmek ve orada başımıza gelebilecekler hakkında yani?”

Başımı salladım ve hemen kendimi kesinlikle zararsız bir sorudan olumsuz anlamlar çıkarmaktan alıkoydum. “Hayır. Yani orada tam olarak neyle karşılaşabileceğimizi bilmesem de ben... Daha önce bir Titan’la karşı karşıya geldim.”

Alex dudaklarını büzdü. “İşittim. Hyperion’ın işini bitirmişsin.”

İkimiz ürkütücü tenhalıktaki yürüme yolunu takip ederken “Öyle sayılır,” dedim. “Onu kullanım dışı bıraktım sadece.”

Alex sessizce “Onunla yalnız kaldıktan sonra,” diye ekledi.

Ona sert bir bakış attım. Bana değil, dosdoğru karşısına bakıyordu. Yanıt vermedim.

“Ares’le savaştığımı biliyorsun, değil mi?” diye sordu.

“Evet.”

Alex dudağını ıslattı. Sonra yürümeyi bırakıp yüzünü bana çevirdi. “Ares sadece kıcıımı tekmelemekle kalmadı. Bunu feci bir şekilde yaptı. O... Beni öyle kötü bir hale getirdi ki bir açıdan kendimi gerçekten toparlayabilece-ğimden şüphe ettim.” Ağzından çıkan her sözcük ona acı veriyordu. Konuşmakta açıkça zorlanıyordu. “Sen onun-layken neler olduğunu bilmiyorum. Kimse bir şey söylemedi; fakat ben... Kötülüğün nasıl işlediğini bilirim.”

Gözlerimi yumup başımı çevirdim. Yutkundum. Son birkaç gündür kâbus görmüyordum. Kâbusların benden uzak olmasını ümit ediyordum. Bu aralar ruhsal bir çöküntü yaşamamın hiç de zamanı değildi.

“Neyse,” dedi Alex. “Ben sadece konuyu öylesine açtım. Hyperion hakkında konuşmak istersen seni dinlemeye hazırım.”

“Tamam.” Atkuyruğumu omzumun üzerinden atıp boğazımı temizledim.

Alex hafifçe gülümsedi. Daha önce Apollo’yla ikisinin samimiyeti karşısında bozulduğum için kendimi kötü hissetmeme neden olan, küçük bir gülümsemeydi bu.

Bir başka ortak noktamız daha olduğunu fark ederek

jennifer l■ armentrout

birbirimize bakarken aramızda belli belirsiz bir bağ kuruldu. Zayıf, yepyeni bir bağ. Fakat ikimiz de kötülüğün gözlerinin içine bakmış ve buna rağmen hayatta kalmıştık.

Yeniden yürümeye başladığımızda Alex “Eeeee,” dedi. “Sen ve Seth’ten ne haber?”

Eyvah, bir gergin sohbetten diğerine geçiyorduk. “Anlaşılan son konuşmamızdan beri işler değişmiş.” Alex bu sözlerinin ardından güldü. Az önceki melankolik halinden eser yoktu. Sanki berbat, korkunç şeylerden hızla sıyrılmakta uzmanlaşmıştı. “Ve konuşalı daha bir gün oldu, değil mi?”

“Evet.” Ben de güldüm. “Haftalar geçmiş gibi, değil mi?” “Bu kadar çok olay yaşandığında hep öyle olur.” Alex alçak bir duvarın üzerine sıçrayıp duvarın üzerinde yürümeye başladı. Peki, yine ondan hoşlanmamaya başlamıştım. Çünkü ben olsam o duvardan üç bacaklı bir lama gibi düşerdim. “Eh, anlaşılan ikiniz aranızdaki meseleyi çözmüşsünüz.”

Bir yanım bu konuda konuşmak istemese de her zamanki gibi yine çenem açıldı. “Sanırım.” Sonra ilk sözümü “Evet,” diye düzelttim. “Çözdük.”

En azından ben öyle düşünüyordum. Seth’le doğru dürüst konuşma fırsatı bulamamıştık. Birlikteydik. Fakat oturup geldiğimiz nokta hakkında adamakıllı konuşmak muhtemelen iyi bir fikirdi.

Alex yanıt vermeyince ona baktım. Duvarın üzerinde yürürken yüzü ifadesizdi.

Ona “Mutlu olmayı ya da hayatta hiçbir şeyi hak etmediğini düşünüyor,” dedim. Belki de bunların hiçbirini söylememeliydim. Fakat Alex’in Seth’in gerçekten ne halde olduğunu, onun neler *yaşadığını* gerçekten anlayıp anlamadığından emin değildim. “Bunun nedeni biraz da

Seth’in yapmak zorunda kaldığı şeyler. Ares’le yaşananlardan sonra tanrılar onu Ares’le birlik olanları bulup öldürmesi için kullanmışlar. Onların suikastçısı olmuş.” Alex’in dudakları aralandı. “Ben... Bunu gerçekten bilmiyordum.”

“Ayrıca Ares’le çalışırken yaptığı her şeyi biliyorum. Bu yüzden kendisini affetmemiş. Yaptığı ya da suç ortaklığı ettiği şeylerin bazıları bağışlanacak gibi değil tabii. Fakat o... Bunlara takılıp kalmış ve bu yanlış.” Alex duvarın kenarına gelip yukarıdan bana bakınca durdum. “Onu affetmeyi belki de hiç

başaramayacağın ya da unutamayacağın konular olduğunu biliyorum.”

Alex başını yana eğdi. “Bazen onu tamamen affediyorum. Bazen ise hâlâ içimden suratını yumruklamak geliyor.” “Anlaşılır bir durum.” Gözlerimi Alex’in gözlerine çevirdim.

Epey uzun bir suskunluğun ardından Alex gözlerini göğe çevirdi. Omuzlarını kaldırdı. “Onun için endişeleniyorum.”

“Sen...”

“Yapabilecekleri beni endişelendiriyor,” diye ekledi Alex. Gerildim. “Bunu işitmek istemediğini biliyorum ve bil ki... Bu sözlerimde art niyet yok. Seth... Aiden’la ikimizin sonsuzluğa kavuşması için her şeyden vazgeçti. Onun içinde büyük bir iyilik var. Fakat...”

Aklıma Medusa’nın sözleri geldi. “Fakat ne?” Kirpikleri inip gözlerini örttü. “Onun içinde büyük bir karanlık da var.”

“Biliyorum,” diye fısıldadım. “Fakat ışığı bulabilir.” Alex hiçbir şey söylemedi.

“Gerçek bir hayatı hak ediyor,” diye ayak diredim, “ikinci bir şansı hak ediyor.”

“Bence de.” Alex duvardan aşağı atlayıp çevik bir hareketle yanıma indi. “Demek istediğim, Seth’in sorunları var. Fakat mutluluğu hak ediyor. Gerçekten.”

Alex’e “O mutluluğa kavuşmasına yardım edeceğim,” dedim, içimden bu sözleri bir dağın zirvesinden haykırmak geliyordu.

Alex fal taşı gibi açılan gözlerini bana dikti. “Bu epey iddialı bir açıklama.”

Omuz silktim. “Bu doğru.”

Kısa bir sessizlik oldu. “Onu seviyorsun, değil mi?”

Hiç tereddüt etmedim. “Ona âşığım.”

24

Kalbim küt küt atarken olduğum yerde kal-maya, Seth'in bana emrettiği şeyi yapmaya

çalıştım. Fakat bu katıksız bir işkenceydi.

Keyif veren, çılgınca, enfes bir işkence.

Seth'in nasırlı avuçları bacaklarımın iç kısmında kayıp kıcımı kavradı. Eğdiği başına baktım. Bir yanım *onun benim için* dizlerinin üzerinde olduğu gerçeğini kabullenmekte zorlanıyordu.

Gerilim zirveye ulaşırken dili bacağımın kalçamla birleştiği çizgi üzerinde hareket etti. Dudağımı ısırdım. Beni öldürüyordu. Yavaşça. Tıpkı geçen gece de öldürdüğü gibi. Solos'la toplantısından gelmesinin ardından ikimiz kimseye çaktırmadan odasına döndüğümüzde. O zaman da pek bir şey konuşmamıştık. Dillerimiz ve ağızlarımız başka işlerle meşguldü. Bugün de baş başa kalmak için fazla zamanımız yoktu. Günün çoğunu sabahki yolculuğa hazırlanmak için harcamıştık.

Seth'in dilinin gerçekten ama *gerçekten* olmasını istediğim yere yaklaşmasıyla kalçalarım seğirdi.

Seth tenime ürperti yayan hırıltılı bir sesle “Kımıldama,” diye buyurdu.

iki yanımda kalan ellerimin parmakları, onları saçlarına gömme, o muhteşem ve nasılsa hâlâ sinir bozucu ağzı sadece birkaç santim yukarı yönlendirme arzumla kasılıyordu. “Kımıldamıyorum.”

“Kımıldıyorsun.” Seth uyluğumun iç kısmını öptü. “Kendini dizginlemek zamanla edinilen bir beceridir.” Başının tepesine öfkeli bir bakış attım.

“Benim de gerçek anlamda ustalaşmadığım bir beceri.” Kirpikleri kalktı. Gözlerimiz buluştuğuunda akciğerlerimizdeki hava boğazıma takıldı. “Birkaç saniye sonra açıkça belli olacağı gibi.”

Ilık nefesi onu delicesine arzuladığım noktanın üzerinde dans etti. Ellerini hareket ettirdi. Başparmaklarını kullanarak beni araladı.

“Ah, tanrılar,” diye fısıldadım.

Dili kızgın etin üzerinde kayarken ağızımdan gergin bir inilti çıkıverdi. Öbür yana geçen Seth ortadan uzak duruyordu. Bacaklarım titremeye başlayana dek yalamaya ve beni tatmaya devam etti.

“Ambrosia bile senden daha tatlı olamaz,” diye homurdandı. Dili içeri girdi. Yaladı. Emdi. Kalçalarımı hareketsiz tutamadım. Bu imkânsızdı. Bedenimi ağzına dayadım.

Kalbim bir kez teklerken ağzı üzerime kapandı. Ben haykırarak başımı geriye atarken Seth kuvvetle ve daha derine inerek beni emdi. Zirvenin kenarından sarsıcı bir hazzım dalgaları arasına düştüm.

Sonra birden kendimi yüzüstü çevrilmiş halde buldum. Bir el sırtımın ortasına inip bana kılavuzluk etti. Ellerim yatağa çarptı. Kollarım titrerken Seth diğer eliyle kalçamı kavradı. Arkamdan içime girdiğinde hâlâ geliyordum.

Bu pozisyon yeniydi ve tanrım, daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Seth içimde ve derinde hareket ediyordu. Darbeleri sert ve hızlıydı. Yüzümün önüne düşen salarım ileri savruluyordu. Kollarım yorgun d şe de ben  ne yığılmadan Seth beni bir kez daha kaldırdı. Beni dayanılmaz bir rahatlıkla hareket ettiriyor, kontrol ediyordu.

Seksiydi de bu.

Çok ama çok seksi.

Sırtüstü çevrildim. Bacaklarım omuzlarımdaydı. İçimdeydi. Dalıyor ve geri çekiliyordu. Gerilim yine yükselmeye başladı.

Seth'in çarpıcı yüzü bir kararlılık maskesi gibiydi. Çenesi gergindi; dudakları kenetlenmişti. Gözleri inanılmaz, ılık saçan, sarımsı kahverengi bir renk almıştı, O tekrar tekrar, gerilim bir kez daha çözülene dek içime girerken kalçalarım büküldü ve belim geriye kıvrıldı. Seth kaskatı kesildi. Başını geriye atıp ismimi haykırdı. Aleti derinliklerimde zonklarken damarları hissettiği şiddetli rahatlama hissiyle belirginleşti.

Bacaklarımı indirip içimden çıktıktan sonra üzerime çıkıp dudaklarımı öptü. Seth prezervatifi atmak için gittiğinde olduğum yerde yatmaktan fazlasını yapacak enerjiyi toplamakta zorlandım. O geri döndüğünde yerimden biraz olsun kımıldamamıştım.

Seth bu durumdan şikâyetçi değildi.

Yanıma uzanıp kolunu ve bacağını üzerime attı. Beni kendisine çekti. Bedenlerimizin her noktası birbirine temas ediyordu. İkimiz de çıplak, terliydik ve her şey mükemmeldi. Böyle anlarda, ikimizin dünyadaki herhangi bir normal çift gibi olduğunu düşünmek, bunun hayalini kurmak benim için çok kolay oluyordu.

Eli göğsümü okşadı. “Düşünüyordum da...”

Ona “Bunu yapabildiğini bilmiyordum,” diye takıldım. Güldü. “Bazen yapıyorum.” Üzerimde gezinen başparmağı sertleşmiş meme ucumu buldu. “Biz Kaliforniya’ya giderken seni burada kalmaya ikna etmemin bir yolu var mıdır acaba?”

Bu sözler beni hazzın sebep olduğu hülyalı halimden çıkardı. Başımı öne çevirdim. “Ne dedin sen?”

“Gerçekten gitmek zorunda değilsin. Efsanevi Hıyar Herkül onları sensiz de bulabilir.” Sözleri karşısında gözlerimi kısıtım. “Yarı tanrıları buraya, sana, daha güvenli bir ortama getirebiliriz.”

“Tabii, burası güvenli; ortalıkta dolaşan iblis sürüleri, her an belirebilecek gölgeler ve Titanlar, bir de durmadan dövülen melezler ve safkanlar hariç.”

Seth başını kaldırıp yanağını yumruğuna yasladı. “Evet, fakat Akit Titanlar’a karşı korunaklı.”

“Şimdilik.”

“Yine de burada daha güvende olursun.” Başparmağını meme ucuma bastırdı. Fakat bu yaptığı dikkatimi dağıtmayacaktı. “Ben sadece senin tehlikeli bir...”

“Gerisini getirme.” Elimi kaldırıp parmaklarımı dudaklarına yasladım. “Anlıyorum Seth. Gerçekten. Güvende olmamı istiyorsun. Ben de senin güvende olmanı istiyorum. Fakat beni burada tutamayacağını biliyorsun. Önünde sonunda Titanlarla savaşmak zorunda kalacağım.” Sesim dengeli ve sakin çıksa da, Titanlarla çarpışma düşüncesi nabzımın hızlanmasına neden olmuştu. Sesimde olgun, geleceğini kabullenmiş bir ton vardı. Öyle ki, yaptığım bu konuşma için bir kutu çıtır parmak tavuğu hak etmiş olabileceğimi düşündüm. “Bu önünde sonunda olacak.”

Çenesinin üzerinde bir kas kıtıldı. Yine de parmağımın ucunu öptü. “Orada neler olacağını bile bilmiyoruz. Muhtemelen, kendilerine yarı tanrı olduklarını söylemek üzere olduğumuz bazı kişilerle yapacağımız gerçekten tuhaf sohbetler dışında hiçbir şey olacağı da yok.”

“Evet, yanıtının bu olacağını biliyordum. Fakat şansımı denemem gerekiyordu.”

“Şu an boğazına bir yumruk indirmememin tek nedeni de bu.” Susup ona tatlı bir gülümsemeyle baktım. “Tabii sevgiyle.”

Seth’in ağzının bir kenarı yukarı kıvrıldı. “Peki bana bir söz verebilir misin?” *

Biraz bekledim. Sonra “Evet,” dedim. “Sana seni sonsuza dek vücut yastığım olarak kullanacağıma söz veriyorum.” Seth kıkırdadı. “Bunu duyduğuma sevindim. Fakat sana sorduğum şey bu değil.”

Kıkırdadım. “Peki. Nedir?”

Bir sessizlik oldu. “Bazı sorunlarla karşılaşırsak Alex ve Aiden’a yakın duracağına söz ver.”

Onu doğru işittiğimden şüphe ederek Seth’e tekrar baktım. “Ne?”

“Bir terslik olursa onlardan ayrılmayacaksın,” diye yineledi Seth. “Eğitim aldığımı biliyorum. Dövüşebileceğim ve elementleri kullandığımı da. Bunları dövüşebileceğinden ve kendini savunabileceğinden şüphe ettiğim için söylemiyorum.” Sustu. Kaşları çatıldı. “Biraz önce aşağı yukarı bunu kastetmişim gibi olsa da pislik yapıyordum, çünkü, yani, pislüğün tekiyim ben.”

Güldüm.

Seth sözlerini “Fakat senden sadece onların yanından ayrılmamanı istiyorum, tamam mı?” diye bitirdi.

Ona vereceğim yanıtı nereden başlayacağımı bilmiyordum. “Neden bana sana değil de onlara yakın durmamı söylüyorsun?”

Seth’in göğsümün üzerindeki eli hareketsizleşti. “Çatışma kötüye giderse ben biraz... Kontrolden çıkabiliyorum.” Kaşlarımı kaldırdım.

Gözlerini yumup “Sadece hiçbir şeyin ters tepip sana zarar vermesini istemiyorum,” diye ekledi. “Hâlâ endişeleniyorum, incinmene sebep olmak...”

“İncinmeme sebep olmayacaksın.” Elimi yanağına götürdüm. Çenesini kaldırıp gözlerini gözlerime çevirdim. “Ve bana zarar vermeyeceğini biliyorum.”

Çenesinde bir kas titredi. “Ben nasıl...”

Susup sözünün gerisini getirmeyince parmağımı alt dudağının altında gezdirip okşadım. “Sen nasıl... Ne?”

O gözler yine gözlerimle buluştu. “Nasıl oldu da seni bulacak kadar şanslı olabildim?”

“Güzel soru,” diye mırıldandım.

Güldü. Fakat çıkardığı cılız ses çabucak kesildi. Sanki hiç var olmamış gibi. “Bunun kulağa aptalca geldiğini biliyorum. Böyle bir şey söylemenin yani; fakat... Seni hiç beklemiyordum Josie. Bunların gerçekleşeceğini bir kez olsun aklıma getirmemiştim.” Seth susup elini karnımın üzerine koydu. “Hiç ciddi bir ilişkim olmadı.”

“Ve bu ciddi mi?” diye sordum. İçimden gözlerimi sımsıkı kapatmak geldi.

“Hayatımda hiçbir konuda bu kadar ciddi olmadım,” dedi Seth. Sözlerinden biraz olsun şüphe etmedim. Avucunu yanağında gezdirdi. “Fakat biliyorsun... İlişkimizin bir geleceği yok.”

Tenimde sanki buzlar yürüyordu.

“Bir geleceğimiz olmasını ne denli çok istesem de. İstiyorum da Josie.” Gözleri kısa bir süre için kapandı. “Bunu her şeyden çok istiyorum. Fakat bir anlaşma yaptım ve önünde sonunda onlara vaat ettiğim şeyi almaya gelecekler.”

“Ve biz karşılıklarına çıkıp onları durduracağız,” dedim. Seth’in gözleri birden açılıverdi. Yüzüne bir hayret ifadesi oturdu. “Josie...”

“Seni o anlamadan kurtarmak için babam dâhil, tüm tanrılarla savaşmam gerekse de bunu yapacağım.” içim büyük bir kararlılıkla doldu. “Bankaya götürüp bozdura-bileceğin açık bir çek bu laf.”

“Dur bakalım. Sen ‘bankaya götürüp bozdurabileceğin açık bir çek’ mi dedin?”

Yanaklarım al al oldu: “Büyükannem hep öyle derdi.” Seth bir an bana baktı. Sonra başını eğip başıma yasladı. Beni öpmeyi. Sadece dudaklarını yanağımın kavisine yasladı. “Hâlâ fazlasıyla ölümlüsün.”

“Ve bu yanımı seviyor musun?”

“Evet.” Yanağımı öptü. Elini aşağıya indirip popomu kavradı. Sıktı. “Ayrıca senin *bu* yanını da gerçekten seviyorum.”

“Sapık.”

“Öyleyim.” Elini çekip sırtıttı ve bana baktı. Fakat gülümsemesi gözlerine yansımadı.

Yanağına hafifçe vurup “Kendine daha fazla güvenmeyi öğrenmen gerek,” dedim. “Mesela her gün moral verici özlü sözler okumaya filan başlayabilirsin.”

“A, evet, Joe. Sabah başlarım. İlk iş.”

“Kimseye söylemem.” Sırtıttım.

“Her neyse.” Seth gülerken eli göbeğimde gezindi.

Yine şakalaşmaya ve gülmeye başlamasının verdiği rahatlıkla gözlerimi göz alıcı yüzünde gezdirdim. Kirpikleri inmiş, dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrılmıştı.

Onu izlerken Alex’in söyledikleri aklıma geldi. O düşünceleri bir kenara bıraktım. Zihnimde yeni bir düşünce yüzeye çıktı. Herkül’ün gelişiyile unuttuğum bir şey... Ve Seth, Seth’liğini yaptığı için...

“Hey,” dememle Seth’in kirpikleri kalktı. “Sence Alex’in hâlâ Tanrı Katili olması mümkün mü?”

Bir kaşı kalktı. “Hayır. Tanrıların onun... Fani ölümünü yaşamasında ısrarcı olmalarının nedeni buydu. Böyle-ce artık Tanrı Katili olmayacaktı.”

Kaşlarımı çattım. Medusa neden bahsediyordu o halde? “Neden sordun bunu?”

Omuz silktim. “Sadece merak ettim.”

Seth elini kalçamın üzerinde kıvırdı. “Alex Tanrı Katili değil. Bir şekilde hâlâ Apollyon. Bir yarı tanrı ve Apollyon.” Kaşlarımı daha da çattım. “Aynı anda nasıl her ikisi de olabiliyor?” Ne kastettiğimin farkına varmamla lafımın gerisini getirmedim. İçimi bir sıkıntı kapladı. “Siz ikiniz hâlâ birbirinize bağlı mısınız?”

Seth’in gözleri bana çevrildi. “Evet.”

Bedenimdeki tüm kaslar kilitlendi. Orada öylece uzanıyor, kımıldayamıyordum. Alex ve Seth’in bağlı olduklarından, aralarında benim asla kavrayamayacağım bir bağ olduğundan başka hiçbir şey düşünemiyordum. Başka hiçbir...

“Josie.” Seth’in eli kalçamdan ayrılıp yanağımı tuttu. “Alex’le aramızda hâlâ bir bağ olsa da eskisi gibi kuvvetli değil. Gücü o zamanki bağın yanından bile geçmez.”

Sığ bir nefes alıp bileğini tuttum. Midem bulanıyor, kusacakmışım gibi geliyordu. “Bunları bana sadece kendimi daha iyi hissetmem için mi söylüyorsun?”

“Hayır. Yemin ederim. Artık onu pek sezemiyorum; sezdiğimde ise sezgilerim çok cılız oluyor.” Başını eğip burnumun ucunu öptü. “İnan bana, benim de bu duruma bayıldığım yok. Fakat geçmişe göre çok önemsiz kalan bir bağ bu.”

Önemsiz. Kendi kendime bu sözcüğü tekrarlayıp durdum. Fakat sevdiğiniz erkeğin mistik, hücresel bir düzeyde bir başka kadına bağlı olduğunu bilmek kesinlikle önemliydi!

Seth başparmağını alt dudağıma bastırdı. “Bu durum bizi etkilemiyor Josie. Asla etkilemedi. Asla da etkilemeyecek. Seninle aramdaki...”

“Sorun yok.” Olmamalıydı. Bu konuda soğukkanlı olmalıydım. Alex, Aiden’a âşıktı ve Seth bana daha önce kimseye vermediği kadar çok değer veriyordu. Bunu biliyordum. Yanağımı çevirip avucunu öptüm. “Sorun yok.” Seth elini yanağımdan ayırıp enseme kavradı. “Emin misin?”

“Kesinlikle.” Bileğini bırakıp elimi göğsüne götürdüm. Ilık, sert tenini hissettim. İşin aslı, tam olarak sorun olmadığı söylenemezdi. Bu durumla baş etmem gerekiyordu. Sonra belki Kaliforniya’daki yarı tanrıyı bulmamızın ardından küçük bir sinir krizi geçirebilirdim.

Seth bir süre sonra “Buna hazır mısınız?” diye sordu.. “Epey uzun bir gün olacak. Malibu’ya kadar arabayla yirmi dört saat yol alacağız.”

“Evet.” Gerindim. El ve ayak parmaklarımı oynattım. “Fakat Herkül’le aynı arabada olmayı reddediyorum.” “Bunun altına imzamı atarım,” diye yanıt verdi. “Kesinlikle.”

Seth

Daha Akit'e ait iki arazi aracına binmek için dış duvarın yanına varmamızla işler sarpa sarı-verdi.

Öncelikle vakit çok erkendi. Gece uyumamış, yüklendiğim sorumluluktan dolayı hiç dinlenmemiştim. Ara sıra içim geçse de doğru dürüst dinlenememiştim.

Daha çok saçma bir hareketlilik içinde olmuştum.

Fakat Josie'nin babası dâhil, tanrılarla savaşmak konusunda söyledikleri bana dert olmuştu. O sapkın pisliklerle savaşmanın sonu, genellikle birilerinin ölmesi ya da onların zevki için kullanılacak hareketsiz bir nesneye dönmesi oluyordu.

Josie'nin benim için savaşmasını istemiyordum.

Ayrıca Alex'le aramdaki zayıf bağın onu rahatsız etmesini de. Bunu önemseydiği için onu suçlayamazdım. Aslen bu konuyla başa çıkabilmesine hayran kalmıştım.

Bana bu yolculuğun epey sorunlu geçeceğini düşündü-

ren ikinci etken Deacon'ın da geliyor olmasıydı. Ne diye peşimize takıldığı sorusu beni aşıya da Deacon benim sorunum olmayacaktı.

“Ön koltukta ben oturacağım!” diye seslendi Herkül.

Ve işte başımdaki üçüncü ve son büyük dert gelmişti. Dönüp gözlerimi kısarak sabah güneşinin güçlü ışığına baktım.

Josie “Aman tanrım,” diye mırıldandı. Fal taşı gibi açtığı gözleri Herkül’den bana çevrildi. Onu baştan aşağı tekrar süzdü. Gözlerime inanamıyordum.

Herkül benim gibi giyinmişti. Rengi solmuş bir kot ve dirseklerine kadar sıvadığı gri bir sweatshirt. Elinde de bir kupa kahve vardı. Kahve sanki!, vanilya ve nane mi kokuyordu?

Herkül sırtarak “Aynı sweatshirt’ü giyiyoruz,” dedi.

“Tabii ben o sweatshirt’ü daha iyi taşıyorum,” dedim.

Josie boğuluyormuş gibi alçak bir ses çıkarırken yarı tanrı başını yana eğdi. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. “Bu mümkün değil,” dedi Herkül. “Sende bendeki vücut yok. Benimki on beden.”

Kaşlarımı kaldırıp gözlerimi ona diktim. “Sen gerçek misin yahu?”

“Burada dikilmiyor muyum?” Herkül gülüp kahve fincanını kaldırdı. “Biliyorum. Biliyorum. Beni, *Herkül*’ü gördüğüne inanmak zor bir şey. Benim gibi bir efsanenin...”

“Şu söyleyeceğimin inanması zor olduğunu biliyorum,” dedim. Uzanıp Josie’nin elini tuttum. “Fakat umurumda değil. Ayrıca ne bileyim, mesela bok yiyip çeneni kapatsan sana sonsuza dek minnettar kalırım.”

Josie’yi arazi aracının arkasına çektim. Elini bırakıp bagajı açtım. Çantasını omzundan alıp arkaya attım. Ardından kendi çantamı.

“Sanırım senden hoşlanıyor.” Aiden tampona yaslandı.

Alex gülerek yanımızdan geçti.

Aiden’m güneş gözlüklerini başından alıp taktım. “Sen de aynı şekilde bok yiyip...”

“Seth.” Josie koluma vurup Herkül’e özür mahiyetinde bir gülümsemeyle baktı. “Üzgünüm. Sabahları biraz çekilmez olur da.”

“Bunu asla tahmin edemezdin.” Aiden kollarını kavuşturdu. “Gecelemek için Vegas yakınlarında mola veririz diye düşünüyordum. Beş saat kadar dinlenip ikindiye doğru Malibu’ya varırız. Tabii yola kaçta çıktığımıza bağlı olarak.” Luke yanımıza geldi. Gri beresini iyice aşağı çekmişti. “İblislere karşı gözümüzü açık tutmalıyız. Orada büyük bir koloninin yakınlarında olacağız.”

Başımı salladım.

“Tamamdır bu iş.” Alex kışını Aiden’m kışıyla tokuşturdu. “Uzun bir araba yolculuğunun sıkıntısını birkaç iblisin işini bitirerek atmaktan iyisi olamaz.”

“Eski günlerdeki gibi.” Aiden başını eğip Alex’i öptü. “Yine de bunu yapmamaya çalışalım.”

“Doğru.” Gerileyip arazi aracının arkasındaki eşyaları karıştıran Deacon’m yanma gitti. Bu aklıma bir şeyi getirmişti.

Çantamı alıp açtım. İçine uzanıp ince uzun tableti çıkardım. “Bunu unuttun.”

Josie’nin gözleri heyecanla parıladı. “Ah, e-reader’ımı tamamen unutmuştum. Harika.” Öne çıkıp yanağımı öperken tableti göğsüne bastırdı. “Teşekkür ederim. Bunsuz çıldırırdım.”

Alex bana “Ne hoş bir hareket,” diye takıldı. Kolumu yumrukladı. “Ah ne tatlısın seni yaşlı, koca bal topu.”

“Bu sabah herkes gerçekten sinir bozucu,” diye homurdandım.

Alex güldü. Aiden onu diğer arazi aracına doğru götürdü. Josie arka kapıdan uzaklaşıp “Gerçekten *çok* tatlı bir jestti bu,” dedi. “Teşekkür ederim.”

“Hı-hı,” diye mırıldandım.

Marcus duvarın dışında belirdi. Etrafı çok sayıda muhafızla çevriliydi. Önce Aiden ve Solos’la konuştu. Sonra Herkül’ün söylediği bir lafa kaşlarını çatarak karşılık verdi. Herkül’ün ne dediğini sadece tanrılar bilirdi. Kaslarının iriliğiyle ilgili bir şeyler olsa gerekti.

Dönüp ellerimdeki tozu silktim. Marcus ve ekibi yanımıza vardılar. Dekan, Josie’ye gergince gülümsedi. Sonra o soğuk, zümrüt yeşili gözleri bana çevrildi. “Hepiniz Kaliforniya’ya vardığınızda ve ilk yarı tanrının yerini bulduğunuzda sizden haber bekliyor olacağız.”

Marcus, Alex ve Aiden’la konuşmaya başlarken ona başımı salladım. Plan yarı tanrıyı üniversiteye götürmek, sonra da Kanada’ya gitmekti. Eğilip bir başka spor çantayı aldım. Bunun içi tüm ulusal güvenliğin üzerimize çökmesine yetecek kadar tabancayla ve silahla doluydu. Çantanın içindeki kılıç ve hançerlerin çoğu, üzerlerine Pe-gasus kanı sürüldüğü için sarılmıştı.

Bu da uçakla yolculuğu zorlaştırıyordu.

Birkaç ölümlü üzerinde ikna gücü kullanabilirdik. Fakat tüm Ulaştırma Güvenlik idaresi ve yakınımızdaki herkes? Eh, bu gerçekten zor olabilirdi.

“Bizi beklediğinizden de erken göreceksiniz.” Herkül bir süre susup kahvesini biraz yudumladı. “Aradığınız şeyi göz açıp kapayıncaya kadar bulacağım.”

“Bunu işitmek güzel.” Marcus’un sesi donuktu.

Herkül ne müthiş biri olduğuna dair uzun bir nutuk atmadan söze girdim. “Peki. Yola çıkmaya hazırız.”

Herkül kahve fincanını elinden attı. Fincan yere çarpmasıyla dört iri parçaya ayrıldı. Herkül bizim arazi aracımıza yönelince Marcus’un şakağında bir damar şişti. Herkül “Ben sizinle geleceğim,” dedi.

Elinde çantası olan Solos durdu. Hızla dönüp Aiden’in dikildiği yere yöneldi.

“Yo, hayır!” diye bağırdım. Arka kapıya bir yumruk attım. “Bizimle geleceksin dostum. Bizimle geleceksin ve hep birlikte bok yoluna gideceğiz.”

Josie kıkırdarken Herkül arka yolcu kapısını açtı. Birden Herkül’ün ağırlığının bindiği arazi aracı sarsılıp inledi.

Josie’ye “Bir saat sonra böyle gülemeyeceksin,” dedim.

Arazi aracının arkasına geçen Solos çantasını içeri attı. “Şükret ki seni seviyorum.”

Arka kapıyı kapattım. Dangalak Herk’le uğraşacaksam bu eziyeti tek başıma çekmeyecektim. Yo, hayır, benimkisi gibi bir eziyetin paylaşılması gerekiyordu.

Alex babasının yanma giderken ben de arazi aracının yan kapısına gidip şimdiden burnunu e-reader’ma gömen Josie için kapıyı açtım. Josie bana doğru dürüst bile bakmadan mırıldanarak teşekkür etti. Kapıyı kapatıp döndüğümde Aiden’la göz göze geldim.

Tam olarak gülümsemiyordu. Yüzünde daha evvel onlarca kez, çoğunlukla da Ares’le yaşananlardan önce gördüğüm o kahrolası bakış vardı. Alex on sekizinci doğum gününde Uyanış’tan geçmeden önce. Ne zaman beni Alex’le görse bana böyle bakardı.

Yani, bana *eter* açlığı çeken bir iblise güvendiği kadar güveniyormuş gibi. Bunun için onu suçlayamazdım da. Sürekli dört bir yana gökkuşakları kusan köpek yavruları görüyormuş gibi duran kardeşi gibi değildi o. O zamanlar beni tanımamış, sadece olmamı istediği Seth’i gören Josie gibi de değildi.

Aiden, yüzümdeki ifadenin bir maske olduğunu biliyormuş, maskenin düşmesini ve altındaki gerçeğin ortaya çıkmasını bekliyormuş gibi bakıyordu.

Alex’in hâlâ Tanrı Katili olması mümkün mü?

Josie’nin böyle bir soru sorması ne tuhaftı. Benim şu an bunu düşünmem de.

Ben Josie'nin kapısını kapatırken Aiden kendi etrafında döndü. Elinde araba anahtarları vardı. Solos arkaya geçti. Direksiyona geçmemle Aiden'ı aklımdan çıkardım. Elimi cebime götürüp geçen gece aldığımız kullan-at telefonu çıkardım. Telefonu aracın bardak tutacağına yerleştirdim.

Herkül arkamda birden öne fırlayıp koltuğumu arkadan kavradı. "İlk kez bir arazi aracına biniyorum. Apollo nereye gitsem orada bitiyordu. Bu yüzden ilk deneyimimde mükemmel olmayan bir sürüşle hevesimi kırma lütfen." Direksiyonu sıktım.

"Epeydir ölümlüler diyarına gitmiyordun, değil mi?" diye sordu Solos.

Herkül bilgiççe "Hayır fakat epey televizyon ve film izledim," dedi. "Kaliforniya hakkında her şeyi biliyorum. *Beverly Hills 90120*, *Melrose Place* ve *Laguna Beach*'in eski ve yeni tüm bölümlerini izledim."

Şaka gibi bir herifti bu.

Josie'ye baktım. Gözlerini yere çevirmişti ve dudakları kenetlenmişti. Bir saniye sonra gözlerini yukarı çevirdi. Yüzünde neşeli bir ifade vardı.

Solos iç çekti. "Ah, ne eğleneceğiz."

"Ya? Benim olduğum yerde eğlence eksik olmaz." Arkasına yaslanan Herkül'ün dizleri koltuğumun sırtına çarptı. "Bir keresinde tanrıların emriyle..."

Aklımdan sadece iki sözcük geçti:

Şansıma sıçayım.

26

"Arabayı sen sürmelisin çünkü benim canı-

ma tak etti.Otobana çıktığımızda araçtan

atlayıp kendimi bir tırın önüne atacağım." Josie'nin esnemesi kahkahasıyla yarıda kesildi. "Bu biraz aşırı olmadı mı?"

Dün sabah Aiden'dan çaldığım güneş gözlüklerini düzelterip sırttım. "Konu o olduğunda aşırı diye bir şey yok bence."

"Fakat bu bile seni öldüremez ki."

İç çektim. "Evet fakat bir tırın bana çarpmasıyla bir süre kendimden geçeceğimden gayet eminim."

Josie tekrar güldü. Camdan dışarı baktı. Çatlamış asfalttan sıcak yükseliyordu. Sıcaklık Güney Dakota'dan çok farklıydı. "Of, tanrım."

"Hâlâ o kadının yanında, değil mi?"

"Evet."

Vegas'a dün gece, gece yarısına bir iki saat kala var-

mış; kıyı şeridinden uzakta, bize sadece göz kamaştırıcı ışıkların ulaşabileceği bir otel seçmiştik. Elbette Herkül ayakları kaldırıma değer değmez fırlayıp gitmişti. Onu pek de suçlayamıyordum. Vegas'a son geldiğimde Titan Perses'leydim. Resimli sözlükte içki ve zamparalık sözcüklerinin anlamlarına baktığınızda karşılarında Perses ve benim fotoğraflarımızı görebilirdiniz.

Bu kez durum farklıydı.

Parıltılı neon ışıkların, alkol, kızlar ve neşeli atmosferin benim için hiçbir cazibesi yoktu. Josie'yle otel odasına girip kapıyı kapatmamızın ardından o kapıyı sabaha kadar açmadım.

Evli bir yaşlı adam gibi. Fakat bundan kesinlikle rahatsız değildim.

Öte yandan belli ki Herkül ilginç bir gece geçirmişti.

Sabah yanımıza geldiğinde içki imalathanesi gibi kokuyordu. Üzerinde dünkü giysilerin aynısı vardı. Tek fark, tişörtünün yırtılması ve pantolonunun düğmelerini iliklemeyi unutmasıydı. Yalnız da değildi.

Herkül ciddi ciddi üzerinde yırtık şortu ve sütyeni olan bir pilici bizimle gelmeye ikna etmeye çalışıyordu. Bu mümkün değildi. Josie'nin ötesinde duran Herkül'e baktım. Diliyle kızın ağzını ıslatmakla meşguldü.

Tanrılar.

Solos başını koltuğun arkasına koyup “Hah,” dedi. “İyi ki yarı tanrılara zührevi hastalıklar bulaşmıyor.”

Josie “Ben olsam onun kıza bulaştıracakları için endişe ederdim,” dedi.

İşte bu doğrudu.

Nihayet Herkül koca kışını arazi aracına soktu. Tanrılara ve onların lanet olası gücüne şükürler olsun ki Herkül biz güney Kaliforniya'ya sapan otobana çıkar çıkmaz uyudu ve yolun geri kalanında da uyanmadı. Bazen tanrılar yüzümüze gülüyordu.

Kaliforniya güneşliydi.

En azından güneyi. Güneş dört bir yandaydı. Sonsuz, mavi gökte büyük ve yuvarlaktı; ışığı, çatılardan ve I-405'te güçbela ve durmak bilmeden ilerleyen arabaların ön camlarından yansıyor. Asfalttan sıcak dalgaları yükselirken

klima sonuna kadar açık olsa da sıcak aracın içine nüfuz ediyordu.

Arabada altı saat geçirmek tam bir eziyetti. Direksiyonda Seth’le rüzgârlı ve dağlık yolları aşmak bir yarı tanrı olduğuma bir kez daha şükretmeme neden oldu. Fakat burası... *Tanrılar*, daha önce hiç böyle bir yer görmemiştim. Tepeler ve kayalıklar geniş ve güzeldi. İçimden gözlem noktalarından birinde durmak gelse de kimsenin bu fikrimden hoşlanacağını sanmıyordum.

Kanan Yolu’nda ilerliyorduk. Pencereyi indirmemle içeri dolan sıcak hava atkuyruğumu uçurup tenimin üzerinde gezindi. Son tepenin de zirvesine ulaşmamızla okyanus görüldüğünde neredeyse oraya geliş amacımızı unutacaktım.

Deniz uçsuz bucaksızdı.

Biz yaklaştıkça mavinin tonu koyulaşüyor, pırıltısı artıyordu. Daha önce hiç okyanus görmemiştim. Gökte kaybolana dek uzayıp gidiyordu. Hiç ayak parmaklarımın arasında kumu ya da bir okyanus dalgasının köpüğünü hissetmemiştim. Nihayet orada olmak gerçeküstüydü.

Ve tek düşünebildiğim Malibu Barbie’nin nerede oturuyor olabileceğiydi.

Hızlı bir öğle yemeğinin ardından Pasifik Kıyısı

Otoyolu’nun üzerindeki eskice, retro tarzda bir motele vardık. Motelin ismi büyük bir yaratıcılıkla Malibu Motel konmuştu. Çantalarımızı ve çok sayıda silahımızı arabadan indirmemiz uzun sürmedi. Motelin içi bana biraz Seth’le daha önce kaldığımız moteli anımsatmıştı. Tabii bu kez balayı süitinde kalmayacaktık.

Herkül’ün Apollo’yla keşfettiklerinden yola çıkarak Poseidon’un çocuğunun Malibu’da bir yerlerde olacağı sonucunu çıkardık. Fakat Malibu öyle küçük bir yer olmadığı gibi burası insanlarla -gerçekten çekici ve zayıf insanlarla—doluydu.

Öğleden sonra Paradise Cove bölgesine gittik. Ayak parmaklarımda kumu hissetmenin heyecanını duyuyordum. Fakat keşke yanımda şort getirseydim. Ter asla toplanmaması gereken bölgelerimde toplanıyordu. Yine de güneş tenimde hoş bir his bırakıyordu. Sıcağı adamakıllı hissetmeyeli ne de uzun zaman olmuştu.

Ayrıca bu insanlar arasında kendimi bir ogre¹ gibi hissediyordum. İri, kıllı bir ogre.

İlk gün arayışımız birçok açıdan başarısız oldu. Aradığımız kişiyi bulamadık. Defalarca Herkül'ü bikinili kızların arasında kaybetmemize ramak kaldı. Bir de bacaklarımdan içine sığacağı bir şort bulmak için arabayla kıyıdan uzaklaşmamız gerekti.

Ah, ah!

Şort almamamın bir hata olduğu ortaya çıktı. Seth şortla seksi göründüğümü söyledi. Sonra gıcırdayan yatağımızda bana o şortla ne kadar seksi göründüğümünü düşündüğünü gösterdi. Oysa bacaklarım kumsalda görenleri kör edecek kadar beyazdı.

The Beach Cafe'de akşam yemeği yemek için durduğumuzda, alacakaranlık yerini hızla geceye terk ediyordu. Geniş bir masada otururken kafenin müşterilerinin -o gayet ölümlü müşterilerin— grubumuzda bir tuhaflik sezip sezmediklerini merak ediyordum. Grubumuzun çekici insanlarla dolu olmasının -her ne kadar bu Los Angeles'ta nadir görülen bir şey olmasa da- haricinde. Hiç mi bir tuhaflik sezmiyorlardı?

Yarı tanrıların, tanrıların çocuklarının ve Apollyon'un orada olduğunu biraz olsun hissetmiyorlar mıydı? Mesela havada tuhaf bir elektrik ya da bir terslik olduğunda insanı uyaran o his?

Normal bir ölümlüyken ben asla bu tür şeyleri hissetmiyordum. Erin'in kesinlikle bana söylediği kişi, söylediği şey olduğuna inanmıştım. Onun furi denen ölümlü bir yaratık olduğundan haberim yoktu.

Grubumuzdaki erkeklere hiç gizleme ihtiyacı duymadan, aval aval bakan kadın garson da, içecek siparişimizi alırken etrafının efsanevi yaratıklarla çevrili olduğunu fark etmemiş gibiydi.

Ben bir kola ısmarladım. Çoğumuz suda karar kıldı... Ta ki sipariş sırası Herk'e gelene dek. Menüye göz gezdirdi. "Ben bir cin tonik alacağım."

Los Angeles'taki herkesin ya oyunculuk ya da mankenlik için orada olduğunu varsaydığım için aktris olmak için şehre geldiğini düşündüğüm güzel garson kız kızardı. "Kimlik görebilir miyim?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kimlik mi? Kahretsin. Üzerimizde hiç...

Herk gözlerini yukarı çevirip "Tatlım, kimliğimi zaten gördün sen," dedi. Bir güç dalgası masanın üzerinde yayılırken kolumdaki küçük tüyler diken diken oldu. Fark edilir bir

gücün küçük bir kısmıydı bu. "Reşit olduğumu biliyorsun." Garson kız gözlerini yavaşça kırıştırıp "Atıştırmalık ister misiniz?" dedi.

Vay canına.

İkna gücünün kullanımına asla alışamamıştım. Küçük bir mesele için kullanılmış olsa da hoşuma gitmemişti bu. "Bunu yapmamalısın."

Herk bunu neden söylediğime akıl sır erdiremiyormuş gibi bana baktı. "Bir içki istiyorum. Bu yüzden de bir içki alacağım."

"Fakat içkiye ihtiyacın yok," dedim. Menüye elime aldım. "İkna gücü bu kadar... basit bir konuda kullanılmamalı." Herkül bir kaşını kaldırdı. "Nedenmiş o?"

Masaya bakındım. Alex her an yüzünü menüye gömecek gibiydi. Aiden, Herk'e çarpık bir hayret ve tiksintiyle bakıyordu. Solos, eşleri konu alan o reality show'lardan birinden çıkmış gibi görünen yaşlıca, sarışın bir kadını süzüyordu. Luke'un yüzünde Alex'le aynı ifade vardı. Yanımda oturan Seth ise yarı tanrıyı

yumruklamak istermiş gibi görünse de, zaten daha ilk karşılaşmalarından beri bunu yapmak istediğinden her zamanki gibiydi. Sadece Deacon, Herk'i gerçek bir ilgiyle izliyordu.

“Bu doğru değil,” diye açıkladım. Yavaş konuşuyordum. “O kızın zihnini karıştırıyorsun. Yaptığın yanlış.” Herk omuz silkti. “O sadece bir ölümlü.”

Sesime ahmakça bir ton verip “Sadece bir ölümlü,” diye tekrar ettim.

Seth kolunu sandalyemin sırtına uzatıp “Zamanını boşa harcama Josie,” dedi.

Herk “Konu ben olduğumda zaman kaybı diye bir şey yoktur,” dedi. Artık ben de Alex'le aynı isteği duyuyordum: Yüzümü masaya gömmeyi.

Aiden ustalıkla araya girip “Neyse,” dedi. Alçak sesle “Bugün tam bir zaman kaybıydı. Burada zamana sıkışmış gibi görünmesek de hepimiz aynı yerde olduğumuz sürece sorun yaşamamız daha olası,” diye devam etti.

Gözü, hâlâ yaşı ileri sarışın kadında olan Solos “Sadece Titanlarla da değil,” dedi. “Fakat göz açıp kapayıncaya kadar iblislerle de sorun yaşayacağız.”

Herk “Benim endişem yok,” diye yanıt verdi.

Seth elini sırtıma yaslarken garson kız içeceklerimizi getirdi. Siparişlerimizi verdik. Aiden ekmeksiz bir hamburger istedi. Bunun doğaya karşı işlenmiş bir suç olduğunu düşündüm.

Garson kız gözden kaybolur kaybolmaz Alex “Endişelen-sen de endişelenmesen de en küçük bikiniyi giyen kızı değil, yarı tanrıyı bulmak için sana ihtiyacımız var,” dedi. “Her ne kadar senin ilki konusunda etkileyici bir yeteneğin olsa da.” Bu çok doğrudu işte.

Herk gururla gülümsedi. “Hepinizin inanca ihtiyacı var.” “Bence de ihtiyaç var,” dedi Deacon. “Hem de nasıl.” “Senden hoşlandım,” dedi Herk. Bunun üzerine gözleri fal taşı gibi açılan Luke burnundan nefes aldı. “Neden? Çünkü benim ne

müthiş biri olduğumun farkındasın.” Seth sessizce mırıldandı. “Kahretsin.” Sonra sesi yükseldi. “Konuşup durmasan olmaz mı? Hiç olmazsa yemek gelene kadar.”

Herk şaşkınlıkla kaşlarını çatı. “Neden konuşmayayım ki?”

“Tamam.” Yüzüme neşeli bir gülümseme oturtup Herk’e konuşma fırsatı vermeden söze girdim. “O halde yarınki plan burada, aynı bölgede araştırmaya devam etmek. Değil mi?”

Aiden başını salladı. “Malibu sadece otuz beş kilometre

kadar ötede. Buralarda bir yerde olmalı.”

Otuz beş kilometre yürümenin nasıl olacağını düşündüğümde, bunun yerine neredeyse Herk’in kendisi hakkında konuşmasına bile katlanabileceğimi düşündüm. Fakat sohbet farklı bir konuya yöneldi: Tartarus’ta Alex ve Aiden’ın neler yaşadıklarına. Yemekler gelip yenildikten epey sonra bile bu konu sürdü. Hepimiz, hatta Herk bile ikisine kulak kabartıyorduk. Ben de Tartarus’u ölmeden gezebilmenin mümkün olup olmayacağını merak ediyordum. Alex’in bahsettiği, bir ejderhaya dönüşen ateş topunu görmeyi isterdim mesela.

Motele dönerken herkesin keyfi yerindeydi. Herk suskundu. Bu da kimsenin sabrının zorlanıp canının sıkıl-maması açısından iyi olmuştu. Fakat motele yaklaşırken aracın penceresinden okyanusun siyah sularına baktığımda içimi tuhaf bir his sardı.

Dilim damağım kurudu. İçimi bir korku kapladı. Kötü bir şeyler olacağına dair güçlü bir his duydum. Bu his öylesine güçlü ve ısrarcıydı ki oturdüğüm yerde gerildim. Seth’e baktım. Yola odaklanmıştı. Herk ve Solos arka koltukta sessizdiler.

Koltukta öne eğildiğimde şakaklarım zonkladı. Hiçbir şey olduğu yoktu. Fakat herkesin hissettiği o huzurun uzun sürmeyeceğine dair o hissi bir türlü üzerimden atamıyordum.

*

Kâbus kıtlığı o gece sona erdi.

Yine bir kâbus gördüm.

Bir öncekinin aynısıydı. Rüyamda o aşına olmadığım Titan vardı. Bu kez Seth'in sürdüğü bir arabada. Arka koltukta ortaya çıkıvermişti. Bu kez bana içimi ürperten bir şey söyledi. Duş alıp güne hazırlık yaparken de aklımdan çıkmayan üç sözcük:

Bir mezar kaz.

Tanımadığım o Titan kâbusumda bana böyle söylemişti: *Bir mezar kaz.*

Elbette bu sözler beni çok korkutmuştu.

Bir kez daha Paradise Cove'a gittik; bu kez Aiden, Deacon, Luke ve Solos geride kaldılar. Böylece geri kalanımız samanlıkta iğne aramaya başladı. Cliffside Drive'da yol alırken yarı tanrıyı bulacağımızdan şüpheliydim.

Fakat Herkül kendinden emindi. "O burada. Onu sezebiliyorum."

Seth dikiz aynasından bakıp Herk'e "Güçteki dalgalanma gibi bir şey mi bu?" diye takıldı.

Sırıttım. Sonsuza kadar *Yıldız Savaşları* göndermeleri yapabilirdi.

"Aslında evet." Herkül ciddi bir tavırla başını salladı.

Seth onun gözlerini oyacakmış gibi duruyordu.

"O burada. Onu hissedebiliyorum." Herk koltuğunda sağa sola kımıldadı. "Aracı yana çekmelisin. Hemen."

“Bana bir saniye ver.” Uygun bir park yeri bulmak kolay değildi. Epeyce dakikanın ardından, Seth bir tür gözlem noktasının yakınma park etti. “Peki. Yapalım şu işi.”

Seth kapısını açıp dışarı hopladı. Gerindi. Yanına gittim. “Vay. Manzara...”

“...inanılmaz.” Alex yanıma geldi. Bir uçurumun yanında manzara izlemek için kurulduğu belli olan bir gözlemevi vardı.

Gerçekten de inanılmaz bir manzaraydı. Esinti sıcak tenimi yalarken kuma ve okyanusa baktım. Çetin bir araziydi burası. Dalgalar yüksekti. Suda birkaç saniyede bir görünüp kaybolan siyah noktacıklar vardı. Bunların sörfçüler olduğunu fark ettim.

Seth arkama geçip tişörtümün arkasını aşağı çekti. “Tabancan görünüyordu.”

“Of. Fena.” Herk’e döndüm. “Burada Poseidon’un oğlunu seziyor musun?”

Yarı tanrı başını salladı. “Evet. Kesinlikle burada bir yerde.”

“Burası” dediği Point Dume’du. Bir kayalığın üzerine kurulmuş, kumsala ve aşağıdaki kayalıklara bakan küçük bir yerleşim yeri. Anlaşılan sörfçülerin uğrak mekânlarındandı.

Kayalıktan aşağı bakıp “Sence Poseidon’un oğlu sörfçü mü?” diye sordum. Dalganın üzerinde yol alan bir leke yükseldi. “Yani o Poesidon’un oğlu, bu yüzden de sörfçü olması...”

“...gerçekten bir klişe olur,” diye sözümü tamamladı Alex. “Fakat akla yatkın da. Demek istediğim, yetenekleri bağlı olsa da suya karşı bir tür yakınlık hissetmeyeceği anlamına gelmiyor bu. Geçmişte Apollo’yla ilintili bir şeyler yapar mıydın?”

Aklıma bir şey gelmiyordu; ama bende bu şans varken insanlar en fazla tuhaf olduğumu filan düşünmüşlerdir.

Yanıt verecek olsam da Herk uzaklaşmaya başlamıştı bile. Alex iç çekip ona yetiştii. Seth beni bekledi; gözleri Aiden’den aldığı güneş gözlüklerinin ardına gizlenmişti. Dünkü can sıkıcı alışveriş gezintimde ben de bir güneş gözlüğü aldığım için minnettardım.

Malumun ilamı da olsa “Görünüşe göre burası özel bir plaj,” dedim.

Seth etrafımdan dolaşıp elini kapının üzerindeki kilide götürdü. Güç akışı cılız olsa da bir saniye sonra kapının

kilidi açıldı. Seth kapıyı hafifçe itip açtı.

Seth’in elinin olduğu yerdeki metal erimişti.

“Peki,” dedim. “Bu, sorunumuzu çözer.”

Onların peşinden giderken özel mülke izinsiz girdiğimiz hissini üzerimden atamıyordum. Hislerimi dillendirmedim. Çünkü ölümlülere has bir histi bu. Demek istediğim, birileri bizi yakalasa ne yapabilirdi ki? Tutuklamaya filan mı çalışırdı?

Yo, hayır.

Kalbim tekledi. Pek de çekici görünmeyen, üzerime fazlaca dar gelen şortumun arkasında bir Glock olduğunu anımsadım.

Alex “Resmen paranın kokusu geliyor burnuma,” dedi. Sahile inen dik toprak patikalardan birinden aşağı inmeye başladık. “Sence aradığımız adam o evlerden birinde mi yaşıyor? Kayalık boyunca kocaman evler vardı. Koca bir futbol takımına ev sahipliği yapabilecek kadar büyük evler. Farklı şekillerde malikâneler. Bahse girerim burada ünlüler yaşıyordu.

Aman tanrım. Ya Poseidon’un oğlu bir ünlüyse ne olacaktı?

Herkül’ün patikadan hızla inerken aşağı yuvarlanmadığına ve sapandan çıkan bir

Angry Bird gibi önüne çıkanı devirmediğine şaşıyordum.

Biz kumsala varır varmaz Herkül sağa döndü. İleride, kuma dik gömülmüş sörf tahtaları arasında dikilen bir grup adam vardı. Kimisinin üzerinde sörf şortları; kimisinin ise ince bellerine kadar çekilmiş dalış giysileri vardı.

Alex'in adımları yavaşlaşa da Herkül adamların yanından uzun adımlarla geçip gitti. "İçimden bir his burada hoş karşılanmayacağımızı söylüyor."

"Hoş karşılanmamak hafif bile kalabilir," diye mırıldandım. O sırada, diğerlerinden daha uzun boylu adamlardan biri gruptan ayrıldı. Islak, sarı saçları güneşte yanmış alnının üzerine düşüyordu.

Adam önce Alex'in yanına varıp "Hey," dedi. "Burada ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

Alex adama bakıp güldü. Yürümeye devam etti. Sörfçü bunu komik bulmamıştı. Alex'i kolundan tuttu. Bu kadarı da yetti arttı bile.

Alex hızla dönüp adamın kolunu kavradı. Sörfçünün ağırlığını ona karşı kullanarak onu öne çekti. Dengesini kaybeden adam tökezleyince Alex eğilip sörfçünün kolunu geriye kıvrıdı. "Annen sana kızlara nasıl dokunacağını öğretmedi mi?"

"Ne..?"

"Yanlış cevap." Alex adamın kolunu çevirip onu savurdu. Sörfçü sırtüstü kuma düştü. Yüzünde müthiş bir hayret vardı. "Yerinde olsam kalkmazdım," dedi Alex.

Bir grup sörfçüden haykırışlar yükseldi. Üzerimize yürüdüler. Çıplak ayakları kumu etrafa saçıyordu.

Onlarla Seth yüzleşti. "Yerinizde olsam bunu yapmazdım."

Hepsi —altısı da— birden durdu. O adamlar Seth'in yüzünde her ne gördülerse azar ıştırılmış köpek yavruları gibi gerilediler.

Seth kıkırdadı. “Zekice bir fikir. Size iyi günler, mankafalar.”

“Tanrım.” Yeniden yürümeye başladığımızda gözlerimi Alex'e diktim. “Sen bir ninjasm.”

Alex omuz silkti. Üzerindeki siyah bluzu ve şortuyla bir ninjayı andırıyordu. Tabii müthiş güzeldi. Sarışın bir ogre'a hiç benzemiyordu. Başımı çevirip adamlara baktım. Hâlâ kumda yatan herifin etrafında toplanmışlardı. Alex'in adamı ciddi bir şekilde yaralayıp yaralamadığını...

Herkül “İşte orada,” diye seslendi.

Başımı çevirdim. Başta tek gördüğüm Herkül oldu. Fakat sonra, metrelerce ötede başının üzerinde bir sörf tahtasıyla okyanustan çıkan adamı gördüm. Dalgalar önce dizlerine sonra baldırına indi. Kısa sürede şişkin pazılarıyla sahildeydi.

Bu adam bir yarı tanrı gibi görünüyordu.

Uzun ince adamın kaslı ve gergin bir karnı vardı. Islak, düzleşmiş saçları koyu renkteydi. Yüzünün klasik bir yakışıklılığı vardı. Teni bronz, gözlerinin rengi mavi ve yeşilin tuhaf bir karışımıydı. Yanma yaklaştığımızda gülümseyip başını salladı. Benim yaşlarımda görünüyordu. En azından bize küfredecek gibi bir hali yoktu.

Bize ne tepki verecekti kim bilir? Arabayla buraya gelirken ve dün, akşam yemeğinde bu konuyu konuşmuştuk. Ona bu tür bir şey söylemek deliceydi.

Seth alçak sesle “O olduğundan emin misin?” diye sordu. Herkül kıkırdadı. “Şimdiye kadar hiç yanılmadım.” “Bunun tam olarak güven telkin ettiği söylenemez,” diye mırıldandı Alex. Sonra adama el salladı.

“Hey. Sizin burada bazı sorunlar yaşadığınızı gördüm.” Adam sörf tahtasını kuma gömüp Alex’e gülümsedi. “Seksi bir hareketti. Fakat dikkatli olmalısınız. Buralı değilseniz buralarda pek hoş karşılanmayabilirsiniz.”

Seth yanımda durup “Uyarı için teşekkür ederim,” dedi. “Fakat biz aslında seni arıyorduk.”

Adamın kaşları kalktı. “Beni mi? Pardon fakat...” Dördümüzü şöyle bir süzdü. “Sizi çıkartamadım arkadaşlar. Sizi tamsam unutmayacağımdan da eminim.”

Herk kaslı kollarını iki yana açıp “Ben Herkül,” dedi.

“Evet, o Herkül. Olimpos’tan seni bulmaya geldim. Seni, Poseidon’un oğlunu.”

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Aman tanrım.

“Alıştırma alıştırma söylemek buna denir,” diye mırıldandı Alex. Yan dönüp ellerini beline götürdü. “Tanrılar.”

Adam Herkül’e baktı. Sonra güldü. “Adamım, kafan çok iyi herhalde.”

Herkül kaşlarını çatıp bana baktı. “Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum.”

Seth, Herkül’e “Anlamı senin ahmağın teki olman,” diye çıkıştı. Başını iki yana salladı. “Kafası iyi değil. O sadece... Nerede nasıl davranacağını bilmiyor.”

Herkül kaşlarını çatıp Seth’e doğru döndü.

Alex “Cidden seninle konuşmamız gerek,” diye araya girdi. “Konu çok önemli ve seni bulmak için çok uzaklardan geldik.”

Adam omzunun üzerinden bakıp “Bakın, burada neler döndüğünü bilmiyorum,” dedi. “Fakat gitmek zorundayım.” Sörf tahtasını kaldırmak için hareketlendi. “Görüşürüz...”

“Bekle. Lütfen.” Öne çıktım. Şaşırtıcı bir şekilde durdu. “Söylediklerinin kulağa tamamen delice geldiğini biliyorum,” dedim.

“Hayır, hiç de öyle değildi,” diye çıkıştı Herkül. “Ahbap...” Seth elini Herkül’ün omzuna attı. “Bir dakikalığına sessiz olabilir misin? Sadece bir dakika.”

Yarı tanrı durup düşündü. “Belki.”

Hüsran dolu bir nefes aldım. Yarı tanrı lafı edilmişti bir kez. Bu yüzden şimdi zavallı adamın üzerine her şeyi tüm çılgınlığıyla anlatıp yüklenme zamanıydı. “Söyledikleri doğru. Benim babam Apollo. Ben Herkül gibi, o Herkül gibi bir yarı tanrıyım.” Çenemle Alex’e işaret ettim.

“O da bir yarı tanrı. Senin ve benim gibi olmasa da.” Adamın gözleri benden Alex’e çevrildi. Ona gergince gülümsedi. Sözcüğü uzatarak “Pekiiiiii,” dedi. “Bu noktada sohbet bitiyor ve ben eğilip kibarca sizi selamlıyorum.” Gitmek için dönecek olduğunda öne atılıp kolunu tuttum. Başını hızla bana çevirdiğinde konuşmak yerine ona küçük bir gösteri yapmaya karar verdim. Sağ elimi kaldırıp ateş elementini çağırdım. Enerji içimden aktı. Sonra birden alevler parmak eklemlerimde dans etmeye başladı.

Ona sessizce “Aşağı bak,” dedim.

Kısa bir an tereddüt etse de başını eğdi. Geriye kaçsa da kolunu bırakmadım. “Kahretsin, elin yanıyor!”

Yakınımızdan geçen çoğu insan yavaşladı. Seth bana yaklaşıp önümü kapatarak beni görmelerini engelledi. “Çevredeki herkesin üzerinde ikna gücünü kullanmak zorunda kalmadan şunu söndürsen iyi olacak.”

Başımı salladım. Elimi sallayıp alevleri döndürdüm. “Bir yarı tanrı olarak ateşi kontrol edebilirsin.”

Adam bir kez daha “Kahretsin,” dedi. Hiç yanmamış elime gözlerini dikti.

“Fakat onunla da sınırlı değil,” diye ekledi Alex. “Rüzgârı ve toprağı da kontrol edebileceksin. Sana bakıyorum da, bahse girerim suya zaten son derece aşinasmdır.” Gözlerini bana çeviren adamın beti benzi solmuştu. “Elin *yanıyordu*. Ciddi ciddi yanıyordu.”

“Gerçekten yanmasa da öyle denebilir.” Seth’e baktım. “Hepsini sana açıklayabiliriz. Söz veriyorum.”

“Bu normal değil,” dedi adam. “Demin olan şey anormalin dibiydi.”

Gözbebekleri genişleyip mavimsi yeşili yutmaya başladı. Bu iyiye işaret olamazdı. Hayır. Kesinlikle olamazdı.

Herkül “Bir dakika doldu,” dedi. Kollarını kavuşturdu. “Hâlâ sessiz kalmam gerekiyor mu?”

Seth ve Alex aynı anda “Evet,” dediler.

Herkül iç çekti. “Sizden hiç hoşlanmıyorum.”

“Seninle daha fazla konuşmak isteriz.” Sesime alçak ve sakın bir ton verdim. “Olur mu? Çünkü sana gerçekten açıklamamız gereken...” Sustum. Tuhaf bir koku burnumu gıdıkladı. Okyanus kenarında olmaması gereken bir koku.

Keskin ve küfü hatırlatan koku, sağanağın ardından gelen toprak kokusu kadar yoğundu.

Seth küfredip yumruklarını sıktı. “Gölgeler burada.”

1

Avrupa folklorundaki bir dev çeşidi. Çoğunlukla dev kelimesiyle eş anlamlı olarak kullanılır, (e.n.)

Seth

Poseidon'un oğluna haberi nasıl vereceğimize karar vermek için muhteşem bir plan yapma-

mıştık. Fakat her şeyi bir çırpıda söylemek? Herkül tam bir baş belasıydı. Fakat şu an en büyük sorunumuz o değildi.

Yeraltı Dünyası'nın kokusu etrafımızı sarmıştı. Adrenalin seviyem yükselirken kumsala göz gezdirdim. Normalin dışında hiçbir şey görmedim. Yakınlarda sörfçü kalabalıkları vardı. Bikinili kızlar yürüyordu. Fakat herhangi birinin içinde bir gölge olabilirdi. Şaşıрма-mıştım. Yolculuk boyunca işler fazla iyi gitmişti. Karşı karşıya olduğumuzu bildiğim risk işte buydu. Çünkü gölgelerin olduğu yerde Titanlar da olurdu.

"Gitmemiz gerek," dedim. Adamı kolundan tuttuğumda Josie'yle göz göze geldik. "Hemen."

Adam ayaklarını yere gömdü. "Sizinle, hiçbirinizle bir yere gitmem."

Alex usulca "Sana zarar vermeyeceğiz," dedi. Bu adamın Alex'in kendisinden otuz santim uzun bir adamı tek eliyle yere çarptığını gördüğü düşünüldüğünde, Alex'in sözleri gülünç kalmıştı. "Seni korumak için buradayız." "Beni neyden korumak için?" Adam kolunu çekiştirse de onun hiçbir yere gitmesine izin vermeyecektim.

"İçini boşaltana dek sömürmek isteyen Titanlar'dan," diye yanıt verdi Herkül. Bir saniye için Herkül'ün kafasına bir uçan tekme atma fantezisi kurdum. "Seni içi boş bir kabuğa dönüştürürler."

"Ne?" Adamın sesi tiz çıkmıştı. Zaten kireç rengi yüzüne bir panik ifadesi

oturdu.

Josie “Tanrım,” diye mırıldandı. Yeraltı Dünyası’nın kokusu daha da ağırlaştı. “Her şeyi açıklayacağız. Sana söz veriyorum. Fakat önce seni buradan götürmeliyiz.” “Hiçbirinizle hiçbir yere gitmeyeceğim. Ben...”

“Evet. Gideceksin.” Artık bu işten sıkılmışım. Hafifçe olduğum yerde yana kayıp tabancayı çektim ve Glock’un namlusunu adamın sırtına yasladım. “Paniğe kapılma. Sakin olmanı istiyorum. Fakat sırtında hissettiğin şey düşündüğün şey.”

Josie’nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

Adam korkuyla “Ah, tanrım,” dedi. Titriyordu. Bir an için bayılacağını düşündüm.

“Buna zamanımız yok. Sonra bize teşekkür edeceksin. Güven bana. Fakat şu an senden yürümeye başlamanı istiyorum.”

Adam yerinden kımıldamadı.

İç çektim. “Senin adın ne? Benimki Seth. Şuradaki Kung Fu kraliçesi Alex. Steroid yüklenmiş herifin kim olduğunu zaten biliyorsun; o Herkül. Önünde dikilen güzel sarışın da Josie. Senin adın ne?”

Kısa bir sessizlik oldu. “Ga... Gable.”

“Peki Gable. Bu sahilde yürüyüp yola çıkacağız. Seni arabamıza bindirip umarım ki hiçbir olay çıkmadan bu yerden ayrılacağız.” Ağır ağır ve anlaşılır bir şekilde konuşuyordum. “Olay çıksın istemezsin, değil mi?”

Gable “Hayır,” dedi.

“Harika. Şimdi yürümeye başlayacaksın.” Bir saniye sonra Gable yürümeye başladı. Alex’e baktım. “Aiden’ı arayıp ona aradığımız kişiyi bulduğumuzu

haber ver. Ona onlarla motelde buluşacağımızı söyle.”

“Hemen.” Alex elini arka cebine götürüp kullan-at telefonu çıkardı. Önden yürüyüp kumsalı gözlerken bir yandan da Aiden’ı aradı.

Josie, Gable’ı onu sırtından vurmak gibi bir planımız olmadığına ikna etmek için uğraşırken Herkül de bir açıdan bize faydalı oluyordu. Sörf tahtasını eline alıp yanımızdan yürüyerek fark edilmemizi zorlaştırıyordu.

Gable’ı patikalara doğru götürürken etrafta tuhaf tavırlar sergileyen birileri var mı diye gözümü dört açıyordum. insanlar bize baksa da bunun nedeni Gable’ın çok yakınından yürümemdi. Kimse tabancayı görmemişti. Görmemeleri için de elimizden geleni yapmalıydık.

Patikadan yukarı yürüyüşümüz düşündüğüm kadar hızlı olmadı. Gable, gözlerini onunla yumuşak bir tonda konuşarak neler olup bittiğini açıklayan Josie’ye dikmişti. O an Gable’ın Josie’nin söylediklerinin bir kelimesini bile anladığını sanmıyordum. Sık sık kolu titriyordu.

Tepenin zirvesine vardığımızda arazi aracı göründü. Hâlâ gölgeden hiçbir iz yoktu. Josie elini Gable’ın koluna götürdü. “Her şey yoluna girecek. Seni yeni dostlarınla tanıştırmaya götürüyoruz. Onlar... Şey, seninle tanışmak için heyecan...”

Gable aniden bana doğru döndü. Kolunu elimden kurtarıp eğildi. Kasları gerildi. Aniden yukarı fırlayıp dirseğini burnuma doğru savurdu.

Harika bir savunma hamlesi. Oğlan eğitimliydi. O hamle beni yere yıkabilirdi.

Tabii Apollyon olmasam.

Hareketlerim onun takip edemeyeceği kadar hızlıydı. Kolunu yüzümle buluşmadan durdurup dirseğini bir darbeye kendimden uzaklaştırdım. Ardından elimle omzuna bir darbe indirdim. Arazi aracının yan tarafına devrildi. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Kendisini toplamasına fırsat vermeden tepesine dikildim.

Tabancayı böğrüne bastırdım.

“Bu mümkün değil,” dedi Gable. Göğsü hızla inip kalkıyordu. “Kimse bu kadar hızlı hareket edemez. Kimse...” “Ölümlü olan kimse...” dedim. Yüzümü yüzüne iyice yaklaştırdım. “Bir kereliğine iyi biri olup az önce burnumu kırmaya çalışmamışsın gibi davranacağım. Fakat sana sadece bir kez kıyak yaparım. Sonrasında kim olduğun ve ne kadar önemli biri olduğun umurumda olmaz. Seni iki seksen yere sererim. Hoş bir manzara olmaz.” Gable’ın göğsü hareket etmez oldu. Arazi aracının diğer yanındaki Alex kapıyı açtı. Herkül arkada, bir araca bir elindeki sörf tahtasına bakıyordu.

“Seth.” Josie eğilip bana yaklaştı. Burnumdan derin bir nefes alıp Josie’nin sabah kullandığı şampuanın kokusunu içime çektim. Shea yağı. Bu kokunun sakinleştirici bir yanı vardı. “Korkuyor,” dedi Josie. “Korkmakta da haklı.” Gözlerimi bana dik dik bakan Gable’a çevirdim. Mavimsi yeşil gözlerinin çok azı seçiliyordu. “Korkmalı.” Josie “Korkması bizim için iyi değil,” diye yanıt verdi. Sonra kendisini gülümsemeye zorladı. “Gable, gerçekten sakın olmanı ve bizimle işbirliği yapmanı istiyorum. Sana

zarar vermeyeceğiz. Verecek olsak şimdiye kadar verirdik.” Gable’ın telaşlı gözleri Josie’ye çevrildi. “Fidye için mi kaçırıyorsunuz beni? Çünkü paraya ihtiyacınız varsa size temin edebilirim. Bunu yapmak zorunda değilsiniz.” “Tanrılar,” diye homurdanıp başımı iki yana salladım. “Seni rehin aldığımız filan yok.”

“Hey!” Omzumun üzerinden arkama bakan Gable bir şey fark etmesiyle titredi.

Dönüp bakınca Herkül’ün gözlem noktasının kenarına gidip bir futbol topu atıyormuş gibi sörf tahtasını kayalıktan aşağı fırlattığını gördüm. *Az kalsın* gülecektim. Az kalsın.

Herkül döndüğünde hepimizin ona baktığını fark etti. “Ne var? Araca sığmayacaktı. Yani koltuğa zarar vermeden.” Gable kendine geldiğinde yüzünde farklı türde bir dehşet ifadesi vardı. “Sörf tahtam! Neler oluyor adamım? Az önce sörf tahtamı kayalıktan aşağı attın!”

Josie “Sana Herkül’ün kırmayacağı yeni bir sörf tahtası alırsız,” diye söz verdi. Onun bu dediğine kıs kıs güldüm. “Fakat şimdi bize gereken...”

Rüzgârın tekrar hızlanmasıyla işte o koku yine gelmişti. Keskin. Küflü. Ölümün kokusu. Kahretsin. Josie de kokuyu almıştı.

Sıkıca tuttuğum Gable debelense de, onu çevirip gerekirse baş aşağı arabanın içine atmaya hazırlandım. Onu kaldıracak olduğumda karanlık, yağimsı bir ağırlık havayı kapladı. Omzumun üzerinden baktım.

Yaşlıca bir adam patikada belirdi. Yürüyüş yapmak için sahile çıkan herhangi birinden farksızdı. Üzerinde haki pantolon, beyaz tişört ve sandaletler vardı. Bileğinde gümüş rengi bir kol saati parlıyordu. Ölümün kötü kokusu keskin olsa da, adam bir gölge mi yoksa yürüyüşe çıkmış herhangi bir insan mı olduğunu kestiremeyeceğim kadar uzaktaydı.

“Orada her şey yolunda mı?” dedi adam.

Alex, Gable’ı “Sakın!” diye fısıldayıp uyardı.

Yanıt Josie’den geldi. “Her şey yolunda. Teşekkürler.” Adam “Emin değilim,” diye yanıt verdi. “Bana her şey yolunda gibi gelmedi.” Bize doğru kararlı ve kesin adımlarla yürümeye başladı. “Anlaşılan burada bir şeyler dönüyor.” Josie arkamda gerilirken gözlerimi kısıtım. Adam gözlerini görebileceğim kadar yaklaştığında bir küfür savurdum. Gözleri sulu, solgun ve neredeyse renksizdi.

Adam bir gölgenin kontrolü altındaydı.

“Herkül!” diye seslendim.

Neyse ki Herkül mesajı aldı. Başını eğen kocaman et ve kas yığını, yüzünde bir sırıtişla ileri atıldı.

Başına gelecekleri anlayan gölge geriledi. “Sizi hödükler!” diye gürlledi. “Teslim olun! Efendim acısız bir ölüm için...” Herkül yumruğunu adamın çenesine çaktı.

Kemik çatırdadı. Darbenin etkisiyle kendi etrafında tam bir tur döndü. Yere yıkılacakken adam arka arkaya iki kez silkindi. Tam düşeceği sırada beli geriye kıvrıldı. Ağzı açıldı.

Korkunç, kulak tırmalayıcı bir ses çıkardı. Metale sürtünen metali andıran bir ses. Siyah duman ağzından çıkıp göğe yükseldi.

“Lanet olsun.” Gable sırtüstü arazi aracının yanına düştü. *“Lanet olsun!”*

Siyah duman, minik bir fırtına gibi dönüp hızla aşağı indi. Herkül hortumu tutmaya çalışsa da parmakları dumanın içinden geçti. Hortum lanet bir yılan gibi zikzaklar çizerek yolun kenarına ilerledi. Sonra yola çıkıp araçlardan sakınarak gözden kayboldu.

“Birileri o şey ya da ölü adam hakkında sorular sormaya başlamadan önce gitsek iyi olacak.” Josie aracın yan kapısını açtı. “Cidden.”

Ben de aynı fikirdeydim.

Gable’a “Bunu gördün mü?” diye sordum. Yanıt vermeyince yanağına hafifçe vurdum. Gözlerini hızlıca kırıştırdı. “Burada dalga geçmiyoruz. Şimdi anladın mı beni? O şey senin peşindeydi.”

“Benim mi? A-anlamıyorum. Benim hiçbir özel yanımda yok ki.”

“**Ben** özelim. Sen de özel sayılırsın.” Herkül yanıma geldi. “Fakat sana zaten söyledim. Sen Poseidon’un oğlusun ve Titanlar senden beslenebilecekleri için peşindeler.”

Şaşkın haldeki Gable “Ya?” diye mırıldandı. “Bana bunu söylemiştin.”

“Evet.” Herkül gülümsedi.

Arazi aracının arka koltuğuna ittiğim Gable artık direnmiyordu. Az önce gördüğü şey bütün mücadele gücünü ondan çekip almıştı. Alex bir yanına,

Herkül diğerk yanına geçti.

Herk'e "Onu zapt et," dedim.

Beni orta parmağıını kaldırarak selamladı.

Gözlerimi devirip kapıyı kapattım. Josie'nin yanından geçerken kıcına bir şaplak attım. Evet, bunun için en uygun zaman olduğı söylenemezdi. Fakat ben de nerede nasıl davranılması gerektiğine çok takılan biri değildim. Josie başını iki yana sallayıp araca bindi. Kapısını kapattı. Bir saniye sonra direksiyona geçip trafikte yol almaya başlamıştım.

Birinin cesedi fark etmesi fazla zaman almazdı. Arabayı bir yerde bırakıp gözlerden uzak olmaya çalışmalıydık.

Josie dönüp "İyi misin?" diye sordu.

Gable ona baktı. Başını yavaşça önce sola, sonra sağa çevirdi. "Ahbap, bu olanlar... *Supernatural*ı aratmayacak şeyler oldu orada."

Alex gülmemek için kendisini tuttu. "Dostum, Deacon sana bayılacak."

Herkül kaşlarını çatıp "*Supernatural* da nedir?" diye sordu.

"*Laguna Beach*'i izledin fakat *Supernatural*'ı izlemedin, öyle mi?" Alex kaşlarını çatıp yarı tanrıya baktı. "Dostum, bu yaptığın birçok açıdan öyle yanlış ki."

Onlar tartışırken dikkatim yolla arka koltuk arasında gidip geliyordu. Poseidon'un oğlunu bulmuştuk. Fakat o gölge hâlâ oralarda bir yerdeydi. Bir gölgenin olduğu yerde de mutlaka daha fazlası olurdu.

Titanlar da.

Gable yeterince şaşkına dönmemiş gibi onu her hafta aşırı dozdan ölenlerin olduğundan ya da en az yüz kez para karşılığı seks yapıldığından emin olduğum

bir motele getirip ekibin geri kalanıyla tanıştırdığımızda tam anlamıyla sudan çıkmış balığa dönmüştü.

Hepimiz naftalin kokan, küçük motel odasına sıkışmıştık. Solos pencerenin yanında dikiliyor, durmadan gözcülük ediyordu. Alex'in yanındaki Aiden soluk yeşil duvara yaslanmıştı. Arazi aracını alıp bir yerde bırakmış, kesinlikle kayıp olduğunun bildirilmeyeceğini söylediği beyaz bir Yukon'la dönmüştük.

Belli ki ikna gücünü kullanmıştı.

Benim hâlâ denemediğim bir şeydi bu. En önemli nedeni de birisinin düşünceleriyle oynamanın bana yanlış gelmesiydi. Fakat bu fikrimi hoş karşılanmayacağını bildiğim için kendime sakladım. Herhalde epey gülerlerdi bana.

Deacon ve Luke yerde oturuyordu. İki cesur adam. Seth kapının önünde uzanıyordu. Nedense kimse işin neden bu kadar kolay olduğunu sorgulamak istemiyordu. Herk uyuyakalmıştı. Ara sıra horlamasından konuşulanları duymak güç oluyordu.

Gable eski bir masanın yanındaki yıpranmış bir koltukta otururken ben yatağın kenarında oturuyordum. Ona safkanların ve melezlerin dünyasına dair anlattığımız her şeyi can kulağıyla dinlemişti. Herkes bu çabaya ortak olmuş, Ares'le savaşa ve tüm dünyada bu yüzden yaşanan tersliklere de değinilmişti. Gable'a elimden geldiği kadar özetle "Sen bir yarı tanrısın fakat güçlerin bağlı ve Titanlar'ı yenmeliyiz," mesajını aktarmaya çalışmıştım.

Gable'm fal taşı gibi açık gözleri odada gezinirken içimde bize yine inanmamaya başladığına dair bir his uyandı. Odada elementleri kontrol edebilen herkes ona küçük bir gösteri yaptı.

Biz Gable'm sorularını yanıtlamakla uğraşırken saatler geçmişti. Aslında soruları diğerleri yanıtlıyordu çünkü doğal olarak Gable'm bazı sorularının yanıtları bende değildi.

Gable sakinleşmiş gibiydi. Her şeyi sindirmeye de başlamıştı. Sadece Herkül'ün

horlamalarının bozduğu bir sessizlik çöktüğünde öne eğildim. “Bunu kabullenmek güç, biliyorum. Kısa süre önce ben de senin durumundaydım.”

“Evet.” Gable parmaklarını saçlarında gezdirip başını salladı. “Sadece... Tanrım, ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Annem babamdan hiç bahsetmezdi.” Gülüp elini indirdi. “Hep bunun nedeninin çılgın, tek gecelik bir ilişkinin meyvesi olmam filan olabileceğini düşünmüştüm. Yani, sonrasında annem yalnız da kalmadı. Defalarca evlendi. Evlilik onun için iş gibi bir şey.”

Seth bir kaşını kaldırdı.

Gable başını yavaşça iki yana sallayıp “Babamın hayatta olduğundan bile emin değildim,” dedi. “Ayrıca dürüst olmak gerekirse anlattıklarınızın çoğuna inanmak güç. Söylediklerinizi işitiyorum. Hatta anlıyorum da. Fakat hâlâ kafam almıyor.”

“Anlaşılır bir durum.” Deacon, Gable’a sırtıttı. “Biz bu dünyada büyüdük. Sen büyümedin.”

Gable ağzını bir şey söylemek için açsa da kapattı. Sonra “Ve sen de bir safkansın, öyle mi?” diye sordu.

“Evet,” dedi Deacon. “Teknik açıdan bize hematoi deniyor. Fakat bu sadece safkan demenin züppesi.”

“Ve o da bir melez.” Gable başıyla Luke’u işaret etti. Luke ona başparmağını kaldırarak onay verdi. Gable’ın gözleri Alex’le Aiden arasında gidip geldi. “Onların ise eskiden biri safkan, diğeri melezmiş fakat... Şimdi ikisi de yarı tanrı.” ikisinden onay gelince Gable’ın gözleri Solos’a çevrildi. “Ve o da bir melez, öyle mi?”

“Evet, ben bir melezim.”

Gable kaşlarını çatıp Seth’e baktı. “Sen de Apot-polla’sm, öyle mi?”

Güldüm. “Vay canına. Bu terimi ilk kez işitiyorum.” Seth iç çekti. “Apollyon.”

Sözcüğü sessizce telaffuz eden Gable’ın dudakları kımıldadı. içimden bir ses, Gable’ın sözcüğü hâlâ yanlışı söylediğini söylüyordu. “Eee... Şimdi ne yapacağız?”

“Seni Güney Dakota’daki üniversiteye götüreceğiz. Orada güvende olacak ve eğitim alacaksın. Biz senin gibilerin geri kalanlarını bulana dek.” Seth kapıyı itip odada yürümeye başladı. Gable koltuğunda gerildi. “Hazmetmesi zor şeyler bunlar. Muhtemelen burada harika bir hayatın vardı. Fakat o hayat değişecek. Değişmek zorunda.”

Seth motive edici nutuklar atmada gerçekten iyi değildi.

“Sen çok önemlisin. Sadece bizim için değil; tüm» dünya için,” dedi Aiden. Belli ki Gable’ın gözlerinde yeniden canlanan telaşı fark etmişti. “Hizmet etmen gereken çok daha büyük bir amaç var, Gable.”

Arkasını dönüp gözlerini deviren Seth’e bir bakış attım.

“Sadece dünyayı değil Olimposlular’ı da kurtaracaksın,” dedi Aiden. “Dahası da var. Becerilerinin bağı çözüldüğünde ölümsüz olacaksın. Bu yüzden buradaki, şu anki hayatın sadece bir zerre. Bu hayata dönebileceksin. En azından bir süreliğine. Fakat orada... Seni bekleyen çok daha büyük şeyler var.”

Ölümsüzlük.

Aiden’ın küçük moral konuşmasının Gable’ın kafasındaki pürüzleri giderişini izlerken bu konunun üzerine doğru dürüst kafa yormadığımı fark ettim. Ölümsüzdüm. Biri kafamı uçurana dek mi? Hayır. Seth’e göre bu beni öldürmezdi. Canım yanardı. Fakat boynum yine bedenimle birleşirdi. Sadece bir tanrı ya da bir başka yarı tanrı beni öldürebilirdi.

Ya da Seth.

Ya da bir Titan.

Tanrım, bunu neden şimdi düşünmeye başlamıştım? Düşüncelerim rotasından feci sapmıştı. Fakat ben ölümsüzdüm. Seth ise değildi. Tanrılar onu kendi haline bırak-sa yaşlanacaktı. Öldüğünde de Hades'in kölesi olacaktı.

Nasıl olmuştu da şu ana dek bunu düşünmemiştim? Tamam, kafamı toparlamama engel olan bir sürü etken, eğilmem gereken daha acil meseleler vardı. Artık Seth'i nasıl tanrıların boyunduruğundan kurtaracağımı ve nasıl Hades'le anlaşmasını Aiden'a olumsuz bir yansıması olmadan geçersiz kılıp ölümsüz olmasını sağlayabileceğimi düşünmem gerekiyordu.

Bunun bir yolu olmalıydı.

Yani Apollo, Aiden'ı ölümsüz kılmıştı. Alex'i de. Demek ki mümkündü bu. Ben de Apollo'nun kızıydım. Bunu onlar için yapmıştı. Benim için de yapması gerekirdi. Kendi kendime başımı salladım. Bunu Apollo'nun teklifimi geri çevirmesinin imkânsız olduğuna olan inancımı pekiştirmek adına yapmıştım.

“Ne düşünüyorsun Josie?”

Gözlerimi kırıştıtırıp Alex'e doğru döndüm. “Kusura bakma. Dalmışım. Ne demiştin?”

Alex'in dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Gable gece burada kalmak yerine hepimize yetecek kadar geniş olan evine gitmemizi söylüyor. Sabah ilk iş dönüş yoluna çıkarız.”

Seth'le paylaştığımız yatakta sere serpe uzanan Herkül'e bakıp yüzümü ekşittim. Zaten zayıf olan yatağın ortası çökmüştü. “Bence iyi bir plan olabilir bu.”

Herkül'ü uyandırıp onu eşyalarını toplaması için odasına göndermek beklediğimden zahmetli bir iş oldu. Herif ölü gibi uyuyordu. Birkaç dakika sonra Seth'le yalnız kaldık. Hızla eşyalarımızı toplayıp her şeyi kocaman seyahat çantalarına tıktık, işimiz bitince kendi çantamı bıraktım. Odadan çıkmak için

arkama döndüğümde Seth arkamda bitip kollarını belime doladı. Hiçbir şey söylemeden dudaklarını boynumun yanından aşağı kaydırdı.

Gözlerimi yumdum. Geri kaykılıp ellerimi Seth'in kollarının üzerine koydum. Ilık nefesi ve sıcak ağzı, içimde onunla güçbela elimize geçen birkaç dakikadan fazlasını geçirme özlemi uyandırdı.

“Sence bu akıllıca mı?” diye sordum. “Gable'm evine gitmek?”

Seth duraksayıp başını kaldırdı. “Bilmiyorum. Bir yanımda bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyor. Gable'ı ta-inmiyoruz. Fakat burada kalmaktan daha riskli olamaz. Gölge Gable'm yüzünü gördü. Onu arayacaklardır.. Burada tek olumlu nokta Gable'm nerede oturduğunu bilmemeleri. Yoksa şimdiye kadar evine giderlerdi.”

“Doğru.” Seth'in kolları arasında arkama dönüp kollarımı boynuna doladım. Yanağımı omzuna dayadım. “Bu işi bu kadar kolay halletmemize şaşırdım.”

Seth biraz bekleyip “Evet,” diye yanıt verdi. “Beni endişelendiren de bu.”

28

Annen ne işle meşgul demiştin?” diye sordum.

Tuğlaların kaldırım taşı gibi görünecek şe-

kilde dizildiği, gösterişli araba yolunda yürüyorduk. Gable bana baktı. Gülümsemesi mahcuptu. “Aktristi. Seksenlerin sonlarında ve doksanların başlarında. Öyle ünlü bir aktris de değildi. Bir sürü düşük bütçeli filmde oynadı.”

O düşük bütçeli filmler fırsat kapılarını epey aralamış olmalıydı. Çünkü Poseidon'un oğlu bir malikânede yaşıyordu. Kayalıklarda gördüğümüz, aşağıdaki kumsala ve okyanusa bakan büyük evlerden birinde. Burası devasa,

taştan, çok katlı bir binaydı. Verandanın önüne park edilmiş güzel, yabancı bir araba ve çift kanatlı cam kapılar evin görüntüsünü tamamlıyordu.

Herkül'ün "Annen porno sektöründe miydi?" diye sormasıyla hepimiz ona baktık. Herkül geniş omuzlarını silkti. "Ne var? Olimpos'ta porno izleyebiliyoruz biz."

"Fakat *Supernatural* izleyemiyorsunuz, öyle mi?" diye sordu Alex. "Bu çok saçma."

Herkül gözlerini kıstı. "Şu *Supernatural*'ı izlemem gerek." "Annen şu an burada mı?" Aiden, Solos'a baktı. Annesi evdeyse orada olmamız tuhaf kaçabilirdi. Tabii ki diğerleri ikna güçlerini kullanabileceklerinden bundan endişe etmiyorlardı.

ikimiz önce geniş merdivenlerden çıkıp üzeri kapalı bir verandandan geçerken Gable başını iki yana salladı. "Şu an Avupa'da son kocasının yanında." Kapıların yanında duran Gable parmaklarıyla küçük, siyah bir kutuyu tıklattı. Kutu üç kez *bip* sesi çıkardıktan sonra üzerinde yeşil bir ışık yandı. Gable'm kapıyı açmasıyla dışarıya bir soğuk hava dalgası yayıldı. "Burada kimse yok." "Hizmetçiler bile mi?" diye sordum.

Gable güldü. "Evde kalan hizmetçilerimiz yok. Her gün temizlikçiler gelip gider. Fakat şu ara sadece ben vardım. Bir de siz."

"Burası ne kadar korunaklı?" Solos hemen güvenlik moduna geçip avlu tarzı odayı incelemeye koyuldu.

"Alcatraz gibidir," diye yanıt verdi Gable. Ortasında güzel bir eğreltiotu olan, yuvarlak bir masanın etrafından dolaştı. "Alarm kurulduğunda haberimiz olmadan kimse içeri giremez. Ayrıca evin içinde ve dışında hareket detektörlerimiz var. içerideki detektörleri bir kez açtığımda gece boyunca herkes rahatça uyur."

Hemen karşımızda geniş, sarmal bir merdiven üst kata uzanıyordu. Sağda bir tür kütüphane var gibiydi. Bir de oturma odası. Eşyalara dokunmaktan

çekiniyordum. Belli ki mobilyanın fiyatı üniversite harcımdan fazlaydı. “Güzel ev,” dedi Luke.

Hepimiz Gable’ın peşi sıra bir yemek odasından geçerken

Seth hiç konuşmadı. Odada kocaman bir masa ve yüksek sırtlarında gri yastıkları olan sandalyeler vardı. Zengin bir aileden geldiği düşünülürken, Seth muhtemelen bu tür yerlere alıştı. Buradaki herkes bu tür şeylere alıştı. Ne de olsa sırf üniversitelerinde okumam bile toplumların para içinde yüzdüğünü anlamama yetmişti.

Seth aslında yolda da pek konuşmamıştı.

Kafasının birçok konuyla meşgul olduğundan emindim. Ayrıca gölgeyle karşılaştığımız yere çok yakın olmamız da cabasıydı.

Gölgeyi düşündüğümde aklıma kırık çenesiyle yere yığılan zavallı adam geldi. Bir ölümünün bir kez ele geçirildiğinde kurtulmasının artık imkânsız olduğunu biliyordum. Fakat bunu bilmek gerçekle baş etmemi kolaylaştırmıyordu. Bir hayat daha kaybedilmişti. Hem de ne uğruna? O adam başına ne geldiğini bile biliyor muydu? Ailesi onu arayacak mıydı?

İç çekip parmaklarımla alnımı ovuşturdum. Baş ağrısının neden olduğu o hafif zonklama birkaç günün ardından geri gelmişti. Ne tuhaftı. Ben bir yarı tanrıyım. Bu yüzden baş ağrıların bana musallat olmayacağını sanırdım. Aklıma sadece bunun uykusuzluğuma bağlı olabileceği geliyordu.

Gable’ın peşinden güzel bir mutfağa girdik, içeride Shaker tarzı beyaz dolaplar; mermer tezgâhlar ve harika, gri bir tezgâh arası panosu vardı. Mutfak masasına altı kişi sığabilirdi. Ayrıca mutfakta da yemek odasında gördüğümüz kadar geniş bir masa vardı.

“Herkes aç mı?” Gable mutfak adasının etrafından dolaştı.

Deacon “Biz hep açızdır,” diye yanıt verdi. “Her zaman.”

Gable, Deacon’a gülümseyerek karşılık verip çift kapılı buzdolabına doğru döndü. “Fırında pişirebileceğim dondurulmuş pizzam olacaktı.” Durup omzunun üzerinden bize baktı. “Ya da dışarıdan sipariş verebiliriz.”

Aiden “Bunun akıllıca olacağını sanmıyorum,” dedi. Mutfak adasına yaslanıp “Dondurulmuş pizza gayet iyi,” diye ekledi.

Gable kısa bir tereddüdün ardından başını salladı. “Güzel.” İki dondurulmuş pizza çıkarıp çift bölmeli fırını açtı. Yüzünü bize çevirdi. “İsterseniz size evi dolaştırabilirim.”

“Evet.” Solos mutfak kapısında belirdi. “Burayı kolağan etmek istiyorum.”

Seth’e baktım ama o bir şahin gibi Gable’ı izlemekle meşguldü. Ev turu şaşırtıcı bir şekilde hızlı oldu. Merdivenin arkasında bir sinema odası vardı. Küçük bir sinema salonu gibiydi. İçeride projektör ve patlamış mısır makinesi vardı. Sinema odasının yanında bir bilardo odası vardı. Aiden bilardo masalarının başında oyalandı. Onu bilardo oynarken hayal edemediğimden bu bana komik geldi. Deacon’ın gözüne dart tahtaları takıldı. Alex bir oyun makinesine göz atıyordu. Görünüşe göre asteroitleri vurmakla ilgili bir oyundu bu. Duvarda oturma odasındaki kadar büyük bir televizyon vardı. Bir ara Herkül’ü dışarıdaki aydınlatılmış havuzda kaybettik. Üst katta herkese yetip de artacak kadar çok yatak odası vardı. Altıncıya geldiğimde yatak odalarını saymayı bıraktım. Eve stratejik bir şekilde yerleştirilmiş kameralar Solos ve Aiden’ı etkilemişti.

Zenginler güvenliği ciddiye alıyorlardı.

Seth’le profesyonel bir tasarımcı dekore etmiş gibi görünen misafir odasını seçtik. Odanın rengi soluk mavi ve beyazın huzur veren bir karışımıydı. Oda bana *Good*

Housekeeping’de gördüğüm fotoğrafları hatırlattı. Büyükanнем o derginin sıkı bir okuruydu.

Bir kısmımız odalarımızda eşyalarını yerleştirirken, geri kalanımız Gable’ın pizzaları fırına verdiği aşağı kattaydı. Solos, Gable’ın yanından ayrılmıyordu.

Çantalarımızı iki kişilik yatağın önündeki soluk mavi bankın üzerine bırakan Seth'i izledim. "Gable'a pek güvenmiyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Kişisel bir şey değil." Yatakla aynı renkteki bir şifon-yerin yanma gidip çalıntı güneş gözlüklerini üzerine bıraktı. "Onu tanımıyoruz. Hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Ayrıca anlattıklarımızı çok kolay kabullendi."

"Fazla kolay mı kabullendi sence?"

Bir omzunu kaldırdı. "Aşağı katta bize pizza hazırlıyor. Ona az önce Yunan tanrılarının soyundan geldiklerini açıklayan bir avuç yabancıya."

Yatağın kenarına oturmamla yumuşak yatağa gömüldüm. "Doğru; fakat ilk panik anını atlattığımda ben de sana ayak uydurmuştum."

Seth yanıma gelip karşımda dikildi. "Ayrıca sen şokun etkisinin çoğunu uyuyarak atlatmıştın."

"Ve seni vücut yastığım olarak kullanmıştım..." "Salyan da üzerime akmıştı."

Gözlerimi devirdim. "Salyam üzerine *akmadı*. Fakat evet, hazmetmesi zor bir durum bu. Fakat sindirmesi ve üstesinden gelmesi imkânsız da değil."

"Hmmm..." Seth önümde diz çöküp baldırlarımı tuttu. Başımı yana eğip hafifçe gülümsedim. "Niyetin ne?" "Hiçbir şey." Sağ dizimi öptü. Sonra da sol dizimi. "Tamam. Bir niyetim var. Şu yatağı çökertmek istiyorum." "Aman tanrım." Güldüm. "Aklın tek bir şeye çalışıyor senin."

"En azından eğlenceli bir şeye çalışıyor ama, değil mi?" "Evet." Parmaklarımı Seth'in saçlarından çıkarıp yanağına götürdüm. Çenesini kaldırıp yüzünü süzdüm. Çok güzeldi; bir bakıma gerçek olamayacak kadar. Fakat onun birden çok katmanı vardı. Bir heykeltıraşın elinden çıkmış gibi görünen bir yüz ve bedenden çok daha fazlasıydı. Başını çevirip avucumu öptü. "Sen iyi misin?"

Dün geceki kâbus aklıma geldi. "Evet. Tabii."

O çarpıcı gözler gözlerimle buluştu. “Alnını ve şakaklarını çok sık ovuşturuyorsun. Neyin var?”

Kahretsin. Seth iyi bir gözlemciydi. “Hafif bir baş ağrım var. Ciddi bir şey değil. Herhalde epeydir uykumu alamadığımdan.”

“O halde dinlenmelisin,” dedi Seth. Avucumu bir kez daha öptü. “Bir iki dilim pizza alıp sana getiririm.” Kalkacak oldu.

Onu durdurdum. “Uykum yok. Yemin ederim iyiyim.” Durup düşündü. “Aklında ne vardı?”

“Ne zaman?”

“Moteldeyken,” dedi Seth. “Bambaşka bir dünyada gibiydin.”

Eğilip alnını öptüm. “Alâkasız bir şey düşünüyordum.” “Sen mi? Alâkasız bir şey düşünmek ha?” Geri kaykılıp koluna bir yumruk indirdim. Güldü. “Bunu hiç tahmin etmezdim.”

“Ha-ha-ha.”

“E, ne düşünüyordun?”

“Ben ölümsüzken senin olmamanı.” Seth’in kaşlarının kalkmasıyla sııttım. “Fakat bunun çaresine bakacağım.” Bir an ağzı kıpırdasa da hiç ses çıkmadı. “Nasıl? Çaresine nasıl bakacaksın?”

Ona sııttım. “Apollo’nun bunu yapabileceğini, seni ölümsüz kılabileceğini biliyorum. Alex ve Aiden’ı ölümsüz yaptı. Demek ki kesinlikle mümkün bu.”

Seth yavaşça “Evet,” dedi. “Mümkün fakat onların durumu farklıydı. Apollo beni ölümsüz kılmaz.”

Yılmadan konuşmayı sürdürdüm. “Yo, yo, yapacak. Ayrıca Hades’le yaptığın

anlaşmayı da geçersiz kılacak. Tabii Titanlar'ın alt edilmesinde yardımımı istiyorsa.” Seth'in yüzüne bir hayret ifadesi yerleşti. “Ne?”

“Bir süredir bunu düşünüyorum. Benden onlara yardım etmemi istiyorlar. İşin aslı bana ihtiyaçları var.” Kendini beğenmiş bir tavırla onu yeniden öpmeye yeltendim. Fakat Seth geri kaçtı. Doğruldu. Kaşlarımı çattım. “Ne var?” Alnımın ortasında bir meme çıkmış gibi bana baktı. “Tanrılarla pazarlık mı edeceksin?”

“Şeeyy, babamla...”

“Bir tanrı olan babanla, Josie. Onlarla pazarlık edemezsin. Apollo'yla bile. Anlaşmanı bir şekilde aleyhine çevirirler. Daha önce bunu yaptıklarına şahit oldum. Baban da farklı değil.”

İşitmek istediğim tam olarak bu olmasa da şaşırma-mıştım. “Titanlar'ı durdurmamı istiyorlarsa benim için bunu yaparlar.”

Seth gerileyip “Aklını kaçırmışsın sen,” diye fısıldadı. “Tanrım! Bir şey değil.” Saçlarımdan ayrılan bir tutamı arkaya attım. “Bak, bir şeyler yapacağım. Seni kullanmalarına ve ölümden sonraki yaşamını senden almalarına göz yummayacağım. Hayır. Buna izin vermeyeceğim. Bu yüzden durumu kabullen ve hayatına kaldığın yerden devam et. Çünkü karnım acıktı.”

Seth bana şaşkınlıkla baktı. “Ben bu tür bir riske değmem Josie.”

İçim öfkeyle doldu. “Rica etsem şunu söylemeyi bırakır

mısın? Böyle konuşmandan nefret ediyorum.”

“Neden?” Yüzüne bir hüsrana havası çökmüştü. “Söylediklerim doğru. Nedeni bu mu?”

“Doğru değil, Seth.”

Seth boğuk bir kahkaha attı. “Hiçbir fikrin yok Josie. Sorun da bu. Suç sende

değil. Fakat hiçbir fikrin yok.” “Şu an hiç de aşağılayıcı olmadın gerçekten.”

“Niyetim bu değildi. Fakat gerçek bu. Neler yapabileceğimi bilmeden kendini büyük bir tehlikeye atıyorsun. Fakat *ben* biliyorum Josie. Neler yapabileceğimi çok iyi biliyorum.”

Kendimi yavaş ve kontrollü bir nefes almaya zorladım. “Seth...”

“Hayır. Bu konuşma bitmiştir. Geri tepecek delice anlaşmalar yapmayacaksın.” Seth elini sohbetin sona erdiğine işaret edermiş gibi salladı. Kesinlikle olmaz anlamında bir hareketti bu. “Seçimimi yaptım ve bu seçimin sonuçlarına katlanacağım.”

Bir saniye bekledim. “Lafın bitti mi?”

Seth’in gözleri parlak bir koyu sarı renkle parladı. “Sadece emin olmak istedim. Çünkü bana neyi yapıp neyi yapamayacağımı söyleyebileceğini düşünüyorsun. Tahmin et ne diyeceğim: Söyleyemezsin. Bir de ne var, biliyor musun? Geçmişte yaptıklarından dolayı bana layık olmadığını düşündüğünü biliyorum.”

“Geçmişte mi?” Seth yine güldü. Soğuk ve sert bir kahkahayla. “Sen Ares’le ilgili konudan bahsettiğimi mi sanıyorsun? Peki ya birkaç hafta öncesi?”

“Ne... Ne demek istiyorsun?”

Seth bir süre bana baktı. Sonra ağzından o yıkıcı iki sözcük çıktı: “Senden beslendim.”

Sözlerini idrak etmem için dolu dolu bir dakika geçmesini bekledikten sonra “Ne?” diye fısıldadım. Söylediğini sandığım şeyi söylemiş olamazdı. Çünkü anlamsızdı bu.

Seth hızla dönüp yataktan uzaklaştı. Bana sırtını çevirdi. “Lanet olsun. Sana daha önce söylemem gerekirdi... Sen kendini bana vermeden önce. Fakat lanet olası, bencil bir pisliğim ben. Beni doğru işittin Josie. Senden, eterinden

beslendim.”

Dudaklarım kımıldasa da dilim nasıl döneceğini unutmuştu. Afallamış bir halde orada otururken omurgamdan aşağı buz gibi bir ürperti indi. Tüylerim diken diken oldu. Seth benden beslenmiş miydi?

“İşte ben... O tür bir *şeyim*.”

Başımı kaldırıp ona'baktığımda elini saçlarında gezdirdiğini gördüm. Kasılan parmakları arasındaki saç tutamlarını çekiştirdikten sonra eli ensesine düştü.

“Benim bir... Sorunum var. Epeydir var. Çabaladım da... Daha iyi biri olmaya çalışıyorum fakat o *içimde* ve dışarı çıkıyor. Yine çıkacağını da biliyorum ve bu olduğunda kimi incittiğimi, kimin güvenini sarstığımı önemsemiyorum. O an kimi incittiğim umurumda olmuyor. Seni bile.” Sözleri kör bir bıçak gibi kesiciydi. Yavaşça döndü. Göğsü hızla inip kalkıyordu. “O kişi olmak istemiyorum. Tanrılar, seninleyken o kişi olmamalıyım. Fakat oyum.”

Aniden önüme gelip yanaklarımı avuçlarına aldı. Kalbim göğsümü delecek gibi atıyordu. “Her gün seni arzuluyorum Josie. Sana dair *her şeyi* arzuluyorum. Seni görüyorum ve o bacakların arasına girip ömrümü orada geçirmek istiyorum. Sana bile nerede başlayıp nerede bittiğini unutturacak kadar derinliklerine ulaşmak istiyorum. Seni her şeyi unutana dek tatmak ve düzmek istiyorum. Durmadan. Bundan daha fazlasını da istiyorum. Yalan söylemeyeceğim. Sana sarılmak istiyorum.”

Gözleri gözlerimi esir aldığında nefes alamadım. “Seninle olmak istiyorum. Her günümü seninle geçirmek istiyorum. Her saatimi, son dakikasına ve saniyesine dek.” Seth’in sesi boğuk çıkıyordu. Keskin de. “Fakat istediklerim bundan ibaret değil, içinde ne var? *Eter*. Lanet olsun.” Gözleri kısa bir süre kapandı. Yeniden açıldıklarında beni şoke eden uğursuz bir ışıkla yanıyordu. “Onu da bir o kadar çok istiyorum. Evet. İstiyorum. Sen dizimin üzerinde gelirken içimde o istek uyanmıştı.”

Kalbim hızla atıyordu. Seth’in sözleri bende tiksinti ve... (Ah, tanrı aşkına!) şehveti bir arada uyandırıyor. Şehvet de oradaydı. Sözlerine tepki veriyordu.

Bende muhtemelen bir sorun vardı. Onda ise kesinlikle bir sorun vardı.

“Bana güven olmaz,” dedi Seth. Gözlerimi kaçırmayayım, sözlerini hem işitip hem de göreyim diye çenemi tutuyordu. Ve sözlerini işittim de gördüm de. “Ve biliyor musun?.. Bunu görmeyen tek kişi sensin. Alex görmüyor mu sanıyorsun? Aiden görmüyor mu? Görüyorlar. Uğruna tanrıları kızdırmak istediğin kişi böyle biri. Uğruna bir anlaşma yapmak istediğin ve tanrılar bilir, nelerden vazgeçmeye gönüllü olduğun kişi böyle biri.” Çenemi bırakıp doğruldu. Eli yana düştü. “Ben buna değmem.”

Seth’in yeniden benden uzaklaşmasıyla o uyuşmuş halimden sıyrıldım, içimde duygular kabarıyordu; kıyı şeridini döven bir fırtına gibi şiddetli duygular. Acı göğsümün içinde patlarken yakıcı bir öfke midemin dibinde yanıyordu. “Kaç kez?” diye sordum.

Bir sessizlik oldu. “Bunun ne önemi var?”

Beni birilerinin işiteceğini umursamadan, bu kez bağırarak “Kaç kez?” diye sordum.

Seth’in başı geriye düştü. “Sadece bir kez.”

Bu bilgiyi sindirmek için bekledim. Bunun bir fark yaratıp yaratmadığından emin değildim. Bu bilgiyle ne yapacağımdan bile emin değildim. Seth’in kaskatı sırtına bakarken gırtlığım yandı. Doğru dürüst düşünemiyordum bile. “Ne zaman?”

Seth bir süre yanıt vermedi. “Seni eğittiğim... Son gün yaptım. Tartışıp da... Sonrasında seviştiğimizde. Kontrolümü kaybedip senden beslendim.”

Aklım hemen o güne gitti. “Anlamıyorum. Hiçbir şey hissetmedim. Oysa ondan önce biri benden beslediğinde acı duymuştum.”

Seth’in omurgası daha da katılaşmış gibiydi. “Her zaman can yakmaz. Can yakmayacak şekilde yapılabilir.” Yutarcasma kısa bir nefes aldım. O gün

bedenimin her noktasına dokunmuştum ve ben... Başımı iki yana salladım; öyle... Öyle uyuşmuştum ki. Sonra bir anda taşlar yerli yerine oturdu. Seth'in neden birden kendisini çektiğini anladım. Sebep ilişkimize layık olmadığını düşünmesi değil; yanlış, son derece yanlış bir şey yapmasıydı. Bana. Ve bunu hiç itiraf etmemişti. Şu ana dek.

Seth benden beslenmişti.

Bir roket gibi yataktan fırladım. Yanma vardığımda Seth yüzünü bana çevirdi. Kolumu geri çekip karnına bir yumruk indirirken düşünmedim bile. Seth bir homurtu çıkararak iki büklüm oldu.

“Bu,” dedim. Kendimi geri çekilmeye zorlarken titriyordum. “Benden beslendiğin için.”

“Tanrılar,” diye inledi Seth. “Bunu hak ettim.”

“Nasıl yapabildin bunu?” diye sordum. Ellerimi tekrar yumruk yaptım. “Hyperion'm bana yaptıklarını bile bile nasıl yapabildin bunu?”

“Ben...” Seth sözünün gerisini getirmede. Çünkü ne diyebilirdi ki?

Ona bir kez daha vurmak istedim. Onu tekmelemek istedim. *Tanrılar, tanrılar*, onu pataklamak istedim. ^Gözlerim yaşlarla dolarken geri geri yürüdüm. Banka çarpana dek. içimden... içimden onu sarsmak geliyordu. Olanları bana hiç anlatmamış olmasını diliyordum. “Neden daha çok çaba göstermedin?”

Sırtını dikleştiren Seth konuşurken sesi cam yutmuş gibi çıkıyordu. “Başta ne yaptığımı fark etmemiştim. Yaptığımı haklı çıkarmaz bu... Fakat yapar yapmaz durdum. İşte bu yüzden...”

“Bu yüzden ne?” Sesim titriyordu.

Seth gözlerini kaçırdı. “Bu yüzden canın yanmadı. Sadece yoruldun.”

“Sadece yorulдум,” diye fısıldadım. Aklıma yemek yerken uyuyakalışım geldi. Bacaklarım titrediğinden külçe gibi banka oturdum. Olanlara bir anlam vermeye çalışıyordum. “Demek ne yaptığını fark edince durdun.” “Yaptığım gerçeğini değıştirmiyor bu.”

Değıştiriyor muydu? Yoksa değıştirmiyor muydu? Hiçbir fikrim yoktu. Bunu herhangi bir temele dayandırmam mümkün değışildi. Yani beni biriyle aldatmış değışildi. Beni normal insanların yaptığı gibi istismar da etmemişti. Fakat bu bir ihanetti. Önemliydi.

Sarsılmış halde elimi yüzüme götürdüm. “Bana karşı dürüst olmanı istiyorum. Bunu sadece bir kez mi yaptın?” Seth başını salladı.

“Bu yüzden mi sonrasında benden uzak durdun?” Başını bir kez daha salladı.

Elimi sıkıp göğsüne dayadım. “Fakat bunu biz... Yeniden bir araya geldikten sonra yapmadın. Neden?”

“Ben... Seni asla incitmek istemiyorum... Ya da bana ait olmayanı senden almak.” Gidip sırtını kapıya yasladı. Yavaşça başını iki yana salladı. Onu daha önce hiç o kadar toy ve aciz görmemiştim. Tam bir *insan* gibi. “Ve o gece tekrar bir araya geldiğimizde bunu bir daha asla yapmamaya karar verdim. Yaparsam da...”

“Ne? O zaman ne yapacaktın?”

Birbirine kenetlediğı dudakları bir çizgiye dönen Seth gözlerini yine yumdu. “O zaman yüzümü bir daha görmemen için ne gerekirse yapacaktım.”

Bir kez daha öfkem diğerk tüm duygularımı bastırdı. “Ya, demek, ne bileyim... Gelip de bu konuyu benimle konuşmak yerine öyle yapacaktın ha? Sana yardım etmeme izin vermek yerine? ikimizin birlikte çabalaması yerine...” “Ne için birlikte çabalayacaktık Josie? Bu konuda, içimdeki şeye bir faydan olabilir mi sanıyorsun?”

Söylemek istediğim, söyleyebileceğim çok şey olsa da ağzımı kapadım. Ona olumsuz yanıt verebilir, bunun -daha iyi biri olmanın ve daha iyi işler başarmanın- tamamen ona bağlı olduğunu söyleyebilirdim. Ona olumlu yanıt verebilir, ona yardım edebileceğimi söyleyebilirdim. Ona... Doğru seçimleri yapmasında destek olabileceğimi. Her şey ona ağır geldiğinde bunu fark edebileceğimi. Ona onun boğazına bir yumruk atmayı istediğimi söyleyebilirdim. Ya da onu hâlâ sevdiğimi.

Onu sevdiğimi söylemiştim de.

Fakat bunların hiçbirini söylemedim.

Çünkü çok öfkeliydim. Tenim öfkeden yarılacak gibiydi. Çünkü canım yanmıştı. Göğsümdeki sızı büyüyor ve yayılıyordu. Çünkü... Lanet olsun! Çünkü içimde bir tiksinti uyanmıştı. Ondan daha iyisini bekliyordum. O ise beklentilerime ve güvenime ihanet etmişti. Hyperion'ın yaptığını yapmıştı bana, içimden kusmak geliyordu.

Gözlerimi yere çevirip yumruk yaptığım elimi alnıma yasladım. Boğazımdaki düğümü çözmek için kendimi zorladım.

“E?” Seth'in boğuk sesi sessizliği bozdu. “Buraya kadar mıymış?”

Tek kelime etmedim. Tek düşünebildiğim, Seth'in bana her şeyin bir kâbusa dönmesinden ve ondan sonsuza dek nefret etmemden korktuğunu söylediği o geceydi. Haftalardır başının üzerinde Demokles'in kılıcı gibi sallanan bu sırla yaşıyordu.

Epey bir süre geçti. Seth “Yaptığımı onca şeyin içinde en kötüsü sana yaptıklarımı,” dedi. “Sen benim için bir lütuftun ve ben her şeyi mahvettim. Suç bende ve çok üzgünüm.” Duraksadı. Gözlerimi yumdum. “Ben bu dünyada hiçbir şeyi...”

Aşağı kattan gelen bir haykırış Seth'in sözünü kesti, içgüdüsel bir tepkiyle ayağa fırladım. Seth hızla dönüp kapıyı açtı. Bir kırılma sesi işitmemele kollarımdaki tüyler diken diken oldu, ikimiz odadan çıkarken Seth'e dair tüm meseleleri bir

kenara bırakmışım.

■ Seth

Odadan çıkıp uzun koridora koşarken kendimi berbat hissediyordum. Koridorun diğer ucunda Deacon, Luke’la paylaştığı odadan çıkıyordu. Başından temiz bir tişört geçirirken yüzünde endişeli bir ifade vardı. Basamaklara vardığımızda bize katıldı.

Midem bulanıyordu. Josie’ye gerçeği söylemekle ve onu pişman olacağı bir anlaşma yapmaktan caydırmakla doğru olanı yapmıştım.

Lanet olsun. Bana benim için tanrılarla anlaşma yapmayı planladığını söylediği anda ne de korkmuştum. Tanrılar anlaşmayı öyle hızlı evirip çevirirlerdi ki Josie’nin başı dönerdi. Bunu yapmasına izin veremezdim.

Bu yüzden de haftalar önce yapmam gerekeni yaptım. Bana beni sevdiğini söylediğinde yapmam gerekeni. Ona gerçeği söyledim; onun için gerçekte kim ve ne olduğumu açık ettim. Benimle bir daha konuşmazsa şaşırırmazdım.

Fakat şimdi bu konuya odaklanamazdım. Kafamı top-

lamalı, zihnimdeki karışıklığı engellemeliydim. Bu konuyu düşünüp, içine gömülmeye zaman olacaktı.

Adımlarımız basamaklardaki parkeyi dövüyordu. Antre göründü. Önce Herkül’ün kocaman yumruğunu, sonra da Aiden’ı gördüm. Aiden’m elinde bir Akit hançeri vardı.

Josie “Neler oluyor?” diye sordu. Sesi kısık çıkmıştı. Çenemdeki kasın gerildiğini hissettim.

“O... O ölmüş,” diye mırıldandı Gable.

Gable'm kimden bahsettiğini göremiyordum. Antreye girdiğimde Gable'm merdivenin altında dikildiğini gördüm. Yüzü bir iblisin yüzü kadar beyazdı. İyiye işaret değildi bu.

“Kim öldü?” Deacon, Josie'nin yanından geçip yanda dikilen Luke'un yanına gitti. Luke oturma odasının yanında dikiliyordu. Ya da televizyon odasının. Evdeki bir düzine gereksiz odadan birinin yanında.

Alex mutfaktan gelip “Dışarı bakın,” diye yanıt verdi. İçinde silahlar olan spor çantayı elinde sıkıca tutuyordu. Çantayı yere, atriyumun ortasındaki masanın hemen arkasına bıraktı.

Gözlerim atriyumdan çift kanatlı kapıya çevrildi. Kapılarda cam levhalar vardı. Soldaki kapının ortasındaki camın üzerinde örümcek ağını andıran çatlaklardan oluşan bir çemberi görebiliyordum. Çatlamış cam, kan ve bir başka sıvının karışımıyla lekelenmiş gibiydi.

Sonra gözlerimi yere çevirdim. Verandanın ışığı yanıyor, yerde uzanan cesedin üzerine sarımsı bir ışık vuruyordu. Sandaletleri, soluk beyaz bacakları ve siyah şortu seçtim.

“Ka-kapıyı çaldı,” dedi Gable. Bir elini kaldırıp saçlarının arasında gezdirdi. Saçlarının uçlarını çekiştirdi. “Kimin geldiğine bakmak için indiğimizde bizi camdan gördü ve...”

“Yüzünü cam kapıdan geçirmeye karar verdi. Tam zom-bi tarzı.” Luke çantadan bir Glock çıkardı. “Adamın içinde bir gölge vardı. Yere çarpmasıyla gölge içinden çıkıp kaçtı.” Lanet olsun. “Bu iyi değil.”

“Evet.” Aiden'm omuzları gerildi. “Sanırım bu şey keşif yapıyordu.”

“Şey mi?” diye fısıldadı Gable. “Bay Nanni o. Sokağın i-ilerisinde oturuyor.”

Herkül ona “Artık hiçbir yerde oturmuyor,” diye yanıt verdi. “Ölü bir Bay Nanni o.”

Aiden kendi çevresinde döndü. Dişlerini sıkarak Herkül'e bir bakış attı. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

Yarı tanrı omuz silkti. "Her neyse," diye mırıldanıp parmaklarını kütürdetti.

Bir sessizlik oldu. Gable "Bu camdan hiçbir şey geçemez, değil mi?" diye sordu. "Güçlendirilmiş bir cam bu." "Güçlendirilmiş cam da neymiş?" diye yanıt verdim. "Bir iblisi durduramaz."

Gable "I-iblis de nesi?" diye sordu.

"Çabuk ve hoş olmayan bir açıklama mı istersin?" Deacon ona doğru döndü. "Bir zamanlar safkanlar ve melezlerdi. Sonra *etere* bağımlı oldular. *Eter* hepimizin içinde var olan ve bizi biz yapan maddedir. Senin anlayacağın, iblisler pek hoş şeyler değildir."

Gable'm gözleri telaşla yeniden pencereye çevrildi. "Şu an dışarıda iblisler var mı?"

Aiden buruk bir kahkaha attı. "Bizde bu şans varken, neden olmasın?"

Gök gürledi. Ev titredi. Evet, bu kötüye işaretti. Hem de nasıl. Özellikle de şimşek olmaması.

Solos iç çekip "Ve şansımız yaver gitmeyecek gibi görünüyor," dedi.

Gable tavana baktı. "Fırtına mı çıkacak?" "Kaliforniya'ya gereken türde bir fırtına değil." Alex bir hançeri elinde çevirip Aiden'a doğru yürüdü.

Çantanın yanma çömeli bir hançer ve uzun, ince bir kazık çıkardım. Gözlerimi yukarı çevirdim. Josie elini uzatmış, orada dikiliyordu. Birbirimize baktık. Çenemi sıkıp gözlerimi kaçırdım. Beni düşündüğünden şüphem yoktu. Yaptıklarımı. Lanet olası bir iblisten farkım yoktu. Sadece bir iblis kadar kirli çalışmıyordum.

Ona elimdeki iki silahı da uzattım. “Uzun ince olana Pegasus kanı sürüldü,” diye hatırlattım.

Silahı alırken hiçbir şey söylemedi. Sonra hançere uzandı. Hançeri bırakmayıp Josie’yi gözlerime bakmaya zorladım.

“Buna hazır mısın?” diye sordum. “Tereddüdün olmamalı. Bir şey yaklaşıyor ve o şey her neyse onun işini bitirmemiz gerekecek. Hazır değilsen saklanman gerek.” Josie’nin mavi gözleri karardı. “Hazırım.”

Bir an tereddüt ettim. Sonra hançeri elimden bıraktım. Ben de aynı silahlardan alıp doğruldum. Dışarıda rüzgâr hızlanıyordu. Cam kapıların ötesinde, palmiyelerin rüzgârın ağırlığıyla ve gücüyle büküldüğünü görebiliyorduk.

“Gelen ne?” diye sordu Deacon. “Fırtına mı?”

Luke güldü. “Bak yine diyorum: Nerede bizde o şans?” One çıkan Josie’ye yakın durdum. O silahlardan birini bana saplamak istese bile önceliğim oydu. İşin aslı, bu noktada Gable’a ne olacağı umurumda bile değildi. Amacım üzerimize gelen her neyse, onu defettikten sonra Josie’nin hâlâ ayakta olmasıydı.

Herkes kendi başının çaresine bakacaktı.

Aldıkları eğitime uygun olarak, kapıdan metrelerce ötede Gable’ı koruyan bir savunma hattı oluşturuldu. Josie içgüdüsel olarak Solos’un diğer yanma geçmişti. Bu tür tekniklerin, düşmana karşı bir savunma hattı oluşturmanın eğitimini almamıştı. Ona yıllar sürmesi gereken eğitimi kısıtlı bir sürede vermek mümkün olmamıştı. Josie’nin yanma geçtim. Parmaklarım iki silahı sıkıca sardı.

Başımızın üzerinde gök gürledi; sağır edici bir sesle duvarlardaki resimleri titretti. Evin bir yerinde bir şey düşüp kırıldı. Sonra müthiş bir çatırtı geldi. Araba yolunun yakınlarındaki bir palmye ikiye ayrıldı.

Dışarıda bir şeyler oluyordu. Rüzgâr belli bir bölgede, arazi araçlarından birinin yanında yoğunlaşırken gözlerimi kısıtım. Minik bir hortum gibi küçük bir alanda

dönüp duruyordu.

Josie “Ne... Ne bu?” diye sordu.

Aiden “Gable,” dedi. Sesi sakindi. “Şimdi saklanman gerek. Ne olursa olsun dışarı çıkma. Tabii eğer...”

Hortum ileri fırlayıp dosdoğru kapılara yöneldi. Camın içinden geçmesini bekleyip kendimi hazırlasam da hortum çarpmadan durup bir noktada döndü. Boyu iki metre on santim kadardı ve bir insan genişliğindeydi. O hava kütlesinin içindeki şeye dair kötü hislerim vardı.

Deacon “Hmmm?” diye mırıldandı.

Bir kalp atışı kadar süren bir sessizliğin ardından ön kapının kilidinin açıldığını işittik.

“Neler oluyor?” Kilitlerden gelen çıtırtılar kesilirken Alex sustu.

“Güvenlik sistemi başarısız oldu,” diye mırıldandım.

Cam kapılar ardına kadar açılırken hortum hızla içeri girdi. Hortum yavaşlarken rüzgâr kesildi. Ta ki hortumun içinde bir figür belirene kadar.

“Bizden biri değil,” dedi Solos. Kolunu geri atıp sağ bacağı üzerinde öne çıktı. “Beklemeye gerek yok.” Hançeri fırlattı.

Sivri ucu ileri bakan hançer havada uçup mini hortumun içinden geçti. Hortumun merkeziyle buluşan hançer hortuma değer değmez bir hava dalgası yayıldı. Bir ses patlaması bowling lobutuymuşuz gibi hepimizi geriye devirdi.

Josie’nin yanına kış üstü düştüm. Akit hançeri Josie’nin elinden düşüp yerde kaydı. Josie küfredip yan döndü. Elleri ve dizleri üzerinde hançere doğru emekledi.

“Şaka mı bu?” Gür bir sesin evde patlamasıyla hızla döndüm. Şimdi o uğursuz hortumun yerinde bir adam dikiliyordu. Kahverengi, gür saçları olan ve Herkül kadar geniş omuzlu bir adamdı bu. “Bana hançer mi fırlattın sen?” Adam başını yana eğip güldü. Aşağı uzanıp hançeri kabzasından çekip bedeninden çıkardı. Silahı antrenin taş zeminine attı. “Bu iş düşündüğümde kolay olacak.” Sonra gözlerini açtı. Beyazı olmayan gözleri simsiyahtı.

Karşımızdaki adam bir Titan’dı.

“Tanrılar,” diye fısıldadı Josie. Yattığı yerde oturur pozisyona geçtiği sırada yüzünde tanıdık birini görmüş gibi bir ifade belirdi.

Solos “Daha çok eğlence olsun diye yaptım,” dedi. Eli uzun ince hançeri sardı. “Sadece hançerin etkisini görmek istedim.”

Titan şaşkın bir ifadeyle başını yana eğdi. Pembenin farklı tonlarının bir karışımı olan teni birkaç saniyede bir açılıp koyulaşıyordu.

Ayağa kalkıp “Sen hangisisin?” diye sordum. Hançeri elinde ayağa kalkmış olan Josie’nin önüne geçtim. “Mo mu? Yoksa Curly mi? Kesinlikle Larry olamazsın çünkü o bizi karşısında görse altına kaçırırdı.”

Titan dudak büktü. “Ben Atlas’ım, Apollyon. Bahsettiğin ilahi varlıkları tanımıyorum.”

Deacon “Atlas mı?” diye mırıldandı. “Eyvah...”

Göz ucuyla Luke’a baktığımda onun da Deacon’m önünde aynı savunma pozisyonunu aldığını gördüm. Bir kez için de olsa safkan buna karşı çıkmadı.

Atlas’ın gülümsemesi alaycı bir sırıtışa dönüştü. “Kim olduğumu biliyorsunuz. Hepiniz kim olduğumu biliyorsunuz. Bu işin nasıl sonlanacağını da. Bana istediğimi vererseniz hepinizin yaşamasına izin veririm. Sözümü dinlemezseniz hepiniz ölürsünüz.”

İç çektim. “Bu çok klişe.”

Titan’ın tamamen siyah gözleri bana çevrildi. “Apollyon olabilirsin. Etrafın yarı tanrılarla çevrili de olabilir. Fakat beni yenemezsin. Ben Hyperion değilim ve...”

“Ben de herhangi bir yarı tanrı değilim. Ben *Herkül*’üm ve sen de...”

Atlas elini kaldırdı. Bir saniye sonra Herkül geriye uçtu. Merdivenin yanındaki duvara çarpıp alçıyı çatlattı. Herkül yüzüstü yere çakılırken Atlas “Benim için hiçbir şey değilsin,” dedi.

Alex “Çenesini kapattığın için memnun olduğumu söyleyebilirim,” dedi. Bedeni gerildi. “Fakat o bize canlı lazım.” Atlas “Neden?” diye sordu. “Böylece bizi geri kalan yarı tanrılara tek tek götürebilsin diye mi? Yola çıkacağınızı biliyorduk. Beklemeyi de biliriz.”

Şaşırmamıştım. Muhtemelen üniversitenin etrafına dışarı çıkmamızı bekleyen gölgeler yerleştirmişlerdi. Almamız gereken bir riskti bu. Şimdi de sonuçlarına katlanıyorduk.

Atlas havayı koklayıp gözlerini Alex’e dikti. “Sen bir yarı tanrısın. Fakat *eterin* onlarınki kadar saf değil. Merdivenin arkasında sinenin eteri gibi değil.” Susup Josie’ye baktı. “Ya da bununki gibi.”

Josie’nin “Ben bir atıştırma değilim,” demesiyle sırtımdı. “Bana akşam yemeğinmişim gibi bakma.”

“Ya, fakat kesinlikle öylesin canım.” Atlas gülümsedi. Son derece ürkütücü bir gülümsemeydi bu. “Geri kalanınız ise harcanabilirsiniz.”

Aynı anda birçok şey oldu.

Atlas kolunu kaldırdı. Parmaklarını ayırmıştı. Odaya bir enerji dalgası yayıldı. Enerji dosdoğru Alex ve Aiden’a yönelmişti. İkisi de yana çekilip enerji dalgası onları vurmadan kaçtı. Titan hızla yer değiştirdi. Enerji dalgası Luke’u vurup

onu geriye savurdu. Luke, Deacon'a çarptı.

Luke Glock'uyla peş peşe ateş etse de Atlas son derece hızlı hareketlerle kurşunlardan kaçtı. Kurşunlar onun kılına bile zarar vermeden duvara çarparken Atlas, Aiden'm önünde bitiverdi.

Aiden eğilip Atlas'ın kolunun altından geçti. Sonra hızla onun arkasına geçip bir döner tekme attı. Fakat Titan'm hızı inanılmazdı. Hyperion'dan çok daha hızlıydı. Geriye uzanıp Aiden'ı göğsünden yakaladı ve onu yukarı fırlattı. Aiden baş aşağı yere çakıldı.

Bu da Alex'i çok kızdırdı.

Titan'm üzerine yürüyen Alex sıçrayıp otuz santim kadar yükseldi. Havada döndü. Sert bir döner tekme indirmek için.

Tekme yerini bulmadı.

Atlas bir kez daha dönüp Alex'i bacağından yakaladı. Onu bir beyzbol sopası gibi sallayıp dengesini yeni kazanan Aiden'a doğru fırlattı, ikisi birbirlerine çarpıp bir kollar ve bacaklar yumağı halinde yere serildiler.

Solos "Lanet olsun," diye mırıldandı.

"Boş ver yakın dövüşü." Kendi etrafımda dönüp Akit hançerimi Atlas'ın başına fırlattım. Daha çok dikkat dağıtmak amacıyla. İşe yaradı da. Ben ateş elementini çağırırken Titan hançerden kaçmak için hareketlendi. Ba-şımm üzerinde kehribar rengi bir alev topu oluştu. Alev topunu bir beyzbol topu gibi Atlas'a doğru fırlattım.

Josie'den bir enerji dalgası yayıldı. Benden bir saniye sonra ateş elementine erişip karışıma bir alev topu daha ekledi.

Atlas bize doğru döndü. Alevler ona erişmeden söndü. Bir tür güç alanına çarpmış gibi. "Kendini boşa yorma kızım. Senin için büyük planlarım var."

Bu hoşuma gitmemişti.

Josie'nin de.

“Kusura bakma şu aralar biraz meşgulüm.” Bir güç patlaması havada dalgalanıp tenimi yaladı. *Onu* içimde hissediyordum. Özgür kalmak için benimle mücadele ediyordu. Bir *akaşa* dalgası Josie'den parlak, mavimsi beyaz bir enerji topu olarak koptu. Atlas'ın omzuna çarpıp onu bir adım geriletti.

Atlas kolunu sallayıp “Of,” dedi. “Bu pek hoşuma gitmedi.” Kolunu kaldırdı. Sonra Josie birden taş zeminde kaymaya başladı. Kolları bedeninin dengesini toplamaya çalışmış gibi dönüyordu. Sanki görünmez bir el onu Atlas'a doğru çekiyordu.

Küfredip sola gittim. Josie'yi belinden kavrayıp yere fırlatarak Atlas'ın kurduğu bağı kopardım, ikimiz yere çarpmadan dönerek düşmenin etkisinden Josie'yi kurtardım. Atlas avantajlı konuma geçmeden yerde yuvarlandım. Dizlerim Josie'nin dizleri arasındaki zemine çarptı. Gözlerimiz kısa bir an için buluştu. Sonra bir anda havalandım. Kendimi çarpmanın etkisine hazırladım.

Masaya çarpıp saksıdaki bir bitkinin içinden geçtim. Altımdaki ahşabın kırılmasıyla toprak yüzüme sıçradı. Yüzümü taşlara vurmadan dönüp böğrümün üzerine düştüm. Yukarı baktığımda Herkül'ü gördüm.

Herkül ayağa kalkmıştı. Girişte hızla koşuyor, ağır adımları masayı titreştiriyordu. Titan'a omzuyla, vurup onu yere yıkmaya çalıştı. Fakat bu çabası sonuç vermedi. Atlas devasa kollarını Herkül'ün göğsüne doladı. o Herkül'ü havaya kaldırıp yere çarptı. Taşlar Herkül'ün ağırlığı altında çatladı.

Atlas ayağa kalkıp kollarını iki yana açtı. “Sırada kim var?”

“Tanrılar.” Solos, Glock'unu çıkarıp defalarca ateşledi. Daha önce olduğu gibi Titan kurşunlardan kaçıp dosdoğru avcıya yöneldi. Solos, Glock'u elinden atıp kendisini yumruk yumruğa mücadeleye hazırladı.

Aiden bir anda ortaya çıkıp Titan'ı arkadan tuttu. Havaya sıçrayıp Atlas'ın üzerine indi. Dizlerini Atlas'ın kalçalarına taktı. Titan'm başını tutup sertçe çevirdi. Kırılan kemiğin sesi odada yankılandı. Atlas uzanıp Aiden'in tişörtünü tuttu. Onu omzunun üzerinden havaya fırlattı. Aiden yere çarpıp metrelerce yuvarlandıktan sonra sırtüstü durdu.

“Sana bunun işe yaramayacağını söyleyebilirdim,” dedi. Zehirli hançeri sıkıca tutup silahı kullanmak için Atlas'ın ne kadar yakınına gitmem gerektiğini düşündüm.

“Teşekkürler,” diye homurdandı Aiden. Yan döndü. “Uyarın için.”

Sonra sıra Luke'a geldi. Atlas'ın üzerine yürümesinin ardından lanet olası bir futbol topu gibi yere çakıldı. Deacon ateş elementini kullanıp Atlas'ın dikkatini üzerine çekerken Josie, Atlas'ın diğer yanından bir *akaşa* topu daha gönderdi.

Çenemi sıkıp göğsümün içinde uyuklayan bir dev varmış hissine aldırış etmeden ben de *akaşa*'ya eriştim. Daha ben gücü serbest bırakamadan Atlas bir kez daha gülümseyip kollarını kaldırdı. Dışarıdan tiz, acı bir çığlık geldi. Ardından siyah duman evin içine akıp birçok kola ayrıldı. Gölgeler.

Gölgeler *her yerdeydi*.

İçlerinden birinin dosdoğru üzerine atılmasıyla Josie “Lanet olsun!” diye haykırdı. Eğilip döndü. Geriye, duvara doğru tökezlerken fal taşı gibi açılan gözleri gözlerimle buluştu.

“Tanrılar.” Alex kendini yere atıp gölgelerden birinden son anda sıyrıldı. “Styx nehri gibi kokuyorlar.” Yana yuvarlanıp bacaklarından güç alarak ayağa kalktı. “İğrenç bir koku.”

Aiden “Sizi yakalamalarına izin vermeyin,” dedi. Tekrar doğruldu. “Onlara yapabileceğimiz hiçbir şey yok.”

Josie hızla sola kaçtı. Bir gölge onu saçlarından kavrayınca kaşlarını çattı. “Bize

bir furi gerek. Hem de acilen.”

Evet, her zaman olduğu gibi ihtiyacın olduğu anda o kaltaklar asla ortada olmazdı.

Gölgelerden sakınmaya çalışırken Atlas’la mücadele etmek kaotikti. Siyah bir duman Deacon’ı tutup tavana kadar kaldırdı. Luke ve Aiden bunu fark edip atriyaunun diğeryanına koştular. Aiden’m bir gölgeye *akaşa* enerjisini göndermesiyle içimde yine o arzuyu hissettim. Gölge, Deacon’ı bıraktı.

Diğerylerinin tepesine.

Atlas atriyaumda hızlı adımlarla yürüyüp merdivene yöneldi. Sağ tarafından üzerine atıldım. Az ötesinde Josie’nin ona yöneldiğini fark ettim. Onu geri gitmesi için uyarmak istesem de zehirli silahlar peşimizdeydi. Atlas merdivene giden yolu yarılacağı sırada Solos, Josie’nin arkasından koşarak geldi.

Titan o kadar hızlı döndü ki içimizden herhangi biri onun ne yaptığını fark edene kadar iş işten geçmişti.

Solos’u bir eliyle kolundan tutup diğeryeliyle göğsüne vurdu. Hayır, buna vurmak denemezdi. Eli Solos’un göğsünün içinden geçti.

Solos’un sırtından kan püskürdü. Josie çığlık attı.

Atlas’ın elini geri çekmesiyle birden durdum. Her yer kıızıla çalmıştı. Atlas’ın elinde ise Solos’a ait bir şey vardı.

Onun kalbi.

Solos’un yüzünden aşağı kan akarken dizlerinin bağı çözüldü. Kâğıt gibi katlandı. Yere düştü. Hareket etmiyordu. Düştü. Bitmişti. Hepsi bu kadardı.

“Bu iş beni bıktırdı,” dedi Atlas. Eli kalbi ezip yok etti.

Kendimi tutamaz oldum.

Öfke içimi yırtıyordu. Haykırdım. Sesim odada yankılandı. Öfke ve keder içinde uzandım. Kollarımı iki yana açtım. içimdeki canavar tamamen uyanırken zehirli hançeri indirdim. Canavar odadaki tüm gücün -Alex'in ve Aiden'm, Herkül'ün hatta Gable'm, özellikle de Josie'nin içindeki gücün- farkındaydı. Bana almamı fısıldıyordu. Derinlerden sesleniyor, intikam istiyor, intikam sözü veriyordu.

Canavarın kontrolümü ele geçirmesine izin verdim.

Dudaklarım kımıldarken ağzımdan daha önce işittiğim o sözcükler çıktı. O büyük gücün bağınyı çözecek olan, daha önce Alex'in dillendirdiğı sözcükler. Nasıl işlediğini bilmiyordum. Umursamıyordum da. “@dppoç.”

Cesaret.

Bir şok dalgası bedenime yayıldı. Sonra ılık bir his duydum. Kararlılık göğsümün içine aktı.

“Auvanr],” dedim.

Güç.

Bir başka güç dalgası beni vurup kuvvetlendirdi. Ilıklık sıcağa dönüp kaslarımı işgal etti. Onları ayrıştırıp hızla yeniden inşa etti.

Biri haykırdı. Tiz bir çığlık. Bir bağırış duydum. Daha hırıltılı, daha ağır bir nida.

Koşmaya devam edip Atlas'ın etrafını çeviren gölgelerin arasından geçtim. “AjtoJorcrı eŞouoia.”

Mutlak güç.

Sarı ışık odaya yayıldı. Çığlıklar daha da yükselirken bedenimdeki her hücre güçle doldu. Tenimde beliren dövmeler hızla dönüyordu. Gölgelemin uçarak geri kaçmasıyla arkalarında donakalmış halde duran Atlas ortaya çıktı.

Son sözcüğü söyledim. “ArjT-rrjm”

Hava akciğerlerimden çıkarken statik elektrik çevremdeki havaya yayıldı. Odanın her yanında ışık şeritleri belirdi. Bir. İki. Sonra üç ve dört. Beş. Altı. Yedi. Parlak ışık şeritleri dört bir yandan çıkıp göğsüme çarparak beni önce duvara yaslayıp sonra havaya kaldırdı. Güç içimde hareket ediyor, titreşiyordu. Bir ateş beni canlandırdı. Hem sıcak hem de soğuk bir ateş. Güç her hücremi doldurdu.

Ayaklarım tekrar yerdeydi. Başım geriye yatmıştı. Solup canlılıklarını yitiren bedenleri göz ucuyla görsem de öfkemin kaynağına odaklandım. Tüm duyularım müthiş keskinleşmişti. Görüşüm de. Yanık pizzanın kokusuna kanın metalik kokusu ve ter kokusu karışmıştı. Birden fazla nefes sesi işittim.

Sonra dünya beyaza boyandı.

Titan'm yüzünde korku belirdi. Ah, evet, neyle karşı karşıya olduğunu biliyordu. Sonunun, gerçek sonunun yaklaştığını ve o sondan kaçamayacağını biliyordu. Çünkü ben başlangıçtım ve *ben* sondum.

Bana ait olduğundan bile emin olamadığım gür bir sesle “Hayır,” dedim. “Bu iş asıl *beni* bıktırdı.”

Akaşa'yı *çağırdım*. Fakat bu kez farklıydı. *Eter* damarlarımın içinde dolaşp bedenimi dolduruyordu. Beyaza çalan sarı ışık kolumu sardı. Kolumdan akarken çıtırtılar çıkardı.

Atlas hareket etmeye çalışsa da iş işten geçmişti.

Akaşa, Titan'm göğsüne çarptı. Ben ileri atılıp gücümü korurken *akaşa* akmaya devam etti. Titan'm etrafını *akaşa'nın* gücüyle sardım. Havaya dumanlar yükselirken küçük ışık demetleri yayılıp gölgeleri vurdu. Işık onları yutup yok etti.

Atlas geri kaçsa da önce bir bacağı, sonra diğer bacağı tutmaz oldu. Dizlerinin üzerinde yere yığıldı. Avucumu yüzüne koyup gülümsedim. Göğsüm şişerken Titan'm içindeki şeye uzanarak son damlasına kadar tüm *eteri* ondan söküp aldım. Benim içimdeki şey ise büyük bir yangına dönüştü.

Güç geri çekildi.

Elimi geri çekmemle beyazımsı sarı ışık söndü.

Ağzı şaşkınlıktan açılan Atlas gözlerini bana dikti. Koyumsu, pırıltılı, mavi kan gözlerinden aktı, içinde parlayan ışığın etkisiyle derisinin altındaki damar ağı belirginleşti. Işık dışarı sızıp tüm bedenini kapladı.

Güldüm.

Yüksek bir patlama sesi odada yankılandı. Sanki aynı anda birçok bomba patlar gibi. Sonra ışık söndüğünde Atlas taş zeminin üzerinde bir yanık izinden başka bir şey değildi. O ize epeyce baktım. Ta ki arkamda bir şeyin inlediğini işitene dek.

Ağır ağır arkama döndüm. Yerde insanlar vardı. Solup giden şeyler. Şeyler. Önemsiz, inleyen. Kalkmaya çalışan. Sinir bozucu.

Onlara doğru yürüdüm. Kararlı adımlarla. Bir şey tam önümde kımıldadı. Ona baktım, iriydi ve bana uzanıyordu. Herkül. Tanrılar adına, ondan hazzetmiyordum.

Elimi kaldırıp onu geriye uçurdum. Dikkatim gümüşü gözleri olan siyah saçlı safkana çevrildi. Birine siper oluyordu. Burnundan kan akıyordu.

A, evet, ondan hiç mi hiç hazzetmiyordum. Nedenini anlayamasam da onu ezersem çok memnun olacağımı biliyordum. Elim kaldırdım.

“Seth!” Bir kadın bağırdı. Ses tanıdıktı. Ses bana bir şey yaptı. Dikkatimi dağıttı. “Seth!”

Sol koluma bir batma hissi yayılırken döndüm. Kolumu kaldırıp *akaşa’yı* çağırdım. *Akaşa* kolumdan aşağı etrafında daireler çizerek indi.

“Seth,” diye fısıldadı kadın.

Kadının sesi beni durdurdu. İçime uzanıp beni sarstı. Sarı ışık söndü. Baktığımda mavi gözleri gördüm. Josie'yi. Josie'mi. Sonra elinde tuttuğı şeyi gördüm. O yumuşak el titriyordu. Avucunda bir şey vardı. Silahı sıkıca kavramıştı. Ağzımı açsam da hiç ses çıkmadı. Dizlerimin bağı çözülürken Josie kazığı elinden bıraktı. Yere çarpınca çıkardığı tıkırtıyı işittim. Sonra kulaklarım hiçbir şey duymaz oldu.

Hiçliğin içindeydim.

Josie

Silahı elimden bırakıp öne atıldım. Seth'in düş-mesini engellemeye çalıştım. Kollarımla belini

sarsam da çok ağırdı. Zehir onu kötü vurmuştu. Ağırlığını kaldıramadım. Ayağa kalkıp yanma gitmek içimdeki son enerjiyi de bitirmişti.

Seth'in yanma devrildim. Kıçımın üzerine düştüm. Acı duysam da Seth'in başı taş zemine çarptığında acıma aldırış etmedim.

Emekleyerek yanma gittim ve uzanıp onu sırtüstü çevirdim. Gözleri kapalıydı. Siyah kirpikleri kapalıydı. Titreyen elimle nabzını ölçmek için boynunu yokladım. Sonra parmaklarımın ucunda nabzını hissetmemle haykırmamak için kendimi tuttum.

Pegasus kanının onun üzerinde ne etkisi olacağını bilmiyordum. Bu kan ölümlüleri öldürebilirdi. Titanları ve yarı tanrıları hareketsiz hale getirebilirdi. Peki ya Apollyon'a ne yapabilirdi? Kimse bu konuda bir şey söylememişti.

Seth yaşıyordu.

Teni buz gibi olsa da hayattaydı.

Kollarımdan güç alarak yattığım yerde sırtımı doğrulttum. Gözlerim önce kazığa gitti. *Zehre ihtiyacın olacak fakat umduğun kişi için değil.* Medusa'nın sözleri kafamın içinde çınladı. Biliyordu. O kadın biliyordu.

Ve ben Titan Atlas'ı daha önce görmüştüm.

Atlas kâbuslarımdaki Titan'dı. Defalarca onu rüyamda görmüştüm. Gördüğüm

oydu. Peki nasıl? Anlamamıştım. Fakat o anlamıştı.

Uyuşmuş bir halde gözlerimi yukarı çevirdim. Deacon ve Luke doğrulmaya çalışıyorlardı. İkisi de bir duvara çarpıp öteki yanına geçmiş gibi görünüyordu. Kan Deacon'm burnundan iplik gibi sızdı. Fakat bu da olmasa yara almamış gibiydi. Luke'un çenesinde Atlas'la mücadelesinden kalma morluklar vardı. Herkül, yattığı yerde sırtını yüzünde şaşkın bir ifadeyle doğrulttu.

“Nasıl yaptı bunu?” Alex güçbela doğrulup yalpalayarak Aiden'a yardım etmeye gitti. İkisi de iyi görünüyordu. “Nasıl yaptı bunu?”

Yanıt vermedim. Çünkü Seth'in bize dokunmasına bile gerek olmadan içimizdeki güçten nasıl faydalandığını bilmiyordum.

Gözlerim nihayet Solos'a çevrildi. “Ah, *tanrılar*,” diye fısıldayıp gözlerimi kaçırdım. Atlas'ın geçen gece rüyamda fısıldadığı sözler gerçek olmuştu. *Bir mezar kaz.*

Solos... Gözlerimi yumup dudağımı kan tadı alana dek ısırdım. Acı göğsümün içinde bir çiçek gibi açılıp küçük ısırıklarla canımı yakan fiziksel acıları gölgeledi.

Solos ölmüştü.

Onun ölümü Seth'in sınırı aşmasına neden olmuştu. Çok tehlikeli, kıyısında dolaştığını fark etmediğim bir

sınırı... Uzun zamandır hem de.

Uyuşmuş bir haldeydim. Düşen Seth'in ve yerde yatan Solos'un arasında oturuyordum. Bu ölüm kokusu, gölgeleri takip eden kokudan çok daha farklıydı. Bu... Çok daha ağır, çok daha gerçekti.

Deacon sessizce “Solos,” dedi. Solos'un yanında diz çöktü. “Ah, dostum. Tanrılar adına, bu...” Uzansa da hemen ardından ellerini geri çekti. “Bu çok

yanlış.”

Asla doğru olmamıştı.

Alex ayaklarını sürüyerek Deacon’ın yanına gitti. Yüzünü buruşturdu. Hemen sonra ellerini yanaklarına götürdü. Hafifçe döndü. Omuzları gerildi. Kısa bir süre sonra kendisini toplamış gibi ydi. Tekrar arkasına döndüğünde yüzünde hissiz bir ifade vardı.

“Onu bozuk paralarla gömmeliyiz,” diye fısıldadı Alex. “Onun için bunu yapmalıyız ki Styx’teki kayıkla karşı tarafa geçebilsin. Hemen.”

“Tamam.” Aiden, Solos’un yanında diz çöktü. Parmaklarının Solos’un yüzünün üzerinde hareket ettiğini gördüm. Ah tanrım, eliyle Solos’un gözlerini kapattı. “Gable?” Gable aklımdan çıkmıştı.

Gable merdivenin arkasından çıktı. Her şey zıvanadan çıkmadan önce daha öteye gidememişti. Solos’a bakmasıyla beti benzi soldu. “Arazimiz... geniştir. Havuzun yanındaki kulübede... şey, orada kürekler var.”

Aiden önce kardeşine sonra Luke’a döndü. “Onunla git. Güvenliğini sağlamanızı istiyorum.”

İlk kez Deacon, Aiden’a itiraz etmedi. Solos’a son bir kez bakıp doğruldu. Gable’m yanına gitti. İki sarsılmış adamın peşi sıra mutfağa yürüdü. Son saniyede Deacon dönüp aceleyle oturma odasına gitti. Saniyeler sonra elinde bir battaniyeyle döndü.

“Onu öyle orada bırakamam,” dedi. Solos’un başına gitti. Dikkatle battaniyeyi Solos’un üzerine serip yüzünü, göğsünü ve bacaklarının büyük bir kısmını kapattı. Sonra Deacon gitti.

“Seth’le ne yapacağımızı düşünmemiz gerek.” Aiden parmaklarını kanlı dudağının altında gezdirdi. Donakalıp gözlerimi ona diktim.

“Bizden *eter* çekti,” dedi Herkül. Boğazına zımpara kaçmış gibi konuşuyordu. “Bana onun bunu yapabileceği söylenmedi. Kimse bunu yapamamalı.”

Dönüp Seth’e baktım. Dövmeler silinmiş, yeniden derisinin içine sızmıştı. Bana çevirdiği gözleri artık kehribar sarısı değildi. Diğerleri bunu görmüşler miydi? Gözleri tamamen beyazdı. Bir tanrının gözleri gibi.

“O sadece Atlas’ı durdurmadı.” Bize yaklaşan Aiden elindeki hançeri sıkıca tuttu. “O... Atlas’ın *işini bitirdi*. Bir Titan’ı öldürdü.”

Herkül başını iki yana salladı. “Bu mümkün değil.” “Bana mümkünmüş gibi geldi.” Alex kalçasını ve göğsünü ovuşturarak az önce Atlas’ın dikildiği noktaya gitti. Yerdeki taş kararmıştı. “Gerçekten mümkün görünüyor.” “Bu da demek oluyor ki...” Aiden sustu.

Ellerimi taşa yaslayıp “Ne?” diye sordum. Kollarımla bedenimi yukarı itip doğruldum. “Ne demek oluyor?” “Sadece Titanlar yarı tanrıları öldürebilir, değil mi?” Aiden gidip Seth’in arkasına geçti. Gerildim. “Ya da onları mezara koyabilirler. Bunu başka kimse yapamaz. Sadece...” Bir kez daha sözlerini yarım bıraktı. Neredeyse korktuğu şeyi dillendirmek istemiyormuş gibi.

“Bir Titanı öldürebilecek tek şey Olimpuslular’ı da öldürebilecek bir şey olabilir.” Alex’in yüzü kireç kesildi. “O da Tanrı Katili.”

Havanın akciğerlerimden kaçtığını hissettim. Medusa ne demişti? “Fakat bu mümkün değil. Daha önce .gen Tanrı Katiliydin; ölüler diyarına gitmeden önce. Seth Tanrı Katili değil.”

Alex’in gözleri gözlerimle buluştu. “Olmamalı. Fakat benim Ares’e yaptığının aynısını yaptı.”

“Fakat Seth’le aranda bir bağ yok, değil mi?” diye akıl yürüttüm. Diğerlerinin varmak istediği sonuca inanmayı, bana yapılan uyarıya kulak asmadığıma inanmayı reddediyordum.

“Hayır.” Alex ellerini kaldırdı. “Şu an Seth Takımınm diğer üyesi değilim.”

Kaşlarımı çattım.

Alex, Seth’e işaret edip “Az önce müthiş bir şey oldu,” dedi. “Fakat Seth gerçekten Tanrı Katili’ne dönüşüp bir tür ilahi kuralı rayından çıkardıysa tüm Olimposlular’m burada olması gerekirdi, değil mi? Ares’i öldürmemin ardından hemen gelmişlerdi. Hiç vakit kaybetmeden.”

“Çünkü senin onların safında olduğunu biliyorlardı. Senin büyük olasılıkla gerçekleşecek olan şeyin farkında olduğunu biliyorlardı. Senin aklını kaçırdığını düşünmüyorlardı. Seth’in delirdiğine kesinlikle inanıyorlar.” Herkül bir adım geriledi. “Seth Tanrı Katili ise kesinlikle ona yaklaşmazlar. Kim yapar ki bunu? Onları öldürebilir.” “Lanet olsun,” dedi Aiden.

“Ayrıca *biz* neden burada duruyoruz ki?” diye ekledi yarı tanrı. “Parmağını şaklatmasıyla işimizi bitirebilir. Kahretsin. Hemen buradan sıvışmalıyız ve...”

“Seth bizi öldürmeyecek.” Ellerimi yumruk yaptım. “Aşırı tepki vermeyi bırak.”

Herkül buz gibi bir sesle “Bundan emin olamazsın,” diye yanıt verdi.

“Hiçbirimiz emin olamayız. Bence şu kullanışlı hançerlerden birini alalım ve Seth’in...”

Onu “Bu yapacağın son iş olur, tabii ben bağırsaklarını vücuduna dolamadan önce,” diye uyardım. Hiç mi hiç şakam yoktu. “Ona zarar vermeyeceksin.”

Herk gözlerini kırıştırdı. “Hay lanet. Bu biraz aşırı kaçtı.”

Ona “Seth’i bıçaklamak aşırı değil ama... Öyle mi?” diye karşılık verdim.

Alex, Seth’in metrelerce ötesinde durdu. Daha fazla yaklaşmadı. “Lanet olsun. Onların... Endişelenmesinin bir nedeni vardı demek.”

Neyi kastettiğini anlamadığımdan “Ne?” diye sordum. “Hades bizi yukarı

ıkmadan önce uyardımıtı. Olim-poslular Seth'in dengesizliğinden ötürü endişeliydiler. Biz Tartarus'tan ayrılmadan önce onları çıldırtan bir şey yapmış. Olimposlular biri sesli hapşırsa bile öfkeye kapıldıklarından konunun üzerinde durmadık. Bizden Seth'ten gözümüzü ayırmamamızı istediler.”

“Bu...” Başımı iki yana salladım. “Bu yanlış.”

Alex bana baktı. Yanıt vermedi. Fakat yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu. Acıma ve anlayış arasında bir ifadeydi bu.

Onlara beni bundan daha önce haberdar etmeleri gerektiğini söylemek için ağzımı açsam da hemen sonra Seth'in tanrıları kızdırmak için ne yapmış olabileceğini fark ettim. “Seth benden beslendi.”

Bu sözlerim herkesin dikkatini çekti.

“Bir kazaydı,” diye açıkladım. Bir kez daha gözlerim yerde yatan Solos'a çevrildi. “Her şey kontrolden çıktı ve Seth benden beslendi. Ben neler olduğunu anlamadan da beslenmeyi kesti. Siz buraya gelmeden hemen önce oldu bu. Bilemiyorum... Belki bir saat önce.” Sadece bir saat mi? Bana günler gibi gelmişti. “Kasten yapmadı.” Bunu vurgulama ihtiyaı duymuştum. “Bunu yaptığı gerçeğini değiştirmese de bence... Ben onun mücadele verdiğini biliyorum.”

Aiden “Lanet olsun,” diye mırıldandı. Daha fazlasını söylemek ister gibiyse de fikrini değiştirdi. “şu an Seth konusunda bir şeyler yapmalıyız.” Aiden, Seth'in başına gitti. “O uyanmadan önce.”

“Benim... Bodrumda bir sığmak var.” Gable oğlanlarla geri dönmüştü. Onları işitmemiştim bile. “Yüzde yüz hazır olmasa da duvarları ve kilitleyebileceğimiz, takviyeli bir elik kapısı var.”

“şimdilik işe yarar.” Aiden, Herkül'e doğru döndü. “Onu ayaklarından tut.”

“Ya Solos ne olacak?” Deacon'm kızarmış gözleri battaniyenin örttüğü figüre

çevrildi. “Onu gömmemiz gerek.” “Gömeceğiz.” Luke kolunu Deacon’ın boynuna attı. “Fakat önce Seth’i kilitlememiz gerek.”

Öne çıktım. “Durun. Bu bana doğru gelmiyor.”

“Doğru gelmemesini anlıyorum. Özellikle de senin açısından. Fakat bunu yapmak zorundayız.” Alex dosdoğru gözlerimin içine baktı. “Uyandığında neyle karşı karşıya kalacağımızı gerçekten bilmiyoruz. Onun iyi olacağını umuyorum. Hayır, bunun için dua ediyorum. Fakat bu riski alamayız.”

Bundan hoşlanmamıştım.

Fakat anlıyordum. Dudaklarımı birbirine kenetleyip başımı hafifçe salladım. Sonraki bir saat sonra yaşananlar bana gerçekdışıymış gibi geldi. Tuhaf bir şekilde olayların dışındaymışım hissine kapıldım.

Gable bizi yapımı tamamlanmamış bodrumuna götürdü. Bir duvarın yanma gitti. Duvar normal görünse de elini ortasına vurmasıyla duvarın bir kısmı ayrılıp açıldı. Arkasındaki oda göründü... Odanın içinde ikinci bir oda vardı.

“Annemin kocası sığıp sığınmayacağını görmek için odaya bir döşek koymuştu,” dedi Gable. Seth içeri taşınıp ince döşegın üzerine bırakıldı. “Sanırım bu odayı da hazırlamayı düşünüyorlar. Tuvaleti tamamlanmadı. Yine de... Bunların hiçbirinin önemi yok.”

Birinin elimi tutmasıyla irkildim. Luke’tu bu. “Benimle gel.”

Yürümek için direndim.

“Biliyorum, zor bir durum.” Luke alçak sesle konuşuyordu. “Fakat onu burada bırakmamız gerek. En azından şimdilik.”

Ona “Bu bana doğru gelmiyor,” dedim. “Uyandığında burada olmalıyım.”

“Uyandığında kendisinde olmazsa ve kazara seni incitecek bir şey yaparsa neler

hisseder sence?” diye sordu Luke. “Her şeyi daha da kötüleştirir bu.”

Bu noktada işlerin daha ne kadar kötüleşebileceğinden emin değildim. Fakat Luke haklıydı. Onun beni panik odasından çıkarmasına izin verdim. Merdivenlerden çıktık. Arkalarından kapanan kapının sesini işitmemeye çalıştım.

Sonra hepimiz dışarı çıktık. Bu kez Aiden ve Herkül, Solos’un cesedini bitkilerle çevrili havuza taşıyorlardı. Kürekler kullanılmadı. Gerek bile kalmadı. Çünkü Alex’in toprak elementini kullanmasıyla zeminde derin... Derin bir mezar oluştu. Aiden’ın, Gable’ı odadan kasten gönderdiğini fark ettim. Muhtemelen kafasını toplaması, kendisini daha işe yarar hissetmesi için. Zekice bir davranıştı.

Solos mezarın içine bırakıldı. Gözlerinin üzerine iki tane bozuk para koydular. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Ağlamadım.

Bunu yapmayı gerçekten istesem de.

Göğsümün içindeki karman çorman duygu yumağı ağ-lasam çözülecekti belki. Fakat tek yapabildiğim, diğerleri mezarı toprakla doldururken orada öylece dikilmek oldu.

Aiden ağırbaşlı bir edayla “Tartarus’ta bir savaşçı olarak karşılanacak,” dedi. Gümüşü gözleri tuhaf bir şekilde parlaktı. “Hiçbir eksiği olmayacak.”

Dışarıda dikilmek iyi bir fikir değildi. İçeri girmek de. Fakat bu noktada başka ne seçeneğimiz vardı ki? Mutfağa girdiğimizde Gable fırını kapatsa da o yanık kokusunun sonu gelmiyordu. Ben daha neler olduğunu anlamadan herkes ayrıldı. Üst kata çıkan son kişi ben oldum. Koridorun ortasına vardığımda sesler işittim. Alex ve Aiden konuşuyordu.

Yoluma devam etmem gerekirdi. Fakat öyle yapmadım. Kapıya sessizce dayandım. Alex ve Aiden’in fısıltıyla konuştuklarını işittim.

Alex “Marcus’u arayacağım,” dedi.

Herk “Ben de Apollo’yu ararım,” dedi. “Hephaistos’un bir kafes hazırlayıp hazırlayamayacağma bakarım.” Akli başında konuşmasına şaşırmışım. Titan ortaya çıktığından beri Herkül çok ciddi tavırlar sergilemişti. “Kafes onu tutacaktır.”

Alex “Beni bir süre tuttu,” dedi. “Fakat o zamanlar Tanrı Katili değildim. Sanırım hepimizin Seth’in Tanrı Katili’ne dönüştüğünü kabul etmesi gerek.”

Seth’i bir kafese koymak hakkında konuştukları gerçeğine takılmışım. Gerçek bir kafesten mi bahsediyorlardı?

“Burada sorun Apollo’nun çağrına vaktinde yanıt verip vermeyeceği,” dedi Aiden. “Çoğu zaman canı isteyince yanıt verir. Ortada son derece acil bir mesele de olsa.”

“Bu *kesinlikle* bir sorun.” Herk bir süre sustu. Sonra “Olimpos’a dönüp Apollo’yu getirebilirim. Hatta Hephaistos’u,” dedi.

“Ne?” dedi Alex. Herk’in geri döneceğinden bile şüpheliydim. Seth’in yakınında olmak istemediği anlaşıyordu. “Nasıl?”

“Ben bu diyardan değilim ve Olimpos’a tekrar girebilirim... Tabii doğru şartlar altında.”

“Tabii,” diye mırıldandı Alex. Onu görmesem de gözlerini devirdiğinden emindim. “Doğru şartlar nelermiş peki?”

“Olabilecek en yüksek yerde biraz kanımı akıtmalıyım,” dedi Herkül. “Yüksek bir bölgede olduğumuz için bunu yapmak kolay.”

Kısa bir sessizlik çöktü. Sonra Aiden “Bana karmaşık bir plan gibi gelmedi. Bunu hemen, Seth uyanmadan yapabilirsin,” dedi, içim cız etti.

Herkül “Şey, bunu ancak tam güneş doğarken yapabilirim,” diye ekledi.
“Sebebini bilmiyorum. Fakat kuralları koyan ben değilim”

“Daha...” Alex iç geçirdi. “Daha gündeğümüne altı saat var. Pegasus kanının Seth’in üzerinde ne kadar süre etkili olacağını bilmiyoruz. Kan Seth’i Hephaistos’u buraya getirene dek idare etse de burada uzun süre kalamayız. Atlas ölmüş olabilir. Fakat diğer Titanlar onun ölümünü sezmişlerdir. Peşimize düşeceklerdir.”

“Sadece odaya bekçilik edin,” dedi Herkül. “Umarım Hephaistos bizim için şöyle köpek kulübesi ayarında bir şey yapabilir.” *Köpek kulübesi* mi? “Fakat işin aslı uyandığında ne halde olacağını bilmiyorsunuz. Belki kaçmaya bile çalışmaz. Belki dost canlısı bir Tanrı Katili olur.” Herkül’ün Seth’i savunuyor gibi durması karşısında şaşırmıştım. Az kalsın şaşkınlıktan sendeleyip düşecektim. Ne de olsa ikisinin ilişkisi pek de hoş başlamamıştı.

“Ümit edelim de öyle olsun.” Aiden’m sesine bitkinlik çökmüştü. “Onunla eski deneyimlerimize bakacak olursak kafayı yediğinde tam yiyor fakat bu durum uzun sürmüyor.” Seth’e bir şans bile vermeyeceklerdi. Seth durduk yere “kafayı yememişti.” Solos ölünce kendini kaybetmişti. İçim öfkeyle doldu. Duvardan uzaklaşıp onlara orada olduğumu belli etmeye hazırlandım.

“Ya Josie?” Konuşan Alex’ti. Durup nefesimi tuttum. “Onu o sığmakta bırakacağına inanıyor musunuz gerçekten? Onunla alıp veremediğim yok. Fakat o... Bizim tanıdığımız Seth’i hiç tanımadı.”

“Öyle bir şey yapacağını sanmam,” dedi Aiden. “Seth’in ne kadar vahşileşebileceğini gördü. Herkesi riske atmayacaktır. Ayrıca Luke, Seth’in odasını gözetliyor. Josie, Luke’a zarar yemez. Seth’i serbest bırakmak için bile.” Tamam. Bunun doğru olduğu söylenebilirdi. Hak etmeyen kimsenin canını yakmak istemezdim. Fakat birini korumak uğruna diğerinin canını yakabilirdim. Ayrıca Seth’i zihnen ve duygusal açıdan ne halde olduğunu bilmeden serbest bırakmak gibi bir niyetim yoktu. Şu an aramız bozuktu ama bu ondan vazgeçtiğim anlamına da gelmiyordu. Kafam allak bullak olmuştu.

Aniden üzerime bir bitkinlik çöktü. Fark edilmeden oradan ayrılmaya karar

verdim. Kapıdan uzaklaşıp aşağı kata indim. Ne tuhaftı. Atriyum tertemizdi. Orada hiçbir şey olmamış gibi.

Solos orada hayatını kaybetmemiş gibi.

Sığ bir nefes alıp kendimi adım atmaya zorladım. Neden kütüphaneye geldiğimi bilmiyordum. Belki de etrafımın kitaplarla çevrili olmasının rahatlatıcı bir yanı vardı. Tanıdık koku sinirlerimi gevşetti.

Pencerenin karşısındaki kanepeye gidip oturdum. Kolçağa yaslanıp kanepeye kıvrıldım. Elimi yüzümün üzerine koyup gözlerime düşen saçlarımı yana çektim.

Neler olmuştu...

Tanrılar, olup bitenleri sindirmekte güçlük çekiyordum.

Her şey değişmişti. Bir şekilde bunun olacağını görmüştüm. Atlas rüyalarımı mı musallat olmuştu... Yoksa başka bir sebep mi vardı? Şu'an bunun bir önemi yoktu. Solos artık yoktu. Bir an buradayken, sonra bir anda *yok olmuştu*. Bir gözyaşı gözümün içinden kurtulup yanağımdan aşağı süzüldü. Öte dünyanın olduğu gerçeğiyle kendimi teselli etmeye çalıştım. Solos'un nihayetinde iyi olduğunu düşündüm. Aiden'm dediği gibi Solos'u Tartarus'ta bir savaşçıya yakışır bir şekilde karşılayacaklardı. Fakat bu, durumu kabullenmemi kolaylaştırmadı. Kolaylaştırdığını söyleyemezdim. Çünkü ölüm ölümdü ve bana göre hâlâ nihaiydi.

Ölüm sondu.

Keder derinlerime işliyor, kemiklerime ve kaslarıma ufak pençelerini takıyordu. Onu söküp öylece atamıyordunuz. Matem bir kez yerleşti mi kolay kolay gitmiyordu.

Ve Seth... Ona neler olduğunu, uyandığında kim olarak uyanacağını bilmiyordum bile. Geçmişte korkunç hatalar yapan fakat daha iyi biri olmak isteyen Seth mi? Yatak odasında özür dilerken kırılgan ve neredeyse perişan

haldeki Seth mi?

Yoksa Atlas dâhil hepimizi yere seren Seth mi? Sadece *eterimi* kullanmakla kalmamış, hepimizin gücünden faydalanmıştı. Yapabileceğini hiçbirimizin bilmediği bir şeydi bu. içimde, Seth'in bile bunu yapana dek yapabildiğini bilmediğine dair bir his vardı.

Elimi göğsümün üzerine bırakıp uzun bir nefes aldım. Bunun göğsümün içindeki gerginliğe bir faydası olmamış gibiydi.

Seth'i durdurmakla doğru olanı yapmıştım. Bunu biliyordum. Fakat hiçbir şey yapmadan bir odada kilitli tutulmasına izin vermem doğru muydu? Herk yakında gidecekti. Yanında da Seth'i tutsak edecek bir tanrıyla dönecekti. Bunun yanlış bir iş olmadığını düşünmekle hata mı ediyordum? Bilmiyordum.

Şimdi her şeyden çok... Babama ihtiyacım vardı.

Babamdan, babalar ne yapıyorsa onu yapmasını istiyordum. Bana tavsiye vermesini. Yardım etmesini. Yanımda olmasını. Beni desteklemesini.

Gözlerimi yumup parmak uçlarımı çenemin altına bastırdım. Sessiz odada "Apollo?" diye seslendim. Belki Apollo, Herkül'e cevap vermezdi. Fakat Hyperion'un elindey-ken ismini söylediğimde gelmişti.

Kulağıma gelen tek ses yakınlardaki bir saatin yumuşak tıkırtıları oldu. Bir deneme daha yaptım. "Baba?"

Hiçbir şey olmadı.

Ona kaç kez seslenirsem sesleneyim Apollo yanıt vermedi. Göğsümdeki baskı artarken gözyaşlarını serbest kalıp sessizce akmaya başladı. Gözlerimi yumdun. Bitkinlik üzerime iyice çökerken en çok kimin için ağladığımdan bile emin değildim.

• Seth

Josie'nin yüzündeki dehşet ifadesi son gördü-ğüm ve gözlerimi açtığımda ilk anımsadığım şey oldu. Göğsüm hızla inip kalkıyordu.

Lanet olsun.

Art arda, ağız dolusu nefesler aldım.

Ne yapmıştım ben?

Saf *eter* damarlarımda hâlâ titreşiyor, tüm sinir uçlarımı uyarıp tüm hücrelerimi ışık ve güçle dolduruyordu. Tenim karıncalanıyordu. Duyularım son derece keskinleşmişti.

Ne halt etmiştim ben?

Bana bir şey olmuştu.

Beni canlandıran sadece çalıntı *eter* değildi. Bedenimdeki her hücre yeniden şekillenmişti. Saf enerji damarlarımda geziyordu. Dudaklarımda bir gülümseme belirirken boynumu soldan sağa çevirdim. Ne hissettiğimi biliyordum.

Ben başlangıç ve sondum.

Tanrı Katili.

Gülümsemem yüzüme daha da yayılsa da yaşananları iyice idrak ettiğimde donakaldı. Nasıl? Bu nasıl mümkün olabilirdi? Hemen Alex'le aramdaki bağın yine güçlü olup olmadığını görmek için sezgilerimi harekete geçirdim. Fakat bağ

hâlâ aynı durumdaydı. Yerindeydi. Arka planda ve sessiz.

Gücün parlak pusu beni içine çekmek istese de hastalıklı bir coşkuydu bu. Tanrılar adına, damarlarımda gezinen acı bir neşeydi. Josie o kahrolası zehri kullanıp beni bayıltmadan önce yaşanan olaylar tekrar tekrar gözlerimin önüne geliyordu. Josie'ye bağlanıp ondan beslendiğim anda sırtının nasıl geriye büküldüğünü görmek için gözlerimi yummamaya gerek yoktu. Dizlerinin bağının nasıl çözüldüğünü hatırlamak için kahrolası hayal gücümü kullanmama gerek yoktu. Diğer herkesin de nasıl yürüyemez hale geldiğini hatırlamak için de.

Tartışılacak bir yanı yoktu bunun. Hem Josie'nin yanında olup hem de onunla birlikte olmamayı başarabilecekmişim gibi davranmamın âlemi yoktu. Çünkü ondan kaçışım çok kısa sürmüştü.

Bana güven olmazdı.

Hiçbir zaman da olmayacaktı.

Özellikle de konu Josie olduğunda.

Daha da kötüsü, -tanrılar- en kötüsü ise Josie'nin yüzündeki o bakıştı. Dehşete kapılmıştı. Fakat korkmamış-tı. İhanete uğramış gibi bir hali de yoktu. Ondan beslendiğimde, onu incittiğimde bile.

Açıksçası geri kalanlar umurumda bile değildi. Fakat o?

Varlığını güçbela fark ettiğim döşekte belimi doğrulttum. Bacaklarımı döşegin kenarından sarkıttım. Ayağa kalktım; bir adım öne çıktığımda kalbim göğsümde deli gibi çarptı. Gözlerimi çevirdiğimde güçlendirilmiş çelikten kapıyı gördüm. Hangi cehennemdeydim? Bunun bir önemi yoktu. O kapı beni burada tutamayacaktı. Bunu bilmeleri gerekiyordu. Ya son derece aptaldılar. Ya da zamanında Alex'i hapseden kafes gibi bir kafes yapması için Heph'i çağırmışlardı.

Fakat bir kafes beni tutamayacaktı. Şimdi olmazdı.

Kafes beni hapsedebilecek olsa bile bunun olmasına izin veremezdim. Çünkü çıksız bir şekilde kilitlenmiş olsam da Josie buradaydı.

O beni kurtarırdı.

Bunu yapacağını biliyordum.

Ben de onu yok ederdim.

Kendimi berbat hissediyordum. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Boşa vakit harcamaya, kendimi de Josie'yi de kandırmama gerek yoktu. Özellikle de onu. Daha ondan beslendiğim gün bunu yapmam gerekirdi.

Yanlış yolda olduğumu, Josie'yi Radford'daki o merdivende gördüğüm andan beri yanlış yolda olduğumu biliyordum. Fakat bu konuda hiçbir şey yapmamıştım. Artık yapacaktım. Apollo ve diğer tanrıları kızdırmak pahasına. Bunu Josie'nin emniyeti için yapacaktım.

Onu benden korumak için.

Kapıya gidip tokmağı kavradım. Ateş elementini çağırıp kapının içindeki çarkları erittim. İşe yaramaz hale gelen metal kilit koptu. Bir ölümlü kapıyı kırmak istese metal işe yarardı. Fakat beni durdurmazdı. Onlar da bunu biliyor olmalıydılar. Bu yüzden kapının diğer yanında bir nöbetçi olacağını biliyordum.

Bir yanım nöbet tutan kişinin Aiden olmasını diliyordu. Çünkü böylece sırf eğlence olsun diye kışını tekmeleyebilir-dim. Fakat kapıyı açtığımda karşımda onu bulmadım.

Odanın diğer ucunda, Luke duvara yaslanmayı bırakıp ince, buz sarkıtı şeklindeki silahına uzandı. "Lanet olsun."

Hızla ileri atıldım. Son derece iyi eğitimli bir avcı olan Luke'tan bile çevik hareketlerle, içimde akan *güç* bana kendimi müthiş hissettiriyordu. Dönüp bir çelmeyle Luke'un ayaklarını yerden kestim. Luke tökezleyip bir kez daha lanet

okurken hızla arkasına geçtim. Hızla dönüp kolumu boynuna doladım. Boğazına doğru oranda bir basınç uyguladım. Luke ellerini kaldırdı. Parmakları pazıma gömüldü.

“Kusura bakma dostum.” Sesim alçak ve hırıltılı çıkmıştı. “Şahsi bir mesele değil.”

Luke yumruğuyla koluma vursa da boştaki elimle uzanıp Pegasus kanı sürüldüğünü bildiğim ince silahı tuttum. Şimşek kadar hızlı hareket edip silahın keskin yüzünü Luke’un koluna doğru çektim.

Zehir etkisini hemen gösterdi.

Luke’un bedenime yastık gibi yığıldı. Zehir kemiklerini ve kaslarını işe yaramaz hale getirmişti. İyileşecekti. Birkaç saat içinde.

Onu hücreye çekip nazikçe döşeğin üzerine yatırdım. Öfkeyle dolu gözleri gözlerimle buluştu. Sessiz, felç olmuş bakışı öç alacağına yemin ediyordu. Sonra zehrin etkisiyle gözleri kapandı, içimden bir his, Luke’un öç almaya fırsatı olmayacağını söylüyordu.

Elimde hâlâ bıçağı tutarak çıkıp kapıyı kapattığımda bir başka odada olduğumu fark ettim. Gizli bir odada. Lanet olsun beni bodrumdaki sığınağa kapatmışlardı. Merdivenden çıkarken neredeyse kahkaha atacaktım. Ev sessizdi. Herhalde herkes benim daha uzun süre baygın kalacağımı düşünmüştü. Zekice değildi bu. Onlara sessizce yaklaşmak çok kolay olurdu. Özellikle de Deacon’a. Deacon kendisine neyin çarptığını anlamazdı bile. Alex ve Aiden yarı tanrı olduklarından beni daha fazla zorlasalar da artık bana rakip olamazlardı. Kolayca...

Gözlerimi yumup dişlerimi sıktım. Kafam allak bul-laktı. içinde aynı anda yüzlerce kişi konuşuyormuş gibi. Buradan çıkmalıydım. Evin önüne yönelsem de koridorun ortasında durdum. Derin bir nefes alıp gözlerimi tavana çevirdim. Üst kattaki odalardan birindeki hareketliliği sezebiliyordum. Fakat dikkatim ön taraftaki odaya çevrildi. Kütüphaneye. O oradaydı. İşin hastalıklı tarafı ise onun tam olarak nerede olduğunu bilmemin tek nedeni eterdi.

Eter bana sesleniyordu.

İçime uzanıyor, ipliksi parmaklarını her bir kas lifine doluyor, bana sataşüyor, beni ayartıyordu. Ağzım sulandı.

Mutfaktan bana doğru yaklaşan ayak seslerini işitmemle başım hızla açıklığa doğru döndü. Gable mutfaktan çıktı. Sarı saçları dağınık, pantolonu kırışıktı.

Gece yemeğe kalkmak için kötü bir zamandı.

Gable'm gözlerinden uyku akıyordu. "Hey, sen o..."

Hızla ileri fırlayıp elimle ağzını kapattım. Bıçağın keskin kenarıyla derisini çizip zehri bedenine akıtmayı düşünsem de bunun onu öldürmeyeceğinden emin olamadım. Bu yüzden elimi burnunu ve ağzını tamamen kapatacak şekilde yerleştirip bacakları hareketsiz kalana dek yüzüne bastırdım. Sonra onu tutup omzumun üzerinden attım. Poseidon'un, oğlunu kanepeye atmamdan pek de memnun olmayacağını bilsem de buna da şükretmeliydi. Çok daha beteri olabilirdi.

Çok daha kötüsünü yapabilirdim.

Koridora döndüğümde kendimi ön kapıya doğru ilerlemeye zorlasam da ne yaptığının farkına bile varamadan kendimi kütüphanenin önünde buldum. Kapıyı açıp karanlık odaya girdikten sonra kapıyı örttüm.

Kalbim hızlandı. Ona yakın olmama tepki veriyordu. Bir adım öne çıktığımda bunun nedeninin damarlarımda dolaşan şey mi yoksa o mu olduğunu bilmiyordum.

Sebep ikisiydi de.

Fakat asıl sebep *Josie*'ydi.

Josie kanepeye kıvrılmıştı. Pencereden sızan soluk ay ışığında bile üzerinde hâlâ

onu son gördüğümde giydiği şortun olduğunu görebiliyordum. Bağlamadığı saçları yüzünün yanma ve omzunun üzerine düşüyor, kıvrılmış koluna dolanıyordu.

Öyle güzeldi ki.

Gitmem gerek.

Ona doğru yürüdüm.

Buradan defolup gitmeliyim.

Yanma çömeldim.

Ondan ayrılmalıyım.

Uzanıp parmak uçlarımı dudaklarına sürttüm. Yumuşak bir nefes almasıyla dudakları ayrıldı. Bir saniye sonra uyandı. Kaim kirpikleri kırpışıp açılarak masmavi gözlerini ortaya çıkardı.

Gözlerimiz çakışıp birbirine kilitlendi. Gözlerinde şaşkınlığı gördüm. Sonra da... Sonra gözlerindeki *ferahlamayı* fark ettim ve... Kahretsin, bu yüreğimi burktu.

Ona “Üzgünüm,” dedim. Titanlar’ın saldırısından önce son söylediğim sözdü bu.

Josie “Seth,” diye fısıldayıp bana uzandı.

Sebepten yaptıklarımın rağmen gözlerinde beliren ferahlama mı yoksa bana elini uzatıp ismimi bir dua gibi söylemesi miydi bilmiyorum. Fakat kendimi tutamaz oldum.

Sağduyum kendisini pencereden aşağı atarken bir saniye içinde Josie’nin üzerine çıktım.

Hızla yanaklarını iki yandan kavrayıp başını geriye attım. Onu öptüm ve öyle

yumuşakça, nazikçe değil. Josie hayretle irkilip omuzlarımı tuttu. Küçük tırnakları gömleğimden tenime gömüldü. Alt dudağını ısırđım. Ağzı yumuşak bir iniltiyle açıldı. Tadına baktım. Onu kendime çekip ellerimi boğazından kollarına indirdim. Düşünmüyordum. Kahrolası beynimin hiçbir parçası, olup bitenleri değerlendirecek durumda değildi. Her şey Josie'nin neler hissettiğine, gözlerindeki bakışa ve ismimi söyleyişine odaklanmıştı.

Kendimi onda kaybetmiştim.

Parmaklarım gömleğinin kenarında gezindi. Kumaşı çekip kaldırdım. Bedenlerimizi o lanet şeyi başından çıkarmamıza yetecek kadar bir süre ayırdık. Sonra her şeyi aceleyle çıkardık. Gömleğimi. Şortunu. Benim şortumu. Sonra geri kalan her şeyi. Ellerimiz ve bedenlerimiz arasında hiçbir şey kalmadı.

Onu kanepeye dayayıp üzerine çıktım ve bedenimi bedenine yasladım. Josie hiç tereddüt etmedi. Sorgulamadı. Frene basmadı. Bir bacağı bacağıma dolandı. Elleri önce sırtıma, sonra kıcıma indi. Beni tutup kendisine çekti. Göğüslerimiz birbirine geçti. Küçük, sert meme uçları meme uçlarıma yapışıp beni çılgına çevirdi. Oda Josie'nin nefes seslerine karışan iniltileriyle ve benim daha sert inlemelerimle doldu.

Bunu yapmamalıyđım. Çok riskliydi. Duygularım kontrolden çıkmıştı. Dizginsiz. Josie'nin eterine erişip onu ondan çekip Titanlar'm ona yapmayı planladıkları şeyi yapmam bir saniyelik işti.

Fakat Josie'nin hareketleri, kalçalarının kavisi ve aletimde hissettiğim ıslaklığı ve sıcaklığı beni dönüşü olmayan bir noktaya götürdü. Parmaklarını saçlarıma dolayıp diğer eliyle kolumu tuttu.

Bacakları arasına yerleştiğimde kulağıma "Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Seni seviyorum Seth."

Bu sözler içimi dağlamıştı. Bunu hak etmiyordum. Bunu hak etmesem de onun içine girmeli, onu hissetmeliyđim. Son bir kez. Sonra bu birleşmenin anısı tanrılar cezamı verene dek beni ayakta tutmaya yeterdi. Elimi ikimizin arasına uzatıp penisimi tuttum. Organımın ucunda nasıl da hazır olduğunu hissetmemle

homurdandım. Aramızda hiçbir şey yoktu.

Durmadım.

Josie beni durdurmadı.

Aptalcaydı bu. Düpedüz budalaca. Fakat içine kayarken kenetlenmemizin her santimini hissettim. Bu his beni benden alıp dosdoğru varlığımın özüne işledi.

Hiçbir şey. Daha önce hiçbir şey bana kendimi böyle hissettirmemişti.

Durup başımı kaldırdım. Josie'ye baktım. Uzun boynu açıktaydı. Dudakları kırmızı ve şiş, gözleri yarı açıktı. Göğsü hızla ve derin nefeslerle inip kalkıyordu. Titreyen elini göğsüme koydu.

Dokunuşu. Yapamazdım...

Elini tutup başının üzerine mıhladım. Gözleri fal taşı gibi açılırken öteki elini tutup başının üzerine, diğer elinin yanına götürdüm. Ellerini bir elimle bileklerinden kavrayıp başının üzerinde tutarken yuvarlak kalçasını tuttum.

“Seth,” diye fısıldadı.

Aletimi sonuna kadar içeri soktum. Başı geriye yatarken neredeyse oracıkta kendimi kaybetmeme neden olan yumuşak bir inilti çıkardı.

Çılgıncaydı.

Bedenim bedeninin üzerinde hareket ederken kollarını oynatamıyordu. Bana dokunmak istiyordu. Tanrılar adına, Josie bana dokunmayı seviyordu. Fakat ben kollarını hareketsiz bırakıp içine girmeye devam ettim. Geldiğini bir saniye önce hissettim. Kalçaları yukarı seğirirken sırtı büküldü. O mavi gözler kocaman açıldı.

Dudağını ısıran Josie'nin haykırışı boğuk çıktı. Bedenimi saran bedeni

özölürken kasları gerilip beni sıktı. Hırıltılı bir nefes verdim. Josie’yi tekrar kanepeye yaslayıp üzerinde ileri geri gitmeye devam ettim.

Onunla işim bitmemişti.

Ondan ayrılıp bileklerini bıraktım ve belini kavrayan elimle onu karın üstü çevirdim. Üzerine çıkıp göğsümü sırtına yasladım. Kolumu belinin altına götürüp kalçalarını kaldırdım. Tek hareketle içine girdiğimde hissettiğim darlık beni neredeyse engelleyecekti.

Sonrasında hareketlerimde bir ritim yoktu. Kalçalarım kalçalarını döverken durmadım; içinin öyle derinlerine ulaşmaya çalışıyordum ki neredeyse onunla ondan ayrılamayacak kadar bir bütün olacaktım. Öyle derinlere ki, o ya da ben yoktuk. Sadece biz vardık. Çok dar, çok ıslak ve öylesine mükemmeldi.

Ter tenlerimizi kayganlaştırdı. Bedenlerimizden çıkan et sesi beni eşiğe taşıdı. Elimi Josie’nin aşağılarına götürüp o dar sinir yığını buldum. Parmaklarıma kenetlenene dek elimi hareket ettirmeyi sürdürdüm.

Rahatlama hissi omurgamdan aşağı yürüyordu. Ham ve şiddetli his aklımı uçuruyordu. Güçlüydü. Nefes bile alamıyordum. Başka hiçbir şey hissetmiyordum. Ancak son saniyede geri çekilip kollarımı Josie’ye doladım. Bedenini bedenime mühürleyerek geldim. Onu kucağında sallayıp yüzümü boynuna gömdüm. O kıymetli anlarda dünya yitip giderken kalplerimiz yavaşlayıp birbirine kenetlenen bedenlerimiz gevşedi.

Josie başını yana çevirip “Seth,” diye mırıldandı. Kısa bir an geçti. “Sen... Şimdi iyi misin?”

Gözlerimi yumdum. Her şey iyi olacaktı. Boğuk bir sesle konuştum. Boş bir sesle. “Evet.”

Josie altımda gerildi. Sonra omzunun üzerinden bana baktı. Yüzünde endişe vardı. “Seth, konuşmalıyız. Onlar senin...”

“Şşşt,” diye mırıldandım. Yan yatıp Josie’yi de sırtı önüme gelecek şekilde yana çevirdim. Kolumu beline doladım. “Şu anda sadece sana sarılmak istiyorum. Olmaz mı? Sonra... Sonra konuşuruz.”

Kendime yasladığım bedeni bir süre kaskatı oldu. “Söz mü?”

“Söz.”

Yalan söylemişim. Bunu da yaptığım kötü şeyler listesine ekledim. Fakat Josie kıvrılıp bana iyice sokuldu. Yanağını göğsüme yaslariken her iki eliyle kolumu tuttu. Beni orada tutmaya çalışmış gibi. Bilinçaltımda neler olduğunu biliyormuş gibi.

Josie yeniden uykuya dalana dek ona sarıldım.

Onu bırakıp gidebileceğimden şüphe etmeye başlayana dek ona sarıldım.

Ona sarılmayı bırakmak bana fiziksel bir acı verene dek ona sarıldım.

Tepesinde eğilip yüzünü süzdüm. Uzun, ıslak saçlarını yanağından dikkatle çektim. Her santimetrekaresini hafızama kazıdım. Kaşlarının çizdiği o doğal yayı. Yanaklarının çıkıntılarını ve dolgun, sarkık, kurdeleyi andıran dudaklarını.

Dudaklarımı yanağına sürttüm. Sonra daha aşağı, boynuna, iblisin St. Louis yakınlarında bıraktığı soluklaşmış damgaya indim. Sonra o güne dek ağzımdan çıkan en doğru sözü söyledim. Dillendirmeyi hak etmediğim o iki sözcüğü.

“Seni seviyorum.”

Gözlerimi açtığımda Seth gitmişti. Yan yattığım odada sabah güneşiyle yalnızdım. Kapalı kapıya bakarken onu rüyamda gördüğüm şüp-hesine kapıldım. Gayet olasıydı. İçinde Seth'in olduğu çok gerçekçi rüyalar görüyordum. Sonra tüm duyularım yeniden devreye girerken her şey bana gerçeküstüymüş gibi geliyordu.

Başımı eğip bedenime baktım.

Yorganın altında çıplak olduğum düşünülürse Seth'i rüyamda görmediğimden gayet emindim. Bu yeterli olmayacaksa da bacaklarımın arasındaki ıslaklık çok iyi bir göstergeydi.

Fakat Seth gitmişti.

Yorganı göğsüme çekip yattığım yerde sırtımı doğrulttum. Bacaklarımı yere uzatırken yüzüm ekşidi. Biz bu kanepede ne yapmıştık? *Seth* ne yapmıştı? Vay canına. Biraz sendeliyordum.

Giysilerim yerde üst üste duruyordu. Seth onları benim için katlamış gibi. Tuhaftı bu. Gözlerimi yeniden kütüphanenin kapısına çevirdiğimde yüreğim burkuldu.

Seni seviyorum.

Seth'in sesi zihnimde yankılandı. Kalbim tekledi. Daha önce bunu hiç söylememişti. Fakat onu işittiğime yemin edebilirdim. Bu sözler hayal gücümün bir oyunu olamayacak kadar gerçek ve ağırdı. Fakat neredeydi o?

Ve dün gece o odadan kendisi mi çıkmıştı? Yoksa bir başkası mı çıkarmıştı onu? Öyleyse onu her kim çıkardıysa neden gelip bana haber vermemişti? Gözlerimi yumup yutkundum. Çünkü Seth'i serbest bırakmadıklarını biliyordum. Herk ve diğer hepsinin söylediklerinden sonra bu mümkün değildi. Hephaistos'u

çağırmayı planlıyor, Seth'in Tanrı Katili olduğuna inanıyorlardı.

Seth kendi başına kurtulmuştu.

Sadece sana sarılmak istiyorum.

içimde endişeyle giysilerimi yerden aldım. Sadece ince bir çarşafa sarınarak evden çıkamayacağımdan hızla giysilerimi giydim. Seth haricinde birilerinin beni çıplak görmek isteyeceğinden şüpheliydim.

Sonra konuşuruz.

Söz mü?

Söz.

O uyuşukluk veren, soğuk his daha da büyüdü. Titan ortaya çıkmadan önce Seth'le aramızdaki sorunlar çözülmemişti. Gerçekten daha öncesinde konuşmamız gerekiyordu. Şimdi ise bunu yapmaya mecburduk.

Giysilerimi giyince kapıya gittim ve kilitli olduğunu gördüm. O endişe içimi yeniden kapladı. Kapının kilidini açıp daha aydınlık koridora çıktım. Yukarı kattan gelen ayak seslerini işitebiliyordum. Koridorun sonundaki kapı açıldı.

Alex odasından çıktı. Bir Akit hançerini tutan parmaklarının eklemleri hançeri sıkmaktan beyazlaşmıştı.

Koridorda yürümeye başladığında beni fark eden Alex'in yüzünde koridorda buz gibi bir kış yağmuru yağı-yormuş gibi gergin bir ifade vardı.

Bana doğru gelip "Onun nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu. Bedenimdeki tüm kaslar kilitlendi. Ben yanıt vermeyince Alex karşıma geçip durdu. "Aiden, Luke'u Seth'i kapattığımız odada baygın halde bulmuş. Ben de Gable'ı oturma odasında aynı durumda buldum. Seth'i bulamıyoruz."

"Ah, tanrım," diye fısıldayıp duvara yaslandım. Başımı hafifçe iki yana salladım.

O an zaten bildiğim şey kafama tam anlamıyla dank etti. Seth'in bana geldiğindeki duygusal hali. Sesindeki o kasvet. Benimle sonra konuşmak istemesi. Fısıldadığı "Seni seviyorum," sözü. Tanrı aşkına ne yapmıştı o? Başımı kaldırıp Alex'in gözlerine baktım. "Seth onlara zarar vermedi."

Alex başını hafifçe salladı. "Anlaşılan Solos'un bıçağını almış. Üzerinde Pegasus kanı olanı. İkisi incinmemiş. Fakat Seth'i bulmamız gerek. Onun nereye gittiğini biliyor musun?"

Alex'e söylediğim bir soru değildi. Fakat Alex temkinliydi. Akit Üniversitesi'ne ayak bastığından beri Seth'e karşı temkinli bir tavrı vardı. Seth de bunu fark etmişti. Fakat kendi zihninin içinde kaybolduğundan bunların hiçbirinin ona faydası dokunmamıştı.

Duvara yaslanmayı bırakıp Alex'in etrafından dolaştım. "O gitti."

"Evet." Alex bana doğru döndü. "Seth..."

"Gitti." Bir nefes aldım. Fakat hava boğazıma takılıp genleşti. İçimden yükselen keder acı veriyordu. Bir adım öne

çıktım. Göğsüme yerleşen basınçla tökezledim. "Ah, tanrım."

Seth gerçekten yapmıştı bunu.

"Josie?" Alex bir elini kolumun üzerine koydu. "Sen iyi misin?"

Alex'den uzaklaşıp etrafımda döndüm ve ön kapıya yöneldim. Kapıyı açtığımda Alex hemen arkamdan geliyordu. Hızla taş verandaya çıktım. Dairesel araba yoluna bakınmamla aniden durdum.

Araçlardan biri gitmişti.

Kollarımı salıp başımı yavaşça iki yana salladım. Seth gerçekten gitmişti. Aldığı araçla şimdiden bizimle arasını saatlerce açmıştı. Güney Kaliforniya'da kalmayı

planladığından kuşkuluydu.'

Birinin “Lanet olsun,” dediğini işittim; Deacon mıydı bu? Oraya ne ara geldiğini bilmiyordum. “Kahrolası arazi aracını almış.”

Göğsümün içinde bir şey çatladı.

Dönüp eve geri yürüdüm. Alex bana seslendiğinde bile durmadım. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Sakin kafayla birkaç dakika düşünmeliydim. Yalnız kalmalıydim.

Merdivende Aiden’ın yanından geçtim. Bir şeyler söylese de ne dediğini anlamadım. Basamaklardan çıkıp sözüm ona Seth’le paylaşacağımız odaya gittim. Kurulmuşçasına giysilerimi çıkarıp yatağın yanına attım. Banyoda sıcak suyu açıp oda buharla dolana dek bekledim. Kabinin kapısını yana çekip şakır şakır akan sıcak suyun altına geçip kollarımı gevşekçe sarkıttım.

Orada başım öne eğik, gözlerim kapalı dikilirken geçen zaman bana bir ömür gibi gelmişti. Boğazımdan yukarı tırmanan o duygu dalgası nihayet serbest kalıp gözlerimi yakana dek orada dikildim. Gözyaşları yeniden akmaya başladığında durmadı. Uzunca bir süre.

Her şey tepetaklak olmuştu ve Seth nihayet bana beni sevdiğini söylemişti.

Sonra da beni terk etmişti.

*

Oturma odasında gergin bir hava vardı. Luke, Seth’in ona zarar vermediğini söyledikten hatta onun yaptıklarından dolayı minnettar göründükten sonra bile. Odasına kapanan Gable’ın tutumu da Luke’tan farksızdı. Fakat bunlar sonucu değiştirmede.

Herkes bir sonraki adımımızın ne olması gerektiğini tartışırken kanepeye, Alex’in yanına oturdum. Alex ve Aiden, Demeter’in kızını getirmek için

Kanada'ya gitmemizi ve kaçak Seth konusuyla geri döndüğünde Herk'in uğraşmasını önerdiler. Deacon ve Luke çoğunlukla suskundu. Bana da kimse fikrimi sormadı.

Muhtemelen bu daha iyiydi. Çünkü günün büyük bir kısmını neredeyse uyuşuk, suçluluk hissiyle dolu bir halde geçirmiştım. Seth'i o odaya kapatmalarına izin vermemem gerekirdi. En azından tek başına kapatmalarına. İçgüdülerim beni onun yanında kalmaya itse de, ağzımı açmadan diğerlerinin tavsiyelerine boyun eğmişim. Yaptığım hoş değildi ve Seth'i yüzüstü bırakmışım.

Bana yaptığı şeyi itiraf etmesinin ardından onu yumruklamam da büyük bir hataydı. Tamam, bunu hak etmişti. Fakat özür dilediğinde ve bana aramızda her şeyin bitip bitmediğini sorduğunda tek kelime etmemişim. Bu noktadan sonra tek yapabileceğim önüme bakmaktı. Onsuz da yapmayacaktım bunu. Hayır. Asla onsuz yapmayacaktım.

Seth nereye gitmiş ya da gidiyor olabilirdi? Bütün sabahı ve ikindiyi beynimi zorlamakla, bunalıma girmemek için bu gizeme kafa yormakla geçirmiştım. Bunalıma girmeye de çok yakındım. Hiçbir şeyi kendimi yüzüstü yatağa atıp bedenim kuruyana dek gözyaşı dökmekten çok istemiyordum.

Deacon "Şey, Seth konusunu Herk'e bırakma fikrinden kesinlikle emin misiniz?" diye sordu. Bir kez bile kullanıldığından şüphe ettiğim şömineye yaslandı. "Seth'i öylece unutacak mıyız?"

Aiden, Deacon'a baktı. "Seth'i unuttuğumuz yok. Fakat Titanlar'dan önce geri kalan yarı tanrıları bulmamız gerek. Atlas ölmüş olabilir fakat kalan Titanlar hayatta." Kardeşi "Bence Seth'i bulmamız gerek," dedi. "Titanlar döndüğünde ona ihtiyacımız olacak. Özellikle de Seth şu an özel güçlere kavuşmuşken. Ben... Solos'un başına gelenlerin bir başkasının da başına geldiğini görmek istemiyorum."

"Bunu ben de istemiyorum." Alex ellerindeki saç tutamlarını çevirerek başını iki yana salladı. "Titanlar'ı mağlup etmek için diğer yarı tanrılara ihtiyacımız var." Luke başını yana eğdi. "Doğru. Fakat Seth'e de ihtiyacımız var. Toplayabileceğimiz kadar çok ateş gücüne ihtiyacımız var. Görünen o ki, Seth de

şu an nihai güce erişmiş durumda.”

“Fakat...” Alex bana bakıp sustu. Omuzları gerildi. Belli ki sözcüklerini özenle seçmeye çalışıyordu. “Ben şu an Seth’in bize yardımının pek de dokunmayacağını düşünüyorum.”

Deacon dudaklarını büzdü. “Ben herkesin farkında olup kimsenin bahsetmediği şu Apollyon Tanrı Katili meselesinden bahsetmek istiyorum.”

Kardeşi bir kaşını kaldırdı.

“Hiçbirinizin söylemediği şey Seth’in yine karanlık tarafa geçtiğini düşündüğünüz, değil mi? *Eterle* yüklendiği ve yine bir cinayetler serisine başlayacağı. Fakat bu kez gerçek anlamda ‘yoluna çıkan her şeyi öldür’ tarzı bir seri olacak bu. Dile getirmediğiniz şey işte bu.” Deacon gözlerini kıstı. “Fakat mesele şu ki Seth, Luke’u ve Gable’ı etkisiz hale getirdi. Fakat onlara zarar vermedi. İstese bunu yapabileceğini gayet iyi biliyorsunuz. Canlarını yakmak istese yakardı.”

Deacon susup bana baktı. Onlara Seth’in gitmeden önce benimle görüşüğünü söylemiştim. Elbette onunla yaptıklarımızın ayrıntısına girmemiştim. Çünkü bu gerçekten gereğinden fazla bilgi vermek olurdu. Fakat onlara Seth’in normal görüldüğünü söyledim. Bu doğrudu da. Alex ve Aiden’in bana akli dengemden şüphe edermiş gibi baktıklarını söylememe gerek yok. Çünkü kimseye Seth’in serbest kaldığını haber vermemiştim.

Deacon “Ayrıca Josie’ye de zarar vermedi,” diye ekledi. “Ondan beslenmedi de. Sadece o uyuyana dek yanında kalıp onunla vedalaştı ve gitti. Bu işittikleriniz size kontrolden çıkmış, *eter* sömüren bir katil Apollyon’u mu düşündürüyor?”

Luke “Tekerleme gibi oldu,” diye mırıldandı.

Deacon başını dikleştirip “Seth, Solos’a olanlar yüzünden kendisini kaybetti. Bunun için onu suçlayabilir miyiz? Hiçbirimiz yaralanmadık. Onu bulmamız gerek. Düşündüğümüz şeye dönüşüp adaları filan havaya uçurmadan önce.”

Kaskatı kesildim. Deacon az önce ne demişti? Adaları havaya uçurmak mı? Lanet olsun... *Adalar*. Seth gerçekten evine gidiyor olabilir miydi? Gözlerimi kırptırdım. Seth çocukken İngiltere'deki Akit'e gönderildiğinden beri adalara geri dönmemişti. Fakat oraya dönmek istediğinden bahsediyordu. Bundan sadece bir kez bahsetmiş olsa da, onda soğuk hisler uyandıran bir yerden bahsettiğine göre mesele önemli olmalıydı. Bu sadece bir tahmindir. Deliceydi. Fakat son derece gerçek bir olasılıktı da. Ailesinin evi sadece ağaçlarla ve kumla çevriliydi. Orada yalnız ve herkesten uzak olacaktı. Fakat o kadar uzağa, dünyanın diğer ucuna gider miydi? O kadar aşırıya kaçarmıydı?

İçimden bir ses Seth'in bunu yapacağını söylüyordu. Bir sezgiden ibaret de olsa haklı olduğumu biliyordum.

“Sanırım onun nereye gittiğini biliyorum.” Ayağa kalkıp ellerimi saçlarımda gezdirdim. Sonra kollarımı iki yanıma saldı. Hepsinin gözleri bana çevrildi. “Onu bulabilirim.” İçim kararlılıkla doldu. “Onu *bulacağım*.”

Luke dikkatle “Nerede?” diye sordu.

Odaya bakınıp yavaşça bir nefes verdim. “Bence Seth Kiklad Adaları'na gitti.”

“Ne?” Alex kaşlarını çatı.

“Orada doğdu. Evi de hâlâ orada. Bundan nasıl bu kadar emin olduğumu size söyleyemem. Ben bile bilmiyorum. Fakat eminim işte. Seth oraya gitti.”

Aiden uzaklara baktı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturduğunda gözleri parladı. Tek kelime etmese de onun bu plana onay vermediğini anlamıştım. Fakat umurumda da değildi.

Deacon, Luke'a bakıp başını salladı. “Sana yardım edeceğiz.”

Ağabeyi gözlerini kıstı. “Bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum. Onu gördünüz. Ne kadar dengesiz olduğunu gördünüz.”

Deacon “Burada olduğu süre boyunca da onun nasıl olduğunu gördüm,” diye karşılık verdi. “Bu yüzden kararımın *tamamen akıllıca* olduğunu düşünüyorum.”

Derin bir nefes alan Alex’in omuzları kalktı. “Bu konuda Aiden’a katılmak zorundayım.”

“Tabii ki katılırsın,” diye mırıldandı Deacon. “Yani ne zaman onunla hemfikir olmadın ki sen?”

Aiden güldü. “Hah, her zaman desem?”

Alex gözlerini kısıp Aiden’a baktı. Sonra bana doğru döndü. “Senin Seth’in... Farklı bir yanını gördüğünü biliyorum. Bunu anlıyorum da... Fakat sen onun neler yapabileceğini bilmiyorsun ve...”

Alex’e adamakıllı düşünmeden “Ve sen biliyorsun, öyle mi?” diye karşılık verdim. Çünkü Alex elbette Seth’in neler yapabileceğini biliyordu.

Alex sessizce “Evet,” diye yanıt verdi. Zaten bildiğim şeyi teyit etmişti. “Hepimiz onun neler yapabileceğini biliyoruz. Sen hariç. Bunu da gıcıklık olsun diye söylemiyorum. Fakat gerçek bu. Seth çok tehlikeli olabilir; zaten çok tehlikeli de. Sakin zamanlarında bile. Fakat şimdi Tanrı Katili de olduğundan büyük olasılıkla *eter* için yanıp tutu-şuyordur; değil mi? Bunun ne kadar kötü olduğu hakkında hiçbir fikrin yok.”

Öfke kafatasımın derinlerine iğneler batırırken masanın üzerindeki kâğıtların hışırtısı sessizliği bozdu. “O senin tanıdığın kişi değil.”

Alex ağzını açtı.

“Hayır. Değil, Alex. Lucian ve Ares tarafından kandırılan Apollyon değil o. Tüm o insanların ölümüne neden olan kişi değil. Birinin gölgesinde olmayı isteyen adam değil o.” Odaya sessizlik çöktü. Cırcırböceklerinin sesi işitilebiliyordu. Alex yüzünü ekşitse de konuşmayı sürdürdüm. Sözlerim ustura gibi keskin ve açıktı. “Onun tamamen bağışlandığını ve mükemmel olduğunu söylemiyorum.

Değil de. Bunu biliyorum. Fakat o Seth. Sadece yaptıklarının yarısından ibaret değil. O bir bütün ve bundan böyle ondan Tanrı Katili diye bahsedilmeyecek. O bu değil. Ayrıca yardıma ihtiyacı var. Çünkü onu seviyorum. Çünkü ona âşığım. Ondan vazgeçmektense ona yardımcı olacağım.” Bir Alex’e bir Aiden’a baktım, “İkinizin bu duruma aşına olduğunuzdan gayet eminim, öyle değil mi? Birbirinizden vazgeçmediniz. Bir kez olsun.”

Deacon “Ve muzaffer bir tavırla mikrofonu yere atar,” diye mırıldandı.

Aiden başını iki yana sallayıp öne çıktı. Kavuşturduğu kollarını ayırdı. “Bu aynı şey değil Josie.”

Kardeşi ona “Aynı şey,” diye karşı çıktı. Gümüşü gözleri parladı. Ellerini havaya kaldırdı. “Sen Alex’ten vazgeçmedin ve o ciddi ciddi bizi öldürmeye çalıştı. Hiçbirimiz ondan vazgeçmedik. O halde neden Seth’ten vazgeçelim ki?” Alex dudaklarını büzüp Aiden’m dikildiği yere gitti. Yan yana dikildiler. Göz korkutucu bir manzaraydı bu. “Senden ondan vazgeçmeni istemiyoruz.”

“İstemiyor musunuz? Çünkü Herk’le onu esir almak konusunda hemfikir olduğunuzdan gayet eminim. Ayrıca neden hepiniz onu yakalayıp kafese kapatmak istiyorsunuz?” Kâğıtlar yine hışırdarken kendimi sakinleşmeye zorladım. “Babam ya da tanrılardan herhangi biri Seth’in gerçekten bir tehdit olduğunu düşünüyorlarsa onu nasıl...” Boğazım düğümlendi. “Onu yok etmenin bir yolunu bulacaklardır. Seth’i kafese bu yüzden kapatacaklar. Onu yok etmenin bir yolunu bulana dek hapsedecekler. Buna ondan vazgeçmek bile denemez. Onu öldürmelerine yardım etmek demek olur bu.”

Alex “Bunu istemem,” dedi. İki yanından sarkıttığı ellerini yumruk yaptı. “Biliyorum, inanmak zor; fakat Seth benim için de önemli.”

Göğsümden içeri kor alevler döküldü. Bu sözleri işitmekten hâlâ hazzetmediğimi itiraf edecek kadar kadındım. Hayır. Hayır. Hayır.

Alex gözlerini gözlerime çevirip “Seth benim için hep önemli olacak,” diye ekledi. “Fakat serbestçe gezinip güç toplayan Titanlarla karşı karşıyayız. Olimpos’a girerlerse de bu bizim sonumuz olur. Diğer yarı tanrıları bulmaya

odaklanmalıyız.”

“Titanlar’ı yenmek için Seth’e ihtiyacımız var.” Tepinmeme ramak kalmıştı. “Ayrıca sen Demeter’in kızının nerede olduğunu biliyorsun, ikiniz Herk’le gidip onu getirebilirsiniz. Deacon ve Luke da diğer yarı tanrıları bulmamıza yardım edebilirler.” Geri çekilip eklemle^{rim} ağrıyana dek ellerimi sıktım. İki yarı tanrıya “İşin aslı ne yaptığınızla ilgilenmiyorum,” dedim. “Ne iyiliğinize ne de izninize ihtiyacım var. Aklınız varsa beni durdurmaya kalkmazsınız. Bu yüzden ya bana yardım edersiniz ya da yolumdan çekilirsiniz.”

Luke alçak bir ıslık çalıp “Ne yapmamızı istiyorsan yapacağız. Ondan vazgeçmeyeceğiz,” dedi.

Bekledim.

İşin aslı hem Alex hem de Aiden süper güçlüydüler. Belki beni durduramazlardı. Fakat bundan emin de değildim. İçimde onlara kıyasla daha fazla *eter* vardı. Fakat ikisi de fiziksel güçlerini nasıl kullanacaklarını benden katbekat iyi biliyordu. Onlara kendi safımda ihtiyacım vardı. Onlara Herk’e ya da babama gidip Seth’in nerede olabileceğini söylemeleri için ihtiyacım vardı. Fakat onlara bunları yaptıramazsam...

Onları alçak sesle “Seth’i korumak için ne gerekirse yaparım,” diye uyardım. İkisi de bana sertçe baktı. Yüz hatlarına beni anladıklarını belli eden bir ifade yayıldı. “Her şeyi.”

Aiden çenesini kaldırdı. “Peki ya Seth gerçekten düşündüğün yerdeyse ve o... Aynı değilse ne olacak Josie?” içimde soğuk, bana Hyperion’m dokunuşunu anımsatan rüzgârlar esti. Ürperdim. Şu an bunu düşünme lüksüm yoktu. Seth’in onunla iletişim kuramayacağım bir halde olduğunu düşünecek durumda değildim. Bu fikri aklıma getirmeyi bile reddediyordum. Çünkü Seth’e ulaşabilirdim. Ona yardım edebilirdim. “Öyle bir şey olmayacak Aiden.”

Aiden gözlerini kaçırdı. Çenesinde bir kas oynadı. Sessizlik aramızda uzadıkça uzadı. Bana sonsuzluk kadar uzun geldi. Omuzlarım gerildi. Tartışmayı sürdüreceğini düşünüyordum.

Fakat Alex “Tamam,” dedi. Uzanıp Aiden’ın elini tuttu. Aiden, Alex’in elini sıkarken göğsüm sıkıştı. “Seninleyiz.” Deacon gülümsedi.

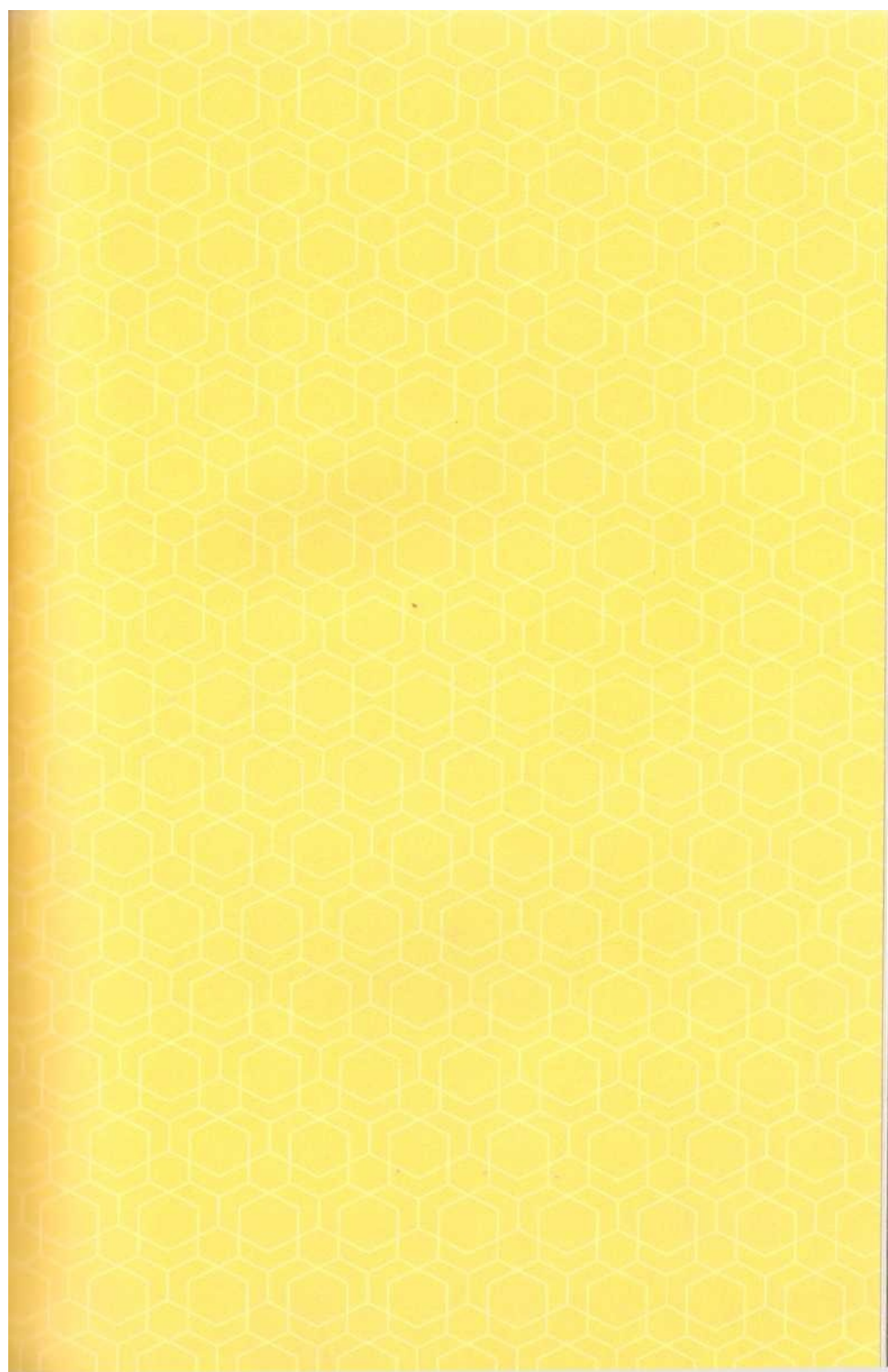
Yanında duran Luke sessizce çenesini kaldırdı.

Aiden başını salladı. Sonra başını Alex’in başına doğru eğdi. Dudaklarını onun yanağına sürttü. Sonra “Haklısın,” deyip gümüşü gözlerini gözlerime çevirdi. “Seth’e borçluyuz. Ona borcumuz büyük.”

Titrek bir nefes aldım, içimde zafer sevinci ve tükenmişlik birbirine karışmıştı. İkisi için de zamanım yoktu. Çünkü gücüm ve kararlılığım son damlasına kadar ihtiyacım vardı. Çünkü Seth’in peşinden gidecek ve onu ait olduğu yere döndürene dek ne dinlenecek ne de vazgeçecektim. Ait olduğu yere... Yanıma.

Teşekkür

Bu kitabı mümkün kılan insanlara sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum: Muhteşem temsilcim Kevan Lyon’a; *Melez Sözleşmeleri* serisini yıllar önce satın alan, sayesinde *Titan* serisinin hayata geçebildiği Kate Kaynak’a; karman çorman taslağımın redaksiyonunu sabırla gerçekleştiren Rich Storrs’a. Spencer Hill Press’teki ekibe de kocaman bir teşekkür. K. P. Simmons’a ve hem asistanım hem de en iyi dostum olan Stacey Morgan’a teşekkürler. Yüzünü ve bedeninin kalan kısımlarını fotoğraflayıp Seth’e can vermemizi mümkün kılan Drew Leighty’ye özellikle teşekkür ederim. Ve sen, okur... Bunların hiçbiri sensiz mümkün olmazdı. Bu kitap sayende gerçek oldu. Sana ne kadar teşekkür etsem azdır.

Güç, tüm günahların en gizlisidir.

Akit, Melez Sınıfı'nın yeniden kurulmasını isteyen safkanlar ve kendi kaderlerinde söz sahibi olmak isteyen melezler arasındaki bir cepheye dönmüş durumda ve türler arasındaki gerilim gittikçe tırmanıyor. Savaş kaçınılmaz duruyor. Hyperion yenilmiş olabilir ama Josie ve Seth, bunun sadece başlangıç olduğunu farkındalar. Seth Josie'nin eğitimini tamamlamalı, ona yeni güçlerini tam anlamıyla kullanmayı öğretmeli ve diğer yarı tanrıları Titanlar'dan önce birlikte bulmalılar.

Ancak açlıktan gözü dönmüş Titanlar'dan daha korkunç bir şey varsa o da kontrolünü kaybetmiş bir Apollyon. Josie'deki eter Seth'i kendine çekiyor ve aşkla şehvet birbirine karıştığında gücü kontrol etmek daha da imkânsızlaşıyor.

Kaos patlak verdiğinde ve Josie ve Seth arasındaki hassas bağlar iyice gerildiğinde, gücün karanlık çağrısı Seth'e yeniden seslenecek. Ancak bu kez, Seth'i Josie bile kurtaramayabilir.

DE
X
PLUS

www.dexkitap.com

[f](#) [t](#) [i](#) /DEXpub

ISBN 978-605-09-4325-2

9 786050 943252

serifika no: 11940

Tavsiye
Edilen
Satış
Fiyatı

₺ 32